ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond-Valka_temnych-01-Let_nocnych_dravcu.pdb

PDB Name: Feist_Raymond-Valka_temnych1-Le
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.11.2006
Modification Date: 9.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

"…Noční dravci kladou pasti. Vědí, že se zabíjením ve městě byla jen otázka času, než začneme pátrat," pravil Caleb. "Takže vytáhli falešný amulet, takový, co vypadá dost podobně jako jejich vlastní společenský odznak, po jehož původu by pátral každý, kdo hledá cech smrti. Udělali jsme, co očekávali, že uděláme. Požádali jsme a oni dodali, co žádáme. Ta hádka, co jsi viděl, se nejspíš týkala toho, zda nám mají říct ne ohledně pravých amuletů, a pak se snažit nás sledovat z tržiště, nebo souhlasit, že nám dají kopie, a pak nastražit léčku. Když přijdeme vyzvednout zboží, buď nás zajmou, nebo, což je pravděpodobnější, nás budou sledovat sem, aby viděli, kde máme základnu. Potom dojde na zabíjení…"

F. E. FEIST
LET
NOČNÍCH DRAVCŮ

RAYMOND E. FEIST
FLIGHT
OF THE NIGHTHAWKS
Published by agreement with the author
and the author's agents.
Copyright © 2005 by Raymond E. Feist
Czech translation © 2006 by Simona Holubcová
from author's unpublished manuscript
Cover ©2006 by Michal Ivan
Czech Edition © 2006 by Václav Soukup - Wales
1st Czech printing
All Rights Reserved
ISBN 80-86939-26-X
Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz

Prolog
Zvěstovatel
Bylo po bouři.
Pug balancoval podél okraje skalisek, hledaje na své cestě mezi vzedmutými tůněmi vhodné opory pro nohy. Nahlížel do každé z tůněk pod stěnou útesu a jeho tmavé oči těkaly sem a tam. Sbíral ostnaté živočichy zahnané na mělčinu nedávnou bouří.
Chlapecké svaly se mu nadouvaly pod lehkou košilí, když zdvihal síť s vylovenými škeblemi a kraby. Odpolední slunce pronikalo paprsky skrze mořskou tříšť vířící pod ním a západní vítr mu načechrával sluncem místy vyšisované hnědé vlasy. Pug položil síť na zem, zkontroloval, zda je dobře uvázaná, a sedl si na písčitý plácek. Nenasbíral sice tolik, aby byla síť vrchovatá, ale radost z hodiny, kterou ušetřil k odpočinku, byla silnější než jeho smysl pro povinnost. Kuchaři Megarovi navíc nevadilo, pokud byly sítě naplněné jen do tří čtvrtin. Pug odpočíval, záda opřená o skálu. Náhle otevřel oči. Usnul, nebo si aspoň byl jistý, že zde kdysi usnul… Napřímil se.
Studená sprška ho udeřila do tváře. Aniž by zavřel oči, čas nějak uběhl. Otřesen otevřel oči dokořán a vyskočil. Zmocňovaly se ho stále silnější obavy, věděl, že se zdržel příliš dlouho. Směrem na západ se nad mořem, či spíše nad černým obrysem Šesti sester, malých ostrůvků na horizontu, kupily tmavé bouřkové mraky. Převalující se oblaka přinášející déšť rostla před očima a zvěstovala další z náhlých letních bouří, obvyklých v této části pobřeží v časném létě. Větry poháněly mraky s neuvěřitelnou zuřivostí a vzdálené dunění nabíralo každým okamžikem na síle.
Pug se otočil, rozhlížel se na všechny strany. Něco tu bylo špatně. Věděl, že tu byl už vícekrát, ale… Určitě tu už někdy

byl! Ne zrovna na tomto místě, ale prožil tento okamžik!
Na jihu se proti obloze vypínaly vysoké vrcholky Námořníkova hoře a o úpatí jeho skalnatých věží se rozbíjely vlny, na kterých se už začínaly tvořit bílé čepičky, jasné znamení toho, že bouře brzy udeří. Pug věděl, že mu hrozí nebezpečí. Letní bouřka vždy nemilosrdně smetla všechno, co se nacházelo na pláži. A byla-li o něco divočejší, pak i to, co se nacházelo na rovině za ní. Zvedl síť a vydal se na sever směrem k pevnosti. Jak kličkoval mezi tůněmi, cítil, že chlad větru sílí a ve vzduchuje cítit déšť. Den se začal zahalovat pavučinou stínů a jasné barvy vybledly do nevýrazné šedi, když slunce zakryly první mraky. Dál na moři blesky protínaly temnotu a vzdálené hřmění přehlušovalo hukot vlnobití. Pug přidal do kroku, jakmile se dostal na první výběžek volné pláže.
Bouře se blížila daleko rychleji, než by si byl kdy pomyslel, že je možné, a hnala před sebou vysoké, naježené vlny. V okamžiku, kdy dosáhl další zátočiny, zbývalo mezi mořem a útesem sotva deset stop. Pug spěchal přes skály tak rychle, jak bylo bezpečné, ale přesto se mu dvakrát noha téměř zachytila v rozsedlině. Když se už už blížil k dalšímu písečnému výběžku, nesprávně načasoval skok z posledního balvanu a špatně doskočil. Vyvrtnul si kotník!
Už to kdysi prožil, a když tenkrát skočil a vyvrtnul si kotník, tak se přes něj o chvíli později převalily vlny.
Pug se otočil, aby se podíval na moře, a místo vysoké vlny, která se přes něj měla převalit, se voda zastavila! Moře v sobě sbíralo sílu, a jak se zarazilo, šplhala voda výš a výš ve stěnu, jež se hrozivě dotýkala nebe. Nad hlavou mu zahřmělo a on sklonil hlavu a schoulil se, aby se vyhnul hrozbě seshora. Odvážil se vzhlédnout a udivilo ho, že se mraky přihnaly tak rychle. Kam zmizelo slunce?
Převalující se příbojové vlny se stále zvedaly výš a výš k obloze, a jak je Pug v hrůze sledoval, spatřil postavy pohybující se ve vodní stěně. Připomínala překážku ze zeleného skla, v níž se převaloval písek a bubliny, byla však průhledná natolik, aby bylo patrné, že se v ní pohybují obrysy postav.
Bytosti ve zbroji stály připraveny v řadách a čekaly, až budou moci napadnout Crydee. Pugovou myslí prolétlo jediné slovo: Dasatové.
Otočil se, a jak se snažil dostat výš nad moře, upustil síť. Musí varovat vévodu Borrice! Ten bude vědět, co dělat! Ale vévoda už byl mrtev, a to více než sto let.
Chlapec propadl panice, škrábal se na nízký výběžek, rukama nebyl schopný najít pevný chyt a pod nohama mu scházela pevná opora. Pugovi ze zoufalství vytryskly z očí slzy a ohlédl se přes rameno.
Ve stoupající vodní hradbě se pohybovaly černé postavy. Jakmile udělaly krok vpřed, vlna vystoupila do nekonečné výše a zakrývala už tak bouří zšedlou oblohu. Nad a za masivem vlny se vynořila rozezlená bytost - temnota bez tvaru a rysů, a přesto rozpoznatelná - mocný duch, s odhodláním a myslí. Čišelo z něj čisté zlo, jedovaté výpary zlomyslnosti tak silné, že to chlapce srazilo k zemi, kde zůstal bezmocně sedět a čekal.
Pug viděl, jak k němu kráčí černé vojsko Dasatů, vystupuje z vln, jež ta nenáviděná bytost na obloze přeměňuje v temnotu. Chlapec pomalu vstal a vzdorně se postavil s rukama sevřenýma v pěst, přestože věděl, že je bezmocný. Měl by být schopný něco udělat, ale bylo mu sotva čtrnáct, ani ho nevybrali jako učedníka, byl pouhý poskok, který nemá ani rodinu ani jméno.
Když pak nejbližší dasatští bojovníci zvedli meče, zazněl zlověstný, vítězoslavný pokřik připomínající zvuk polnice, který hocha srazil na kolena. Pug čekal, až čepel dopadne. Viděl, že Dasatové váhají. Zdálo se, že vlna za nimi, nyní vyšší než nejvyšší věž pevnosti v Crydee, se také na chvíli zastavila, a pak se rozběhla směrem k němu, převalila se přes Dasaty a hnala se k chlapci.
"Ach!" Pug se posadil na posteli, tělo měl zmáčené potem.
"Co je?" zeptala se žena po jeho boku.
Pug se obrátil ke své manželce, jejíž rysy ve tmě ložnice spíš odhadoval, než viděl. Uklidnil se a řekl: "Sen. Nic víc."
Miranda se posadila a položila mu ruku na rameno. Nepatrným gestem přivedla k životu všechny svíčky v ložnici. Spatřila, jak se mu měkké světlo svící odráží na pokožce zvlhlé potem. "To tedy musel být sen," poznamenala tiše. "Jsi celý zpocený."
Pug se otočil, aby na ni viděl. Miranda byla jeho ženou déle než polovinu jeho života, přesto pro něj neustále byla záhadou a občas i výzvou. Ale ve chvílích, jako byla tato, byl vděčný, že je mu tak blízká.
Jejich svazek byl zvláštní, protože to byli dva nejmocnější uživatelé magie v Midkemii, a to je samo o sobě činilo jedinečnými. Navíc se jejich životní příběhy protnuly ještě dříve, než se oba setkali. Pugův život zprvu řídil Mirandin otec, Macros Černý, a dokonce i teď, když spolu žili, si občas říkali, jestli snad jejich svatba nemohla být jedním z jeho dalších chytrých plánů. Ale ať tomu bylo jakkoliv, měli jeden ve druhém oporu, dokázali porozumět svému údělu a problémům jako nikdo jiný.
Pug se zvedl z postele. Když přešel k umyvadlu s vodou a namočil žínku, Miranda podotkla: "Vyprávěj mi ten sen, Pugu."
Pug se začal umývat. "Zase jsem byl malý kluk. Vyprávěl jsem ti, jak jsem se tenkrát na pláži málem utopil. Bylo to ten den, kdy mě Kulganův muž, Meecham, zachránil před kancem. Tentokrát jsem se nedostal z pláže a z bouře povstali Dasatové."
Miranda se posadila, posunula se dozadu a opřela se rameny o zdobené čelo postele, kterou jí Pug před lety daroval. Pravila: "Ten sen je pochopitelný. Jsi přepracovaný."
Přikývl a Miranda na kratičký okamžik v měkkém světle svíček letmo zahlédla chlapce, jakým býval. Tyto okamžiky byly vzácné. Miranda byla starší než její manžel - o více než padesát let, ale Pug nesl větší zodpovědnost než kdokoliv jiný v konkláve stínů. Jen zřídka o tom mluvil, ona však věděla, že se mu před lety během války se Smaragdovou královnou něco přihodilo, v té době, kdy se ocitl na pomezí mezi životem a smrtí, s tělem pokrytým spáleninami od mocné, ďábelské magie. Od té doby se změnil, stal se pokornějším a nebyl si tak jistý sám sebou. Bylo to něco, co viděli jen jeho nejbližší, a to ještě velmi zřídka, ale bylo to tam.

Pug odpověděl: "Ano, cítím se přepracovaný. Děje se toho tolik… že se někdy cítím… nevýznamný."
Usmála se, vylezla z postele a postavila se za manžela. Více než stoletý Pug vypadal, že mu není víc než třicet let - dosud byl v plné síle, postavu měl atletickou, i když ve vlasech se mu už začínaly objevovat šediny. Už žil dvakrát déle než průměrný člověk, a přestože byla Miranda starší, Pug si toho během let prožil víc. Strávil čtyři roky v zajetí jako tsuranský otrok a potom byl pozvednut a stal se z něj jeden z nejmocnějších mužů říše - Ctihodný, Černý mág - člen Shromáždění mágů.
Jeho první žena Katala ho opustila, vrátila se domů a zemřela u svého lidu. Podlehla nemoci, kterou žádný kněz ani léčitel nedovedl vyléčit. Nato Pug přišel o své děti, což bylo něco, co by neměl zažít žádný rodič. Z jeho nejstarších přátel mu zbyl pouze věrný Tomas, ostatním byl dán jen život smrtelníků. Některé Miranda sotva znala, ale většinu jmen si pamatovala z jeho vyprávění. Princ Arutha, kterého Pug stále choval v úctě i po všech těch letech; princův otec lord Borric, který přijal Puga za syna; princezna Carline, objekt jeho chlapeckého poblouznění; Kulgan, jeho první učitel, a Meecham, Kulganův společník.
Seznam jmen pokračoval, ale všichni byli mrtví. Laurie, jeho družka v otrockém bahně na Kelewanu, zeman Roland, četní studenti, Katala… jeho děti, William a Gamina, jejich děti. Na okamžik si připomněl své dva žijící syny. "Dělám si starosti o Magnuse a Caleba," řekl tiše a tón jeho hlasu odpovídal vyřčenému.
Miranda ho zezadu pevně objala. Cítila jeho chladnou a mírně lepkavou pokožku. "Magnus má plné ruce práce s mágy ze Shromáždění na Kelewanu a Caleb by měl zítra dorazit do Hvězdna. Teď pojď zpátky do postele a nech mě, abych tě utěšila."
"Ty jsi vždy mojí útěchou," zašeptal. Pomalu se v objetí jejích paží otočil. Dívaje se jí do tváře, znovu žasl nad zjevem své ženy. Krásná, a přitom inteligentní. Její plochý obličej byl zjemněn vysokým čelem a jemnou bradou a oči měla tmavé a pronikavé. "Jsou chvíle, kdy mám pocit, že tě kvůli tvému sklonu k tajemstvím sotva znám, lásko. Ale pak jsou i chvíle, kdy tě znám lépe než kohokoliv jiného včetně sebe. A jsem si jistý, že nikdo jiný mi nerozumí lépe než ty." Na okamžik ji pevně sevřel a šeptl: "Co s tím uděláme?"
"Co musíme, miláčku," zašeptala mu do ucha. "Pojď zpátky do postele. Do svítání zbývají ještě hodiny."
Mávnutím ruky Miranda zhasla svíčky a místnost se znovu ponořila do tmy. Pug následoval svou ženu k posteli, v níž se k sobě přitulili, hledajíce utěšení ve vzájemném objetí.
V myšlenkách bojoval Pug s představami ze svého snu, ale odsunul je stranou. Věděl, co ho tíží. Zase jednou ho okolnosti postavily před téměř nepřekonatelnou překážku, opět musí řešit dopady událostí, které se odehrály dávno před jeho narozením.
Proč, pomyslel si, musím trávit svůj život uklízením po jiných lidech? Ale hned jak tu otázku zformuloval, znal odpověď. Před lety se už se svým nadáním srovnal a s mocí přišla zodpovědnost. Ať dělal, co dělal, být zodpovědný prostě měl v povaze.
Přesto, pomyslel si, jak upadal do spánku, by bylo krásné se vrátit - třeba jen na jediný den - do doby, kdy on a Tomas byli chlapci, plní nadějí a tužeb mládí, kdy svět býval mnohem jednodušší.

I
Bratři

Chlapci rozrazili dveře.
Slepice se rozutekly na všechny strany. V jednu chvíli klidně zobaly, hledaly rozsypané zrní a nějaký ten hmyz, a v dalším okamžiku kdákaly na znamení protestu. Ptáci se rozletěli všemi směry, jak se dva hoši prohnali kolem a za hlasitého povyku přistáli na ulici.
Kolemjdoucímu by se chlapci jevili jako klubko pěstí, loktů a kolen válející se po zemi, kterou slepice vyzobaly dočista. Hoši kolem sebe mlátili, jejich rány nebyly pádné, třebaže do nich každý vkládal celou duši, jak hledal vhodnou příležitost, jež by vedla k vítěznému úderu, a současně se snažil zabránit protivníkovi, aby jemu udělal totéž. Výsledkem bylo, že spíše než vážný boj to připomínalo nesmyslný zápas.
Chlapci byli přibližně stejně velicí a stejně staří. Bylo jim kolem šestnácti let. Tmavovlasý mládenec měl na sobě kaštanově hnědou tuniku a kožené kalhoty. Byl menší postavy, ale široký v ramenou, a bezpochyby byl z těch dvou silnější. Světlovlasý chlapec byl oblečený v modré tunice a kožených kalhotách. Dokázal se více natáhnout a zcela určitě byl rychlejší.
Téměř celý život byli vychováváni jako bratři, a jak už to mezi bratry bývá, měli sklon okamžitě vybuchnout. Oba byli svým způsobem hezcí. Díky dlouhým hodinám těžké práce a sotva dostačující stravě byli opálení a šlachovití. Ani jeden nebyl hloupý, ale v této chvíli se však zvlášť moudře nechovali.
Důvod jejich nynější rozepře za nimi pospíchal ze dveří a hněvivě křičel: "Tade! Zane! Hned s tím přestaňte, nebo nepůjdu na slavnost ani s jedním z vás."
Zápasníci, kteří se váleli v prachu, jako by dívčino varování nevnímali. "On si začal!" křičel tmavovlasý hoch.
"Já to nebyl!" odporoval mu druhý.
Dívka byla stejně stará jako oba sokové. Měla tmavé vlasy jako Zane a zelené oči jako Tad, byla však chytřejší než oba hoši dohromady a zcela bezpochyby byla nejhezčí dívkou v celém Hvězdně.
Za Ellie vyšla z domu starší žena, která nesla kbelík s vodou, a bez okolků jeho obsah vylila na chlapce.
Náhle promočení mladíci vykřikli, uvolnili sevření a posadili se. "Mami!" volal blonďák. "Proč to děláš? Jsem teď celý od bláta."
"Tak se jdi umýt, Tade." Žena byla vysoká a navzdory svému zcela domácímu oděvu vypadala nádherně. Ve světlehnědých vlasech měla stopy šedin, obličej opálený a s vráskami. Celkově však působila mladistvě. Podívala na

tmavovlasého hocha a dodala: "Ty taky, Zane." V hnědých očích se jí zračilo veselí, přestože hleděla přísně. "Caleb bude brzy tady a pak vyrazíme s vámi nebo bez vás, vy dva rošťáci."
Oba chlapci si stoupli a oprašovali se, jak nejlépe uměli. Žena jim hodila velký hadr. "Setřete tím to bláto. Pak běžte ke studni a vymáchejte ho!" přikázala hochům. "Je to jeden z mých dobrých hadrů do kuchyně."
Ellie stála a sledovala váhající výtržníky. "Vy hlupáci. Řekla jsem, že půjdu s vámi oběma."
"Ale mně jsi to řekla první," pravil Tad. "To znamená, že nejdřív budeš tančit se mnou."
"To ne," odporoval Zane, připravený znovu začít pěstní zápas.
"Přestaň, nezačínej znovu!" zastavila ho starší žena. "Teď běžte a umyjte se!" S bručením se chlapci podvolili.
"Marie, proč se pořád perou?" zeptala se Ellie.
"Jen se nudí." Žena podívala na dívku. "Kdy jim to hodláš říct?"
"Říct co?" předstírala Ellie, že neví, o co jde.
Marie se zasmála. "Měla bys jim to říct brzy, děvče. Těžko to udržíš v tajnosti, a mohli by se o tom doslechnout na slavnosti."
Děvče svraštilo čelo a zvedlo obočí. "Bývali jsme jako rodina, víš?"
"Všechno se mění." Starší žena se rozhlédla po městě. "Když sem moje rodina poprvé přišla, Hvězdno bylo ještě malé město. Teď je dvakrát větší. Akademie byla jen z poloviny hotová, a teď se na ni podívej."
Obě se zahleděly na vzdálený ostrov na jezeře a Ellie přikývla. "Vidím ji každý den, Marie. Stejně jako ty."
Masivní budova, která dominovala ostrovu uprostřed Velkého hvězdného jezera, se zvedala jako obrovská tmavá hora. Vesnice umístěná na okraji akademie nyní zaujímala celý severovýchodní konec ostrova. Žili tam jen ti, kdo sloužili na Akademii mágů. Město Hvězdno vyrostlo kolem zastávky přívozu na ostrově. Nejprve jako obyčejná obchodní zastávka, nyní to však bylo rušné středisko obchodu v oblasti.
"No, jestli má Grame Hodover v sobě něco ze svého otce, začne žvanit, jakmile v sobě bude mít nějaké to pivo."
"A Tad a Zane se vrhnou do rvačky dřív, než jim to kdokoliv stihne rozmluvit," zakončila Ellie.
"Takže raději dříve, než později," dodala Marie, když pokynula Ellie, aby ji následovala zpátky do domu. Vstoupily do stavení s jednou rozlehlou světnicí, v níž stálo ohniště, stůl a tři lůžka. Jakmile byly uvnitř, řekla Marie: "Ti chlapci jsou tví nejlepší přátelé, i když si to teď neuvědomují. Každý z nich si myslí, že tě miluje, ale já myslím, že to pochází spíš z řevnivosti než z nějakého rozumného důvodu."
Ellie přisvědčila: "Mám je opravdu ráda, ale jako bratry. Kromě toho, i kdybych si chtěla jednoho z nich vzít, otec -"
"Já vím. Tvůj otec je nejbohatší rejdař ve Hvězdně a Gramův táta je jediný mlynář, takže je to přirozený sňatek."
"Já přece Grama miluju," odvětila Ellie. "Aspoň tolik, abych s ním žila."
"Láska není jen milostný poměr, jak se o ní vypráví v pohádkách," varovala ji Marie. "Tadův otec byl docela dobrý muž, ale měli jsme svoje chvilky. Zanův táta zacházel s jeho matkou celkem dobře, i když býval nedůtklivý, jakmile se napil. Ve vztazích jde většinou o prožívání dobrého i zlého, Ellie. Zanova máma milovala svou rodinu bez ohledu na to, jaké starosti s nimi měla, a protože to byla moje nejlepší přítelkyně, bylo přirozené, že jsem si Zana vzala k sobě, když umřeli." Marie natáhla ruku a jemně Ellie stiskla paži. "Stejně jako bych si k sobě vzala tebe, kdyby tvůj táta nepřežil."
Zanovi rodiče a Elliina matka zemřeli během posledního vpádu trolů do kraje. Krvavý útok stál životy desítky lidí ve městě, než mágové za vodou zareagovali a zahnali netvory zpět.
"Já vím, Marie," pravila dívka. "Co tě znám, byla jsi pro mě jako máma. Já si sice mámu trochu pamatuju, aspoň jak vypadala, její hlas a způsob, jak si pobrukovala, když vařila a já si hrála na podlaze. Pamatuju si, jak mě držela." Na chvíli se Ellie zahleděla do prázdna a potom pohlédla opět na Marii. "Ale ve skutečnosti jsi ty jediná máma, jakou jsem kdy měla." Zasmála se. "Můj táta mi nikdy neřekl nic o tom, jak jednat s chlapci, kromě toho, abych se jim vyhýbala!"
Marie se usmála a objala ji. "A ty jsi dcera, kterou jsem já nikdy neměla."
Hoši se vrátili a Tadova matka je zkontrolovala. "Uschnete dřív, než zábava začne," konstatovala, "teď chci, abyste mi slíbili, že se dnes už nebudete prát."
"Jasně, mami," řekl Tad.
"Jo, mami," dodal Zane.
"Co kdybyste se vy tři teď vydali na náměstí? Jsem si jistá, že všichni ostatní chlapci a děvčata dělají právě totéž."
"A co ty, mami?" zeptal se Zane a výraz prozrazoval, jak moc už chce být pryč.
"Já čekám na Caleba. Měl by tu brzy být."
Zane a Ellie pravili, že se s Marií uvidí později, a odešli, Tad však otálel. Vypadalo to, že v sobě dusí slova, než se konečně zeptal: "Mami, provdáš se za Caleba?"
Marie se zasmála. "Co tě k tomu vede?"
"No, byl tady už celkem třikrát během posledních dvou měsíců a ty se s ním hodně vídáš."
"Jeho otec stavěl Hvězdno, jestli si vzpomínáš, co jsem ti vyprávěla." Potřásla hlavou. "Děláš si starosti, že bych mohla, nebo že si ho nevezmu?"
Chlapec pokrčil rameny. Jeho vytáhlá postava náhle připadala jeho matce spíš mužská.
"Já nevím," přiznal. "Mám za to, že Caleb je dobrý člověk. Ale je jen -"
"Není to tvůj táta," dokončila za něj.
"To jsem nemyslel," odporoval Tad. "Je jen… je tak často pryč."
Marie se hořce usmála. "Existuje spousta žen, které považují to, že je jejich manžel pryč, za požehnání, chlapče."
Položila mu ruce na ramena a nasměrovala ho ven. "Teď dohoň ostatní. Brzy se k vám připojím."
Tad vyběhl za ostatními a Marie obrátila pozornost ke svému malému domu. Vše bylo čisté a uklizené. Byla možná chudá, ale byla hrdá na svůj uspořádaný dům. Bylo těžké udržet v něm pořádek se dvěma chlapci, kteří se pletli pod nohama, obvykle však Marii bez otázek poslechli.

Marie poté zkontrolovala zvolna se vařící polévku nad ohništěm a usoudila, že je hotová. Od všech ve městě se očekávalo, že přispějí k dožínkové slavnosti, a i když její polévka byla prostá, chutnala dokonce i těm, kteří přispívali mnohem víc.
Zahleděla se pátravě na dveře. Napůl očekávala, že proti světlu spatří siluetu vysokého muže, a na krátký okamžik si hořce uvědomila, že si není jistá, koho si přeje vidět víc - jestli svého zesnulého manžela nebo Caleba. Zahnala nepatřičné myšlenky a připomněla si, že toužit po něčem, co člověk nemůže mít, nemá cenu. Byla ženou farmáře a věděla, jaký život je: jen stěží člověku dává na vybranou, a aby člověk přežil, musí hledět vpřed, ne zpátky.
*
O chvíli později Marie uslyšela, jak někdo přichází, a otočila se. Ve dveřích spatřila Caleba. "Čekáš někoho?" zeptal se s úsměvem.
Zkřížila ruce na prsou a hodnotila ho pohledem. Caleb byl jen o pár let mladší než Marie a hladce oholená brada a protáhlý obličej bez vrásek mu navzdory šedým pramínkům v hnědých vlasech po ramena dodávaly mladistvý vzhled. Oči měl také hnědé a díval se na Marii jako lovec. Měl na sobě dobře ušité, avšak prostě střižené šaty zálesáka, černý plstěný klobouk, tmavě zelenou vlněnou tuniku a kožené kalhoty zastrčené do jelenicových holínek do půli lýtek. Obličej měl podlouhlý, ale jí se líbil, protože se tvářil hrdě. Vždy mluvil klidně a přemýšlivě a neměl strach z mlčení. Ale ze všeho nejvíc ji k němu přitahovalo, že když se na ni podíval, měla dojem, že se dívá na něco cenného. Caleb se usmál. "Jdu pozdě?"
"Jako obvykle," odpověděla Marie s úsměvem. Když se vzápětí zasmála, celá rozkvetla. "Ale ne příliš pozdě." Přešla místnost, aby se postavila před něj. Políbila ho a objala. "Chlapci odešli před několika minutami."
Také ji objal a pak se zeptal: "Kolik času máme?"
Marie na něj pohlédla úkosem a odvětila: "Ne dost, jestli čtu správně tvoji náladu." Kývla hlavou směrem k ohništi. "Pomoz mi s kotlíkem." Přešla k ohništi a zvedla dlouhou dubovou tyč opřenou vedle kamenného komína.
Caleb shodil s ramene luk s toulcem a ranec a položil je do rohu. Marie protáhla tyč železným držadlem velkého kotlíku a Caleb popadl druhý konec.
Zvedli kotlík z kovového háku, který jej držel nad plameny, a vydali se ke dveřím. "Ty první," řekl.
Jakmile byli venku, Caleb se otočil tak, aby mohli jít vedle sebe. "Jaká byla cesta?" zeptala se Marie.
"Bez příhod," odpověděl.
Už se naučila nevyptávat na jeho záležitosti nebo na to, kde byl, protože věděla, že pracuje pro svého otce. Někteří tvrdili, že Caleb kdysi býval vévodou Hvězdna, ale v současnosti si nikdo na ostrov či na protilehlém pobřeží ležící město nečinil nároky. Hlídky z královské posádky v Shamatě občas trávily den nebo dva v místní hospodě a keshanské hlídky mohly vyjet z hraniční pevnosti v Nar Ayabu, ale žádná strana si nepřivlastňovala Velké hvězdné jezero či jeho okolí. Tento kraj byl pod kontrolou Akademie mágů na ostrově a nikdo nepopíral jejich autoritu.
Pug však už neměl kontrolu nad Akademií, a jako všichni ostatní, kteří žili ve Hvězdně, si Marie nebyla jistá, jak k tomu došlo. Přesto jeho synové, Caleb a jeho starší bratr Magnus, Akademii čas od času navštěvovali. Ať byl vztah mezi Pugem a vládnoucí radou Města mágů jakýkoliv, byl udržitelný bez ohledu na to, nakolik se v minulosti navzájem odcizili.
Marie se potkala s Calebem, když byla ještě mladou dívkou a on sotva odrostlý zajíc. Občas si spolu hrávali, ale potom Caleb zmizel. Někteří říkali, že odešel žít na ostrov v Hořkém moři, zatímco druzí tvrdili, že pobývá u elfů. Znovu se setkali, když byl Caleb stejně starý jako dnes Tad se Zanem a Marie jen o čtyři roky starší. I když její rodiče neschvalovali, že tráví čas spolu, vzhledem ke Calebovu otci nic neříkali.
Koncem léta, během něhož se z nich stali milenci, však Caleb opět zmizel. Když spolu naposledy mluvili, vysvětloval jí, že musí odejít v nějaké otcově záležitosti, slíbil však, že se vrátí. Marie na něj čekala déle než rok, než se podvolila tlaku rodiny. Vdala se za mladého Brendana, muže, o kterého se později oddaně starala, ale který nikdy nezrychlil tep jejího srdce tak, jako to uměl Caleb. Ubíhaly roky a Caleb se nevracel.
Ať byl důvod jeho nepřítomnosti jakýkoliv, Marie se vdala, porodila dva syny - jeden zemřel jako dítě - a ztratila manžela dřív, než se Caleb před třemi lety při oslavách letní rovnodennosti Banapis bez varování znovu objevil.
Srdce se jí rozbušilo, když ho spatřila, a ačkoliv si spílala, že se chová jako hloupé děvče a dovoluje vzpomínkám, aby ji přemohly, přesto jej vyhledala, jakmile se dozvěděla o jeho příjezdu.
Tu noc si dopřála trochu více vína a tance a bavila se, jako to od manželovy smrti neudělala. Jakmile bylo zřejmé, že chlapci spí, usnula Marie v Calebově náručí.
A příštího dne byl zase pryč.
Od té doby jeho způsobům přivykla. Objevoval se bez varování a hned zase mizel. Nic nesliboval a ona nic nežádala. Přesto mezi nimi vzniklo pouto a ona si byla jistá, že žádná jiná na něj nečeká. Proč se cítila tak jistě, nedovedla říci, ale jistá si byla.
"Zdržíš se?"
"To záleží."
"Na čem?" chtěla vědět.
"Na řadě věcí. Musím doručit zprávu vládnoucí radě, a té asi potrvá, než zváží svou odpověď. Takže několik dní, možná týden."
"Chceš o tom mluvit?"
Usmál se. "Ani ne. Řekněme jen, že je to další z otcových velmi důležitých úředních dopisů."
"Přesto se zdržíš, abys šel se mnou na slavnost?" vševědoucně se usmála.
"Den nehraje roli," zazubil se na ni. "Kromě toho zde mám své vlastní záležitosti."
"Ach, skutečně?"

"Ano," zasmál se, "jak dobře víš."
Jak se blížili k náměstí, několik lidí Marii zdravilo. "No," zašeptala, jakmile jim odpověděla na pozdravy, "můžeme ty záležitosti probrat později."
Caleb se zadíval na nezvykle velký dav a zeptal se: "Už dorazilo hodně lidí?"
"Pár," odpověděla. "Rejdařská firma ze Shamaty vystavěla budovu na kraji jižní silnice vedle starého kamenného mostu. Pracují pro ni tři mladé rodiny a několik svobodných mužů z města. Elliin táta je z ní vskutku nervózní. Myslím, že částečně proto ji provdává za Grama, syna mlynáře Jacoba. Chce se ujistit, že má pojištěné smlouvy na dodávání obilí od Konce světa do Krondoru."
"Stejně dobrý důvod pro sňatek jako každý jiný, hádám," pravil Caleb, "pokud nebereš na zřetel lásku."
Mrkla na něj, jestli to myslí vážně, a zjistila, že zase jednou nedokáže poznat jeho náladu. Někdy se v Calebovi dalo číst jako v dítěti. Jindy neměla vůbec představu, na co myslí, a zklamaně usoudila, že je tomu tak i tentokrát.
Přinesli kotlík k jednomu z ohromných dřevěných stolů, jež byly zapůjčeny z nedaleké hospody, a umístili jej na místo, které jim ukázala jedna z žen dohlížejících na slavnost. Druhá žena vzhlédla. "Marie, Calebe," přivítala je s jízlivým úsměvem.
"Tesso," vrátila jí Marie.
Žena s obličejem zrudlým pivem, jako by byla silným pijanem, měla podbradek a na tváři nepříjemný úsměv. "Přinesli další kotlík své pěkné polívčičky," poznamenala povýšeně. Tessa byla ženou mlynáře a budoucí Elliina tchýně. Byla dobře oblečená. Přezíravě uchopila Marii za ruku, jemně na ni poklepala a lehce si povzdechla. "My to chápeme, drahá." Tón jejího hlasu nemohl být blahosklonnější.
Calebův úsměv nepolevoval, ale mírně přimhouřil oči. "To je jen začátek," prohlásil a ukázal na jámu s ohněm na protější straně náměstí. "Taky jsme dodali toho vola, co se opéká." Očkem mrkl na Marii, aby to Tessa neviděla. "A ten vůz," přisadil si. Ukázal přitom na vůz, který právě najížděl. "Jsou na něm dva sudy trpasličího piva z Dorginu a taky šest beden ravensburgského vína."
Tessa mrkala jako sova chycená ve světle lucerny. "Skutečně?" zeptala se.
Caleb nic neříkal, lehce naklonil hlavu a slabě se usmál. Nyní popletená mlynářova žena zamumlala cosi pod nosem, bolestínsky se usmála a pospíchala pryč.
Marie se obrátila na Caleba. "Proč jsi to udělal?"
Caleb pokrčil rameny. "Pamatuju si, jak tě obtěžovala na poslední slavnosti Banapis. Kromě toho jsem loni přispěl jen párem koroptví a nějakým tím králíkem."
"Ne, mám na mysli, proč jsi řekl my, když jsi to byl ty, kdo dodal vola a vůz?"
"Protože jsem je přivezl pro tebe," odtušil.
Marie chvíli mlčela, než se mírně pousmála, v očích však pobavení neměla. "Děkuji ti za gesto, Calebe."
"Bylo mi potěšením," opáčil. "A teď, mám přinést misky a naběračku?"
"Ne," odmítla Marie neutrálně. "Vrátím se domů a přinesu je sama. Ty najdeš chlapce a ujistíš se, že se vyhýbají potížím, ano? Dělám si o ně starosti."
Caleb přikývl a odešel od stolu. Procházel rychle se sbírajícím davem, a přitom byl pobavený a zároveň překvapený změnami, které viděl ve městě svého dětství. I když jeho rodina nikdy ve Hvězdně nežila, často jej navštěvovala. Vztahy Calebova otce s vládnoucí radou Akademie byly přinejmenším napjaté. Caleb slýchával Puga, jak si na ni stěžuje, dostatečně často, aby plně porozuměl důvodům tohoto odcizení, byly to však otcovy důvody a ne jeho vlastní. Calebův starší bratr Magnus byl mágem jako jejich rodiče, Caleb však mezi ně nezapadal - vůbec totiž nevládl kouzelnickými schopnostmi
Zbytek jeho rodiny pohlížel na Hvězdno přes opar politického sváru, ale Caleb město prostě viděl jako místo, kde prožil dětství. Ve Hvězdně našel děti, jako byl on sám - obyčejné chlapce a děvčata, které zajímaly obyčejné věci, jako například láska, nenávist a odpouštění, snažily se vyhýbat práci a hledaly kamarády. Všechny ty každodenní věci, které Caleb předtím nikdy nepoznal.
Caleb měl v mnoha směrech ze své neobvyklé výchovy užitek. Většinu svého dětství strávil v nezáživných hodinách, určených pro studenty s kouzelnickými schopnostmi. Až teď v tom dokázal vidět moudrost, neboť na rozdíl od většiny lidí bez těchto schopností dokázal aspoň přítomnost magie vycítit. A poněvadž nejmocnější nepřátelé stojící proti konkláve stínů byli mágové, Caleb pokládal tuto schopnost za dobrou věc.
Děti z Čarodějova ostrova a i ty, s nimiž žil na ostrově na Velkém hvězdném jezeře, byly pohlceny magií. Dokonce i jejich hry jí byly poznamenány, často k mrzutosti jejich učitelů. Po většinu svého dětství byl Caleb samotářem. Přestože byl dobrý běžec a uměl si hrát s míčem jako jiní chlapci jeho věku, často stával sám a sledoval jiné, jak hrají hry iluzí, jichž se nikdy nemohl zúčastnit jinak, než jako objekt krutého dětského žertu. Věci, které vlastnil, se často odsunuly, když se po nich natáhl, nebo se předměty znenadání bez varování objevovaly, aby mu podrážely nohy.
Občas byly jizvy z dětství těmi nejhlubšími. Jak Caleb vyrůstal, začínal se s druhými dětmi trochu sbližovat, jelikož se jejich zájmy přesouvaly k jiným věcem. Ale dokonce i když se zúčastnil nějaké lumpárny s ostatními, stále se cítil divně. Byla pouze dvě místa, kde se Caleb jako dítě cítil svobodně a klidně. V létě, když mu bylo deset let, jej poslali do Elvandaru, kde prožil pět let mezi elfy.
Caleb se z elfích dovedností naučil, co mohl. Od královnina manžela lorda Tomase, válečného velitele Elvandaru, se naučil zacházet s mečem, od princů Calina a jeho nevlastního bratra Calise zase střílet z luku. Přestože Caleb při ovládání meče postrádal přirozenou zručnost Speara Sokola, vynikal jako lučištník. Jak Tomas, tak princ Calin často říkávali, že je Caleb rovnocenný muži jménem Martin Dlouhý luk, o němž prohlašovali, že býval nejskvělejším lučištníkem z lidí, kterého kdy elfové znali.
Caleb věděl, že elfové nemívají sklony k lichotkám, takže bral tento kompliment jako známku svých pokroků po

dlouhých a těžkých hodinách cvičení. Naučilo ho to, že je možné dosáhnout i toho nejnemožnějšího cíle, pokud člověk vynaloží dostatečné úsilí a oběti. Také se smutkem zjistil, že elfové nikdy neviděli Speara Sokola střílet. Bezpochyby se Calebovi vyrovnal, pokud nebyl lepší. I když být druhým nejskvělejším lidským lučištníkem bylo bezesporu velkým výkonem.
Caleb choval hlubokou náklonnost k elfům a jejich kouzelnému domovu v Elvandaru a uměl dobře mluvit jejich jazykem. Ale bylo to Hvězdno, kde se naučil něco i o obyčejných věcech.
Prodíral se přeplněným náměstím. Pokud mohl soudit podle předcházejících slavností, chlapci by měli být nyní s ostatní mládeží poblíž kašny.
Caleb odpovídal na pozdravy řady těch, které potkal, protože to byly tytéž děti, s nimiž si hrával před třiceti lety. Někteří z mužů ztloustli a jiní měli prošedivělé vlasy, pokud vlasy ještě měli. Ženy, které znal jako děvčata, vyzrály, a ty, které nepřibraly, měly vyzáblý a hladový výraz příliš tvrdě pracujících lidí, co mají málo odpočinku. Pár z nich, stejně jako Marie, si svůj vzhled udrželo navzdory námaze při výchově dětí a při farmaření.
Ale dnes měli všichni důvod vypadat šťastně, neboť byly dožínky, a pokud by měl být ozdobený stůl vodítkem, tak to byl štědrý rok. Vozy naložené obilím budou mít co dělat, aby projely po silnicích k Hořkému moři, a čluny zase při plavbě z Velkého hvězdného jezera dolů po řece k Jezeru snů a obchodním dokům v Shamatě či Landrethu. Dobytek na lukách byl vykrmený na zimu a ovce vypadaly zdravě, jak jim narostla nová vlna pro chladnější období. Kamkoliv se Caleb podíval, viděl známky hojnosti, sudy čerstvě očesaných jablek, košíky rybízu, třešní a fíků, všechny možné druhy zeleniny, a na každé farmě, kolem které prošel, napočítal Caleb víc slepic a prasat, než si dokázal představit. Připomněl si jiné roky, kdy úroda byla chudá, či časy po vpádu trolů, a přiznal sám sobě, že tito lidé mají právo k menší oslavě svého štěstí. Zimy byly v Dolině snů mírné, sníh padal jen jednou za padesát let a farmáři sázeli ozimy už v době, kdy by nikde jinde nerostly. Než se podzimní obchodníci vrátili z Království a z Velké Keshe s vozy s nářadím a jinými nezbytnými předměty, druhá úroda bývala připravena, aby ukojila poptávku po čerstvé stravě na zamrzlém severu. Ve srovnání s většinou farmářských komunit bylo Hvězdno bohaté, ale ani zde nebyl úděl farmáře lehký. Caleb odsunul myšlenky stranou, jakmile obešel roh a vypátral chlapce. Udělal jen jeden jediný krok, než zjistil, že se schyluje k potížím.
*
"Jestli s tím vy dva hned nepřestanete, odcházím," prohlásila Ellie a vstala.
Ti dva, na něž se obracela, byli Tad a Zane. Stáli proti sobě připraveni znovu začít hádku. Mrštná dívka se postavila mezi ně a začala je od sebe s překvapujícím odhodláním odstrkovat. To způsobilo, že oba chlapci zaváhali a dali Calebovi dostatek času, aby k nim dorazil a zeptal se: "V čem je problém?"
Chlapci na něj pohlédli a pak se jejich pohledy opět střetly. Ellie do nich naposledy strčila. "Tihle idioti se rozhodli, že je důležité, který z nich se mnou bude tancovat jako první," vysvětlila Calebovi.
"Slíbilas to mně!" zakřičel Tad jen půl vteřiny před tím, než totéž zopakoval Zane.
Caleb se přestal usmívat. Muzikanti se už seskupili poblíž pivních sudů a právě ladili nástroje. Za okamžik začnou hrát a chlapci se začnou prát. "Vaše matka mě požádala, abych na vás dohlédl." Oba chlapci zírali na Caleba, Zane měl výraz ještě o něco agresivnější než Tad.
"Zdá se, že pro to měla dobrý důvod," dodal Caleb. Sáhl do měšce u opasku, vylovil z něj velkou měděnou minci a ukázal ji těm dvěma. "To je panna a to je orel. Panna je Tad, orel je Zane." Vyhodil minci do vzduchu a nechal ji dopadnout na zem. Chlapci pečlivě sledovali její pád.
Na minci padl orel a Zane vítězoslavně zvolal: "Já mám první tanec!" Zrovna v tu chvíli muzikanti rozehráli první takty. Tad hodlal protestovat, ale hned si to rozmyslel, jakmile si všiml Zanova nasupeného výrazu. Caleb už odváděl Ellie mezi tanečníky a volal na ně přes rameno: "Vítěz má druhý tanec!"
Ellie se smála, zatímco Caleb vedl její kroky při tradičním farmářském rejdováku. Dokonce i ti, kteří netančili, tleskali. Když nastal čas, aby Caleb vzal Ellie za ruce a vedl ji sérií otáček, řekla: "To jsi vymyslel rychle, Calebe."
"Chovají se stejně hrozně jako dva mladí býčci. Co budeš dělat?"
Ellie ztišila hlas. "Provdám se za Grama."
"To začne rvačka," zasmál se Caleb. "Stejně se vlastně nemůžeš provdat za oba dva."
"Nevzala bych si ani jednoho," prohlásila Ellie, "jsou jako mí bratři."
Když se Caleb přemístil za ni a dal jí ruce kolem pasu, aby poté sledoval její kroky, dodal: "Zcela určitě na tebe nemyslí jako na sestru."
"Ach, mysleli by, kdyby kolem bylo víc děvčat," odvětila, otočila se směrem k němu, načež se zastavila, aby se Caleb před ní uklonil a ukončil tanec. Ellie se do něj zavěsila. "Není to správné, ostatní dívky jsou už zadané nebo příliš mladé."
Caleb věděl, co má Ellie na mysli. Mnoho dětí jejich věku bylo zabito při posledním vpádu trolů. Rodiče zahynuvších dětí stále cítili hořkost vůči mágům, že nezareagovali dříve. Caleb byl v době nájezdu ve Východních královstvích, kde pracoval v zájmu konkláve. Stalo se to před devíti lety, když byli Ellie, Zane a Tad ještě hodně malí.
Caleb pomalu došel s Ellie zpátky k chlapcům. Dorazili k nim v okamžiku, kdy začínal druhý tanec. Caleb položil svou silnou ruku Tadovi doprostřed hrudi, dříve než blonďák zase začne s protesty. "Synu, nekaz pěknou slavnost. Dojde na tebe řada," slíbil mu.
Tad vypadal, že se chce hádat, ale když viděl Calebův vážný výraz, jen zlehka vydechl. "Ano, Calebe."
Caleb byl rád, že vyhrál Zane, protože on byl z nich horkokrevnější. Zřejmě by Caleba ignoroval a donutil ho udělat něco, co starší muž udělat nechtěl: zastavit chlapce fyzicky.
Sledoval Tada, zatímco Ellie a Zane tančili, a viděl, jak to v chlapci vře. Ellie měla pravdu. Chovali se proti své přirozenosti.

Když bylo po písničce, Ellie se vrátila a na řadě byl Tad. Stejně jako předtím, i teď Caleb sledoval chlapce, který s Ellie právě netančil. Zane jen stěží držel na uzdě žárlivost.
"Mám chuť něco vypít, nepřidáte se vy tři ke mně?" zeptal se Caleb po třetím tanci.
Ellie bez váhání za všechny souhlasila a zavěsila se do Caleba, nechávajíc chlapce, aby je následovali. Přešli ke stolu, kde čtyři muži plnili láhve pivem a pak je vydávali tak rychle, jak jen bylo možné. Ellie zdvořile odmítla silný nápoj a namísto toho přijala Zanovu nabídku, že jí dojde pro vodu s ovocnou šťávou. Tad se nabízel, že jí přinese něco k jídlu, a ona odmítala, dokud si nevšimla, jak zvadl. "Snad něco lehkého, dokud se neposadíme všichni, abychom něco snědli?" navrhla tedy.
Tad odběhl a Caleb si povzdechl. "Co si s těmi dvěma počneme?"
"Nevím, ale něco určitě. Celé dny posedávají a nemají nic na práci. Nejsou ten typ, který by se dal na pití… zatím."
Caleb rozuměl. Hvězdno bylo dost velké město, aby podporovalo slušný počet obchodů a trochu průmyslu. Obchodník s železem před rokem otevřel podnik, kde zpracovával rudu dodanou z úpatí hor. Většinu práce však zvládli členové rodiny. Bylo tu vždy víc mužů než práce a bez otců, kteří by je naučili řemeslu, Tad a Zane vyrůstali, aniž by se něčemu naučili. Začínali být pořádně divocí a nezodpovědní.
Caleb věděl, že jsou oba bystří a schopní, ale pokud nebudou mít ve svém životě cíl, hrozilo nebezpečí, že budou ztraceni. Řada mladších synů už skončila jako bandité nebo jako námezdní dělníci ve městě.
Když se Marie znovu objevila, Caleb o tom právě uvažoval. Přikývl jí a opustil místo, kde Zane dychtivě očekával Elliinu přízeň. Caleb promluvil tiše k Marii, aby ho chlapec neslyšel: "Špatně jsem předtím pochopil, jak jsi to myslela. Myslel jsem, že si děláš starosti o chlapce dnes. Teď vidím, co jsi měla na mysli."
Marie studovala jeho obličej. "Opravdu?"
Přikývl. "Mějme je teď pod dozorem a přitom si užijme zábavy. Promluvíme si o tom později v noci."
Marie přisvědčila a přinutila se k úsměvu. "Zatančíme si?"
Vzal ji za ruku. "Bude mi potěšením."
Tancovali několik kol a potom klesli na těžkou dubovou lavici. Naplnili misky jídlem a našli si klidný kout na schodech obchodu zavřeného kvůli oslavám. Caleb položil misky a na chvíli Marii opustil, aby donesl dvě láhve piva. Když se vrátil, zeptala se: "Kde jsou chlapci?"
"Támhle," odpověděl a ukázal k místu na druhé straně náměstí. "Nespustil jsem z nich oči."
"Jak to děláš?"
Caleb se usmál. "Jsem lovec. Navíc se dají jen těžko přehlédnout."
Souhlasně kývla a s plnými ústy dodala: "Já vím, stačí se dívat po potížích."
Zasmál se. "Ne, jen po těch dvou tunikách."
Jedli klidně a hovořili jen málo. Další hodinu pokračovaly oslavy klidně. Potom se nějaký tlustý muž vyšplhal na jeden z vozů určených pro rozlévání piva a začal volat: "Přátelé!"
"Nastávají potíže," hádala Marie.
Caleb přisvědčil: "Jo." Odsunul svou misku a vydal se k vozu. Marie za ním.
Ten muž byl mlynář Hodover. Vedle něj stál zhruba dvacetiletý mladík. Podobnost byla zřejmá, ačkoliv muž ztloustl už před lety a hoch byl mladý, v kondici a ramena měl ještě stále silnější než pas.
Grame Hodover byl statný mladík, přemýšlivý a bystrý, a často se považovalo za zázrak, že jeho rodiče dokázali zplodit tak dobře vypadajícího mladého muže.
Caleb si to namířil přímo k Tadovi a Zanovi, kteří stáli po Elliině boku. Ta se s úlevou podívala na Caleba. Věděla, co přijde.
"Přátelé," zopakoval mlynář Hodover, "chci něco oznámit. Dnes je ze mne velmi šťastný člověk." Jak přehlížel dav, přímo zářil.
Jeden z mužů z města - pod vlivem příliš mnoho piva - zakřičel: "Proč? Zase zvedáš ceny, mlynáři?"
Vlna smíchu prolétla davem a Hodover vypadal chvíli nazlobeně, ale pak se mu úsměv na tvář vrátil. "Ne, Brame Connore, nezvedám… zatím."
Za jeho odpovědí následovala další dávka smíchu a každý se uvolnil, když zjistil, že mlynář je ve zvlášť dobré náladě. Jeho šetrnost a láska ke zlatu byly dobře známy a stávaly se pravidelnými předměty posměchu.
"Ne, příteli," pokračoval mlynář. "Chci něco oznámit. Tento den, po jedněch z nejhojnějších žní co pamatujeme, v době, kdy se každému zjevně dobře daří, bych chtěl přispět k radosti této chvíle tím, že se s vámi všemi podělím o úžasnou novinu."
"Tak ven s ní," vykřikl další hlas z davu. "Mám z tebe žízeň!"
Mlynář vrhl po křiklounovi chladný pohled a znovu se usmál. "Rád bych, abyste všichni věděli, že tento rok se můj syn Grame ožení s Ellie Rankinovou."
Ukázal směrem, kde stála Ellie mezi chlapci, kteří vypadali, jako by je právě někdo polil ledovou vodou. Zane stál zamračeně, jako by nerozuměl tomu, co právě slyšel, a Tad s ústy otevřenými tomu zcela zjevně věřit nechtěl.
Ellie byla na půli cesty k vozu, když chlapci vyrazili za ní. Caleb se natáhl, popadl oba za límce a stáhl je zpátky. "Nedělejte teď povyk," napomenul je hlubokým výhružným hlasem.
Tad se na něj zlostně podíval a Zane zaťal pěst, ale Caleb lehce zvedl ruce a postavil chlapce na špičky. "Ať vás to ani nenapadne."
Zane to zvážil a nechal pěst klesnout k boku.
"Jestli vám dubovým palicím na Ellie opravdu záleží, budete šťastni za ni," přidala se Marie. "A teď, první, kdo začne bitku, se bude muset zodpovídat mně. Je to jasné?"
Oba mladíci přisvědčili a Caleb je pustil.

Lidé z města se shromáždili, aby blahopřáli dvojici k zásnubám, zatímco Tad a Zane dál špulili rty. Caleb naznačil, že se Marie může připojit k zástupu, a vyzval je: "Pojďte se mnou, chlapci. Mám pro příležitost, jako je tato, něco speciálního."
Chlapci vypadali, že budou diskutovat, ale jediný pohled jejich matky je přinutil, aby přikývli a poslušně šli za Calebem. Ten je vedl k vozu za vozem s pivními sudy. Noc se rychle blížila a slavnost byla stále nevázanější. Jeden z vozků seděl na kozlíku a sledoval městský lid, jak blahopřeje čerstvým snoubencům. Ten muž nebyl místní, takže nepociťoval potřebu se k nim připojit. Spokojeně setrvával u jídla a pití piva.
"Thomasi," pozdravil ho Caleb.
"Brý večer," odpověděl povozník.
"Máš tam tu bedničku?"
"Je pod plachtou, Calebe."
Caleb našel bedničku a posunul ji k zádi vozu. Vytáhl svůj velký lovecký nůž, použil jeho silnou čepel, aby vypáčil víko a odhalil desítku lahviček s jantarovou tekutinou. Jednu vytáhl a podržel ji pod světlem lucerny.
"Co je to?" tázal se Tad.
"Něco, co jsem objevil na svých cestách v Kinnochu."
"Vypadá to jako brandy," pravil Zane. "Barvou, myslím."
"Žádná brandy, ale máš dobré oko," opáčil Caleb, sedl si na záď vozu a klátil nohama. "Brandy je jen převařené víno, tohle je něco jiného. V Kinnochu mají způsob, jak destilovat směs zrní. Pomalu ji vaří nad ohněm krmeným rašelinou a pak várka dozrává v sudech. Když se to udělá špatně, dá se s tím loupat lak z trupu válečné lodi, ale když se to povede -" Provrtal korek a vytáhl ho.
Volnou rukou zašátral v bedničce a vylovil skleničku. "Tohle se nesmí pít z hliněné nebo kovové nádoby, chlapci. Zkazilo by to chuť."
"Co je to?" pátral Tad.
"Říkají tomu whisky," odpověděl Caleb a naplnil přitom sklenku po okraj.
"To není moc," Zane si prohlížel mrňavou nádobku, jež obsahovala ne víc než dvě či tři unce tekutiny.
"Málo je víc než dost," ujistil ho Caleb, obrátil si obsah sklenky do úst a polkl. "Ach," řekl, "zkuste to."
Vylovil další skleničku a nalil pro oba. "Naučíte se to srkat později, chlapci. Teď to jen hoďte do sebe a polkněte."
Chlapci poslechli a o chvíli později oba už zuřivě kašlali a v očích měli slzy.
"K čertu, Calebe, chceš nás otrávit?" zachraptěl Zane.
"Chvíli trvá, než si na to člověk zvykne, Zane, ale zamiluješ si to."
"Pálí to jako žhavé uhlí," přidal se Tad. Rukávem tuniky si třel oči.
"Počkej minutku," doporučil Caleb. "Zahřeje vám to žaludek."
Zane zamlaskal. "Ne že bych si myslel, že je to dobré, ale dej mi ještě jednu."
Caleb znovu nalil a chlapci vypili. Tentokrát nekašlali, ale oči jim stále plavaly.
"Myslím, že zůstanu u piva," zhodnotil Tad.
"Já nevím," řekl Zane. "Je v tom něco, co se mi docela líbí."
"Jsi slibný mladík, Zane Caffreyi," pochválil ho Caleb.
Tad se smál. "Cha, cítím, jak mi to stoupá do hlavy!"
"Muži v Kinnochu tomu říkají, že tě to "nakopne", a oni vědí, o čem mluví."
"Co s tím hodláš dělat?" ukázal Tad na další bedničky.
"Vezu to otci jako dárek. Pro něj je dneska nové jen máloco, tak jsem si myslel, že by ho to potěšilo."
"Proč nám to dáváš?" tázal se Tad. "Chci říct, děkuju, ale proč?"
"Abych odvedl vaši mysl od nesmyslných představ," odpověděl Caleb. "Kdybych vás nechal pít samotné, staly by se dvě věci." Zvedl prst, zatímco jim naléval další pití. "Za prvé, muži ve městě, kteří vědí, jak jste se vzájemně asi rok nabírali na rohy kvůli Ellie, by se vám posmívali. Za druhé, začali byste se prát s Gramem."
Chlapci rychle vypili whisky a vypadalo to, že si na ni zvykají. Caleb opět naplnil sklenky. "Tady máte další."
Chlapci dopili čtvrtou a Tadovi se začaly zavírat oči. "Ty nás opíjíš. Cítím to."
Caleb opět naplnil sklenky a opáčil: "Ještě jednu a bude to."
"Bude co?" chtěl vědět Zane. Začínal mluvit nezřetelně.
Caleb seskočil z vozu. "Budete příliš opilí, než abyste se prali." Strčil do Tada, který zavrávoral, jak se snažil vyrovnat lehké vybočení z rovnováhy.
"Pojďte se mnou," vyzval je Caleb.
"Kam?" zajímal se Zane.
"Zpátky k vaší mámě a do postele. Během pěti minut padnete a já vás nechci nosit."
Chlapci ještě nikdy nepili něco tak silného jako whisky, a tak šli za Calebem. Než dorazili k domovu, stěží se oba drželi na nohou.
Caleb je zavedl dovnitř a jakmile dohlédl, aby byli na svých slamnících, odešel a vrátil se na slavnost. Trvalo mu jen pár minut, než našel Marii. Když ho uviděla, zeptala se: "Co jsi s nimi udělal?"
"Úplně je opil."
"Jako kdyby k tomu potřebovali něčí pomoc." Znepokojeně se rozhlédla. "Kde jsou?"
"Zpátky v domě, vyspávají to."
Oči se jí zúžily. "Neměli dost času, aby se tak opili."
Caleb pozvedl láhev s whisky. Byla téměř prázdná. "Když do sebe hodili jen pět dvojitých dávek během čtvrt hodiny, tak měli."

"No, aspoň nebudou dělat potíže Gramovi a Ellie," zhodnotila Marie.
"Nebo nám," usmál se Caleb.
"Nestarám se o to, jak moc jsou opilí, Calebe, ale pokud jsou v domě, tak ty tam nebudeš."
Zazubil se. "Mám už pokoj v hospodě. Když tam hned zamíříme, nikdo si nevšimne, že jdeš se mnou po schodech nahoru."
Marie se do něj zavěsila. "Jako bych se starala, co si lidé myslí. Nejsem panna, která se snaží dostat mladého nápadníka, Calebe. Chňapnu po štěstí, když můžu, a nezáleží na tom, jestli se někdo stará."
Caleb si ji přitáhl blíž. "A ti, kteří se starají, na těch nezáleží."
Obešli okraj davu a zamířili k hospodě.
V jejich milování byla naléhavost, kterou Caleb předtím ani potom nezažil. Když ležel s její hlavou na rameni, zeptal se: "Co tě trápí?"
Marie věděla, že jeden z důvodů, který je k sobě navzájem přitahuje, je jeho schopnost číst její myšlenky tak přesně.
"Tad se mě ptal, jestli se hodláme vzít."
Caleb chvíli mlčel a potom si dlouze povzdechl. "Kdybych si chtěl někoho vzít, Marie, byla bys to ty."
"Já vím," pravila. "Ale pokud nezůstaneš, ožeň se se mnou a buď chlapcům opravdovým otcem. Musíš je vzít s sebou."
Caleb se odsunul a podepřel na lokti. Shlédl na ni: "Co?"
"Vidíš, jaké to pro ně je, Calebe. Tady nemají budoucnost. Musela jsem prodat farmu a ty peníze nevydrží navždy, ani když většinu potravin vypěstuju na zahradě. Zvládnu to sama, ale živit dospívající chlapce… A oni nemají nikoho, kdo by je učil farmařit, ani žádný cech, který by je vyučil řemeslu. Všichni ostatní mladíci byli před dvěma roky při Volbě dáni do učení na farmáře, obchodníky, námořníky nebo do řemesla, ale moji chlapci stáli osamocení na konci. Každý je má rád, a kdyby Tad a Zane měli prostředky, mohli by jít do učení hned, ale tady prostě není dost práce. Pokud je nevezmeš s sebou, stanou se z nich povaleči nebo něco horšího. Raději je ztratím teď, než se dívat, jak je za několik let věší jako lupiče."
Caleb byl dlouho zticha. "Co bys chtěla, abych s nimi udělal, Marie?"
"Jsi muž určitého postavení, navzdory svému skromnému oděvu a koženým loveckým holínkám, nebo aspoň tvůj otec jím je. Viděl jsi svět. Vezmi je s sebou jako sluhy nebo jako učedníky, nebo je odveď do Krondoru a najdi jim práci tam. Nemají otce, Calebe. Když byli malí, od maminky měli vše, co potřebovali. Utírala jim nosy a držela je, když měli strach. Užili jsme si toho dost poté, co byl Zanův lid vybit při nájezdu trolů. Ale v tomto věku potřebují muže, aby jim ukázal, co dělat a co nedělat, aby do nich vtloukl nějaký rozum, když je zapotřebí, a aby je chválil, když si vedou dobře. Takže když si mě nevezmeš a nezůstaneš tady, tak je aspoň vezmi s sebou."
Caleb se otočil, posadil se a opřel se zády o omítnutou zeď. "Co říkáš, dává smysl, určitým způsobem."
"Takže to uděláš?"
"Nejsem si jistý, s čím souhlasím, ale ano. Vezmu je s sebou. Pokud můj otec nebude vědět, co s nimi, vezmu je do Krondoru a dohlédnu, aby se vyučili u obchodníka nebo nějakému řemeslu."
"Jsou teď jako bratři. Byl by to zločin rozdělit je."
"Nechám je pohromadě. Slibuju."
Marie se k němu přitulila. "Čas od času se vrátíš a povíš mi, jak se jim daří?"
"Ano, Marie," slíbil Caleb. "Přinutím je, aby ti často psali."
"To by bylo skvělé," zašeptala. "Nikdo mi ještě nikdy nenapsal," povzdechla si. "Když o tom tak přemýšlím, nikdo nikdy nenapsal nikomu, koho znám."
"Dohlédnu, aby to udělali."
"To je báječné, ale budeš je samozřejmě muset naučit psát."
"Oni neumí psát?" Caleb nedokázal skrýt překvapení.
"Kdo by je to naučil?"
"Ty neumíš…?"
"Ne, nikdy jsem se to neučila," odvětila. "Dokážu rozpoznat pár slov, protože jsem je slyšela v obchodech, ale nikdy jsem neměla opravdovou potřebu."
"Jak si ale přečteš, co ti pošlou?"
"Najdu někoho, kdo mi to přečte. Jen potřebuju vědět, že se jim někde daří dobře."
"Jsi výjimečná žena, Marie," řekl.
"Ne, jsem jen obyčejná matka, která si dělá starosti o své chlapce."
Caleb se zase uvelebil a dovolil jí, aby se vrátila do ohbí jeho lokte. V duchu se podivoval, do čeho se to sám dostal.

II
Rada

Pug zvedl ruku.
Byl to malý muž, který nevypadal na víc než na čtyřicet let. Jako obvykle byl oblečen do jednoduchého černého hávu a tmavýma očima podrobně zkoumal všechny lidi, kteří stáli před ním. Jen jeho oči prozrazovaly rozsah jeho moci. Vzhledem ke svému vzezření jinak vypadal naprosto průměrně.
Jeskyně na severní straně Čarodějova ostrova se stala tradičním místem setkání pro vůdce konkláve. Měla úzký vchod a nízký strop. Byla suchá, bez mechů a lišejníků, a čas od času ji zametli, aby poskytla špetku pohodlí těm, kteří se tu scházeli. Jeskyně byla téměř holá, až na dvě skalní plošiny a několik balvanů, jež poskytovaly jediné místo k sezení.

Světlo bylo zabezpečeno zaklínadlem vysloveným Mirandou. Kouzlo způsobilo, že stěny samy od sebe slabě zářily. Jen jeden úkaz v jeskyni nebyl původní. Busta Sariga, údajného Boha mágů, jež spočívala na podstavci u stěny. Během let Pug pomalu začínal více chápat způsob, jakým bohové "umírali". Sarig se ztratil a předpokládalo se, že je od Válek Chaosu mrtev. Přesto Pug docházel k závěru, že Sarig stále v jakési formě existuje a že má pořád ve všem prsty. Busta se měnila, jelikož se rysy modly neustále posouvaly, a chvílemi se podobala buď Pugovi, nebo jednomu z jeho společníků. Její měnící se tvář dokládala teorii, že všichni mágové jsou jedním či druhým způsobem avatárové boha. Pug odsunul svoji chronickou zvědavost týkající se tohoto artefaktu, když si postupně prohlížel své nejvěrnější rádce. Všichni kromě dvou byli jeho bývalí žáci. Ti dva, Miranda a Nakor, stáli mlčky na jedné straně. Magnus, Pugův a Mirandin syn, který se nedávno vrátil ze světa na Kelewanu, stál za svou matkou. Pug ve slabém světle zachytil záblesk podobnosti mezi nimi a pousmál se. Magnus a Caleb byli až na odstín pleti a barvu vlasů bezpochyby bratři. Magnus byl bledý, s bílými vlasy, a Caleb měl pleť snědou a vlasy tmavě hnědé. Ale svým rodičům se příliš nepodobal ani jeden. Čas od času tu byly stopy a záblesky podobnosti, Pug se však nejednou podivoval, zda se snad chlapci nevyvedli spíš po některém ze svých prarodičů z otcovy strany, z nichž ani jednoho Pug nepoznal.

Miranda se od chvíle, kdy ji Pug před padesáti lety potkal poprvé, vůbec nezměnila. Ve tmavých vlasech měla jen stopy šedin a barva očí se jí měnila podle nálady - z tmavě šedé do zelena, či do světle hnědé se skvrnkami, až do tmavě hnědé. Miranda měla vystouplé lícní kosti a odhodlaně sevřené rty, což občas dokázalo podkopat její královskou krásu.

Pro Puga byla stále krásná, dokonce i když na ni měl zlost, že by ji uškrtil. Byla to její síla a vášeň, jež ho přiměly ji milovat. Jeho první žena Katala měla zamlada stejné vlastnosti. Pug se Mirandě podíval do očí a beze slov spolu pohovořili, což dělávali už léta.

Nakor se usadil na skalní římsu a Pug znovu žasl, jestli někdy skutečně porozumí tomuto podivnému malému mužíkovi. Nakor odmítal přijmout tradiční představu magie, vždy trval na tom, že jsou to jen triky, obratná manipulace jakýmsi druhem mystické látky, která je základem všech věcí. Byly chvíle, kdy malý muž s nohama do O uváděl Puga do zmatku svým abstraktním dumáním nad podstatou věcí, ale jindy uměl Nakor proniknout k jádru problému, a magii ovládal tak pevně, až Pug žasl. Tento Isalánec byl také, dle Pugova mínění, pravděpodobně nejnebezpečnějším mágem na světě.

Ve vnitřním kruhu konkláve seděli nováčci a čekali, až Pug promluví. Byli to: Rosenvar, mág středního věku ze Salmateru, a Uskavan, vládce mysli ze světa na Salavanu.

Uskavan vypadal jako člověk, měl však kůži ostře purpurového odstínu, pokud jste byli dostatečně blízko, abyste si toho všimli. Pug se seznámil s jeho domovským světem před desetiletím, prostřednictvím Síně světů, a souhlasil, aby Uskavan studoval s konkláve výměnou za sdílení znalostí o magii mysli. Uskavan uměl v mysli objektu vytvořit iluze tak živé, že dokázaly způsobit fyzickou reakci. Dovedl vyčarovat představu čepelí, jež řezaly, nebo imaginárních plamenů, které pálily. Pug doufal, že jim bude výhledově užitečný.

Uskavan zaujal místo Roberta de Lyse, jednoho z Pugových nejlepších studentů a cenného služebníka konkláve stínů. Robert zemřel v klidném spánku před rokem, ačkoliv mu ještě nebylo ani sedmdesát let.

Pug začal: "Mluvil jsem s každým z vás zvlášť a nyní se chci podělit o informace, takže jsem vás požádal, abyste se ke mně dnes připojili a společně zrekapitulovali, co víme o dvou velmi důležitých věcech. První se týká talnoyů." Pohlédl na Magnuse, který vystoupil zpoza matky.

Magnus se tvářil znepokojeně. "Tsuranští mágové, stejně jako my, netuší, jaký druh magie byl k vytvoření těchto bytostí použit."

Talnoyové byli artefaktem z jiného kruhu reality. Stvořila je rasa zvaná Dasatové a byli extrémně nebezpeční. Byly to ozbrojené družiny ovládané uvězněnými dušemi nebo duchy Dasatů, a jako takové je bylo téměř nemožné zničit, byli odolní proti bolesti a naprosto poslušní. Podle toho, co Kašpar z Olaska vyprávěl konkláve, když je upozornil na prvního talnoye, "talnoy" byl Dasati, kterého "bylo velmi těžké zabít".

Magnus pokračoval: "Souhlasili, že jakýkoliv větší vpád do naší hladiny reality - lepší termín mě nenapadá - bude katastrofou. Jako takoví usilují, aby se dozvěděli co možná nejvíce o ochraně, kterou jsme narušili, když jsme poprvé objevili skladiště talnoyů v jeskyni."

Pohlédl na Nakora, který zabručel: "Nic nového k hlášení, lituju." Hazardní hráč, který odmítal přiznat, že je mágem, se odmlčel, jako by zvažoval slova. Nakonec pokračoval: "Naše děvčata a chlapci," - označoval všechny mladší mágy na Čarodějově ostrově jako děvčata a chlapce - "se usilovně pokoušejí porozumět těmto bytostem. Jediná dobrá věc," zašklebil se Nakor, "je, že podle mě jsme už našli způsob, jak zabezpečit, abychom je mohli ovládat jenom my, pokud dojde ke střetu s Dasaty."

"Aspoň něco," pochválil si Pug. "Deset tisíc talnoyů pod naším velením není nic, co by se dalo vzít na lebkou váhu." Odolal nutkání dodat, že proti stovkám tisíc talnoyů kontrolovaných Dasaty toto číslo znamená velmi málo. "Ale mám za to, že našim zájmům nejlépe prospěje, když zjistíme, jak zůstávají tak dlouho skryti. Jinými slovy, pokud my dokážeme zůstat skryti před Dasaty, potom splníme nejdůležitější úkol, který je před námi. Naším dalším úkolem je dopadnout Leso Varena."

"Tušíme, kam asi mohl utéci?" zeptala se Miranda.

"Mám v pohotovosti špehy, kteří sledují vše vymykající se běžné magii."

Miranda přivřela tmavé oči. "Vždycky zmizí na celé roky."

"Tentokrát si myslím, že bude chtít znovu projevit svoji přítomnost," prohlásil Pug. "Ví, že je tam venku něco důležitého, přestože nemá žádnou představu, co talnoyové představují nebo jak by je mohl použít ke svému prospěchu. Pokud nic jiného, bude nám chtít odepřít něco tak mocného. Jeho loňský útok na ostrov a na Elvandar prokázal, že je pořád troufalejší a že jakákoliv jeho snaha o tajné jednání je pryč. Znovu hbitě projevil svou moc poté, co jeho hostitele zabil Spear Sokol. Můžeme asi bezpečně předpokládat, že o něm opět uslyšíme, a to brzy."

"Pugu, co jsi nám ještě neřekl?" chtěl vědět Rosenvar.
Pug se usmál. Vybral Rosenvara, aby se připojil k užšímu kruhu, protože tento muž měl vnitřní zrak a takřka intuitivní schopnost klást otázky na základě velmi letmých informací. "Není to opravdu nic zvláštního. Jen nějaké těžké sny a zlé pocity."
Uskavan měl doširoka otevřené oči, když říkal: "Nikdy neignoruj sny, Pugu. Moji lidé věří, že část naší mysli stále pracuje, stále hledá, jak věcem porozumět. Sny jsou často prostředkem, kterým některé části mysli komunikují s naším vědomím, zvlášť když jsou emoce silné. Naše rasy se příliš neliší, a pokud jde o činnost našich myslí, máme mnoho společného."
Magnus pohlédl na cizího mága a Pug téměř dokázal číst synovy myšlenky. Pár lidí, včetně Puga, Mirandy a Magnuse, se dokonce dokázalo přiblížit myšlenkové disciplíně nováčka Uskavanova řádu. Mysl Salavanů byla mnohem komplexnější než lidská, navzdory Uskavanově ujišťování, že je to pouze proto, že Salavané jsou starší rasa a provádějí mentální cvičení už po tisíce let.
Pug s lehkou odevzdaností přikývl. "Opravdu. Bojím se, že mé sny by mohly být předzvěstí nadcházející katastrofy. Nebo by prostě mohly být znamením mých obav ohledně Dasatů."
"Otče, musíme se připravit, kdyby opravdu přišli," upozorňoval Magnus.
"Já vím." Pug přehlédl všechny členy užšího kruhu konkláve. "Pošlete vzkaz našim agentům, kteří se nacházejí na všech královských dvorech. Chci vědět o každé ctižádosti, každém spiknutí nebo intrice a o každé situaci, jež by se mohla obrátit v náš prospěch. Když budeme muset, budeme uplácet a vyhrožovat, abychom při případném střetnutí získali pomoc."
Pug na chvíli zmlkl. Vzpomněl si na trhlinovou válku. Celých dvanáct let, kdy Tsurané napadali Království a Svobodná města, Queg, Velká Kesh a menší království na východě s dychtivým očekáváním přihlížely a hledaly každou příležitost, jak prosadit svoje vlastní zájmy na účet Království. "Pokud by Dasatové přišli, musíme mít přátele na nejvyšších místech, kteří budou argumentovat, že každý národ musí reagovat rychle bez ohledu na to, kde dojde k invazi."
"Otče, to je všechno pěkné," povzdechl si Magnus, "pokud by k útoku došlo v Midkemii - všichni panovníci na tomto kontinentu chápou naši zranitelnost, jestliže by cizinci vkročili na půdu Midkemie, protože by byli všichni stejně zranitelní, a sjednotí se, ale co když je předmostím nějaké opuštěné pobřeží na Ostrovech zapadajícího slunce nebo dole na neobydleném Novindu, či na náhorní plošině Wynetu?"
"Potom je to obtížnější úkol," odpověděl Pug. Podíval se na svou radu a na chvíli se odmlčel, aby si prostudoval jednotlivé obličeje. Miranda vypadala stejně záhadně jako kterýkoliv cizinec. Často si vydržovala svou vlastní radu a brala záležitosti do svých rukou. Mnohokrát se spolu hádali kvůli tomu, že posílá agenty do boje, aniž by to s Pugem konzultovala, nebo že dává rozkazy, se kterými nesouhlasil. Pousmál se. Pokud je do toho zapojena jeho žena, nemůže být Pug nikdy obviněn, že vládne radě konkláve stínů. Miranda lehce přikývla a taky se na něj usmála. Věděl, že tentokrát s ním naprosto souhlasí.
Rosenvarův vrásčitý obličej vypadal, jako by byl vymodelován z kůže vystavené slunci. S jeho načervenalým odstínem výrazně kontrastovaly nepoddajné světlé vlasy, které rychle bělaly. "Možná by se nám hodilo, kdybychom nechali kolovat pár řečí," navrhl.
Pug chvíli mlčel. "S jakým cílem?"
Mág ze Salmateru se usmál a Pug si znovu připomněl, jak jej poprvé potkal. Seděl v rohu pivnice a s rovnoměrnou bezstarostností rozdával moudré rady, menší kouzla a zjevné lži každému, kdo mu zaplatil pití. Co přišel Rosenvar na ostrov, zůstával relativně střízlivý a záchvaty pití míval jen zřídka.
"Řeči jsou úžasná věc, pokud se použijí správně," vysvětloval Rosenvar. Jeho hlas připomínal dunění, jako by mu začínal někde hluboko mezi vnitřnostmi a pomalu se propracovával nahoru skrz hrdlo. "Už jsem viděl celá města obrácená vzhůru nohama díky těm správným řečem, Pugu. Vládcové nedůvěřují oficiálním zprávám a věrohodným svědkům, ale barvitým klepům… ach, to je přinutí točit se kolem jako krůty v bouři, když se s hlavami zvednutými a se zobáky dokořán snaží utopit v dešti."
Pug se zachechtal. Líbil se mu Rosenvarův příměr. "Velmi dobře, ale jaké klepy?"
Rosenvar se přestal usmívat. "Povídá se, že vévoda Erik je nemocný, možná dokonce umírá v Krondoru."
Pug přikývl. "Tak jsem to slyšel."
Miranda pravila: "On je poslední."
Pug věděl, co má na mysli. Erik byl poslední přeživší z Calisova oddílu "Zoufalců", vězňů, jimž byla dána svoboda výměnou za cestu na Novindus na počátku Hadí války, a jediný muž dosud sloužící na předním místě, který to střetnutí přežil. Erik věděl, co může znamenat vzdálené nebezpečí. "Potom začneme v Krondoru?"
"Zdá se to moudré," potvrdil Rosenvar. "Mezi jejich klienty je několik rozsévačů klepů, kteří mají pod palcem různě vysoce postavené vyšší státní úředníky v Západním království. Pokud začneme s něčím dostatečně neurčitým, co by nezpůsobilo okamžitou reakci, a současně s něčím, co lord Erik zná natolik, aby cítil povinnost varovat prince z Krondoru… nu, to je začátek."
Magnus řekl: "A když Ostrovní království vezme varování vážně, totéž udělá i Velká Kesh."
"A když Velká Kesh a Království začnou chystat obranu, tak to provedou všechna ostatní království v jejich sousedství," dodala Miranda.
"Ale my je dokážeme udržovat v pohotovosti jen po určitou dobu. Nesmíme to uspíšit," řekl Rosenvar.
"Potřebujeme Erika dostatečně dlouho, aby to zvládl," prohlásil Pug.
"Zajedu do Krondoru navštívit vévodu. Na chvíli ho uzdravím," slíbil Nakor.
Pug přikývl. Nakor cestoval s Erikem, Calisem a Bobbym na Novindus, kde se poprvé utkali se Smaragdovou

královnou. Starý vévoda bude Nakorovi důvěřovat.
"Rosenvare," začal Pug, "potřebuju, abys koordinoval vznik klepů, kde a kdy. Máme několik dobře umístěných agentů skoro v každém důležitém hlavním městě Midkemie. Ale chci se ujistit, že půjde o stupňovaný neklid a znepokojení, ne o náhlou slepou paniku."
"Rozumím," stoupl si Rosenvar. "Sestavíme seznam návrhů, s nimiž udržíme vládce světa na ostří nože." Pousmál se. "Lehce na ostří."
Uskavanovi Pug řekl: "Kdybys mohl, rád bych měl jména tvých nejlepších studentů. Možná je budeme muset brzy vyslat, aby pracovali v terénu."
Cizí mág přisvědčil, vstal a odcházel s Rosenvarem, zanechávaje Puga, Mirandu, Nakora a Magnuse v jeskyni samotné.
Pug pohlédl na staršího syna a zeptal se: "Kde je tvůj bratr?"
"Dole v Hvězdně, myslím. Měl tam dovézt nějaké zásoby, ale bezpochyby se zdrží na slavnosti."
"Zdrží se, aby strávil čas s tou vdovou, chtěl jsi říct," zabručela Miranda.
Pug pokrčil rameny. "Ať si užívá radosti, když může, drahá. Nepotřebujeme ho tady na nic zvláštního, a mám za to, že se dobře baví."
Magnus se zahleděl na matku a zeptal se: "Mám ho najít, nebo se mám vrátit na Kelewan?"
Miranda pohlédla na manžela. "Co z toho?"
"Ani jedno. Běž na Novindus a pokračuj v Nakorově práci s talnoyem. Tsuranští Ctihodní ze Shromáždění mágů dokážou chvíli kalit vodu i bez tebe. Jakmile se Nakor vrátí z Krondoru, pošlu jej za tebou a ty se vrátíš zpátky na Kelewan."
Nakor se usmál. "Nezkaz nic, než se tam dostanu."
Magnus se na malého hráče hořce usmál, přikývl, sáhl si pod šaty a vytáhl zlatou kouli. Zmáčkl tlačítko a naráz zmizel.
Miranda se postavila za svého manžela a objala ho. "Děláš si starosti."
"Pořád si dělám starosti," odpověděl Pug.
"Ne, teď je to něco víc." Studovala jeho obličej. "Cítíš něco?"
"Myslím, že vím, co jí chceš říct," podotkl Nakor. "Jdu do Krondoru a podívám se, jestli je vévoda Erik ještě naživu, aby nám pomohl." Podíval se na Puga a Mirandu. "Vy dva spolu skutečně musíte mluvit častěji. Opravdu," zdůraznil, zvedl batoh s věcmi a poté jim zmizel před očima.
Pug na dlouho zavřel oči. Potom odpověděl na ženinu otázku: "Ano, skutečně něco cítím. A narůstá to. Nevím, jak to nazvat, ale je to… intenzivnější než pouhá předtucha."
"Nějaká výstraha?"
"Ten sen mě trápí, lásko. Myslím, že se cosi blíží, a když se to vynoří, zápas bude strašnější než cokoliv, co si dokážeme kdy představit."
"Vzhledem k tomu, co jsme už viděli, manželi, je to dost."
"Kdysi za časů Velkého povstání jsme s Tomasem stanuli tváří v tvář Mistrovi děsu. Zkrotili jsme tu stvůru, i když to vyžadovalo všechnu naši magii a nemálo lstivosti. Potom jsem nakonec v Sethanonu spatřil Pána děsu - dračice s celou svojí magií a mocí to mohla stěží zvládnout."
"Ti Děsové však přicházejí z jedné z nižších úrovní, zatímco tihle Dasatové jsou z druhé. Jsou skutečně jen o něco málo nebezpečnější než lidé?"
Pug vzal ženu za ruku. "Ty víš o řadě věcí víc než já, Mirando, ale učení se nebylo nikdy tvojí silnou stránkou."
Svraštila obočí, ale neřekla nic, čímž mu dala za pravdu.
Povzdechl si a ztišil hlas. "Pro bytosti z nižších úrovní stvoření je přirozené, že vstřebávají životní sílu od těch z vyšších úrovní. Představ si je jako vodu tekoucí z kopce. Jen dotek jednoho Dasata by během několika málo chvil způsobil škodu. Děsové jsou nejobávanější bytosti schopné dosáhnout této úrovně reality a přežít. Stvůry z hlubin pod nimi k sobě přitahují tolik energie a takovou rychlostí, že je to zničí, než dosáhnou naší hladiny. Pokud ovšem nezapojí mocnou magii, aby je udržela naživu. Ne, je pravda, že Dasatové jsou jen z jedné úrovně pod námi, a proto jsou tak strašní, má lásko." Povzdechl si, jako by byl vyčerpaný. "Nakor tomu rozumí, neboť strávil studováním talnoye více času než kdokoliv jiný." Pohlédl ke vchodu do jeskyně. "Ostatní přijdou na to, co ti právě říkám. Není třeba riskovat žádnou paniku. Dasatové jsou stejně smrtelní jako my, ale pokud dosáhnou této hladiny reality, budou pomalu odsávat životní sílu ze svého okolí, z pouhé trávy, kterou udusají, takže i kdybychom dosáhli patové situace, jako jsme to dokázali s Tsurany během první trhlinové války, způsobí nám možnou porážku. Také by byli mnohem odolnější díky životní síle, jež by proudila směrem k nim, a my bychom naopak byli oslabení. Čím déle budeme bojovat, tím těžší bude vítězství. A musíme pamatovat na čísla. Pokud má Kašpar pravdu a viděl správně jejich svět, nepošlou tisíce bojovníků, ale desítky tisíc. Jestli nás najdou, musíme reagovat, reagovat rychle. Nemůžeme nechat panovníky Midkemie, aby plně rozuměli, čemu stojíme tváří v tvář, aspoň zatím ne, jinak by strach mohl přemoci jejich odhodlání."
Miranda chvíli studovala manželův obličej a pak řekla: "Uděláme vše, co můžeme."
"Já vím," pravil. "Teď máme oba co na práci."
"Jak se chceš vrátit?"
Usmál se. "Projdu se. Čerstvý vzduch mi pročistí hlavu a pomůže myslet."
Políbila jej na tvář. "Uvidíme se doma."
"Počkej minutku!" zarazil ji Pug, než zmizela. "Viděla jsi Nakora použít kouli, když odcházel?"
"Ne že bych si všimla."
Usmál se. "Další z jeho "triků", myslím."
Na oplátku se usmála a pak byla pryč. Nikdo se neuměl přenášet lépe než Miranda. Pokoušela se Puga a některé další naučit, jak se to dělá bez pomoci vzorů či tsuranských koulí, ale jen pár z nich toho za pomoci samotné mysli dosáhlo, a

to jenom na místa, která znali velmi dobře. Pug přemýšlel.
Nakonec došel k závěru, že Nakor u ní musel studovat. Ten prohnaný mužík měl pravdu. Pug a jeho žena spolu musejí víc mluvit.
Pug vyšel a zastavil se ve vchodu do jeskyně. Na Čarodějově ostrově bylo pozdní odpoledne a než dojde k vile, bude skoro čas k večeři. Ještě jednou se rozhlédl kolem jeskyně a pak vyrazil pěšky domů.
*
Královský lékař zavrtěl hlavou a promluvil tiše k přihlížejícímu panoši: "Mám obavy, že nepřežije noc." Dvě postavy se ztrácely v ohromném pokoji, v němž ležel umírající vévoda z Krondoru. Na stole vedle postele hořela jediná svíčka.
"Mám informovat staršího panoše?" zeptal se mladý muž, blonďatý chlapec ne více než patnáctiletý. Starší panoš sloužil princi Robertovi, posledních osm let vládci Krondoru a zjevnému dědici Ostrovního království.
"Je pozdní hodina. Brzy se na vévodu přijdu znovu podívat. Pokud se jeho stav zhorší, bude ještě dost času, abychom vzbudili prince."
"Ano, pane. Mám zde zůstat?"
"Není třeba," řekl starý léčitel. Byl ustaraný a unavený. "Nebude se budit a já mám další pacienty v péči. Mezi královskými dětmi se objevilo zvracení, a i když by nemělo být fatální, princezna se bude jistě hněvat, pokud děti neusnou."
Lékař zhasl jedinou svíčku vedle postele, společně s chlapcem opustil vévodovu ohromnou ložnici a potichu za sebou zavřel dveře.
O chvíli později ze stínu za velkým závěsem vystoupila postava. Přešla místnost k loži a dotkla se konečkem prstu ještě teplého knotu svíce. Plamen se naráz znovu rozhořel. Nakor pohlédl dolů na ležící postavu a měkce řekl: "Ach, Eriku, nevypadáš dobře."
Nakor poznal vévodu Erika, když byl ještě chlapec, sotva vyšlý z kovárny, vysoký, s mohutnými rameny a silou za tři muže. Také se narodil s povahou, která jej málem dovedla na šibenici za vraždu, ale nakonec dobře sloužil Ostrovnímu království, dosáhl hodnosti rytíře-maršálka Západu a obdržel titul vévody z Krondoru pod mladým princem Robertem.
Nakor nyní shlížel na starého muže, asi osmdesátiletého. Kůži měl jako starý pergamen nataženou těsně přes lebku. Jeho ramena už neukazovala nic z masivní síly jeho mládí a ztrácela se pod nadměrnou noční košilí, kterou měl na sobě.
Nakor vylovil ze svého batohu nádobku a vytáhl zátku. Odměřil na rty umírajícího muže jedinou kapku a čekal. Erik pohnul lehce rty a Nakor nalil další kapku. Opakoval to téměř patnáct minut, kapku za kapkou, a potom si sedl na okraj postele a čekal.
Po několika dalších minutách se vévodovi zachvěla víčka a pak otevřel oči. Zamrkal a měkce a drsně zašeptal: "Nakore?"
Mužík se zazubil. "Pamatuješ si mě?"
S hlubokým nádechem následovaným dlouhým povzdechem se Erik von Darkmoor - kdysi seržant v Calisových Rudých orlech, veterán Hadí války, hrdina bitvy u Hřebene záhuby a nyní vévoda z Krondoru a rytíř-maršálek Západního království - napřímil a pravil: "Na tebe se dá k čertu těžko zapomenout, starý brachu."
"Vypadáš lépe," podotkl Nakor.
Erik pohnul rukama. "Cítím se lépe. Cos udělal?"
Nakor zvedl lahvičku. "Koupil jsem ti nějaký čas. Potřebuju s tebou mluvit."
"Pak si pospěš." Vévoda zamlaskal a suše skřípavě se zasmál. "Podle všeho nemám moc času - počkej, jak ses sem vlastně dostal?"
Nakor otázku odmávl. "Jen jsem počkal, až se nikdo nedíval, pak jsem vešel oknem."
Erik se usmál. "Tedy jako starý vévoda James, když byl ještě kluk?"
"Něco takového."
"Proč tedy obtěžuješ umírajícího muže?"
"Potřebuju, abys zatím neumíral, Eriku."
"Rád bych tě uspokojil, ale věřím, že osud má jiné plány."
"Jak se cítíš?"
Vévoda natáhl ruce před obličej a řekl: "Překvapivě dobře, pokud vše zvážím. Zeptám se znovu: co jsi udělal?"
"Je to lék, který jsem přinesl od kněze, který žije velmi daleko odsud. To tě… obnoví."
"Obnoví?"
"Udrží tě to naživu o chvíli déle, nebo když toho vypiješ hodně, o dost déle."
Vévoda se povytáhl na posteli, takže se mohl posadit. "Nejsem si jistý, že se mi to bude líbit, Nakore. Moje tělo mě zradilo, a abych to postavil hrubě, obtěžuje mě být tak závislý na druhých. Je těžké, když nemůžeš zajít na záchod a vymočit se. Nic neponíží člověka tolik, jako probudit se ráno promočený jako dítě. Myslím, že raději umřu, než abych strávil další dny v posteli."
"Nu, nemusíš ani to," zašklebil se Nakor. "Lék tě taky posílí."
Erik se upřeně zahleděl na Nakora. "Vidím lépe. Právě jsem to zjistil."
"Ano," potvrdil mu Nakor. "Je to docela dobrý lék."
"Proto ses celých padesát či šedesát let vůbec nezměnil?"
"Ne. Znám další triky."
"Tak dobrá. Když mě dostaneš z této postele, abych dokázal chránit Království o chvíli déle, zůstanu tady, ale jaký pro to máš důvod?"
"Tak zaprvé tě mám rád."
"Děkuju, Nakore. Taky tě mám rád."

"Jsi poslední ze Zoufalců, který šel na jih s Calisem a Bobbym."
"Byl jsem tam. Pamatuju se. No, oceňuju nostalgii jako každý, Nakore, ale jaký je skutečný důvod?"
"Potřebujeme někoho, kdo má blízko ke koruně, aby naslouchal a pomáhal, až přijde čas."
"My?" zeptal se vévoda. "Myslíš tím Černého mága?"
"Ano, Puga."
Erik se s hlubokým výdechem opřel a hlava se mu lehce třásla. Po Hadí válce Kesh vytáhla na sever a téměř zničila Krondor, když hledala výhodu pro sebe ve svém nikdy nekončícím boji se sousedem. Pug, který byl v té době vévodou Hvězdna a vazalem koruny Ostrovního království, odmítl použít mocnou magii, aby zničil nájezdníky. Raději poslal Keshany domů, zatímco současně veřejně ponížil Patricka, který byl tehdy princem z Krondoru a nyní králem Ostrovů.
"Pug je persona non grata už od neuposlechnutí prince Patricka po Hadí válce," prohlásil Erik. "Robbie byl Patrickův příbuzný snad jen podle jména - je stejně přemýšlivý jako je Patrick prudký - ale společná královská paměť trvá dlouho. Pug vytáhl Hvězdno z Království a ustanovil je jako nezávislý stát. Z pohledu trůnu to vypadá jako zrada."
"Proto tě potřebujeme, abys přesvědčil ostatní. Něco zlého se blíží, Eriku."
"Jak zlého?"
"Velmi zlého," řekl Nakor.
"Tak zlého jako Smaragdová královna?"
"Horšího," řekl malý hráč.
Erik chvíli nehybně seděl a pak řekl: "Jdi k tomu stolu, Nakore." Ukázal na dlouhý stůl, jenž stál u stěny. "Otevři tu truhlu."
Nakor udělal, o co byl požádán, a našel jednoduchou dřevěnou truhličku s malou mosaznou petlicí a kruhovou západkou. Uvnitř byl černý amulet. Nakor jej vytáhl a nechal jej viset na řetízku. "Noční dravci?"
"Dostali jsme jej od jednoho z našich agentů ve Velké Keshi. Mám podezření, že ty a tvoji společníci mají tam dole stejně tolik agentů, jako máme my."
Nakor se otočil a sledoval starého vévodu. Erikovi už zářily oči a jeho hlas každým okamžikem sílil. "Ach, nemám problém s tvým… jak ho nazýváš? S tvým konkláve?"
Nakor nic neříkal, ale pousmál se.
"Ale nejste tam jediní, kdo platí za informace, starý brachu," řekl vévoda. "Sloužil jsem s tebou a Calisem dost dlouho, abych neměl pochyby, že to myslíš jen dobře, bez ohledu na to, jaký snad má koruna oficiální názor na to, co provádíš. Abych řekl pravdu, Patrick potřeboval veřejně naplácat na zadek, jako to provedl Pug, když keshanská armáda byla před branami města. Stejně jako keshanští potřebovali poslat domů se staženými ocasy. Ale pokud někdy dojde na volbu mezi tvou vizí většího dobra a mou povinností ke koruně, víš, co udělám."
"Já vím, Eriku." Nakor chápal, že kdyby někdy došlo k volbě, Erik by dal přednost přísaze a povinnosti ke koruně před čímkoli, o co by jej požádal Pug. Položil zpátky amulet. "Jak dlouho ho máš?"
"Týden. Nějací nižší dvorní úředníci a vlivní obchodníci ve městě Keshi právě začínají umírat. Je to velké město a mrtví muži nejsou nijak zvlášť důležití, takže si toho Keshané zřejmě dosud nevšimli."
Nakor zapřemýšlel. "Nebo někdo na vysokém místě se stará, aby si nevšimli."
"To si myslím i já," přiznal vévoda. Podíval se na okno a zeptal se: "Jak dlouho do svítání?"
"Asi tak čtyři hodiny," odpověděl Nakor.
"Myslím, že se udržím o chvíli déle, Nakore. Pokud je blížící se nebezpečí horší než vojska Smaragdové královny, chci být dostatečně zdravý, abych mohl stát na hradbách s mečem v ruce."
Nakor se zazubil. "Budeš."
Erik mu úsměv oplatil a Nakor viděl, jak se mu do tváří vrátila barva. Když jej Nakor předtím viděl spát, Erik vypadal jako osmdesátiletý stařec na prahu smrti. Nyní připomínal spíš silného muže kolem sedmdesátky či méně.
"Musím jít. Vypij teď zbytek lahvičky." Erik tak učinil a předal prázdnou láhev Nakorovi. Hubený hráč vytáhl další a řekl: "Schovej to někde. Vypij polovinu během týdne, dokud se nebudeš cítit tak silný, jak bys chtěl. A když se budeš chtít cítit skutečně báječně, vypij zbytek týden na to." Položil lahvičku na polštář vedle vévody. "Nechal bych víc, ale bylo by pro tebe obtížné vysvětlovat princi, proč najednou vypadáš mladší než on." Zazubil se a dodal: "Je dobře, že ses narodil se světlými vlasy, Eriku, protože lidé si nevšimnou, že už je nemáš tak šedé jako dřív."
Dveře na vzdáleném konci místnosti se začaly otvírat. "Musím jít, Eriku," rozloučil se Nakor a spěchal do stínu za velkým závěsem.
Erik věděl, že okno za závěsem zůstalo zavřené, ale že kdyby se zvedl a prozkoumal to, Nakor bude pryč.
Královský chirurg a vévodův panoš vstoupili do vévodova pokoje a náramně se podivili, když spatřili vévodu sedět na posteli. "Milosti!" zvolal léčitel.
"Rosslere," pravil vévoda.
"Pane?" zakoktal se panoš lehce.
"Na co to zíráte?"
"Na co, Milosti… na tebe, pane."
"Nu, tak s tím můžete přestat."
"Je to jen, že, no…"
"Já vím," přerušil Erik léčitele. "Nemysleli jste si, že přežiju tuto noc. Nuže, je mi lépe."
"Viditelně ano, Milosti. Smím?" naznačil přání vévodu vyšetřit.
Erik trpělivě dovolil muži jednat. Ten si poslechl vévodovo srdce a dech a proklepal mu záda a hrudník. Když začal vyšetřovat barvu jeho očí, Erik jej odstrčil. Přehodil nohy přes okraj postele a řekl: "Musím jít na záchod."

"Milosti, donesu nočník," přichvátl si panoš.
"Ne dnes v noci, Samueli. Děkuju ti, ale jsem si jistý, že dokážu dojít do koupelny sám."
Oba chvíli stáli v tichém ohromení, když se Erik postavil a kráčel přes pokoj ke dveřím, jež vedly do jeho soukromé koupelny, a otevřel je. Když se dveře zavřely za nyní znovu oživeným vévodou, zkoprnělý léčitel a široce se usmívající panoš si vyměnili udivené pohledy.

III
Cesta
Chlapci zasténali.
Caleb se ohlédl přes rameno z kozlíku na dva pomalu se probouzející chlapce. Před rozedněním je naložil do vozu, rozloučil se s Marií a opustil Hvězdno.
Vypadalo to, že jako první se začal probírat Zane. Když se pokoušel posadit, mrkal jako oslepená sova. To však byla krutá chyba, protože mu v hlavě bušilo a žaludek se mu zvedal. Zane stěží stačil vystrčit hlavu přes okraj vozu, než začal vyprazdňovat obsah svého žaludku.
Caleb zpomalil koně a nakonec je zastavil. Ještě předtím se Tad připojil ke svému soukojenci a předváděl opileckou nevolnost.
Caleb vyskočil a drsným způsobem vytáhl Tada a potom i Zana z vozu. Složil je na hromadu na okraji cesty. Vypadali jako hromádky neštěstí. Oba byli bledí a čela měli zmáčená potem. Pod očima měli kruhy a šaty pomačkané a špinavé.
"Zvedněte se," zavelel Caleb a oni to provedli. "Pojďte za mnou."
Caleb se ani neohlédl, aby viděl, jestli mu vyhoví, a vykročil po mírném svahu porostlém stromy. Podle zvuků za sebou usoudil, že oba chlapci jdou zdráhavě za ním.
Dorazili k malé rokli zarostlé vysokou trávou a Caleb jim pokynul, aby šli před ním. Zbědovaní hoši napůl klopýtali a napůl se vlekli trávou. Zane ji před sebou udupával, zatímco Tad mírně se vlnící stébla rozhrnoval rukama.
Jednu chvíli se plahočili trávou a vzápětí Zane s hlasitým výkřikem zmizel z očí. Tad se jen tak tak vyhnul pádu ze břehu, který činěl asi šest stop nad řekou. Když se Zanova hlava vynořila nad vodou, Tad ucítil Calebovu nohu na své zadnici a už také letěl vzduchem. Přistál na zádech ve vodě hned vedle Zana.
"Umyjte se," doporučil jim Caleb. "Smrdíte jako podlaha v pivnici." Hodil dolů cosi, co přistálo v mělké vodě mezi nimi. Zane to zvedl a zjistil, že jde o kostku mýdla. "Neodře vám kůži z těla jako to, co vyrábí vaše matka, chlapci, ale očistíte s ním vše, vlasy, tělo, šaty. Šaty si můžete donést zpátky k vozu."
Pod Calebovým dohledem začala dvojice se zdráháním svlékat mokrý oděv. "Napijte se taky trochu vody, když už jste v ní. Pomůže vám dostat se zpátky mezi živé." Otočil se k vozu a zakřičel přes rameno: "Nepokoušejte se ale pít mýdlovou vodu."
Caleb se vrátil k vozu a čekal. Za necelou půlhodinu se objevila dvojice chlapců, z nichž okapávala voda. Byli nazí a šaty si nesli. "Rozvěste je na postranice vozu a nechte je uschnout na slunci," ukázal Caleb prstem na korbu.
Oba mladíci stáli a v chladném ránu se třásli. Po několika minutách Caleb mávl na bedýnku umístěnou za kozlíkem a řekl: "Najdete v ní suché šaty."
Když se chlapci oblékli, Tad prohlásil: "Nikdy předtím mi z pití nebylo tak špatně."
Caleb přikývl. "Po whisky je bezpochyby strašná kocovina."
"Proč jsi to udělal?" zeptal se Zane, zatímco si oblékal čistou tuniku.
"Abych vás nemusel nesmyslně zmlátit a přinutit vás tak odjet z Hvězdna."
Jako by se chlapci probouzeli z náměsíčnosti, rozhlíželi se kolem. "Kde to jsme?" chtěl vědět Zane a přimhouřil tmavé oči. Caleb viděl, jak v chlapci narůstá hněv.
"Jsme na cestě do Yar-rinu. Potom budeme pokračovat do Jonrilu."
Tad také přimhouřil oči. "Proč do Jonrilu?"
"Protože se vaší matce nelíbilo, co se s vámi dvěma ve Hvězdně děje, a požádala mě, abych vás vzal někam, kde byste mohli najít práci." Naznačil jim, aby se dooblékli. "Vy dva se už od Volby před dvěma roky bezcílně poflakujete."
Zane se zlostně zamračil. "To není pravda, Calebe!" Natáhl si suché kalhoty a podíval se na svého bratra. "Pracujeme, když práci dokážeme najít."
"Nakládat na vůz den či dva každý měsíc není žádná práce," konstatoval Caleb.
"Děláme víc," přidal se Tad. "Pomáháme při žních, rozvážíme vozíkem po ostrově a našli jsme také práci na stavbě."
Caleb se usmál. "Vím, že jste to zkoušeli. Ale teď jsou drobné práce vzácné a je jich méně, když se tu usadila nová dopravní společnost - přivedli si vlastní chlapíky z Landrethu. Ne, v tom má vaše matka pravdu. Pokud si máte najít své místo v životě, musí to být někde jinde než ve Hvězdně."
Chlapci dokončili oblékání a Caleb jim pokynul, aby vylezli zpátky na vůz. Vyšplhal na kozlík a chopil se opratí. Když koně uposlechli jeho povelu a pohnuli se, pokračoval: "S lítostí musím říct, že se teď v Království nic moc neděje. Znám lidi, kteří by pro vás mohli sehnat práci, ale nikoho, kdo by vás vyučil. V Keshi se však situace zlepšuje a v Jonrilu mám pár přátel, kteří mi dluží nějakou tu laskavost. Uvidíme, jestli se nenajde někdo, kdo by přijal dva slibné mládence. Něčemu se vyučíte, naučíte se řemeslo a za takových deset let se můžete vrátit do Hvězdna jako vyučení řemeslníci, pokud budete chtít. Ale učit se budete."
Chlapci seděli nepohodlně na zádi poskakujícího vozu, Zane s koleny u brady a Tad s nohama nataženýma. Oba věděli, že to bude dlouhá cesta.
*
Vůz kodrcal po cestě. V odpoledním vedru koně vydusávali malé obláčky prachu. Na tuto roční dobu bylo nezvyklé

horko a chlapci si každou chvíli stěžovali. Byli neklidní a znudění a novost cesty už vyprchala. Caleb snášel stížnosti s dobrou náladou, protože chápal jejich úzkost, jež byla spojena se změnou v jejich životě.
Během prvního dne oba dávali najevo hněv i smutek nad matčiným rozhodnutím, že je poslala pryč. Plně jejímu důvodu rozuměli. Už léta nebylo Hvězdno prosperujícím městem a bylo těžké zavadit o práci. Jejich mladistvý optimismus je stále nutil věřit, že se něco přihodí, pokud zůstanou. Ke konci dne však oba pomalu dospěli k závěru, že matka měla zřejmě pravdu. Asi by byli změnu přivítali, ale v prvním momentě se cítili zneužití. Aspoň se ke Calebově úlevě žádný z nich nezmínil o Ellie a o tom, že je Marie chtěla dostat pryč z domova částečně i kvůli ní.
Caleb znal chlapce po většinu jejich života a měl je velmi rád. Byli mu blízcí jako synové, pokud by nějaké měl, a věděl, že i když ho nepovažují za otce, dívají se na něj jako na náhradního strýčka, na někoho, kdo je blízký jejich matce a koho miluje.
Caleb znal trochu Marii, když byl ještě její muž naživu, a už tehdy věděl, že ji k němu cosi táhne, protože jí to viděl na očích, navzdory faktu, že byla věrnou ženou, jež plnila všechny své povinnosti. Později mu řekla, že pro ni byl tehdy neodolatelný. On si jí také všiml, ale stejně jako u ostatních vdaných žen odsunul všechny myšlenky na náklonnost stranou. Dva roky po útoku trolů a smrti jejího manžela se z nich stali milenci.
Caleb by se nejraději s Marií někde usadil, věděl však, že díky jeho životnímu stylu to nikdy nebude možné. Práce pro jeho otce a konkláve stínů vyžadovala neustálé cestování a pro něj neustálé riziko. Býval pryč víc, než býval tady, a Marie si zasloužila něco lepšího.
Přesto si nikdy nepostěžovala a ani neprojevila zájem o jiného muže. Caleb tajně doufal, že jednoho dne ji možná přesvědčí, aby se přestěhovala na Čarodějův ostrov - místo, které považoval za svůj domov - nebo se třeba vrátí on do Hvězdna a budou žít tam. Odsunul tyto myšlenky stranou, jako to už udělal vícekrát předtím, protože když se jimi zaobíral, přiváděly ho do špatné nálady.
Vjeli do úvozu a Caleb řekl: "Až se dostaneme do Nab-Yaru, najdeme kupce pro tenhle vůz a koupíme nějaké osedlané koně."
"My nejezdíme na koni, Calebe," namítl Zane.
"Budete se učit cestou," trval Caleb na svém.
Chlapci si vyměnili pohledy. Jízda na koni byla vyhrazena pro šlechtu, vojáky, bohaté obchodníky a příležitostné cestovatele. Čeledínové a městští chlapci se však přepravovali z místa na místo na korbě nebo na kozlíku. Přesto to byla nová představa a vše, co narušilo nudu této cesty, bylo vítané.
Tad pokrčil rameny. Pak se Zane zeširoka usmál a obličej se mu rozzářil, když prohlásil: "Třeba by z nás mohli být rychlí poslové?"
Caleb se zasmál. "V tom případě se budete muset stát velmi dobrými jezdci. A jak umíte zacházet s mečem?"
"Zacházet s mečem?" divil se Tad.
"Rychlí poslové jsou proto tak dobře placení zlatem, že dopravují zprávy spěšně a bezpečně. Což znamená, že se vyhnou lupičům a přitom jsou schopní bojovat na život a na smrt, když je někdo přepadne."
Chlapci se znovu podívali jeden na druhého. Ani jeden se za celý život meče nedotkl a oba považovali za nepravděpodobné, že by tomu tak někdy bylo. Zane poznamenal: "Mladý Tom Sanderling se dal k vojákům v Ab-Yaru a naučil se zacházet s mečem."
"Kesh cvičí všechny svoje Psí vojáky, aby z nich byli šermíři," řekl Caleb, "ale pokud mě paměť neklame, starý Tom nebyl rád, když viděl, že se syn stal vojákem."
"Pravda, ale já chci říct, že co dokázal on, dokážeme taky," uzavřel Zane.
"Mohl bys nám to ukázat," navrhl Tad. "Ty nosíš meč, Calebe, tak musíš vědět, jak se s ním zachází.
"Možná," připustil Caleb. Uvědomil si, že je asi nějaké základy bude muset naučit, až se večer utáboří.
*
Tad se mečem divoce rozmáchl na Caleba, jenž s lehkostí ukročil stranou a plácl chlapce tvrdě přes hřbet ruky dlouhým prutem, který si uřízl před pár minutami. Chlapec vykřikl a upustil Calebův meč na zem. "První pravidlo," řekl Caleb, když se shýbal pro zbraň na zemi, "nepouštěj meč."
"To bolelo," oponoval Tad a třel si ruku.
"Ne tolik, jako kdybych použil čepel," vysvětlil mu Caleb, "i když to by tě dlouho nebolelo, protože bych tě o pár vteřin později vykuchal." Obrátil meč a hodil jej Zanovi, který ho hbitě chytil. "Dobrý," pochválil Caleb. "Jsi rychlý a máš pevnou ruku. Podíváme se, jestli se dokážeš vyhnout Tadově chybě."
Zane cítil, jako by meč v jeho ruce byl živý a zároveň mrtvý. Byl těžší, než očekával, a podivně vyvážený. Zane jím trochu zakroužil a ohnul zápěstí na jednu a pak na druhou stranu.
"To je správné," schválil mu Caleb, zatímco obcházel oheň, aby se Zanovi postavil. "Zvykni si na něj. Dovol mu stát se prodloužením tvé paže."
Náhle mávl svojí větví. Chystal se udeřit chlapce přes ruku, jako to udělal Tadovi, ale Zane otočil zápěstím a zachytil větev čepelí.
"Velmi dobře," pochválil ho Caleb a ustoupil. "Asi pro to máš grif. Kde ses to naučil?"
"Nenaučil," zašklebil se Zane a dal meč níž. "Jen jsem se pokusil zabránit, aby mě zasáhl ten prut."
Caleb se obrátil na Tada. "Viděl jsi, jak to udělal?"
Tad přisvědčil.
Caleb naznačil Zanovi, aby odložil čepel, potom k chlapci přešel a chytil jej za zápěstí. "Otočením zápěstí, což jsi udělal, jsi dosáhl nejefektivnějšího využití síly a energie paže. Setkáš se s muži, kteří používají celou paži, někdy až k rameni, a někdy to při určitém bloku budeš muset udělat taky, ale čím menší sílu použiješ na začátku, tím více jí budeš mít v průběhu dalšího boje."

"Calebe, jak dlouho obvykle zápas trvá?"
"Většinou je krátký, Tade. Pokud jsou však dva muži rovnocennými partnery, může trvat dlouho a rozhoduje pak vytrvalost. A když je člověk v bitvě, jakmile zabije muže před sebou, další protivník zaujme jeho místo."
"Moc toho o bitvách nevím," zamumlal Zane. "Možná bych si měl opatřit nějakého opravdu rychlého koně…"
Tad se zasmál a Caleb řekl: "To není špatný úhel pohledu."
Po několika dalších minutách cvičení s mečem Caleb rozhodl. "Je čas se uložit." Spávali pod vozem, a proto jim ukázal, aby zaujali svá obvyklá místa. "Dnes v noci budu držet hlídku. Probudím nejdřív Tada a ten pak vzbudí tebe, Zane."
"Hlídka?" zeptal se Tad a ve světle ohně měl obličej obzvláště ruměný. "Proč? Doteď jsme žádnou nedrželi."
"Byli jsme blízko Hvězdna." Caleb se rozhlédl, jako by se snažil zahlédnou něco ve tmě za září ohně. "Odsud až do vesnice Ya-Rin je to asi méně civilizované. Směřujeme hlouběji do Doliny."
Dolinu snů tvořila úrodná zemědělská půda, ovocné sady a vesnice profitující z očividně nekonečného počtu řek, které se hnaly od Hvězdných pilířů k Velkému hvězdnému jezeru. Oblast byla po více než staletí předmětem sporu mezi Ostrovním královstvím a Říší Velká Kesh. Obě strany trvaly na svých požadavcích a obě strany vysílaly do Doliny hlídky. Království však dodržovalo neoficiální ujednání s Říší a královské hlídky se neodvažovaly příliš daleko na jih a současně hlídky z Říše nezasahovaly příliš daleko na sever. Výsledkem bylo, že se z kraje stala líheň banditů, žoldnéřských jednotek, menších loupeživých baronů a neustálého boje. Ať se člověk podíval kamkoliv, nebylo neobvyklé najít opevněné město či vypálenou vesnici. Když se přepadání příliš vymklo z rukou, jedna země se tvářila, že se dívá jinam, zatímco druhá vyslala vojenské oddíly hluboko do Doliny, aby zločince ztrestaly.
Zane se rozhlédl, jako by si náhle uvědomil možné nebezpečí za každým kmenem stromu. Tad vypadal méně přesvědčeně. "Nač by bandité chtěli prázdný vůz?"
Caleb se shovívavě usmál. "Cokoliv, co se dá prodat, by chtěli sebrat. Teď se trochu vyspěte."
Chlapci se uložili a Caleb si vzal první hlídku. Noc proběhla bez potíží, i když se Caleb dvakrát probudil, aby se ujistil, že chlapci na hlídce nezaspali. Oba zaspali a on každého jemně vyplísnil a slíbil, že tomu druhému o chybě neřekne. Během třetí noci byli oba chlapci bdělí a Caleb se pohodlně vyspal až do rozbřesku.
*
Vůz rachotil po cestě a Caleb prohlásil: "Ještě jedna noc pod vozem, chlapci. Zítra během dopoledne budeme na dohled od Yar-Rinu."
Chlapci bez nadšení přikývli. Celodenní cestování na voze si vybralo svou daň. Oba byli otlučení a nedůtkliví od věčného kodrcání po čemsi, co bylo v těchto místech pokládáno za silnici. Caleb si všiml, že díky neustálým bojům v kraji čekaly na obě země velké výdaje při opravách hlavních silnic. Příležitostně nějaké město či vesnice asi usoudily, že vyšle pracovní četu, aby opravila škody, které už byly tak neúnosné, že narušovaly obchod, ale pokud to neznamenalo významnou ztrátu příjmů, místní měli tendenci si problému nevšímat.
Což znamenalo, že čas od času to s chlapci vzadu na voze nemilosrdně házelo a oni viseli na postranicích, aby nevypadli ven. Nakonec Tad řekl: "Nenamáhej se s hledáním tábořiště, Calebe. Jen nás tam dostaň. Budu spát ve stáji, jen když to nebude znamenat, že si protrpíme další den v tomto voze."
Jak Caleb předpokládal, cestování na voze vedlo k tomu, že chlapci byli mnohem ochotnější učit se jízdě v sedle. Věděl, že asi bude schopen najít ve vesnici tři osedlané koně a že po pár dnech budou mít chlapci citlivá další místa na těle, že však zřejmě budou šťastní, když budou cestovat na koňském hřbetě.
Putovali mírně do kopce, jak se terén zvedal od nížiny se zemědělskou půdou, pastvinami a roztroušenými lesíky do lesnatějšího pásma hor. Jak stoupali, po pravé straně směrem k jihu se nacházely Hvězdné pilíře, pohoří, které tvořilo přirozenou hranici Říše Velká Kesh. Yar-Rin ležel v podhůří na východě, v nádherném údolí, které oddělovalo hory od pralesa zvaného Zelené výšiny.
Nejdůležitější na Yar-Rinu však bylo, že se konečně dostanou ze země nikoho v Dolině snů a ocitnou se ve Velké Keshi. Caleb hodlal začít zjišťovat, jaké jsou možnosti dát chlapce do učení, protože chtěl mít tuto zodpovědnost z krku a vrátit se zpátky k rodině na Čarodějův ostrov. Opravdu neměl důvod brát chlapce do Keshe, kromě toho, že pro chlapce jejich věku a bez otců bylo v těchto dnech v Západní říši Království málo příležitostí. Obchodu vládla všeobecná malátnost, která trápila oblast už přes dva roky a kvůli níž vznikly všechny společenské choroby: gangy mladistvých ve větších městech, více přepadů a krádeží, růst cen běžného zboží a neúměrně velká bída dopadající na chudé.
Vůz zadrncal víc než obvykle, když kola přejela velký balvan, a s chlapci to hodilo dozadu a zase dopředu. Už se chystali vyjádřit svoji nelibost, když Caleb náhle přitáhl opratě.
Projeli právě zatáčkou a nacházeli se na malém hřebeni, z něhož se dlouze sjíždělo dolů do mělké kotliny. Okraje cesty byly sevřeny stromy a stíny pozdního odpoledne způsobovaly, že cesta vypadala hrozivě.
"Co je?" zeptal se Tad a postavil se, aby mohl Calebovi vyhlédnout přes rameno.
"Zdálo se mi, že vidím něco za hranicí stromů támhle nahoře," kývl Caleb směrem k návrší, k němuž cesta stoupala na druhé straně údolí.
Zane se postavil vedle bratra a zaclonil si oči.
"Dej ruku dolů, Zane," napomenul ho Caleb. "Nechceme, aby věděli, že o nich víme."
"Kdo?" zeptal se Zane.
"Ať je to, kdo chce. Čeká tam na nás."
"Co budeme dělat?" zašeptal Zane.
Caleb suše poznamenal: "Nemyslím, že by nás slyšeli."
"Co když tady prostě počkáme?" navrhoval Tad.
Caleb pobídl koně. "Pak prostě přijdou sem."

"Proč se neotočíme?" tázal se Zane a zněl ustaraně.
"Protože pak by si byli jistí, že máme něco cenného, co skrýváme." Koně cestou z kopce nabrali rychlost a Caleb řekl: "Poslouchejte pozorně. Jsem vozka a vy jste moji pomocníci. Dovezli jsme náklad zboží do Hvězdna pro obchodní společnost jménem Mijes a Zagon."
"Mijes a Zagon," zopakoval Tad.
"Zboží bylo zaplaceno předem a my se teď vracíme s vozem k našemu zaměstnavateli v Yadomu."
"V Yadomu," zahrál si Zane na ozvěnu.
"Proč ta historka?"
"Protože když si budou myslet, že ukrýváme zlato, zabijí nás dřív, než ho začnou hledat. Když budeme jen vozkové, možná nás nechají odejít do Yan-Rinu."
"Odejít?"
"Vezmou si vůz a koně a všechno, o čem si budou myslet, že má nějakou cenu."
"Ty je necháš?"
"Budu muset obětovat pouze svůj meč. Můžu si koupit jiný," vysvětlil Caleb. Vůz dojel na dno údolí a cesta zmizela pod mělkým divokým potůčkem, jenž přeskakoval kameny. Vůz s chlapci se otřásal víc než obvykle.
Když začali šplhat k protějšímu hřebeni, Zane se zeptal: "Co když ti neuvěří?"
"Pak zavolám "běž" a vy dva vystřelíte do lesa. Co nejrychleji se dostanete zpátky do údolí za námi. Nikdy jim neuniknete, když se budete snažit utíkat do kopce. Až se dostanete dolů, půjdete podél potoka směrem k jihu. K ránu pak míli na jihu najdete zvířecí stezku, vycházející z úpatí hor. Dovede vás zpět na tuto cestu asi pět mil od vesnice Yan-Rin. Půjdete tam a najdete U Spícího kohouta muže jménem McGrudder. Povíte mu, co se stalo, a uděláte, co řekne." Tad se chystal klást otázky, ale Caleb ho zarazil: "Teď ticho. Nic neříkejte. Mluvit budu já."
Když vyšplhali na vrchol, Caleb zpomalil vůz a na hřebenu koně zastavil. Slunce se za Calebem a chlapci právě přehouplo přes hřeben a jak se stíny prodloužily, les před nimi se změnil v tmavý tunel. Caleb čekal. Po chvíli se zpoza stromu vynořil muž. "Dobrý den, pocestní," usmál se, ale jeho úsměv postrádal jakýkoliv náznak vřelosti. Mluvil keshansky s přízvukem lidí z Království.
Byl to zavalitý muž ve špinavých šatech. Měl na sobě kalhoty z jelenice, kdysi bohatě zdobenou brokátovou košili, hodně vybledlou modrou šerpu kolem pasu a vestu bez rukávů z černé kůže. Vlasy měl schované pod červeným šátkem a bylo vidět pár velkých zlatých náušnic. U pravého boku se mu houpal dlouhý meč a při levém pár dýk. Boty měl roztřepené a spadené ke kotníkům. Když se usmál, chlapci uviděli, že mu chybí dva horní přední zuby. "Pozdě na cestování, že?"
Calebův hlas zněl klidně. "Jen jsme se rozhodli trochu na to šlápnout. Asi míli před námi je nahoře mýtina pro pěkné táboření. Voda je blízko."
"Tys už předtím touto cestou jel?"
Caleb přikývl. "Mnohokrát. Proto mě taky můj zaměstnavatel na tuto cestu najal. Co pro tebe můžu udělat, cizinče?"
Muž se usmál. "Toť otázka, že? Co pro mě můžeš udělat?"
Caleb si vzdychl, jako by to už někdy zažil. "Cestujeme naprázdno. Moji učedníci a já jsme právě do Hvězdna dodali nějaké předem zaplacené zboží, takže nevezeme žádné zlato. Dostal jsem měšec se dvěma stříbrnými a pár měďáky a zbytek jsou šaty, co mám na sobě."
Zpoza stromů se začali vynořovat další muži. Vůdce banditů ukázal na Zana. "Chlapče, kde jste nakládali vaše zboží?"
"V Yadomu," odpověděl tiše Zane a sledoval čtyři další muže, jednoho ozbrojeného kuší, jak obklopují vůz. "U Mijese a Zagona…" chystal se říct, že "v obchodě", ale uvědomil si, že ho Caleb přesně neinformoval, jaký druh zásilky to byl. Jestli od dopravní společnosti, zásobovací nebo od obchodní. Nechal tedy slova doznít, jako by byl strachem vyvedený z míry, což byl.
Tad sevřel rukou Zanovo zápěstí a Zane porozuměl, co to znamená: buď připravený skočit a utíkat. Tad sjel lehce pohledem za něj a Zane pochopil, že bandité nechali záď vozu nehlídanou.
Caleb se rozhlédl a pravil: "Podívejte, vás je pět a já nemám chuť se o tento vůz prát. Vidíte sami, že za moc nestojí, takže nebudu riskovat život těchto chlapců a svůj, abych si ho udržel. Dostanu zaplaceno, jakmile se vrátím, a Mijes a Zagon si můžou dovolit koupit vůz nový. Takže, co kdybych prostě slezl a odešel?"
"Jak máme vědět, že na těle neskrýváš zlato," řekl vůdce banditů a úsměv se mu vytratil z tváře. "Možná ho máš nacpané za opaskem nebo pod tunikou."
Caleb vstal a ukázal, že má na sobě jen tuniku, kalhoty, boty a klobouk. Meč zůstal na sedátku vedle něj. "Žádný zlatý opasek, žádný měšec. Jen náhradní prádlo v bedně. Můžeš prohledat vůz, ale nech mě a chlapce jít."
"Je na tobě něco, co se mi nelíbí," vytáhl bandita svůj meč. "Nejsi o moc lepší vozka než já. Možná jsi žoldák. Nikdo si nenajme žoldáka, aby řídil vůz, pokud v něm není něco, co stojí za zabití." Spatřil bedýnku nacpanou pod sedátkem vozu. "Možná máš něco cenného v té bedně, ha?" zasmál se a podíval se nejdřív doprava a pak doleva na své společníky. "Kromě toho, nepochybuju, že kdyby došlo na věc, byl bys nás s radostí popsal do nejmenšího detailu místním konstáblům. To by nám ztížilo utrácení naší kořisti!" Natáhl levou ruku s mečem a zavelel: "Zabte je!"
Caleb vykřikl: "Běž!" Popadl meč, přeskočil na pravou stranu, nechávaje tak vůz mezi sebou a třemi z mužů, a postavil se nejprve dvěma mužům vpravo.
Tad a Zane bez zaváhání vyrazili, jak jim bylo řečeno. Klopýtli a stěží se při dopadu na zem udrželi na nohou. Hnali se dolů z kopce a vyhýbali se stromům a balvanům.
Za nimi se ozýval hlomoz boje a těsně v jejich stopách pak zvuky bot v prachu na znamení, že přinejmenším jeden z banditů vyrazil za nimi. Tad a Zane spolu sdíleli bezstarostnou jistotu chlapců svého věku, takže dokázali nějakým způsobem manévrovat rychle se stmívajícím bludištěm stromů a křovisek. Zane se ohlédl a málem přitom upadl, protože

zahlédl muže, který jim byl v patách, a Tad klopýtl.
Oba se prodrali hustým podrostem a poté přiběhli k dlouhé kamenné římse, která podpírala zvířecí stezku táhnoucí se podél kopce. Pospíchali po stezce desítky yardů se strmým svahem po pravici, až našli proláklinu směřující dolů. Vzpomněli si na Calebovy instrukce ohledně potoka a vydali se opět směrem z kopce, doufajíce, že stromy je skryjí na dost dlouho, aby se vyhnuli pronásledovatelům.
Tad popadl Zana za ruku a ukázal napravo. Zane neváhal a oba pokračovali dolů čímsi, co vypadalo jako další mělký příkop, proláklina v zemi mezi kmeny stromů, kterou po staletí vyrývala dešťová voda.
Světlo se rychle vytrácelo, oba chlapci však věděli, že se nejméně další půlhodinu nemůžou úspěšně schovat. Málem přelétli přes hranu a stěží se vyhnuli ošklivému pádu tím, že se zachytili kmene stromu. Tad vedl a Zane jej následoval, když pospíchali podél okraje hlubší prolákliny, která se v úhlu zařezávala do dna údolí.
Hustý podrost chlapce zpomalil. Slyšeli zvuk pronásledovatelů, který za nimi narůstal. Zane se zastavil pod stromem a podíval se vzhůru. Vytvořil z rukou stoličku a naznačil Tadovi, aby vyšplhal nahoru. Tad si stoupl Zanovi na ruce, a ten jej vysadil na větev čtyři stopy nad jejich hlavami. Zane se rozhlédl a uviděl spadlou větev přibližně velikosti svého předloktí, která by mohla posloužit jako kyj. Zvedl ji a hodil Tadovi.
Tad větev obratně zachytil jednou rukou, pak natáhl dolů druhou. Zane vyskočil, chytil se přítelovy natažené paže a vyšplhal na silnou větev vedle něj. Oba se pokoušeli zklidnit, neboť hlasitě lapali po dechu. Natáhli se a položili se hlavami k sobě, aby se jim nohy neklátily pod větví.
O chvíli později se objevili dva muži, kteří rychle vyběhli z lesa. Zastavili se zrovna pod dvěma mlčícími hochy.
"Hrome!" zaklel první bandita, vysoký muž s dlouhýma rukama a se špinavými světlými vlasy, jež mu schlíple visely až k límci. "Kam se poděli?"
"Vsadím se, že se propadli do země," prohlásil druhý, širokoplecí muž s mohutným černým vousem. "To zatracené křoví zakrývá stopy. Ty jdi tudy," ukázal na nerovnou pěšinu podél okraje potůčku, který zurčel středem údolí, "a já se vydám nahoru. Uvidíme, jestli se mi podaří nahnat je k tobě."
Vyrazili a chlapci čekali. Tad si položil prst na ústa. Jeho opatrnost byla na místě, protože o pár minut později se vysoký blonďatý bandita vracel po pěšině. Zane vzal tiše kyj z Tadových rukou a čekal, zatímco muž pospíchal rychle se stmívajícím lesem. Nedělal si starosti se skrýváním svých myšlenek. Mumlal si pro sebe kletby a zcela očividně ho pohyb nahoře překvapil, když Zane sevřel nohama větev a mocně máchl dřevěnou palicí, kterou držel oběma rukama.
Muž napochodoval přímo do rány. Hlasité a pádné třesknutí přinutilo Tada mrknout. Úder banditovi roztříštil nos a omráčil ho. Nohy mu vypověděly službu a on dopadl na záda.
Náraz také způsobil, že to se Zanem hodilo dopředu a on spadl na zem na záda, přičemž si vyrazil dech. Tad seskočil ze stromu a klekl si vedle otřeseného tmavovlasého chlapce. "Jsi v pořádku?" zašeptal Tad.
"Budu žít," odpověděl Zane a stavěl se na chvějící se nohy. "Jak je na tom on?"
Oba obrátili svou pozornost k padlému banditovi. Tad si klekl vedle něj a pravil: "Myslím, že jsi ho zabil."
Muž měl obličej zalitý krví z rozmašírovaného nosu a šrámu na čele. Zane se sklonil a dotkl se jeho hrudi. Bandita náhle otevřel oči a natáhl ruku ve snaze chytit Zana za tuniku. Chlapec zaječel strachy a odtáhl se, zatímco se muž snažil druhou rukou vytřít krev z očí. Napůl oslepený bandita pronesl cosi nezřetelného, vražedný záměr však byl zřejmý.
Tad zvedl větev, kterou Zane předtím použil jako palici, a vší silou udeřil muže zezadu do hlavy. Úder zapříčinil další ošklivě znějící prasknutí. Bandita pustil Zana ze sevření a převalil se na stranu. Vleže zasténal a Tad ho znovu praštil. Tentokrát rána způsobila, že sebou muž škubl a poté zůstal klidně ležet.
Když povolilo sevření, Zane dopadl na záda. Teď vstal a postavil si vedle Tada. Po chvíli zašeptal: "On nedýchá."
"Doufám, že ne," odvětil Tad.
"Tys ho zabil," vydechl Zane a obdiv se v něm mísil s šokem.
"Zabil by nás," zněla Tadova odpověď.
"Hej!"
Oba chlapci se obrátili jako jeden muž, když se zezdola ozval druhý bandita, plahočící se vzhůru bahnem. "Viděls je?"
Zane mrkl na Tada, který přikývl, a zavolal změněným hlubokým hlasem: "Tady nahoře!"
Zanovi se rozšířily zorničky, ale Tad ukázal nahoru a dal ruce k sobě. Zane stoupl do stoličky, kterou Tad vytvořil, a nechal se vysadit na větev. "Přilákám ho sem," plánoval Tad. "Ty ho praštíš!"
Zane sykl: "Tak mi podej tu větev, hlupáku!"
Tad byl zrovna připravený, že ji Zanovi hodí, když průrvou přispěchal druhý bandita. Byl bez dechu, ale v momentě, kdy spatřil, jak Tad stojí nad jeho padlým kamarádem a drží klacek, vytasil meč a vyběhl na chlapce.
Tad na chvíli jako by zapustil kořeny, ale pak konečně sehnul hlavu, když se bandita pokusil oddělit mu ji od těla. Čepel narazila na kmen stromu a zaťala se jako sekyra. Zakousla se hluboko a bandita s ní škubal, aby ji uvolnil. Tad vrazil muži do tváře silnější konec suché větve a ta, sloužící dříve jako kyj, jej zasáhla přesně do nosu. "Zatraceně!" zařval muž a zvedl levou paži, aby větev odrazil, a sám se zapotácel dozadu. Tad viděl, že muž má malé rány v obličeji a několik hluboko zaražených třísek, úder však nezpůsobil větší škody. Tad popadl jílec mužova meče a škubnutím čepel uvolnil. Pak se odhodlaně postavil tváří v tvář banditovi.
Muž vytasil dýku. "Jestli víš, jak ho použít, ty štěně, tak se toho drž, jinak tě rozříznu od hlavy k rozkroku za to, cos udělal Mathiasovi." Udělal krok vpřed s čepelí připravenou, když se přímo nad jeho hlavou objevil pár nohou. Zane seskočil z horní větve, jednou nohou zasáhl ze strany muže do krku a druhou přistál na jeho rameni. Jeho váha banditu srazila na kolena a Tad viděl, jak se mu oči rozšířily překvapením a jeho hlava se nemožně otočila na jednu stranu. Současně zaslechl silné prasknutí, jak se muži zlomil vaz.
Zane opět tvrdě dopadl na zem a za hlasitého sténání zůstal ležet. Tad se podíval dolů, nejprve na banditu, který teď ležel u jeho nohou s hlavou ohnutou v nepřirozeném úhlu a prázdným pohledem upřeným na noční oblohu. Potom na

Zana, jenž ležel na zádech také s otevřenýma očima a bez hnutí. Tad si klekl vedle bratra, který ztěžka zalapal po dechu a tiše pravil: "Myslím, že mám zlomenou páteř."
Tad řekl: "Myslíš to vážně?" V hlase mu zněla účast přerůstající v paniku.
"Bolí to tak," stěžoval si menší hoch.
Tad svého společníka píchl nehtem do nohy a zeptal se: "Cítíš tohle?"
"Au!" posadil se Zane. "To bolí."
"Nemáš zlomenou páteř," ujistil ho Tad. Stoupl si a podal Zanovi ruku, aby mu pomohl vstát.
"Jak to víš?" zajímal se potlučený chlapec.
"Jacob Stephenson mi říkal, že když si otec Twomy Crooma zlomil páteř při pádu ve stodole, nemohl hýbat nohama a taky od pasu dolů nic necítil."
"To je špatné," litoval stařík Zane.
"Na tom nezáleželo," informoval Tad. "Den nato zemřel."
"Je to, jako bych si ji zlomil," zafňukal Zane ve snaze vzbudit lítost.
"Vezmi ten druhý meč," vyzval ho Tad.
Zane vzal meč prvnímu muži, kterého zabili. Tad se vybavil druhým a pravil: "Měli bychom se vrátit k vozu."
Zane odporoval: "Ale neříkal Caleb, že se nemáme vracet?"
V Tadovi se vařila krev a skoro křičel: "Ale on možná potřebuje naši pomoc!"
"Ty myslíš, že Caleb je v pořádku?"
Obavy a vzrušení se rovnoměrně mísily v Tadově hlase. "Když my jsme dokázali zabít dva z těch bastardů, jsem si jistý, že Caleb byl pro ty ostatní tři rovnocenným soupeřem."
Zane nevypadal přesvědčeně, ale následoval svého bratra.
Opatrně postupovali směrem k cestě. Už byla úplná tma a najít cestu skrz porost a silné kmeny bylo obtížné. Jakmile dosáhli okraje cesty, zastavili se a naslouchali každému zvuku, který by svědčil o banditech. Slyšeli však jen zvuky nočního lesa. Lehký noční větřík šustil listovím a z dálky se ozývali noční ptáci. Všude panoval klid.
Odvážili se na cestu a rozhlédli se na obě strany. "Kde je vůz?" zašeptal Tad.
Zane pokrčil rameny, což bylo gesto ve tmě zbytečné. "Nevím," pravil proto. "Nevím, jestli jsme byli tady, nebo jestli jsme byli tam," ukázal přitom zpátky na cestu po své levici, "nebo na druhé straně."
Potom zleva uslyšeli zafrkání koně a za chřestění postraňků. Vyšplhali na cestu víc na východ, než si mysleli. Chlapci pospíchali podél okraje cesty připravení vběhnout mezi stromy, pokud by narazili na bandity.
Ve tmě jen stěží rozeznali první tělo, rozvalené na druhé straně cesty. Byl to bandita, který je jako první oslovil. O kus dál stál nehybně vůz, zatímco dva koně se pokoušeli spást cokoliv z porostu, na co dosáhli. Jakmile chlapci došli k vozu, uviděli tam ležet dalšího mrtvého banditu.
Obešli ho a spatřili dvě postavy. Posledního banditu, toho s kuší, jak leží mrtvý vedle levého předního kola, a další postavu napůl zhroucenou k zemi vedle něho, zády opřenou o kolo vozu.
Caleb seděl zpříma, byl však v bezvědomí. Jeho tělo podpíralo kolo vozu a trup mrtvého střelce. Tad si k němu klekl a sdělil: "Dýchá!"
Zane odvalil trup bandity stranou a Caleb přepadl na stranu. Tad jej prohlédl a našel hluboký šrám na boku, kde šipka ze samostřílu zanechala stopu, a pak ještě několik ran způsobených mečem. "Musíme něco udělat!"
Zane zavelel: "Roztrhej košili toho muže." Ukázal na nejbližšího banditu. "Natrhej obvaz."
Tad udělal, jak Zane řekl. Vytáhl Calebův obrovský lovecký tesák a použil ho na nařezání obvazů z mužovy špinavé košile. Zane pospíchal ohledat druhá dvě těla a vrátil se se dvěma dalšími meči a malým měšcem. "Museli předtím loupit," hlásil Zane.
"Myslíš?" vrhl po něm Tad nevzrušený pohled.
"Mám na mysli nedávno," vysvětlil Zane a zvedl měšec. "Jsou v něm nějaké mince."
"Dobrá, raději bychom měli dostat Caleba na vůz, protože nevím, jak dlouho to zvládne bez pomoci."
Oba chlapci zvedli zraněného a uložili ho na korbu. Tad řekl: "Zůstaň s ním vzadu. Já budu řídit."
Ani jeden z chlapců nebyl zkušeným vozkou, ale oba celou cestu pozorovali Caleba a Zane připustil, že Tad je z nich dvou lepší. Koně neochotně zanechali pastvy a vyrazili po cestě. "Jak daleko říkal, že je ta vesnice?" zajímal se Tad.
"Nepamatuju se," odvětil Zane. "Ale pospěš si. Nemyslím, že máme moc času." Tad zatáhl doprava a nasměroval koně na cestu. S jemným pobídnutím opratěmi a zvoláním je donutil pohnout se. Další pobídnutí a silnější zvolání je přivedlo do svižného klusu. Potmě nemohli jet rychleji, protože jinak by určitě sjeli z cesty.
Caleb ležel bez hnutí s hlavou spočívající na ranci z prázdných pytlů. Zane se snažil, co mohl, aby zastavil krvácení. Tiše zašeptal: "Neumírej!"
Tad potichu zopakoval bratrovu žádost, zatímco hnal koně tmou a tušenou cestou.
*
Jízda lesem byla nekonečná. Chlapci se zmítali mezi téměř panickou hrůzou a nadějí, že všechno nakonec dobře dopadne.
Neměli ponětí o čase. Minuty ubíhaly a pod kopyty koní i cesta. Před léčkou si zvířata celé hodiny neodpočinula a teď supěla. Zdálo se, že kůň nalevo nadlehčuje levou zadní nohu, Tad si toho však nevšímal. Oba koně by klidně zchvátil, pokud by to zachránilo Caleba.
Chlapci měli toho vysokého klidného lovce, za něhož Caleba považovali, rádi. Věděli, že je příbuzný vlastníků Hvězdna, ačkoliv přesná povaha toho vztahu jim byla nejasná. Také věděli, že jejich matka Caleba miluje a že jeho k ní také váže hluboký cit. Nejprve je jeho pozornost zlobila, oba si však začali cenit, že matka je z jeho návštěv šťastná. Tad měl největší obavy z toho, že by se musel vrátit do Hvězdna, pohlédnout matce do tváře a sdělit jí, že Caleb zemřel.

Najednou byli ve vesnici. Tad byl tak soustředěný na to, co by musel říci matce, a Zane zase hlídal Caleba tak pozorně, až ani jeden z nich nepostřehl, že opustili les a nějakou dobu už projíždějí mezi farmami. Velký měsíc byl v úplňku a v jeho mihotavém světle spatřili vesnici jménem Yar-Rin. Silnici lemovalo několik chatrčí a návsi dominovaly tři velké budovy. Jedno stavení na vzdáleném konci byl mlýn a z dalších dvou se vyklubaly obchod, či něco na ten způsob, a hostinec. Hostinec nesl znak spícího kohouta nevšímajícího si východu slunce. Tad, jenž si vzpomněl na Calebovy pokyny, zastavil vůz před hostincem a honem zabušil na dveře se závorou.
Za minutu se nahoře prudce otevřelo okno a ozval se hlas. "Co je?" zakřičel zlostně pán domu, když vystrčil hlavu z okna.
"Jsi McGrudder? Potřebujeme pomoc!" zavolal Tad.
"Počkej minutku," řekl muž a stáhl hlavu.
O chvíli později se dveře otevřely a v nich se objevil mohutný muž v noční košili s lucernou v ruce. "A teď, kdo je to my a co za pomoc -" Otázka mu zamrzla na rtech, když uviděl Zana klečícího vedle postavy natažené na korbě vozu. Přistrčil lucernu blíž a vyhrkl: "Boží smilování!"
Pohlédl na chlapce, kteří byli zjevně vyčerpaní a špinaví, a požádal je: "Pomozte mi dostat ho dovnitř."
Tad naskočil vedle Zana a každý z nich si dal Calebovu paži kolem ramen. Potom jej zvedli. Hostinský přešel k zádi vozu a pravil: "Dejte mi ho."
Pomalu Caleba spustili na ramena mohutného muže. Ten si nevšímal krve, jež se mu vpíjela do noční košile, a nesl zraněného dovnitř. "Elizabeth!" zavolal, když vstoupil do hospody. "Vstávej, ženská!"
O několik chvil později se na schodech objevila kyprá, přesto ještě atraktivní starší žena. Pán domu zrovna pokládal Caleba na stůl. "To je Caleb," objasnil muž.
"Ty jsi McGrudder?" zeptal se Tad.
"To jsem a tohle je můj hostinec U Spícího kohouta. A kdo jste asi vy dva a jak se dostal můj přítel do tak hrozného stavu?"
Žena rychle prohlédla zranění a prohlásila: "Ztratil hodně krve, Henry."
"To vidím, ženo. Dělej, co umíš."
"Tad a já jsme z Hvězdna," představil je Zane a rychle vylíčil příběh s léčkou.
"Zatracení lapkové," zlobil se McGrudder. "Před pár týdny vyjela hlídka z Keshe, aby je našla."
"No, teď jsou všichni mrtví," oznámil Tad.
"Všichni?"
"Pět mužů," sdělil Zane. "Tad a já jsme zabili dva, Caleb další tři."
"Vy jste zabili dva?" divil se McGrudder. Pak zmlkl, když chlapci přikývli.
Když nějakou chvíli nic neříkal, Tad poznamenal: "Měli jsme štěstí."
"Vskutku," souhlasil McGrudder.
Žena jménem Elizabeth oznámila: "Henry, nemyslím, že můžu pro jeho záchranu něco udělat. Je to s ním dost špatné."
"Hrom a blesky," zaklel hospodský. "Margaret!" zaburácel.
Během minuty se vzadu ve dveřích do obývací světnice objevila dívka asi stejného věku, jako byli chlapci. "Obleč se a pospěš do chatrče té čarodějnice."
Dívce se rozšířily oči. "Čarodějnice!"
"Dělej!" zařval pán domu. "Umírá nám tu člověk."
Dívka zbledla a zmizela zase ve dveřích. O pár minut později se objevila znovu, oblečená v jednoduché šedé domácí zástěře a s koženými botami na nohou. McGrudder se obrátil na Zana a vyzval ho: "Vezmi lucernu a běž s ní. Ta stará čarodějnice nebude mluvit s cizincem, ale Margaret zná." Margaret radil: "Nebude chtít přijít, ale když ti řekne, abyste vypadli, řekni toto a nic víc: "McGrudder říká, že je čas splatit dluh." Pak přijde."
Zane následoval očividně rozčilenou dívku ven ze dveří a přes malou náves. Tato část vesnice se nacházela ve svahu nad malým potokem a nebyly tu žádné statky. Několik chatrčí ohraničujících náves nechali rychle za sebou a ponořili se do hustého mlází.
Zane pospíchal, aby udržel krok s dívkou, jež vypadala, že je rozhodnutá mít to za sebou, jak nejrychleji to půjde. Po pár minutách mlčení se Zane ozval: "Jmenuju se Zane."
"Buď zticha!" odbyla ho dívka.
Zane cítil, jak mu hoří tváře, ale nic neříkal. Neměl tušení, proč je na něho tak hrubá, ale rozhodl se, že bude lepší to prozkoumat, až nebude takový zmatek.
Došli k malé zvířecí stezce a sledovali ji, dokud nedorazili k okraji potoka. Ten v tomto místě obtékal malý ostroh. Povrch ostrohu tvořila skála pokrytá nedávno vysušeným blátem. Zane se podivoval, proč chatrč, sedící skrytá uprostřed ostrohu, nebyla ještě smetena vodou při nedávné záplavě.
Chatrč byla postavená z kmenů pokrytých blátem. Měla doškovou střechu a vzadu hrubý kamenný komín. Vypadala, že sotva pojme jednu osobu. Kožený závěs sloužil jako dveře, a malý otvor nahoře vlevo byl vlastně obyčejné okno.
Dívka se zastavila několik yardů před chatrčí a zavolala: "Haló, stařenko!"
Okamžitě jí odpověděl hlas: "Co chceš, děvče?"
"Jsem Margaret od McGruddera," odvětila.
"Vím, kdo jsi, ty hloupá. Proč mi rušíš spánek?" uslyšel Zane mrzutou odpověď.
"McGradder říká, že musíš přijít. V krčmě je muž, který potřebuje pomoc."
"Potřebuje pomoc," zopakoval hlas zevnitř. "A proč bych měla poskytovat pomoc každému, kdo projde touhle vesnicí?"
"McGrudder říká, že je čas splatit dluh."

Chvíli bylo ticho a pak se kožený závěs rozhrnul a stařena vyšla. Zane nikdy v životě neviděl menší osobu. Vypadala, že neměří víc než čtyři a půl stopy. Zane jednou potkal trpaslíka, který cestoval přes Hvězdno k trpasličí pevnosti poblíž Dorginu, a i ten byl o dobrých čtyři či pět palců vyšší než tato stařena.
Vlasy měla bílé a kůži sluncem zhnědlou tak, že připomínala starý pergamen, takže nedokázal říct, jestli stařena kdysi jako dívka bývala hezká, ani jaké barvy měla vlasy. Hrbila se, čímž vypadala ještě menší.
Ale i ve tmě Zane viděl její oči. Byly jasné, jako by zářily zevnitř. V mdlém měsíčním světle Zane rozeznal, že jsou šibalské a jasně modré.
Když promluvila, vyslovovala slova nezřetelně jako bezzubá. "Pak bych měla zajít k McGrudderovi, protože nenechám žádného muže, abych mu něco dlužila."
Nečekala ani na Margaret ani na Zana, ale cílevědomě je obešla, cosi si pro sebe mumlajíc.
Zane a dívka snadno drželi krok, a když došli k hospodě a vešli dovnitř, Zana udivilo, že malá žena vypadá ještě křehčeji a útleji než předtím.
Dopochodovala k McGrudderovi a zeptala se: "Tak, jaký dluh mám vůči tobě, McGruddere, že se na něj odvoláváš?"
"Ne já, stařeno," ohradil se hospodský. "On."
Žena se podívala na ležícího na stole a vyhrkla: "Caleb!" Pospíšila k jeho boku a rozkázala: "Sundejte mu tu tuniku, ať se můžu podívat na zranění."
McGrudder začal Caleba zvedat, aby z něj stáhl vestu a tuniku, a stará žena málem zavřískala: "Rozřízni to, ty hlupáku. Chceš ho zabít?"
Tad měl u sebe Calebův lovecký nůž. Vytáhl jej a obrátil, aby ho jílcem napřed podal hostinskému. McGrudder se obratně pustil do rozřezávání vesty a posléze i tuniky.
Stařena obhlédla zranění a konstatovala: "Je na pokraji smrti. Vyvař obvazy a dojdi pro pohár vína. Pospěš si."
Žena nesla přes rameno na řemeni malý kožený váček. Postavila se ke stolu a prohledávala váček, až našla, co hledala. Vytáhla poskládaný pergamen a když bylo přineseno víno, rozložila jej a jemný prášek, co v něm byl, nasypala do vína. Zanovi zavelela: "Ty, chlapče, podrž mu hlavu a nenech ho, aby se dusil, když mu budu dávat napít."
Zane učinil, jak mu řekla, a Caleb lehce pohnul rty, když mu odměřovala lekrvar. Potom přešla k ohni, aby zkontrolovala velký kotel. Když se voda začala vařit, vložila do ní obvazy, které byly nařezány z několika náhradních prostěradel, a rozkázala: "Ty, děvče, přines mi mýdlo a studenou vodu."
Margaret přinesla vědro studené vody a mýdlo. Útlá žena nabrala trochu horké vody z kotle do vědra, aby vodu přihřála. Potom řekla Tadovi, aby vložil obvazy do vody.
S překvapující energií se pustila se do práce a vyčistila Calebovi rány. Ukázala McGrudderovi, aby použil kovovou naběračku k vylovení obvazů a aby je přidržením u ohně, kde se vysušily, nechal okapat na podlahu. Když si byla jistá, že jsou dostatečně suché, obvázala Calebovy rány a pravila: "Teď ho přeneste nahoru do pokoje a nechte ho spát."
McGrudder zvedl Caleba, jako když muž zvedá dítě, a nesl ho do schodů. Zane se zeptal: "Bude žít?"
Stará žena si ho změřila skeptickým zrakem a opáčila: "Pravděpodobně ne. Ale bude otálet a to je důležité."
"Proč?" zajímal se Tad.
Stařena se na něj pousmála a pronesla: "Počkej."
McGrudder se vrátil a zajímal se: "Co víc můžeme dělat?"
"Ty víš, co musíš dělat," odvětila stařena a obrátila se k odchodu.
"Čekat?" divil se Zane. "To je všechno? Pohár vína a obvazy?"
"Můj lektvar je víc než pohár vína, chlapče. Udrží jej naživu dost dlouho, aby McGrudder stačil dojít pro další pomoc, a tato pomoc zachrání Caleba, Pugova syna."
"Pro jakou pomoc?" zeptal se McGrudder.
"Nepřetvařuj se přede mnou, ty starý podvodníku," zaútočila žena. "Já vím, kdo je tvůj pravý velitel, a vím, že když je stav nouze, můžeš rychle poslat zprávu." Namířila palec ke hvězdám a dodala: "Jeho syn umírá, a jestli toto není stav nouze, pak nevím, co jiného by mohlo být."
McGrudder se ostře zadíval na stařenu a konstatoval: "Na jednoduchou ženu, která prohlašuje, že zná jen byliny a lidové tradice, toho víš až moc."
"Žij dlouho a naučíš se věcem," poradila mu cestou ke dveřím. "Caleb mi však prokázal laskavost a jeho otec před nějakým rokem také, a byl tu taky další, přítel jeho otců, který mi taky prokázal velké služby, takže nakonec je tu stále ještě velký dluh. Ale tobě a tvým pánům nedlužím nic. Nepleťme se v této záležitosti, McGruddere. Příště mě vyrušíš ze spánku, a bude to opravdu na tvé riziko."
Nic víc neřekla a opustila hospodu. Tad a Zane si vyměnili pohledy. McGrudder to viděl a navrhl: "Vy chlapci můžete spát v pokoji s Calebem. Druhé dveře nalevo u horního konce schodiště. Caleb leží na jediné posteli, ale pod ní je smotaná velká matrace, o kterou se můžete podělit." Podíval se na dívku a řekl: "Běž zpátky do postele, děvče, zítra bude dlouhý den." Potom kývl na svou ženu, která do té chvíle umývala krev ze stolu a z podlahy a nabídl jí: "Hned ti pomůžu, Elizabeth."
"Já vím. Potřebuješ poslat zprávu," přikývla.
Odpověděl jí také kývnutím a odešel ze světnice dveřmi v zadní části. Žena hospodského se zadívala na chlapce a vyzvala je: "Běžte nahoru a odpočiňte si, dokud můžete. Do rozbřesku jsou jen tři hodiny a všichni budou mít zítra co dělat." Ukázala prstem na svíčku na pultu.
Zane zvedl svícen a chlapci beze slov vystoupali po schodišti. Před dveřmi se na chvíli zastavili a poté vstoupili. Caleb ležel v posteli, těžkou prošívanou přikrývku vytaženou až k bradě, obličej měl bledý a vyčerpaný.
Tad si klekl a vytáhl smotanou matraci. Chlapci si na ni lehli.
"Co teď uděláme?" zašeptal Zane po chvíli.

IV
Temná bohyně
Tad se naráz probudil.
Někdo otevíral dveře. Když se zhouply na stranu, Tad šťouchl loktem do Zana a vzbudil ho. Pomalu svítalo. Obloha za oknem hrála lehce růžovošedým nádechem světla, v místnosti však bylo stále ještě dost tma, aby se daly vytušit rysy člověka, který tam stál.
"Hm?" ozval se napůl probuzený Zane, když Tad šmátral, kam položil svíčku.
"To nebudeš potřebovat," pronesla postava ve dveřích a zvedla ruku. Náhlé světlo zaplnilo místnost, v nepřirozeně bílé záři byly obsaženy i stopy modré barvy. Zane zamrkal a Tad vstal, jakmile postava vstoupila do pokoje.
Muž byl vysoký skoro jako Caleb a byl mu podobný, pleť však měl jemnou a vlasy bílé. Oči měl světle modré, jejich posazení a výraz však byly přesně stejné jako u Caleba. Jakmile vstoupil do místnosti, další člověk, McGrudder, se postavil do dveří.
Zane po čtyřech uhnul z cesty cizinci, který si klekl, aby vyšetřil Caleba. Hned nato muž pravil: "Udělals dobře, že jsi mě zavolal. Má mělký dech, srdce mu bije slabě a hoří horečkou. Pokud nic neuděláme, do oběda bude mrtev."
Muž se podíval na Tada a zeptal se: "Kdo jste vy dva?"
"Tad," odpověděl Tad. "To je Zane. Cestovali jsme s Calebem."
"Čím jste mému bratrovi?"
Zane si vyměnil pohled s Tadem a pak prohlásil: "Předpokládám, že by se dalo říct, že nás Caleb s sebou vzal, aby z nás byli učedníci."
Bledý muž se zamračil: "To bych neřekl. Co jste pro něj se vyjasní později, teď jej musím vzít s sebou, abych ho zachránil. Vy zůstanete tady."
"Počkej chvilku, Magnusi," zastavil ho McGrudder, který vstoupil do pokoje. "Víš, že tu nemůžou zůstat."
"Proč ne?" zeptal se Magnus vstávaje. "Víš, že je nemůžu vzít s sebou."
"Ale musíš," odpověděl McGrudder. "Viděli tě a dokonce i náhodná poznámka před špatnou osobou…" Kývl hlavou směrem k chlapcům. "Však víš."
"Zapřáhni je do práce," navrhl Magnus.
"Nemůžu. Víš, že tvůj otec nás všechny odsud za den či dva odstěhuje. Ti muži snad byli banditi, jak nám chlapci řekli, nebo možná i něco víc. V každém případě nás Pug pro jistotu přesune a sem přijde jiný hostinský se svou rodinou. Řeknou, že jsou vzdálení příbuzní nebo že toto místo koupili či jinou povídačku." Rozhlédl se, jako by už litoval, že musí tuto útulnou hospůdku opustit. "Vesničané nemají proč něco vykládat cizincům, ale stará čarodějnice ví příliš mnoho a nikdo jí nezabrání, aby dělala, co si usmyslí. Tito chlapci jen zadělávají na další dva možné problémy, pokud je tu necháme. Jestli je pronásledovali a jestli o nich věděli, že cestují s Calebem… bude nejlepší, když odsud všichni zmizíme, jak nejrychleji to půjde. Kromě toho, pokud byli u Caleba v učení, jak říkají, víš, co to znamená."
Magnus se podival na oba chlapce a usoudil: "Něco v nich viděl. Dobrá tedy." Chlapcům nařídil: "Stůjte v mé blízkosti, jakmile zvednu bratra."
Sklonil se dolů, a i když byl Caleb stejně velký i těžký, Magnus jej bez námahy zvedl, jako by to bylo dítě. "Teď se postavte hodně blízko."
Tad a Zane udělali, jak jim bylo řečeno, a rázem je na chvíli pohltila temnota. V další vteřině stáli v síni.
Zane téměř upadl, tak náhlá to byla změna, za níž následovala dezorientace. Tad se rozhlížel kolem, mrkaje jako sova oslepená lucernou.
Muž, kterého McGrudder oslovoval jménem Magnus, vykročil síní, nechávaje chlapce stát. Podívali se na sebe a bylo to, jako by v zrcadle spatřili vlastní šokovaný a bledý obličej. Pak Zane kývl a vyrazili za mužem, neboť netoužili zůstat na tomto cizím místě sami.
Přestože Magnus nesl bratra, pohyboval se rychle a chlapci si museli pospíšit, aby ho dostihli. Okolí si nevšímali, dokud si neuvědomili, že jsou v nějaké masivní budově, protože všechny chodby, jimiž procházeli, měly stěny ze žuly a mramoru, a podlahy byly osvětlené pochodněmi, jež byly upevněny v kovových držácích na stěnách vedle řady těžkých dřevěných dveří. Všechny dveře měly ve svém středu malé zakryté okénko, sotva víc než kukátko.
"To vypadá jako vězení," zamumlal Zane.
"A jak bys to mohl vědět?" otázal se šeptem Tad. "Viděl jsi někdy nějaké?"
"Ne, ale víš, co mám na mysli. Myslím si, že takhle asi vězení vypadá - z vyprávění."
"Vím, co myslíš," uklidnil ho Zane, když zahnuli za roh, za nímž Magnus právě zmizel.
Chlapci se náhle zastavili. Před nimi byla velká chodba ústící do rozlehlé síně. Klenutý strop, který téměř nebyl vidět, měl povrch pokrytý sazemi z nejméně stovek pochodní, což bylo známkou bohatství. U vzdálené stěny stála heroická socha ženy. Ruce měla rozpažené, jako by vybízela stojící před sebou, aby vešli do její náruče. Za ní na druhé straně byl do zdi vyrytý menší basreliéf s postavami.
"Je to ta, co si myslím, že je?" zašeptal Tad.
"Musí být, podívej se na síť přes její pravou paži," odpověděl Zane.
Oba chlapci provedli všechna znamení ochrany, která kdy viděli dělat hráče, vozku nebo vrátného, a pak pomalu sledovali spěchajícího Magnuse. Byli v chrámu Lims-Kragmy, Té, jež rozhazuje sítě, bohyně smrti.
Z několika dveří po levé straně sochy vyšlo několik černě oděných postav. Náhle se za chlapci objevili dva muži. Jeden kolem nich prošel, ale druhý se zastavil a tiše se zeptal: "Copak tady děláte, chlapci?"
Tad ukázal na Magnuse, který právě pokládal bratra k nohám sochy, a vysvětlil: "Jsme tu s ním."

"Tak pojďte se mnou," vyzval je muž.
Přikývli a kráčeli spěšně za ním.
Zane studoval muže koutkem oka; měl strach podívat se na něj přímo. Muž měl prostý obličej a byl skoro plešatý, až na strniště vzadu na hlavě mezi ušima. Jinak byl nevýrazný. Kromě jedné věci. Měl na sobě oděv kněze bohyně smrti.
Starší muž vstoupil do síně ze dveří zprava. Kráčel pomalu za pomoci bílé hole, jež byla vyšší než on. Vlasy mu spadaly až na ramena, a když se ocitl skoro po Magnusově boku, teprve pak si chlapci všimli, že jeho oči jsou nevidomé. Byl slepý.
"Proč rušíš náš spánek, Magnusi?"
"Můj bratr umírá," odpověděl Magnus. Stál tváří v tvář starému muži, když k nim chlapci došli. "Znáš mého otce a víš, co děláme. Potřebujeme, aby byl život mého bratra ušetřen."
Starý muž hleděl do prázdna. Vypadal křehce, ale hlas měl hluboký a silný. "Naše paní nás k sobě všechny povolá, až nastane náš čas. Nesmím udělat nic, co by to narušilo."
"Můžeš jej vyléčit!" trval na svém Magnus. "Vím, jaké divy umíš, Bethaniale."
"Proč jsi ho nevzal do chrámu Killiana nebo Sung? Léčení je jejich doména."
"Protože moje rodina měla před lety dohodu s tvou paní a ona se může rozhodnout, že mého bratra nepřijme. Potřebujeme ho. Ještě nepřišel jeho čas."
"Kdy je čas pro ty, co zůstali vzadu?" zeptal se starý nejvyšší kněz.
Magnus k němu postoupil o krok a řekl: "Ještě nepřišel jeho čas!"
"Kdy přijde jeho čas?" opakoval hlas ozvěnou v síni a chlapci se instinktivně přilepili jeden ke druhému, protože v hlase zněl chladný tón beznaděje. Přesto v něm byl i slabý náznak uklidnění, který zanechával pocit jistoty, že vše nakonec dobře dopadne.
Magnus se obrátil čelem k obří soše. "Až bude tento svět v bezpečí," odpověděl.
Na chvíli se všechna světla loučí zachvěla a ztlumila se.
*
Magnus se nacházel v rozlehlé síni, jejíž strop byl tak vysoký, že se ztrácel kdesi nahoře v temnotě, a stěny tak vzdálené, že dohlédl jen na jednu po své pravici. Druhá hranice mizela v dálce.
Stál uprostřed šachovnice katafalků z kamene. Na nich spočívali muži, ženy a děti, i když mnohé byly prázdné. Magnus sledoval, jak se v dálce jedna žena posadila, slezla z katafalků a pak se začala proplétat kamenným bludištěm.
Na prázdném katafalku vedle Magnuse se najednou objevilo nemluvně, jen několik hodin staré. Magnus se zastavil. Zajímalo ho, jak toto dítě, které zjevně po svém narození dlouho nežilo, zvládne sešplhat dolů a odkráčet, aby se mohlo postavit před bohyni. Pak si připomněl, že nic z toho není skutečné. Magnus věděl, že se dívá na iluzi bohů - představu vytvořenou tím, že on sám aplikuje odkazy a logiku, jakmile se setká s mocí, která předčí jeho vlastní. Magnus neměl ani za normálních okolností moc velkou trpělivost a nyní byla tenčí než pergamen. Mávl rukou a zvolal: "Dost!"
Síň zmizela a on stál na vrcholku hory v jiné rozlehlé síni. Ukázalo se, že je vyzdobená slonovinou a bílým mramorem. Sloupy podpíraly rozlehlý strop, jenž se ztrácel kdesi vysoko nad mágem, a Magnus nyní viděl jen stěny.
Ze síně se otevíral výhled na vzdálené vrcholky hor a vzduch byl syrově chladný a řídký. Magnus vzduch kolem sebe upravil tak, aby cítil teplo a mohl lehce dýchat. Hned pod spodním okrajem podlahy se venku přesouvalo moře bílých mraků a on věděl, že stojí v Síni bohů, v místě, o němž mu vyprávěli rodiče. Usmál se, protože to bylo zde, kde spolu poprvé hovořili, a protože mu připadalo, že je to vhodná volba pro jeho setkání s bohyní.
Na jednoduché lavici z mramoru seděla osamocená postava v černých šatech. Byla to mladá žena. Když se Magnus přiblížil, stáhla si kápi. Měla pleť bílou jako porcelán a vlasy a oči černé jako onyx. Rty měla barvy krve a hlas jako ledový vítr, když promluvila: "Tvá síla je na smrtelníka obrovská, Magnusi. Možná jednou zastíníš otce a matku v jejich ovládání magie. Máš také mnohem více arogance, než kterýkoliv z nich."
"Chybí mi otcův dar trpělivosti a matčino pojetí účelovosti," odporoval Magnus. "Můj bratr tě potřebuje. Ty to víš."
"Takové věci nevím," odpověděla žena. "Tvůj otec ke mně kdysi přišel se svým přítelem, člověkem, jenž se stal Valheru," pravila a vstala.
Magnus překvapeně zjistil, že je vyšší než on. Z nějakého důvodu jej to znepokojovalo. Měl původně za to, že je vyšší než bohyně.
Žena se zasmála. "Také domýšlivý?" Přikývla. "Tvůj otec pak ke mně přišel podruhé."
"Vím," potvrdil Magnus. "Vyprávěl nám o tvé dohodě."
"Opravdu?" Otočila se zády a kráčela pryč, jako by studovala vrcholky hor pod nimi. "Nepamatuju si žádnou dohodu. Pamatuju si však, že jsem ho nechala volit."
"Nerozumím," pravil Magnus.
"Já vím, že ne. Nevím, co vám otec vyprávěl o tom, co přijde, ale já nemám dluhy vůči tobě a tvé rodině, pouze ujednání, které jsem před lety uzavřela s Pugem. Tvůj bratr není zproštěn svého osudu. Leží před vchodem do mé říše a já jsem vázána povinností jej neodmítnout. Přišel jeho čas."
"Ne," ozval se hlas za Magnusem.
Ten se otočil a spatřil hubenou, křehkou stařenu s pokožkou jako průsvitný odbarvený pergamen natažený přes staré kosti. Vlasy měla bílé a na sobě háv barvy sněhu na vzdálených vrcholcích. Oděv i vlasy byly naaranžovány pomocí slonovinových spon a kroužků. Nohy jí zakrýval lem šatů. "Můžeš si dělat co chceš, dcero, protože jsi vládce svého panství, ale to je právě ta otázka: můžeš si dělat, co chceš."
"Mou povinností je dodržovat řád a neříkej mi "dcero", stařeno. Ty sem nepatříš."
"Zdá se, že nepatřím nikam." Stará žena pohlédla na Magnuse a usmála se.
Magnus si ji prohlédl a prohlásil: "Ty jsi ta čarodějnice z vesnice."

"Ne," odvětila stařena. "Ale znám ji, stejně jako znám řadu dalších."
Magnus byl zmatený, neboť obě ženy byly stejné - až na to, že čarodějnice měla ocelově šedé vlasy a tvář svraštělou.
"Kdo potom jsi?"
"Jsem ta, jež kdysi byla, a ta, která bude, ale teď…"
"Ona není nikdo," přerušila ji Lims-Kragma.
"Ano," potvrdila stará žena a najednou byla pryč. Její poslední slova však zůstala viset ve vzduchu. "Můžeš si dělat, co chceš."
Chvíli ani Magnus ani bohyně nic neříkali. Potom promluvila bohyně smrti: "Tak dobře. Odmítám, aby tvůj bratr vstoupil do mé říše. Jeho sudba počká na jindy. Vezmi jej na váš ostrov."
"Kdo to byl?" zeptal se Magnus.
"Ta, která byla," odvětila bohyně. Poté se zábleskem výrazu, který naznačoval bouřlivé emoce, dodala: "A snad, jak ona říká, ta, co jednou zase bude." A s mávnutím ruky je oba přenesla zpátky do chrámu. Všichni stáli zmrazení v čase, jako mouchy chycené v jantaru, a bohyně Magnuse vyzvala: "Zeptej se Nakora nebo svého otce na ozvěny." Pak najednou byla pryč a všichni kolem Magnuse se začali opět hýbat.
Caleb se sténáním otevřel oči. Zamrkal a pak zašeptal: "Bratře?"
"Bohyně vyslyšela tvou modlitbu," pronesl nejvyšší kněz a uklonil se. Ostatní kněží následovali jeho příkladu a také se uklonili.
"Pojďte," oslovil Magnus chlapce, když zvedal bratra ze země. Caleb opět zavřel oči a znovu upadl do bezvědomí. Hlava mu spočívala na bratrově rameni. Chlapci se postavili těsně k Magnusovi a znovu zažili temnotu a po ní chvilkovou dezorientaci.
Stáli u oceánu. Tad a Zane cítili příchuť mořské soli v nočním vzduchu. Tad ukázal na dva měsíce na obloze a oba chlapci věděli, že jsou na míle severozápadně od McGrudderova hostince. Magnus kráčel k velké čtvercové budově a nic neříkal.
Stavba ležela přímo před nimi za travnatou pastvinou. V husté trávě byly položeny ploché kameny a chodník vedl k otevřeným dveřím, jež byly osvětleny pochodněmi umístěnými v nástěnných svícnech po obou stranách. Nalevo od stezky vedle domu stála další budova, z níž vycházel kouř a vůně pečícího se chleba. Magnus vkročil do budovy a zahnul doleva. Chlapci jej následovali. Na moment se zastavili, když jim pohled skrz protější dveře odhalil rozlehlý vnitřní dvůr, který byl přeměněn v zahradu.
Pospíchali za Magnusem, jenž nyní zahnul doprava a směřoval rychle další chodbou k řadě soukromých pokojů. Čekal tu na něj malý muž s tmavou bradkou, žena v šatech barvy královské modři jednoduchého střihu a muž v jednoduchém oranžovém oděvu, při lemu roztřepeném.
Chlapců si nikdo ze skupinky nevšímal. Magnus vstoupil do značně velké, zato střídmě vybavené ložnice. Položil bratra na nízkou postel a ustoupil. Muž v roztřepeném oranžovém oblečení vyšetřil Caleba a po chvíli pravil: "Potřebuje odpočinek, a jakmile se probudí, něco lehkého k jídlu a k pití." Obrátil se na Magnuse. "Řekni nám, co se stalo."
"Budete muset začít s těmito dvěma." Magnus ukázal na hochy.
Vousatý muž se přiblížil k Tadovi a Zanovi a představil se: "Jsem Calebův otec, Pug. Co se stalo?"
Tad promluvil první. Vyprávěl jim o léčce, a Zane čas od času přispěl poznámkou. Když dospěli k části o McGrudderovi od Spícího kohouta, Magnus je zastavil: "Nechte mě pokračovat." Otočil se k Pugovi a pravil: "Ta stará čarodějnice z vesnice zpomalila jeho umírání."
Malý muž v oranžovém jej přerušil: "Stará čarodějnice?"
"Za minutku se k ní dostanu," odvětil Magnus. Popsal svoji cestu do síně Lims-Kragmy, a jak mluvil, Tad si všiml, že se Zane k němu přisunul, jako by hledal bezpečí.
Magnus skončil s vyprávěním a prohlásil: "Ta bělovlasá žena vypadala přesně tak, jak si pamatuju tu vesnickou čarodějnici. Řekla, že vy dva -" ukázal na otce a druhého muže, "- budete vědět, kdo je. Lims-Kragma říkala, že je ozvěnou."
Pug se obrátil na druhého muže a zeptal se: "Nakore?"
Nakor pokrčil rameny. "Pamatuješ na Zathraise, proti kterému jsme bojovali, když Smaragdová královna napadla Království? Říkal jsem ti o něm, že je snem."
"O tom jsem neslyšel," ozval se Magnus.
"Je mnoho věcí, o kterých jsi neslyšel." Pug se při pohledu na syna zamračil. "Co sis myslel, když jsi riskoval návštěvu v síni bohyně smrti?"
"Věděl jsem, že Calebovi už zbývá jen chvilka, otče. A věděl jsem, že tys navštívil bohyni dvakrát a žiješ."
"Podruhé to nebyla moje volba," připomněl mu Pug. Magnus ten příběh znal. Jeho otec byl téměř ubit démonem, který vedl vojska Smaragdové královny během Hadí války.
"Ale poprvé jsi šel hledat dědečka a vrátil ses," odporoval Magnus.
"Tomas a já jsme skoro zemřeli, když jsme se vraceli z naší první návštěvy v síni Lims-Kragmy. Mohl jsi tam zůstat jako v pasti."
"Její síň je pouhá iluze, otče."
Nakor zavrtěl hlavou. "Iluze bohů dovedou zabíjet stejně snadno jako ocel či kámen, Magnusi. Jsou dost skutečné, když je toho zapotřebí."
"To byla šílenost! Mohla jsem ztratit oba syny," vyhrkla Miranda.
Magnus přimhouřil oči. "Vyučili jste mě dobře. Nedostal jsem se do pasti iluze. Ve skutečnosti jsem přemohl nebezpečí a setkal se s bohyní v Síni bohů." Na ta slova si Pug a Miranda vyměnili pohledy.
"Pro svého bratra bych riskoval i život," pokračoval Magnus. Když jeho matka nic neříkala a přitom se tvářila nelibě,

dodal: "Matko. Vím, že se o nás bojíš, ale ani jednoho z nás jsi neztratila."
"To bychom právě za chvíli měli prodiskutovat," prohlásil Pug. "Nakore?"
"Povím vám, co vím, Pugu," zazubil se. "Ale nejprve," ukázal prstem na chlapce.
Pug se otočil a navzdory tomu, že s nimi před chvílí hovořil, vypadal, jako by chlapce viděl poprvé. "Kdo jste?"
Tad ukázal na sebe a naklonil hlavu, jako by se ptal, jestli on je tím, koho Pug míní. Pug se zamračil, aby to potvrdil.
"Jsem Tad. On je Zane. Jsme z Hvězdna."
"Proč jste byli s mým synem?" zeptala se Miranda.
Tad se pustil do povídání o slavnosti a o tom, jak se probudili ve voze, a i když to byla rozkouskovaná a poněkud nesouvislá verze, během jeho vyprávění získali celkový obrázek. Nakonec se Magnus otázal: "Tím chceš říct, že nejste Calebovi učedníci?"
Tad a Zane si vyměnili provinilé pohledy a pak Zane odpověděl: "Ne. Ale nikdy jsme neříkali, že jimi jsme."
"McGrudder říkal, že jste."
Tad pokrčil rameny. "Caleb nás vezl do Yar-Rinu a pak do Keshe, aby pro nás našel řemeslo, kterému bychom se vyučili. Kdyby nás neumístil tam, chtěl nás vzít nahoru do Krondoru. Dělal to pro naši matku."
Pug udělal krok vpřed a zhodnotil: "Už víte víc, než byste měli, a to díky tomu, co jste viděli a slyšeli během uplynulého dne." Podíval se na svou ženu a syna a pak dodal: "Myslím, že popřemýšlíme o tom, co s vámi. Nechtěli byste si ale mezitím odpočinout?" Podíval se na Nakora. "Za chvíli si promluvíme, ale byl bys tak laskav a našel jim teď pokoj?"
Nakor přisvědčil a rychle si to namířil ke dveřím, ukazuje chlapcům, aby ho následovali. Tad a Zane mu tak tak stačili.
"Jsem Nakor," představil se jejich průvodce. "Jsem hráč. Umí některý z vás hrát karty?" Oba chlapci řekli že ne, a Nakor zavrtěl hlavou. "Dostávám se ze cviku. Nikdo na tomto ostrově nehraje karty. Co děláte?" Když položil poslední otázku, ohlédl se přes rameno.
Chlapci byli zticha, oba čekali, že ten druhý promluví jako první. Konečně se ozval Tad: "Různě."
"Jak různě?" zajímal se Nakor, když došli do chodby lemované dveřmi.
"Nakládat a vykládat zboží," objasnil Zane.
"Takže jste přístavní dělníci?"
"Ani ne," odpověděl Zane. "A umíme řídit vozy!"
"Tedy vozkové?"
"Ne, ne opravdoví. Ale umím řídit loď," chlubil se Tad. "A oba trochu rybaříme."
"Umím trošku lovit," přiznal se Zane. "Caleb mě jednou vzal a ukázal mi, jak se střílí z luku. Říkal, že mám nadání, a skolil jsem sám jelena!" Celý zářil pýchou, když kráčel vedle svého bratra.
"Někdy pomáhám Fowleru Kenseyovi spravovat sítě," hlásil Tad. "A ukázal mi, jak se na jezeře chytají kačeny."
"Já jsem pomáhal kováři Ingvarovi letovat hrnce," dodal Zane. "On nerad záplatuje, tak mi to ukázal. A vím, jak naložit oheň, aby vydržel do rána, a taky jak kalit ocel!" Tad po něm vrhl pochybovačný pohled. "…sledoval jsem ho často, jak to dělá!"
Nakor je zavedl do pokoje, který byl prázdný, až na čtyři postele se srolovanými matracemi. "Tak," zhodnotil, "to je docela působivý výčet dovedností, mnohem větší než u většiny hochů vašeho věku." Pokynul jim, aby připravili matrace. Když to provedli, ukázal na bednu u dveří a dodal: "Prostěradla jsou v ní. Svíčka, křemen a ocílka také, i když je nebudete potřebovat. Předpokládám, že usnete, jakmile zavřu dveře. Do rozbřesku zbývají tři hodiny, tak si na chvíli odpočiňte. Někdo pro vás přijde a odvede vás tam, kde dostanete něco k jídlu, jakmile se vzbudíte. Mám za to, že budete mít hlad."
"Mám hlad teď," mírně si postěžoval Zane.
Tad lehce zavrtěl hlavou.
"Ale můžu s jídlem počkat," dodal rychle Zane a šel vzít přikrývky z bedny.
Když se Nakor otočil ke dveřím, Tad se ozval: "Pane, jedna otázka."
"Říkej mi Nakore, ne pane. Jaká otázka?"
"Kde jsme?"
Nakor se odmlčel a potom se zazubil. "To vám ještě nemůžu říct. Dozvíte se, co smíte, až Pug rozhodne, co s vámi bude."
"Co myslíte, pane - Nakore?" zeptal se Tad.
Nakor se přestal usmívat. "Vy chlapci jste viděli a slyšeli věci, které by každého jiného mohly zabít." Tad ztratil barvu ve tváři a Zanovi se rozšířily panenky. "Pug musí rozhodnout, co s vámi máme udělat. Magnus myslel, že jste Calebovi učedníci, což cosi znamená. Vy jimi nejste, což znamená cosi zcela jiného. Nemůžu být víc určitý, ale brzy poznáte, jaké je Pugovo přání. Do té doby jste hosty, ale nepotulujte se bez průvodce. Rozumíte?"
"Ano," odsouhlasili chlapci a Nakor odešel.
Šli k lůžku, a když se uložili, Tad se zeptal: "Zabít?"
"Říkal někoho jiného, ne nás."
"Ale proč?"
"Nevím," odtušil Zane. "Calebův otec je mocný. Je mág, stejně jako jeho druhý syn." Oba měli stejně jako prostí lidé z venkova obvyklý strach z magických věcí, ten však byl otupen skutečností, že hovořili o Calebově otci. V jejich představách byl Caleb štědrý a milý strýc, což z Puga dělalo někoho téměř blízkého dědečkovi. Aspoň v to doufali.
Zane pokračoval. "Všichni říkají, že vlastní Hvězdný ostrov. To by z něj dělalo něco jako šlechtice. Ti mají nepřátele. Šlechtici bojují ve válkách a tak."
Tad si vypodložil hlavu rukou. "Jsem unavený, ale ne ospalý."
"No, slyšel jsi ho. Nemůžeme nikam chodit. Možná bychom to měli zkusit."

Tad se přetočil na záda a zíral do tmy. "Kéž bychom byli zpátky ve Hvězdně."
Zane si zhluboka vzdechl. "Kéž by."

V
Čarodějův ostrov
Všichni upírali oči na Nakora.
Ten ze svého bezedného batohu vytáhl pomeranč a nabídl jej nejdříve Mirandě, pak Pugovi a nakonec Magnusovi. Všichni odmítli. Nakor zabořil palec do slupky a dal se do loupání, což byl proces, kterému byli všichni svědky tisíckrát předtím.
"Nakore," oslovil ho Pug, "copak nám to nechceš říct?"
"Nic," opáčil Nakor. "Přinejmenším nic, co bych věděl předtím, než přišel Magnus."
"Co tím myslíš?" zeptala se Miranda, která seděla u postele, v níž ležel spící Caleb. Pug stál u nohou postele a Magnus okupoval druhou židli v pokoji.
"Ty víš, kdo byla ta stará čarodějnice ve vesnici, že ano?" otázal se Nakor.
"Ne doopravdy," odpověděl Magnus. "Předtím jsem ji už dvakrát potkal a jediné, co jsem tušil bylo, že je víc než běžná vědma, co zaříkává a připravuje lekrvary z bylin. Je v ní síla, ta je však pozměněná."
"Říkal jsi, že ji bohyně nazývala ozvěnou," uvažovala Miranda. "Co to znamená?" obrátila se na Nakora.
Nakor se podíval na Puga, který pravil: "Myslím, že rozumím, nebo aspoň částečně rozumím. Pověz nám, co víš ty."
Nakor pokrčil rameny a jeho obvyklé šťastné chování se vytratilo. Místo toho Pug spatřil, že se Nakor zatvářil nejvýhrůžněji, jak dovedl. "Bohové jsou nesmírně mocné bytosti," začal Nakor, "my jim rozumíme pouze prostřednictvím našich omezených smyslů." Podíval se na ostatní. "Všichni tři jste už byli v Síni bohů, takže víte, že je to jak místo skutečné, tak i metafora něčeho méně objektivního. Je to místo mysli, stejně tak jako místo těla. Když jsem se v minulosti setkal s bytostmi určitého druhu -" Zarazil se a chvíli mlčel, jako by zvažoval, jaká zvolit slova, a potom pokračoval. "Zmínil jsem se o Zaltaisovi z Věčného zoufalství," obrátil se k Pugovi, který přikývl. "Pamatuješ si, jak byl hozen do díry - říkal jsem, že je to sen, pamatuješ?"
Pug přisvědčil. "Řekl jsi to pokaždé, když o něm padla zmínka, ale zatím jsi to nevysvětlil."
Nakor se pousmál: "Měl jsem za to, možná chybně, že si poskládáš pravdu sám, aniž bych ti ji musel říkat, jelikož jsme to vše probírali v Krondoru, než Hadí válka zničila město."
"To vše je pro mě nové, tak proč to nevysvětlíš teď?" otázal se Magnus.
"Bezejmenný spí," odvětil Nakor.
Všichni tři znali Nalara, vyššího boha zla, který byl kdysi vyloučen z kruhu Vládnoucích bohů, jak byli někdy vyšší bohové nazýváni. "V každém případě taková je legenda," pokračoval Nakor. "Když zuřily Války Chaosu, Bezejmenný oklamal Valheru a přinutil je povstat a vyzvat nižší bohy, právě tak jako svedl nižší bohy, aby povstali a vyzvali Vládnoucí."
"Studoval jsem lidovou tradici stejně tak jako ti, co nejsou kněží, Nakore," pravil Magnus. "Ale nikde jsem nečetl, že by Bezejmenný přikazoval nižším bohům, aby napadli vyšší bohy. On byl vyšším bohem. Proč by vyvolával takový útok sám na sebe a na jiné vyšší bohy?"
"Aby narušil rovnováhu," odvětil Pug. "Aby změnil dynamiku mezi sedmi Vládnoucími bohy." Podíval se na Nakora, který přikývl, a pokračoval: "Před Válkami Chaosu, kdy padl starý řád a povstal nový, bylo sedm Vládnoucích." Začal počítat na prstech, aby jednoho po druhém zdůraznil. "Bezejmenný, který je Temnota, Arch-Indar je Světlo, Ev-dem Pracovník zevnitř, Abrem-Sev Zákonodárce, Graff Tkadlec přání, Helbinor Abstinent a ve středu je Rovnováha."
"Ishap," doplnil Magnus.
Pug přisvědčil a Nakor se znovu pustil do pomeranče. Dojedl ho a slupky vložil do vaku. Olízl si prsty a zvedl je, jako by na nich počítal. "Po Válkách Chaosu se rovnováha změnila." Zvedl jednu ruku, ukázal čtyři prsty a ohnutý palec. "Vzadu zůstal Bezejmenný a Čtyři Tvůrci: Abrem-sev, Ev-dem, Graff a Helbinor."
Potom Nakor palec narovnal. "Ishap ve středu tvoří rovnováhu. Je svým způsobem nejmocnější, protože se přidá na jakoukoliv stranu, která je v nevýhodě, a bude v opozici ke každé straně, jež se snaží získat navrch. Vždy se pokouší obnovit rovnováhu. Všichni jsou životně důležití pro všechny bytosti našeho světa. Jeden je akce, druhý reakce, jeden je vyšší účel a mysl, a druhý je všem bytostem neviditelný a nepoznatelný, i když je nezbytný pro všechny. A ten poslední udržuje rovnováhu."
Nakor přiložil konce prstů k palci a vytvořil kruh. "Jsou jednota. Tvoří veškerou podstatu naší reality. Ale jsou pouhým vyjádřením sil. Tyto síly jsou životně nezbytné, dynamické a jsou výrazem daleko základnějšího bytí. Nezištná, Ta, jež je světlem, a Bezejmenný, Ten, jenž je temnotou, jsou zdrojem těchto dvou základních sil. Dobrá bohyně zemřela ve Válkách Chaosu a ostatních pět Vládnoucích bylo přinuceno uvěznit Temného v jiné říši, pod horou tak mohutnou, že celý tento svět by mohl spočívat na jejím vrcholu. Tam on dřímá," Nakor se rozhlédl. "Zathrais byl jedním z jeho snů."
"Myslel jsem, že rozumím, ale nebylo to tak," prohlásil Pug. "Když jeden spočívá ve vězení, neměl by někdo snít o náhradníkovi, o vládci, který sedí na trůnu na vzdáleném místě a který dokáže velet vojskům, jež by vězně osvobodily?"
Miranda se zeptala: "Zaltais se pokoušel povolat armádu, aby zbořila vězení v jiné rovině reality?"
"Ne, to je pouhá metafora," vysvětlil Pug.
"Všechno je metafora," dodal Nakor. "Ta čarodějnice je pouhou ozvěnou Dobré bohyně."
"Počkej," zarazil ho Magnus. "Ta stařena, kterou jsem potkal v Síni, jí snad být mohla, ale vesnická čarodějnice je skutečná osoba."

"Bezpochyby," souhlasil Nakor. "Bohové často umístí maličký kousek sebe sama do smrtelníka. Tak se učí projevovat svoji úlohu v tomto světě a tím porozumět povinnostem ke svým věřícím. Když smrtelník zemře, jiskra se vrátí k bohu. Vztah mezi bohy a lidmi je komplexní. Bohové jsou také často projevy toho, jak je lidstvo vidí. Ban-ath zde v Midkemii a Kalkin na Novindu jsou v podstatě stejní, i když se projevují různě, mají mírně odlišné úkoly a povahu."
"Takže stará čarodějnice má v sobě božský paprsek?" zeptal se Magnus.
"Přesně tak," potvrdil Nakor. "Arch-Indar je mrtvá, pokud to tak chápeme, ale její moc byla tak nesmírná, tak hluboká a základní, že celé věky po její smrti nás ještě ovlivňují ozvěny jejího bytí."
"Proto jsi založil to náboženství v Krondoru?" zajímala se Miranda.
"Nezaložil jsem ho," odpověděl Nakor. "Pouze jsem ho vzkřísil. Když se objevil její avatár, věděl jsem, že se bohyně nakonec vrátí. Když ta mladá dívka Aleta začala projevovat všechny své schopnosti, věděl jsem, že to byla správná volba. Až k tomu dojde, ostatní Vládnoucí propustí Bezejmenného z vězení a vrátí řád našeho světa do původního stavu. Bez Arch-Indar, jež by vyvážila jeho zlo, musí Bezejmenný zůstat ve vězení. Pamatujte, že Ishap je také "mrtvý", jeho následovníci si však podrželi značnou moc -jednak ji získávají od ostatních Vládnoucích, ale také jednoduše z paměti Rovnováhy. On se vrátí před Dobrou bohyní, protože jeho chrám byl před delší dobou obnoven, a ten, který jsem znovu vystavěl já, je pořád ještě poměrně nový. Ale jakmile bude Ishap zpátky a Arch-Indar se konečně vrátí, ostatní Vládnoucí budou moct osvobodit Bezejmenného z vězení a vrátit řád našeho světa na své místo. Pokud ona nevyváží jeho zlo, Bezejmenný musí zůstat uvězněn."
"A to se stane, když bude mít uctívače?" zeptal se Magnus.
"Nakonec ano," pokrčil Nakor rameny. "Jak dlouho, to lze jen hádat."
"Staletí," navrhla Miranda.
"Pokud budeme mít štěstí," zadoufal Nakor. "Mohlo by to trvat déle. Pochopitelně není pravděpodobné, že by se toho někdo z nás dožil - a to my všichni budeme žít déle než většina ostatních!" dodal a zazubil se.
Magnus si hlasitě povzdechl. "Mluvíš o budoucích staletích, možná i o delší době. Co to má společného s naší nynější situací?"
Nakor obrátil ruce dlaněmi vzhůru a dramaticky pokrčil rameny. "Nemám představu." Podíval se na Puga. "Ty ano?"
Pug přikývl. "Trochu. Jeden z našich problémů je, že Bezejmenný stále ovlivňuje náš svět, dokonce i když je to na ohromnou vzdálenost a jen nepřímo. Dobrá bohyně sice zanechala své ozvěny a vzpomínky, ale nemá na tento svět přímý vliv, a to ani na té úrovni, jako její protivník. Takže jsme do jisté míry jejími agenty, kteří se snaží působit proti těm, co jsou ovlivňováni Bezejmenným. Pochybuji, že náš starý nepřítel, Leso Varen, má sebemenší představu, že se stal nástrojem zla. Možná si to sám zvolil - chce se dostat k moci výměnou za služby."
"Možná si ani neuvědomuje, komu slouží," navrhl Nakor. "Pamatujete na situaci se Slzou bohů?"
Pug se zachmuřil. "Měl jsem dlouhý a bouřlivý rozhovor s Aruthou, že mi o tom nedal vědět a že tak učinil, až když byla záležitost rozhodnuta."
Nakor přisvědčil. Znal ten příběh, ale nebyl do něj přímo zapleten. Také věděl, že šlo o bolestivou záležitost, protože William, Pugovo nejstarší dítě, a Jazhara, patřící k jeho nejlepším studentům, byli v centru tohoto střetnutí.
Společně s mužem, který se později stal vévodou Jamesem z Krondoru, dokázali zkřížit plány Varenovi a jeho agentům, když se pokoušeli ukrást Slzu bohů - artefakt, jenž umožňoval chrámům komunikovat s jejich bohy.
"Nikdy nebudeme zcela znát některé aspekty tohoto příběhu," pokračoval Nakor. "Víme zatím jen to, že muž zvaný Medvěd pracoval na vlastní pěst. Přestal přebírat instrukce od Varena, a to je jeden ze znaků těch, kteří slouží Bezejmennému. Jsou často šílení a snadno se rozzlobí… z rozmaru se pustí do ničení i mezi vlastními spojenci. To je jedna z mála našich výhod. Konkláve je sjednoceno, a i ti, kdo na nás hledí podezíravě - jako třeba chrámy a mágové ve Hvězdně - se do našeho působení nepletou."
"Netuší, co děláme," navrhl Magnus.
Pug se shovívavě zasmál. "Nepodceňuj je, synu, ani nám nepřisuzuj příliš velkou důležitost. Chrámy a panovníci mají velmi dobrou představu, co jsme zač, jinak by zřejmě spolupracovali méně než dosud."
Nakor se taky zasmál. "Když nastane ten den, kdy se budeme muset postavit agentům Bezejmenného, budeme asi potřebovat i tyto lidi, jimiž pohrdáme."
Magnus měl dost slušnosti, aby vypadal schlíple.
Nakor pokračoval: "Dělám si starosti, že tyto projevy božské moci, tyto sny a ozvěny a vzpomínky, se teď objevují častěji. Přinejmenším desítka podivných událostí, o nichž podávají naši agenti hlášení od dob Hadí války, mě vede k názoru, že tomu tak je."
"Co myslíš, že to znamená?" zajímala se Miranda.
"Že cosi přichází. Něco, co je spojeno s dřímajícím nepřítelem."
Pug pohlédl na Nakora. "Dasatové?"
"Byl to Bezejmenný, kdo ovlivnil Pantathiany, aby přenesli Saaury trhlinou do našeho světa. Víme, že to byl uskok, který měl uvolnit zdejší démony. Spojenci Bezejmenného jsou ničení a chaos. On se nezajímá o krátkodobý vliv na tento svět, dokud hrůzy a zlo působí na lidi a jeho síly rostou. Mohu pouze hádat," řekl Nakor, "ale mám za to, že sní o nadvládě. Proč by se jinak pokoušel místo Smaragdové královny posadit na trůn Zaltaise? Potřebuje svého zástupce, svoji snovou bytost, kterou má pod kontrolou, aby mohl uspíšit svůj návrat do této reality. Snaží se dostat nad ostatní Vládnoucí bohy dřív, než se dokážou vrátit do rovnováhy."
"Šílenost," pronesl Magnus.
"To je ale přirozené, že je zlo šílené," odvětil Nakor. "Proto Dny zuřivosti šílených bohů."
"Války Chaosu," pravil Pug.
"Takže musíme bojovat a zemřít a naše děti budou muset bojovat a zemřít po nás?" zeptal se Magnus.

"Možná," odvětil Nakor. "Asi nikdy nepoznáme okamžik přechodného triumfu, čas, kdy budeme moci říct "tento den je náš!" a vědět, že je navždy po boji. Představ si nás jako mravence, jestli chceš. Musíme skácet mocnou věž, ohromnou stavbu z kamene a malty, a k tomuto úsilí máme jen svá těla. A tak se pachtíme roky, staletí, tisíciletí, dokonce celé epochy. Okusujeme kousky kamene svými drobnými čelistmi. Tisíce, stovky tisíc, miliony z nás zemřou a kameny se pomalu začnou drobit. Když však máme plán a znalosti, umíme si vybrat, kam kousnout. Nebudeme narušovat všechny kameny, hezky jen klíčový kámen, na kterém spočívají všechny ostatní. A tak třeba odstraníme maltu kolem kamene, abychom nakonec kámen odsunuli stranou, a jakmile to dokážeme, masivní kameny nad ním se začnou hýbat a za čas spadnou. Ne, my asi nikdy neuvidíme konec tohoto boje, ale během doby se Dobrá bohyně a Bezejmenný snad vrátí a rovnováha bude znovu ustavena."
"Co to bude za svět?" zajímal se Magnus.
"Svět s menšími sváry, doufám," pravila Miranda.
"Snad," řekl Nakor. "Ale i kdyby ne, spor bude mnohem prozaičtější. Právě teď jako bychom žonglovali s celými světy."
Magnus pohlédl na svého mladšího bratra. "A obrana nás přijde tak draho, že je lepší na to ani nemyslet."
Pug se podíval na své dva syny a ženu. Potom přiznal: "To dobře vím."
Nikdo nemusel říkat víc, všichni věděli, že Pugovy první dvě děti zemřely během Hadí války a že je ztráta pro něj stále bolestná.
Nakor se zvedl a oznámil: "Měli bychom jít. Dám vědět našim agentům v krajích, abychom zjistili, jestli útok na Caleba byl součástí většího plánu, nebo jen nešťastná nehoda."
"Počkej chvíli, Nakore," požádal ho Pug, když Miranda a Magnus odešli. "McGrudder měl pravdu, když mluvil o svém přemístění?"
"Ne," odvětil Pug. "Myslím, že ho necháme na místě. Jestli to byli osamocení bandité, pak se nic nestalo. Pokud ti, kdo napadli Caleba, byli Varenovi agenti, necháme je, aby si mysleli, že my si myslíme, že ten útok provedli obyčejní bandité. Jestli se začnou vyptávat na McGruddera, nemělo by být těžké si toho na tak malém místě všimnout. Vždycky můžeme vyslat špehy, kteří budou sledovat jejich špehy."
Nakor s úsměvem přikývl. Právě takové nenápadné komploty se mu zamlouvaly.
"Je tu další záležitost," řekl Pug.
"Jaká?"
"Včera jsem obdržel zprávu a dělám si kvůli ní velké starosti. Poradíš mi s tím?"
"Jistě."
Pug vytáhl svitek zpod záhybů šatů a Nakor si jej prohlédl.
"Není první," přiznal Pug. "Objevují se na mém stole čas od času už roky."
"Jak dlouho?"
"Než jsme se potkali. Prvním mi přišly pokyny, abych řekl Jimmymu, že má říct tobě -"
"Že magie neexistuje," zakončil Nakor. "Já vím. Když jsem to slyšel a zvlášť od mága, věděl jsem, že musím jet do Hvězdna." Znovu se podíval na svitek. "Odkud přicházejí?"
"Ne odkud, ale odkdy. Tyto jsou z naší budoucnosti."
Nakor přikývl a potom vykulil oči, když si jej přečetl znovu. "To je… od tebe!" zvolal a poprvé, co se s Pugem setkali, ztratil malý Isalánec řeč.
*
Tad ležel v posteli s rukama pod hlavou, zatímco Zane přecházel sem a tam. "Vyšlapeš do kamene rýhu, jestli budeš pokračovat," varoval ho Tad.
"Nemůžu si pomoct. Někdo nám ráno přinese jídlo a řekne nám, abychom čekali. Potom oběd. Pak kdosi dojde pro nočník a přinese ho čistý, a teď je skoro čas k večeři a pořád nám nikdo nepřišel říct, co tu děláme."
"Je zřejmé, co tu děláme," uklidňoval ho Tad. "Čekáme. Nevíme jen, na co čekáme."
Zane se zamračil a Tad se posadil na posteli. Znal ten pohled. Zane neměl pražádný důvod přenášet svoji špatnou náladu na svého soukojence.
Zrovna když se Tad posadil a chystal se postavit Zanovu očekávanému výpadu, objevil se ve dveřích Nakor a vyzval je: "Vy dva, pojďte se mnou."
Odešel tak náhle, že Tad málem ztratil rovnováhu, jak za ním usilovně pospíchal. Dohonil Zana a Isalánce v půlce cesty do síně a pomyslel si, jak je divné, že malý mužík kráčí tak rychle.
"Nezírejte," napomenul je Nakor.
O chvíli později narazil Tad do pažení dveří. Zrovna procházel kolem velkých otevřených dveří, které vedly na dvůr, jemuž dominovalo obrovské jezero. Ve vodě na okraji jezera byla skupinka mladých žen. Tadovu pozornost poněkud rozptýlilo to, že všechny dívky byly obzvláště krásné a úplně nahé, a také to, že kůži měly světle zelenou a vlasy barvy bronzového drátu.
Tad si způsobil další zranění, když udělal krok zpět, takže ho srazil Zane, jenž se otáčel a spěchal zpět ke dveřím, aby se ubezpečil, že skutečně viděl stejnou scénu.
Dívky se otočily, pozorovaly chlapce, a ti si uvědomili, že dívky nemají duhovky a že jejich oči jsou perleťově bílé.
Nakor podal Tadovi ruku a pomohl mu na nohy. Druhou rukou mávl směrem k dívkám. "Říkal jsem vám, abyste nezírali," prohlásil, když si Tad mnul nos, aby zjistil, jestli nekrvácí. "Pojďte dál."
Tad vzdychl: "Ach…"
"To jsou sestry z Pithirendaru," objasnil jim Nakor, "nedělají si moc starostí ohledně oblečení a značnou část času tráví ve vodě. Nejsou tak docela lidé. Ačkoliv v sobě mají dost lidského, aby přivedly chlapce do potíží, takže se od nich

držte dál, nebo vám povím víc, abyste měli o čem přemýšlet."
"Nejsou lidé…" zamumlal Zane, jak se snažil přesvědčit sám sebe, že ho oči nezradily. Tad natáhl ruku a vlekl ho pryč od dveří. Oba mířili za Nakorem.
Zahnuli za roh a Nakor jim ukázal, aby uhnuli na stranu. Chodbou se proti nim vlekla bytost - lepší slovo pro to není. Byla z poloviny tak vysoká jako chlapci a dvakrát širší. Vypadala jako stůl, na kterém leží přehoz z černé látky, a pohybovala se trochu jako krab. Jak se blížila, také podivně mumlala.
Jak procházela kolem, Nakor pozdravil: "Dobré ráno." Věc odpověděla překvapivě normálním ženským hlasem.
Když zahnula za roh, Tad zašeptal: "Co to bylo?"
"Návštěvník," odvětil Nakor. Vedl je do místnosti, kde seděl za stolem Pug a čekal na ně.
Malý mág povstal a pokynul jim, aby se posadili na židle naproti němu.
Učinili tak a Pug se posadil. Nakor si stoupl k oknu po Pugově levici. Pug se zadíval na dva mladé muže a pronesl: "Jsme poněkud na rozpacích, když máme rozhodnout, co s vámi."
Tad zbledl - na rozdíl od Zana, který zrudl. Zeptal se: "Co myslíš tím "co s vámi", pane?"
Pug se usmál. "Nic se vám nestane, pokud vám tohle dělá starosti." Opřel se a prohlížel si dvojici. "Už jste asi dospěli k závěru, že tato komunita není jako ostatní."
Zane jen přikývl, zatímco Tad přiznal: "Ano, pane."
Nakor se zasmál. "Zdá se, že to zvládáte dobře."
Zane pokrčil rameny. "Nejsem si úplně jistý, co si máme myslet, ale Caleb byl vždy hodný na naši matku, na Tada a na mě, takže pokud jste jeho rodina, pak předpokládám… no, myslím, že jsme tady v bezpečí."
Pug se zády opřel. "Nestrkám nos do života svých dětí, ale řekněte mi něco o vaší matce."
Promluvil Tad, poněvadž Marie byla jeho skutečná matka, i když se chovala k Zanovi stejně jako k němu. Začal s obvyklými chválami - že je dobrá kuchařka a udržuje prostou chatrč, jež jim slouží jako domov, tak čistou, jak to jde - ale za chvíli bylo všem jasné, že tento chlapec nejen že svou matku miluje, ale že ji také respektuje. "Když táta zemřel, bylo to těžké." Podíval se na Zana. "Ale ona si vzala Zana, protože byl můj nejlepší kamarád a neměl nikoho jiného, zatímco ostatní ve městě koukali jinam. Zvládla to a chránila nás všechny před potížemi."
Zane dodal: "Znám ji déle než svou vlastní mámu, takže ji beru, jako by byla moje skutečná máma, jestli mi rozumíš, pane. Nikdy nenadržovala Tadovi na úkor mně a chovala mě, když jsem byl malý. Milovala mě jako vlastního."
Pug si vzdychl. "I když ji neznám, dovedu pochopit, proč se můj syn zajímá o vaši matku, chlapci, a je mi jasné, proč se stará o vás. Zachovali jste se statečně, když jste se vrátili k vozu."
Nakor namítl: "Hloupě, vzhledem k tomu, co jste mi vyprávěli. Neříkal vám Caleb, abyste zamířili do vesnice, jakmile uniknete banditům?"
"Ano," připustil Tad. "To je pravda, ale dva z nich jsme zabili a mysleli jsme si, že by třeba Caleb mohl nějakou pomoc potřebovat. Taky jsme mezitím získali dva meče."
Pug potřásl hlavou. "Já sám za sebe jsem rád, že jste neposlechli, a obdivuju vaše řešení, protože kdybyste se tak nezachovali, ztratil bych své dítě." Na minutku se mu zamlžily oči, jak se díval do prázdna, hledaje cosi vzdáleného. "Existuje něco, čeho se hrozím víc, než si vůbec dokážete představit." Potom se znovu podíval do tváří chlapců a zeptal se: "Tak tedy, co s vámi máme dělat?"
"Caleb nás vezl do Keshe, aby se z nás stali učedníci, nebo do Krondoru, protože u nás doma není práce," shrnul Zane. "Jestli potřebujete nějaké učedníky, hlásíme se."
"Hlásíš se, Tade?" zeptal se Pug.
"Ano, pane," přikývl.
"Opravdu potřebujeme učedníky," připustil Pug. "Ale nejprve zjistíme, jestli nám budete vyhovovat."
Pug vstal a totéž učinili chlapci. Ukázal na svého přítele a řekl: "Nakor bude pár dní dohlížet na vaši výuku, než se můj syn uzdraví. Pak mám pro něj jinou práci, ale do té doby už tu budeme mít další, kteří vás vyzkoušejí. Teď mám práci já, takže jsem s vámi skončil."
Odcházeli a Tad se zubil na svého přítele. Jejich obavy teď nahradila naděje, neboť předtím brali Nakorovy zmínky, že by mohli být zabiti za to, co vědí, vážně.
Jak kráčeli chodbou, Tad se zeptal: "Nakore, jakému řemeslu se budeme učit?"
"Na to je třeba se podívat, můj mladý příteli," odvětil Nakor. "Nejsem si jistý, že máme název pro to, co asi budete dělat. Řekněme, že se budete učit pracovat."
"Jaký druh práce?" zeptal se Zane.
"Všechny způsoby a druhy. Věci, jaké si ani neumíte představit. Protože pokud máte začít pracovat pro konkláve stínů, jde o víc než o pouhé řemeslo." Najednou se zatvářil vážně. "Je to celoživotní závazek."
Chlapci si nebyli jistí, co to znamená, ale Nakorův výraz jim řekl, že se jim vůbec nebude líbit, až to zjistí.

VI
Učedníci

Zane stěží zadržoval hněv.
"Nebudu to dělat!" křičel a hlas se mu chvěl odporem.
Tad ho přesvědčoval: "Musíš. Když ne, dostaneš se do potíží, které si ani neumíš představit."
"Je to hloupé," trval na svém Zane. "Když jsem se neučil doteď, tak už nikdy."
"Žil jsi na břehu jezera celý svůj život a nikdy ses nenaučil plavat," stoupal Tadovi nespokojeností hlas. "Je to hloupé!" volal. "Hele, Nakor říká, že se musíš naučit plavat."

Chlapci stáli u stromu na břehu jezera. Ostatní studenti na sebe cákali na mělčině a pár jich plavalo v hlubší vodě. Tad býval vždy slušný plavec, ale Zane se to nikdy nenaučil. Až jeho svéhlavost připomněla Tadovi, že nikdy svého bratra neviděl plavat.
Zrovna v tu chvíli přešlo šest sester z Pithirendaru přes kopeček a bavilo se svým cizím jazykem. Oba chlapci si už zvykli na podivný vzhled řady obyvatel tohoto místa, o němž teď věděli, že je to Čarodějův ostrov. Přestože termín obyvatelé zahrnoval i velmi podivné cizince, většinou šlo o obyvatele lidské, včetně několika děvčat, s kterými se chlapci skamarádili. Ale z jakéhosi důvodu těchto šest sester vyvolávalo reakci u většiny mladých mužů na ostrově a Tad se Zanem nebyli výjimkou.
Čtyři z dívek byly nahé - čemuž dávaly přednost - zatímco další dvě měly na sobě jednoduché bílé spodničky, které odhodily, jakmile došly na břeh. Všech šest vklouzlo bez námahy do vody, přičemž Tad prohlásil: "Tak dobře. Zůstaň si tady, jestli chceš, ale já jdu plavat!"
Zane zpozorněl. "Možná máš pravdu. Možná nastal čas se to naučit." Pospíchal za bratrem a vklouzl do vody.
Nakor a Caleb je zpovzdálí sledovali. Caleb se zeptal: "Jak si vedou?"
Nakor pokrčil rameny. "Jsou to dobří hoši, ale kdyby nebylo tvé nešťastné nehody s bandity, nikdy by sem nepřišli. Nemají žádné zvláštní schopnosti, dar ani talent, o nichž bychom věděli."
"Kromě toho, že jsou to dobří hoši," doplnil Caleb.
"Máme dobrých chlapců nadbytek," namítl Nakor. "My potřebujeme bezohledné darebáky, kteří s radostí vyříznou srdce z hrudi vlastní matce, když to bude zapotřebí." Vykročil směrem od břehu jezera, protože chlapci cákali na pithirendarská děvčata, a ta jim oplácela stejnou měrou. Caleb s ním srovnal krok. Vydali se na dlouhou cestu od břehu jezera k vile.
Calebovy rány už byly téměř vyléčeny a on se teď pohyboval jen s malým pocitem nepohodlí. "Víš, že kdyby můj otec nebyl, čím je, byl bych také jen "dobrým hochem"."
"Máš v sobě zvláštní schopnost," prohlásil Nakor.
"Jakou?"
"Jsi obdivuhodný lovec, umíš neobyčejně dobře stopovat a v lese se vyznáš skoro jako elfové."
"To by dokázal každý trochu talentovaný mladíček, kdyby ho poslali, aby žil u elfů, Nakore." Přehlédl ostrov a zeptal se: "Vidíš tady hodně zručných lovců?"
Nakor zůstal zticha.
"My oba víme, že jeden z důvodů, proč mě poslali za Tomasem do Elvandaru, byl, že jsem tu nebyl šťastný. Otec myslel, že mi změna udělá dobře, a měl pravdu. Je rozdíl být obyčejný lidský kluk mezi elfy, kteří s tebou zacházejí s úctou, a být jen mladíček bez magických schopností mezi uživateli magie, kteří se k tobě chovají s opovržením."
"Opovržení je příliš silné slovo, Calebe."
Caleb se na Nakora podíval. "Tys tady vždycky nebyl, a to platí i o otci. Matka to viděla a snažila se mě chránit, stejně jako Magnus, ale děti dovedou být kruté, Nakore. Jestli chceš své nemilosrdné darebáky, vezmi je, když jsou ještě děti, a nedovol jim naučit se soucitu."
"Mluvíš hořce," poznamenal Nakor, když se přiblížili ke kuchyni.
"Ano?" Caleb pokrčil rameny. "Necítím hořkost, ale hádám, že některé rány, i ty z dětství, se nikdy nezahojí. Jen vyblednou."
"Co tě opravdu trápí, Calebe?"
Minuli kuchyni a pokračovali k hlavní budově Villy Beaty. "Připadám si nadbytečný a na špatném místě." Caleb se zastavil, když došli k otevřeným veřejím do haly. "Jsem hlavně posel doručující dopisy, které nejsou dost důležité, aby je dostal na starost Magnus, ty či jiný mág. Vím, že se můžu vmísit tam, kam Magnus nemůže, ale jinak, k čemu jsem?"
Nakor hodlal něco říct, ale Caleb zvedl ruku. V hnědých očích měl vážný výraz a v hlase nádech zlosti. "Myslíš, že kdyby na tom voze byl Spear Sokol nebo Kašpar z Olaska, že by si z toho boje s bandity odnesli nějaký škrábanec?"
Nakor zůstal zticha.
"Jsem přiměřený šermíř, Nakore. Lepší než průměr, ale nic zvláštního. Jsem dobrý lovec - možná i nejlepší - ale jak užitečné to je při jednání s našimi nepřáteli? Dobře, dovedu provádět průzkum. To dovede řada jiných mužů. Mám za to, že tu pro mě není nic speciálního, nic, co mi dovolí cele se uplatnit."
Nakor zavrtěl hlavou a položil ruku Calebovi na rameno. "Můj mladý příteli, jak se mýlíš. Přijde den, kdy porozumíš svým skutečným možnostem, Calebe, a konečně zjistíš, jak zvláštní jsi. Pokud se do té doby chceš litovat, poslouž si. Já jen nemám čas tu postávat a poslouchat." S tím se otočil a odešel.
Caleb chvíli stál uzavřený do sebe. Potom se začal pochechtávat, až se bouřlivě rozesmál. Hovor s Nakorem mu vždy zvedl náladu. Caleb se rozhodl vrátit do svých pokojů, aby si odpočinul a věnoval pár myšlenek tomu, co hodlá udělat s Tadem a Zanem.
*
Zane ležel na břehu, kašlal a úporně se snažil nevypadat trapně. Tad mu pomohl posadit se a radil mu: "Když už hodláš strkat hlavu pod vodu, měl by ses aspoň naučit dělat tempa."
Zane vyplivl vodu a vykašlával další. Potom se ozval: "Nedával jsem pozor."
"Je v pořádku?" zeptala se jedna ze sester stojící za Tadem. Všech šest se jich shromáždilo společně s dalšími studenty a všichni je pozorovali se směsicí účasti a pobavení.
"Bude žít," potvrdil Tad a pomáhal bratrovi na nohy. Sestry si šeptaly a chichotaly se. Potom utekly zpátky do vody.
"Co ses to pokoušel dělat?" zeptal se Tad.
Zane hleděl na vzdalující se záda sester a vysvětloval: "Jedna z nich… Zadrina, myslím, mě vytáhla ven a políbila."
"Nedokážu je rozeznat," namítl Tad. "A když je necháš, budou tě líbat všechny."

"Ale to byl polibek! Opravdu mě líbala."
"A pak jsi otevřel oči a zjistil, že jsi pod vodou?"
Jako ozvěna Zane přisvědčil: "Otevřel jsem oči a zjistil, že jsem pod vodou."
"Tehdy ses začal topit."
"Tehdy jsem se začal topit," souhlasil Zane.
"Budu tě muset naučit plavat."
"A brzy," doplnil Zane a sledoval, jak na sebe dívky s jinými chlapci cákají. "Ale ne dnes. Vypil jsem tolik vody, že už asi nikdy nebudu mít žízeň."
"Pojď, půjdeme zpátky." Tad se zadíval směrem k vile. "Caleb a Nakor spolu mluvili, zrovna když jsme šli plavat. Zajímalo by mě, jestli se už rozhodli, co s námi."
"No," začal Zane, "ať už se rozhodli pro cokoliv, doufám, že počkají do zítřka, protože se mám po večeři setkat se Zadrinou na zahradě u jezírka."
Plácl bratra po zádech a varoval ho: "Jen se neutop."
"Neutopím." Když kráčeli k vile, Zane se zeptal: "Víš, že pocházejí ze světa, kde je hlavně voda? Proto jsou v ní skoro celý den."
"Pořád mi činí potíže představit si jiný svět," přiznal Tad.
"Světy," opravil ho Zane. "Taky bych je měl, ale každý to tu bere jako samozřejmost, takže si na tu představu začínám zvykat." Za chůze se rozhlížel. "Když jsme byli chlapci, bylo snadné přemýšlet o Keshi a o Království, protože lidé obou národů pořád procházeli městem. Bylo ale pro mě těžké představit si jiné národy. Tohle je stejné, myslím, jen o něco obtížnější." Podíval se na Tada. "Pokud ti to dává smysl?"
Tad přikývl, že dává.
Ještě nedošli k hlavní budově, když se v jejích dveřích objevil hubený muž, který měl na sobě punčochy a rozevlátou košili. "Ach! Tady vás mám. Vy jste ti chlapci z Hvězdna?" Nečekal na odpověď, ale naznačil jim, aby ho následovali. Pohyboval se ladně a úsporně jako nějaký tanečník či akrobat. Na nohou měl kotníkové boty podivného typu, křížem tkanicí upevněné nad kotníkem, avšak s měkkými podrážkami, které byly zřejmě z vyztužené kůže. Vlasy měl velmi světlé a padaly mu na ramena.
Směřovali na okraj vesnice naproti malému jezeru. Muž se jednou ohlédl přes rameno, chvíli je pozoroval bledýma modrýma očima a pak je napomenul: "Nezůstávejte pozadu."
Chlapci se ocitli na pěšině šplhající k vrcholku, a než dosáhli hřebenu, byli téměř bez dechu. Muž, který je vedl, si ani nevydechl a jednoduše prohlásil: "Teď není čas na odpočinek, chlapci."
Tad a Zane se jako jeden muž zhluboka nadechli a následovali tanečníka, který si to namířil dolů příkrou prohlubní, jež vedla k mořskému pobřeží. Nalevo spatřili černou stavbu vyrůstající z útesu. "Co je to?" zajímal se Zane.
"Hrad Černého mága," odpověděl muž.
"Kdo je Černý mág?" zeptal se Tad.
Muž se ohlédl přes rameno a zazubil se. V obličeji vypadal mladě, jen o několik let starší než chlapci, ale světlé vlasy měl protkané šedinami. "Černý mág je Pug, když tady je. Když není, tak někdy Nakor nebo Magnus či Miranda nebo někdo jiný. Kdo je zrovna po ruce."
Tad namítl: "Nerozumím." A zastavil se, aby popadl dech. "Můžeš chvíli počkat?"
Muž se zastavil a zeptal se: "Zadýchaný? Ve tvém věku?"
Zane se také zastavil. "Byl to dlouhý výstup."
"To nic nebylo," prohlásil muž. "Počkejte, až s vámi budu hotov. Budete běhat po těch pěšinách nahoru a dolů bez nejmenší námahy."
"Černý mág," zopakoval Tad mezi nádechy a ukázal na hrad.
"No, vy chlapci samozřejmě víte o Černém mágovi…"
"Ne," přerušil ho Zane. "Nevíme. Proto se taky ptáme."
"Myslel jsem, že každý od Hořkého moře zná Černého mága," divil se muž.
"My nejsme od Hořkého moře," objasnil Tad. "My jsme z Hvězdna."
"Aha," přikývl muž, jako by porozuměl. "Hvězdno." Obrátil se. "Pojďte dál. Odpočinek skončil."
Chlapci se zhluboka nadechli a pospíchali za rychle kráčejícím mužem. "Bydlel tam muž," rozpovídal se, "jménem Macros. On začal s legendou o Černém mágovi, aby ho lidé nechali na pokoji. Předal tento ostrov Pugovi, který legendu opraňuje, takže lodě tady raději nekotví. Díky tomu je zde relativně klid."
Když mířili dolů k pláži, narazili na stezku vedoucí od hradu, jež křižovala tu jejich. "Pokud půjdete tudy," upozornil je muž, "dojdete přímo k hradu. Je prázdný. Je to dost nudné a nehostinné místo, přestože oživujeme okna zajímavými světly, když si myslíme, že nás někdo špehuje." Zazubil se na ně přes rameno. "Pěkná podívaná." Obrátil pozornost k úpatí kopce, a když došli na písečnou pláž, pronesl: "Tak, tady je to, co chci, abyste vy dva dělali." Ukázal na vzdálený bod na pláži, kde velká skaliska zakrývala stáčející se linii pobřeží. "Utíkejte tím směrem, hodně rychle. Doběhněte k té skále. Pak poběžíte sem zpátky."
Tad se jen stěží držel na nohou. "Kdo jsi?"
Muž si dal ruce v bok. "Tilenbrook, Farsez Tilenbrook. Mám být nějakou dobu vaším učitelem tělocviku. Vy dva jste zlenivěli a nejste připraveni na hrubé zacházení, které vás může potkat jako Calebovy učedníky."
Chlapci si vyměnili pohledy. "My máme být jeho učedníky?" zeptal se Zane.
"Možná budete. Teď utíkejte!"
Chlapci vyběhli pomalým tempem, stále ještě byli unavení šplháním přes hřeben. Farsez trpělivě stál a čekal, zatímco chlapci napůl běželi a napůl klopýtali ke vzdálenému skalisku, pak se obrátili a vydali se nazpátek. Když k němu

doběhli, oba padli na kolena do písku. Zane se převalil na záda, jak lapal po dechu. "Moji milí," řekl Tilenbrook, "na chlapce se vy dva nacházíte v žalostném stavu. Vsadím se, že je to proto, jak se celý den povalujete a nic neděláte. Teď vstaňte!"
Chlapci se mátožně zvedli. "Rychlý pochod zpátky k vile!"
Aniž by se Farsez ohlížel, nasadil svižné tempo a chlapci jen zasténali, když se vydali za ním.
*
Přibližně o hodinu později se dva velmi unavení chlapci zalití potem potáceli z kopce směrem k vesnici, kde seděl Tilenbrook a čekal na ně na nízké kamenné zahradní zídce. V ruce držel velký džbánek plný čehosi. Když se před něj postavili, upil z něj. Zadíval se na úhel slunce a prohlásil: "Velmi dobře. Pro dnešek jsme skončili. Totéž budeme dělat zítra a každý další den, dokud si nebudu myslet, že jste od skály ke skále nedosáhli rychlosti, kterou považuji za přiměřenou."
Tad a Zane se na sebe podívali. Potom Zane zavřel oči, sehnul se a chytil se rukama nad koleny. Tad zkusil ulevit bolavému tělu chůzí v kruhu.
Tilenbrook slezl ze zídky. "Uvidíme se hned, jakmile skončíte ráno se snídaní, přímo tady." Potom je bez dalších slov opustil.
Zane vrhl pohled po Tadovi a zahrozil: "Myslím, že se teď prostě zabiju."
Tad přikývl a vydal se pomalou chůzí zpátky k jejich pokoji. Když tam došli, Tad zavětřil a poznamenal: "Pokud se po jídle hodláš setkat s jednou ze sester, navrhuju koupel."
Zane zasténal. "Já zapomněl." Stál, zatímco Tad sebou hodil na postel. "Pojďme teď k jezeru."
"A co večeře?"
"Ty máš hlad?"
"Ani ne," odpověděl Tad.
"Dobrá. Tak mě nauč plavat a dovol mi ze sebe smýt ten zápach."
Tad se přinutil posadit a hlasitě zaprotestoval: "Aspoň si vezmeme čisté šaty."
To oba udělali a vyrazili ze dveří pokoje. Tad přitom doporučil: "Popadni kousek mýdla v lázních."
Došli k lázním a našli je prázdné, což taky těsně před večerním jídlem předpokládali. Lázně tvořily tři místnosti s množstvím velmi teplé, horké a studené vody. Existoval určitý koupací rituál, který jim Nakor vysvětlil, ale oba chlapci se jen opláchli ve vědru a pak se namočili do horké vany, v níž se pořádně vydrhli.
Když pohledem zkontrolovali jeden druhého, Zane poznamenal: "Jezero může počkat do zítřka."
Rychle se vysvlékli, naplnili vědra teplou vodou a smyli ze sebe zažranou špínu toho dne. Když skončili, oba vstoupili do horké vody a se slyšitelnými vzdechy úlevy nechali horkost pronikat k unaveným svalům. Voda byla stále horká, jelikož střed místnosti - tepidarium - zůstával teplý díky trubkám, jež vedly přes kuchyni, kde celý den a celou noc hořel oheň, neboť vaření pro obyvatele Čarodějova ostrova probíhalo neustále. Během několika minut chlapci klímali.
Náhle se Zane probudil a jen pár stop od sebe spatřil krásný obličej. Oči, které vypadaly z dálky bílé, však při této vzdálenosti odhalovaly světle zelené skvrnky a byly usazeny v tmavším zeleném obličeji rozzářeném potěšením.
Exotický hlas zašeptal: "Tady jsi. Hledala jsem tě."
Zane si přejel rukou přes tvář a pravil: "Musel jsem usnout." Doširoka otevřel oči, když mu dívčí ruka přejela před hruď a břicho a naklonila se, aby ho políbila.
Přes její rameno zahlédl jednu z jejích sester - neměl ponětí kterou - a viděl, že i ona se věnuje Tadovi způsobem, který by se dal nazvat láskyplnou pozorností. Zane zavřel oči a začal si užívat pocitů, jež pro něj byly nové a nádherné. V duchu si pomyslel: doufám, že je to Zadrina a ne žádná z jejích sester.
*
Celé týdny jejich cvičení sledovalo jakýsi systém, který jim nebyl jasný - až na to, že se často zdálo svévolné, bez užitku a vyčerpávající. Po dvou týdnech každodenního běhání ke skalisku, kdy to konečně zvládli bez ustavičného zpomalování, je Tilenbrook poslal znovu zpátky a pak vyžadoval, aby běželi na hřeben a zpět k vile.
Zane musel připustit, že je to stále snazší, a také zjistil, že v noci lépe spí. Tad si stěžoval, že bude muset najít někoho, kdo by se vešel do jeho kalhot.
Jediným šťastným momentem v jejich životě byly sestry - Zane se scházel se Zadrinou a Tad s druhou dívkou jménem Kalinda. Po noci v lázni teď Tad prohlašoval, že nemá problémy odlišit je od sebe.
Přesto většinu jejich dne zabralo běhání, a i když se v něm zlepšovali, viděli pramalý důvod v pravidelném cvičení.
Tři týdny poté, co denní běhání začalo, se vraceli z běhu, který musel být dlouhý víc než pět mil tam i zpátky, k navrstveným skalám, jež jim Tilenbrook popsal, a instruktor na ně čekal společně s dalším mužem. Jakmile teď jen lehce zadýchaní mladíci zpomalili a posledních pár yardů došli krokem, otevřel Tilenbrook ranec a hodil jim dva meče. "Braňte se!" zakřičel.
Tad zachytil meč ve vzduchu, ale Zane svůj minul. Druhý muž k němu dorazil jako rozběhnutý býk, v ruce třímal hrozivě vypadající zakřivený meč. Než Tad mohl zareagovat, muž ho přehodil přes rameno, zatímco Zana plácl plochou čepele do spánku, čímž jej dostal na kolena.
"Váš nepřítel se nebude starat o to, jestli jste unavení," varoval je muž s vousem, když popadl Zana za tuniku, škubnutím ho postavil a meč přiložil na jeho hrdlo. Švihnutím zápěstí pleskl Tada po rameni tvrdou plochou čepelí a ohlásil: "Oba jste teď mrtví."
Tilenbrook muže představil: "Toto je Bolden. Na nějaký čas bude vaším instruktorem. Moje práce skončila, když už vy dva nejste obyčejní povaleči."
"Zvedněte se!"
Chlapci tak učinili, zatímco Tilenbrook odkráčel po pěšině směrem k vesnici. "Víte, co odlišuje živé a mrtvé po většinu

času v bitvě?" zeptal se Bolden.
Zane si přiložil ruku ke spánku na straně, kde mu po úderu ještě pořád hučelo v uchu. "Ne," třel si tvář.
"Cíl," ozřejmil muž se svalnatou plecí. Tmavýma očima sledoval chlapce. "Válečník je trochu víc než jen muž s mečem a cílem. A bez váhání. Oba jste mrtví, protože jste zaváhali. Kdybych býval zaútočil na dva zkušené válečníky, byl bych teď já ten s bolavou hlavou - nebo bych byl mrtvý."
Ukázal směrem ke dvěma mečům, co ležely v písku. "Zvedněte je."
Provedli to a on na ně ihned zaútočil. A znovu byli rychle odzbrojeni. "Zase jste oba mrtví!"
Pokynul chlapcům, aby ještě jednou zvedli své zbraně a zeptal se: "Víte, proč jen pár ozbrojených mužů dokáže mít pod kontrolou mnohem větší skupinu?"
Tad navrhl: "Cíl?"
Bolden přisvědčil. "Muž, který má strach, utíká, snaží se schovat, nebo se prostě vzdá. Většina mužů má strach."
Pokynul, aby ho následovali, přičemž se otočil a vyrazil zpátky k vesnici. "Ostatní muži se snaží myslet a jsou mrtví dřív, než stačí provést svůj záměr. Půl tuctu banditů dokáže zničit vesnici se čtyřiceti nebo více lidmi, protože mají cíl a vesničané se bojí nebo se jen pokoušejí bránit. Kdyby vesničané měli cíl, i kdyby jednali bezmyšlenkovitě, z těch šesti banditů by byly mrtvoly."
Jakmile došel k úpatí stezky ke hřebenu, vyzval je: "Ponechte si meče a noste je při sobě, ať se děje cokoliv. Pokud uvidím jednoho z vás kdekoliv ve vesnici bez meče, dostane ode mne výprask. Jasné?"
"Ano," odpověděli chlapci.
V tichosti kráčeli zpátky k vesnici.
*
Bolden dodržel slovo. Během následujících týdnů zpráskal Zana jednou a Tada dvakrát. Poslední výprask byl nejvíc ponižující, protože se právě koupal s Kalindou a meč ležel na břehu u jejich svršků.
Výuka v zacházení zbraní se ukázala být obtížná, hlavně díky Boldenovým požadavkům zaměřených spíš na to, jak se chovají a jak myslí, než na nějaké fyzické vybavení. Každé zaváhání, každá nejistota při odpovědi na jeho povely vedla k potrestání, ať už museli sedět celou noc na skále s výhledem na moře, nebo dostali výprask holí.
A ani jednou nezahlédli Caleba.
Další jim předložené úkoly vypadaly trochu rozumněji, ale ne o moc. Chlapci se naučili s určitou zručností zacházet s lukem a pochytili základy stopování zvěře a rozpoznávání stop v lese, což je naučil muž jménem Lear. Využili svoje předcházející zkušenosti k dalšímu pokroku v zahradničení, farmaření na vzdáleném konci ostrova a chovu zvířat.
Ale některé z věcí, jež prováděli, jim nepřipadaly smysluplné. Když pomáhali v kuchyni, byli nuceni protrpět dlouhé přenášky, jak se jídla připravují, a když plnili domácí povinnosti, očekávalo se od nich, že zvládnou všechny aspekty úkolů - od stlaní postelí po vynášení nočníků. Oba chlapci považovali tyto práce za "ženské" a reptali, dokud Zane neřekl cosi jedné studentce, rusovlásce jménem Brunella, která mu okamžitě dala záhlavec a odkráčela.
Tento den se chlapci hlasitě podivovali, kteréže to bohy nedávno rozhněvali, zatímco vláčeli kameny nahoru po stezce od pláže k místu, jenž jim určil zamračený muž jménem Nasur.
Byl podsaditý, měl mohutná ramena a hřívu silných černých vlasů a vousy, jež k nim pasovaly. Objevil se to ráno po snídani a informoval je, že bude dohlížet na jejich cvičení, zatímco je Tilenbrook pryč.
Vzal je na hřeben a ukázal na drobící se skalní stěnu, po jejímž úbočí vedla stezka ke hradu, a potom na balvany, které v hromadách spočívaly při úpatí hory. "Celé roky se kutálejí po svahu a Pug má za to, že bychom z nich měli vystavět zeď. Tak buďte hodní kluci, zaběhněte dolů a doneste balvany zase nahoru. Najděte způsob, jak je umístit zpátky, aby zase při příštím dešti nepadaly. Každý blbec dokáže použít maltu. Je třeba mít dobré oko a umístit je tak, aby držely pohromadě jen vlastní váhou a velikostí. Vrátím se kolem poledne a přinesu vám něco k jídlu. Tak se do toho dejte. Radši si svlečte tuniky, abyste si je neroztrhali," poradil jim. Učinili tak, začali s menšími kameny a teď byli nuceni tahat na kopec větší balvany. Slunce stálo vysoko na obloze a oni si byli jistí, že na ně Nasur zapomněl, ale jakmile balvan opatrně položili na místo k ostatním, které dovlekli nahoru, přehoupl se Nasur přes hřeben.
Nesl velký pytel a přikrytý džber. Chlapci se posadili, zbroceni potem a čekali, dokud k nim nedošel. Předal džber Tadovi, který zvedl víko a zvolal: "Pivo!" Zhluboka si lokl, zatímco Zane otevřel pytel.
"Jídlo!" oznámil tmavovlasý hoch. Sáhl dovnitř a vytáhl cosi zamotaného do hadru.
"Říká se tomu obložený chléb," vysvětloval Nasur. "Dáš sýr a maso nebo cokoliv jiného, co máš, mezi dva krajíce chleba a můžeš jíst bez talíře či nože."
Zane předal jeden chleba Tadovi, vytáhl druhý a zjistil, že je tam třetí, tak ho podal Nasurovi. "Je to kuřecí maso se sýrem a kolečky okurky a rajčat," řekl Nasur, než se pořádně zakousl. "Dal jsem tam trochu hořčice pro chuť." Vypadal, že je spokojený sám se sebou. Potom se natáhl pro džbánek s pivem, který držel Tad.
Jakmile se napil, podal džbán Zanovi, který si zhluboka zavdal. "Jen zlehka, chlapci," varoval Nasur, "aby vám nestouplo příliš do hlavy. Ještě je před vámi větší část denní práce."
Zane zakroužil rameny, jako by protažením svalů mohl ulevit bolesti v nich. "Proč ta náhlá touha znovu vystavět tu stěnu, Nasure?"
Vousáč pokrčil rameny, zatímco polykal mohutné sousto. "Nevím. Myslím, že jen abyste měli co na práci. Zaměstná vás to a vytvoří se vám svaly. Bolden říká, že při zacházení s mečem se už moc nezlepšíte, takže není důvod, abyste dostávali nářez. Ale říkal, že byste měli být silnější, takže hádám, že to teď děláte proto."
Tad nic neříkal, zatímco Zane chvíli přemýšlel a pak řekl: "Ví někdo, co s námi hodlají udělat?"
"Pug určitě," odpověděl Nasur. "Asi i Caleb, Miranda, Nakor a Magnus. Jsou jediní, kteří tady rozhodují. Já jen vyrábím ochranná kouzla. Vytvářím malé cetky, aby se drobné pohromy držely v povzdálí. Oni jsou zvyklí jednat o velkých zlech." Postavil se. "Poslouchejte, tady je moudré se moc nevyptávat, v případě, že se vám nelíbí odpovědi. A

nemůžete říct to, co nevíte. Poví vám vše, až přijde čas. Ale zapamatujte si dobře: všechno, co se naučíte, přestože teď nebudete vědět proč, vám někdy v budoucnu pomůže zůstat naživu." Ukázal na balvany. "Teď máte před sebou hodně práce a budete ji dělat, dokud slunce nezmizí na západě nad mořem. Pak se vrátíte do vily, umyjete se a připravíte na večeři. Ano?"
Řekli, že ano, a Nasur zmizel za kopcem. Skončili s jídlem a zahleděli se na balvany při úpatí kopce. Nakonec Tad navrhl: "No, nepřekutálí se sem nahoru samy od sebe, že?"
"Ne, pokud by ses najednou nestal mágem," souhlasil Zane. Vstal a začal scházet po pěšině.
*
Když byli se stěnou hotovi, strávili týden čištěním zátok od nánosů, jež přinesly bouře, a pak jim byl přidělen úkol vymalovat samotnou vilu. To jim trvalo přibližně měsíc. Když skončili, poslali je na protější stranu ostrova, kde na kolmém útesu stála osamocená chata shlížející na oceán, a řekli jim, aby ji uklidili a vymalovali. Zanovi se podařilo propadnout skrz počasím oslabenou střechu z klacků a došků. Vysloužil si při tom nový šrám, ránu po celé délce levé paže. Tad ránu obvázal a pravil: "Až se vrátíme, měl by se na to někdo podívat. Moc to nekrvácí."
Zane přikývl. Oba chlapci teď byli opálení a nesli na sobě rozmanité malé jizvy po škrábancích, jež utržili v posledních několika měsících. Ale oba měli také celkem slušně vyvinuté svaly - Tad už nebyl ten vytáhlý chlapec z Hvězdna a Zane podsaditý mladík. Oba teď byli ve formě. Širocí v plecích, s plochým břichem, a v pažích měli více síly, než kdy předtím. Dokázali běhat dlouho a rychle a přitom dorazit připraveni k boji, a kdyby na to došlo, věděli, že by jednali s cílem.
Když skončili s chatou, vrátili se do péče Tilenbrooka, který se nedávno vrátil z jakési záhadné mise.
První ráno, co měli být s ním, jim malý muž poručil setkat se s ním na otevřeném prostranství trávníku poblíž jezera.
"Nadešel čas, abyste se naučili něco o boji," oslovil je.
Tad neviděl žádné zbraně, a tak se zeptal: "Máš na mysli něco jako zápasení?"
"Trochu víc než to, ale v podstatě ano." Podíval se na chlapce a zeptal se: "Který z vás chce být první?"
Tad a Zane se podívali jeden na druhého a pak Tad navrhl: "Ty jsi vždycky první, kdo se dá do rvačky. Běž."
Zane se usmál a zvedl pěst. Začal kroužit doleva a levou pěst držel vedle hlavy. "Velmi dobře," řekl Tilenbrook pohybuje se jako tanečník. "Umístěním levé ruky si chráníš hlavu." Pak náhle vyrazil levou pěstí pod Zanův loket. Zanovi úder vyrazil dech a nohy se mu rozechvěly.
"Samozřejmě," zhodnotil Tilenbrook, "musíš se naučit, jak si chránit bok, když to uděláš."
Postoupil k Zanovi, přidržel ho a doporučil: "Sleduj mě." Ukázal teď chlapcům, že mají přitáhnout lokty k bokům a lehce je pokrčit, aby zachytili úder paží či kyčlí. "Nechte protivníka, aby se sám unavil bušením do vašich paží, ramen a boků. Druhý den budete bolaví a pokrytí modřinami, budete však naživu. Zato váš protivník bude mít těžké ruce a bude stěží popadat dech. Díky všemu tomu běhání budete mít stále dech, a i když on bude od přírody lepší bojovník než vy, měli byste rvačku vyhrát."
Strávil celé dopoledne, aby chlapcům předvedl, jak mají používat pěsti. Odpoledne jim pak ukázal opravdové umění zápasu: údery pěstí, nohama, koleny, lokty a čelem. "Dloubání do očí je obzvlášť účinné, když do nich dokážete rychle dostat oba palce naráz, protože to vašeho protivníka připraví o zrak na dostatečně dlouhou dobu, abyste mu způsobili nějaké další vážné poškození na jiné části těla." Zahleděl se na zapadající slunce a rozhodl: "Myslím, že jsme skončili."
Když skončil, oba chlapci byli vyčerpáni, a když je propouštěl, oznámil: "Zítra přejdeme k běžným zbraním."
Tad a Zane se podívali jeden na druhého, ale oba byli příliš unavení, než aby něco řekli.
*
Následující ráno ukončili ranní očistu a naklusali na trávník, kde je měl čekat Tilenbrook. Místo něj narazili na Caleba, nyní zcela zotaveného ze zranění. Stál tam se dvěma cestovními vaky u nohou a třetím přes rameno.
"Kde je Tilenbrook?" zajímal se Tad.
"Má jinou práci," odvětil Caleb. "Váš výcvik je předčasně ukončen, protože musíte odjet, a to hned dopoledne. Popadněte vaky. V každém z nich jsou košile, kalhoty, náhradní boty a další věci, které budete potřebovat. Opatříme vám zbraně, jakmile se dostaneme na loď."
"Na loď?" podivil se Tad.
Caleb se usmál. "Někdy je dobré necestovat málo běžnými prostředky."
Když Zane zvedl vak, zeptal se: "Kam máme namířeno, Calebe?"
"Do Keshe."
"Do Yar-rinu?" zajímal se Tad.
"Jonrilu?" hádal Zane.
"Ne, do samotného hlavního města," odvětil Caleb a vykročil. "Řeknu vám víc, jakmile budeme na cestě, ale máme namířeno do Port Vykoru, potom dále přes Hvězdno - zastavíme se na návštěvě u vaší matky - a pak dolů do srdce říše."
"Co tam budeme dělat?" zeptal se Tad.
Aniž by se usmál, Caleb odpověděl: "To je dlouhé povídání a budeme mít na to čas na lodi." Další slovo už nepadlo a oni vyrazili.

VII
Ralan Bek
Magnus zamyšleně přihlížel.
Tři tsuranští mágové se sešli kolem talnoye, kterého Magnus přivedl na Kelewan více než před rokem. Všichni

společně stáli ve velkém pokoji zasazeném hluboko v sídle Shromáždění mágů na domovském světě Tsuranů. Řada magických přístrojů, které byly upevněny na stěnách, poskytovala světlo, pochodně totiž plnily vzduch sazemi.
"Domníváme se, že jsme konečně pochopili podstatu této… věci, Magnusi," pronesl mág jménem Illianda. "S kněžími několika řádů jsme už konzultovali vytváření schránek pro… duše, jak jsi je nazval."
Illianda, stejně jako ostatní mágové, byl oděn do jednoduchého černého hávu. Na rozdíl od svých bratří však byl vysoký a hubený. Vlastně byl vysoký jako obyvatel Království, takže na Tsurana byl opravdu pořádný čahoun. Od dob trhlinové války dosahovalo mnoho tsuranských dětí této netypické výšky. Jako většina tsuranských mágů měl Illianda hladce oholenou tvář a také hlavu. Oči měl černé jako noc, a když promluvil, upíral pohled na Magnuse.
"Největší starosti nám ale dělá to, že funguje jako maják pro druhý svět."
Fomoine, tlustý mág, jenž více odpovídal tradičnímu tsuranskému vzezření, oznámil: "Včera jsme dostali hlášení o nekontrolované trhlině, která vznikla v jednom izolovaném údolí severně od města Baraku v coltarské provincii."
Magnus rychle zbystřil pozornost. "Pastevec viděl černou trhlinu, která se objevila na obloze, a jako zlé znamení z ní vylétlo hejno ptáků. Dle jeho popisu to byla velice odporná stvoření."
Třetí mág jménem Savdari dodal: "Jeden z našich bratrů se přenesl do údolí a našel ložisko zbytkové energie z trhlinové formace. Určitě není z této úrovně existence, ale musí být z dasatského domovského světa, o němž jsi mluvil."
"Také našel ty ptáky a zničil je, ale až poté, co zabili několik needer toho pastevce," pokračoval Fomoine. "Náš bratr se vrátil se třemi vzorky a pozůstatky teď právě zkoumáme. Tihle ptáci ze světa Dasatů jsou obdobou mrchožravých ptáků z vašeho světa - myslím, že jim říkáte vrány - nebo janifů tady na Kelewanu. Je třeba říct, že jsou mnohem agresivnější a nebezpečnější než naši ptáci. Pastýř byl nucen schovat se v blízkém houští, aby si zachránil život."
"To je opravdu znepokojující," usoudil Magnus. "Podařilo se vám zdvojnásobit ochranu proti těmto jevům?"
"Trochu. Zase jednou se cítíme zahanbeni prací tvého legendárního dědečka."
Magnus lehce povytáhl obočí, jinak se však výraz jeho tváře nezměnil. Vždy ho rozčilovalo, když se někdo odvolával na Macrose Černého jako na jeho dědečka. Macros zemřel, než se Magnus narodil, a vše, co on a Caleb o tom muži věděli, jim vyprávěla jejich matka - většina z toho se stěží dala pokládat za lichotky. Že to byl obdivuhodný čaroděj, o tom nebylo pochyb, v řadě věcí prokázal, že je ještě odvážnější šejdíř než Nakor, a byl to muž, který často nebral v úvahu soucit a etická hlediska. Podle střízlivých odhadů zemřely v důsledku jeho manipulací desítky tisíc lidí. Bylo diskutabilní, zda bylo jejich obětování nezbytné, nebo jestli měl po ruce jiné dostupné prostředky, aby dosáhl cílů, o něž usiloval. Magnus a jeho otec si tohoto druhu konverzace užili během let mockrát. Diskutovali o tom, jaké následky mají rozhodnutí lidí oplývajících velkou mocí.
Magnus dobře znal oficiální dějiny Království a prostudoval různé kroniky dějepisců ve Svobodných městech, i několik osobních zápisů, jež dorazily do Pugova vlastnictví, ale nic nevyvracelo příběhy o událostech trhlinové války, které otec a Tomas vyprávěli jemu a Calebovi, když chlapci navštívili Elvandar.
Čas od času Magnus cítil podivnou předtuchu, že stejně jako jeho otec a dědeček před ním, i on bude vystaven zkoušce. Měl strach, že v této zkoušce selže, neboť věděl, že stejně jako jeho předchůdci neponese následky svých rozhodnutí sám.
Zřejmě pouze Magnusova matka je schopná smířit se bez potíží s názorem, že bez účasti konkláve v konfliktu mezi silami dobra a zla by zlo získalo mnohem větší možnost vládnout nekontrolovaně. Magnus se snažil k těmto debatám příliš často nepřidávat. Cítil, že jeho matka se podobá svému vlastnímu otci víc, než si dokáže přiznat.
Magnus pravil: "Je politováníhodné, že ti, kdo našli talnoye, zničili většinu ochranných kouzel, když tu věc vyzvedávali z krypty." Opět by rád věděl, jak by se tsuranští Ctihodní cítili, kdyby věděli, že existují další desítky tisíc talnoyů ukryté v rozlehlém sklepení na Novindu. Naštěstí byla ochrana kolem této místnosti netknutá. Nakor, Magnus, Pug a Miranda se všichni vrhli do studia a snažili se rozluštit Macrosova tajemství.
Magnus viděl, že na něj tři Ctihodní hledí, jako by čekali, že bude pokračovat, a tak dodal: "Možná můj otec dospěl k nějakému názoru od doby, kdy jsem s ním mluvil."
Přikývli, a Magnuse se zmocnil pocit marnosti. Před svým návratem na Kelewan mluvil s otcem pouhou hodinu, takže pochyboval, že by od té chvíle Pug dospěl k nějakému velkému odhalení. Zřejmě ho mnohem víc zaujaly zprávy z Velké Keshe, že se Noční dravci opět projevují. Magnus si vzdychl: "Proberu to s ním a za dva dny se sem vrátím. Vím, že bude chtít hned slyšet o nové trhlině, o níž jste se zmínili."
Illianda udělal krok vpřed. "Prosím, řekni mu, že si myslíme, že jsme učinili jeden nečekaný objev. Jak jsem říkal, na základě konzultace s některými mocnějšími kněžími několika chrámů si myslíme, že lze bezpečně říci, že ty věci neoživuje duše, ale duch."
"Nepostřehl jsem rozdíl," reagoval Magnus.
"V rámci stručnosti vynecháme většinu dlouhých diskusí, které jsme vedli s kněžími. Duše je specifická kvalita mysli jedinečná pro daného jedince a je to ta část, která po smrti těla odlétá do říše bohů. Duch, na druhou stranu, je forma životní energie, a právě ta hýbe talnoyem."
Magnus zvedl obočí a vypadal upřímně překvapený. "Jinými slovy, oni v nich straší?"
"Energie, která kdysi sloužila duši, je nyní uvězněna v tom stvoření. Podle naší vlastní zkušenosti jsou duše a duch neoddělitelně spojeny, ale uvnitř těchto tvorů, nebo spíš tvorů, kteří poskytli životní energii, tomu tak není. Jinými slovy, je to v podstatě jen další forma energie."
"A jaké z toho můžeme činit závěry?"
"Dva," pravil Fomoine. "Za prvé, že většina kněžského umění nám bude platná málo či vůbec, protože my vlastně nezacházíme s duší -"
Savdari doplnil: "Za předpokladu, že stvoření z nižších kruhů mají duše, jak jim rozumíme my."
Fomoine se na svého společníka zamračil: "- proto všechna vymítání, spirituální vypovídání a jim podobné na ně

nebudou mít žádný vliv. Také to znamená, že jsou to objekty bez mysli a že ovládací kouzlo použité k vytvoření prstenu, který jsi nám předal, je opravdový zázrak, neboť vyjadřuje záměr a potom jej překládá do povelů pro talnoye."
Hlas mu klesl a on dodal: "Což znamená, že jejich mágové mají fenomenální dovednosti." Potom se usmál. "Ale přece jen je v tom všem něco dobrého: jelikož jde o životní sílu, je omezená."
"Omezená?" podivil se Magnus. "Jak to? Talnoy na mém světě odpočíval pod horou po tisíciletí a stále je aktivní."
Fomoine objasnil: "Zvažujeme názor, že pokud dlouho nic ze životní síly v talnoyovi není využíváno, zůstává to jako zásoba. Když se však talnoy hýbe, chodí, bojuje a dělá, k čemu má instrukce, životní energie se spotřebuje a nakonec…" pokrčil rameny, "…přestane fungovat."
"Za jak dlouho?" zeptal se Magnus. "To by mohlo být velmi důležité."
"Za pár dní, nanejvýš několik týdnů," odpověděl llliada. "Z toho, co jsi nám vyprávěl, chodil a bojoval, což muselo trvat méně než pár hodin, než jsi ho vzal sem. Přesto je v jeho síle vidět mírné oslabení, jak jsme na něm experimentovali. Použili jsme prsten, abychom otestovali jeho sílu a schopnosti, a celkově jsme ho používali jen asi půl dne."
Magnus chvíli mlčel a pak řekl: "To by vysvětlovalo Kašparovo tvrzení, proč Dasatové zřejmě používají ve většině konfliktů své vlastní vojáky. Tihle talnoyové musí být zvláštní přepadové oddíly."
"Jejich síla je v počtu, na krátkou dobu by byli téměř nepřemožitelní. Myslím, že potom by se však dali snadno zneškodnit."
Magnus přikývl. "Dovedu si představit několik způsobů, jak to udělat." Obrátil se ke dveřím a sdělil jim: "Promluvím s rodiči o ochraně a za den nebo dva se jeden z nás vrátí s dalšími informacemi k tomuto problému. Přestože je těchto bytostí málo co do počtu a dlouho nevydrží, Dasatové sami představují neustálé nebezpečí, které bychom neměli podceňovat. Musíme zjistit, jak tuto věc Macros schovával před objevením. Prosím, buďte tak laskaví a informujte nás o každé nové trhlině. Hezký den."
Tři mágové se při Magnusově odchodu uklonili. Ten namířil k trhlinové místnosti, kde mohl vyčarovat bránu mezi Kelewanem a Midkemií. Potom mágové obrátili pozornost k talnoyovi. Všichni cítili totéž. Na této věci bylo něco, co jim Magnus neřekl.
*
Nakor vyšplhal úzkým průchodem mezi vstupní jeskyní a rozlehlou vnitřní komorou ukrývající deset tisíc talnoyů. Před ním stála osamělá postava. "Zdravím, Nakore," pokynul mu válečník v bílé a zlaté zbroji.
"Nazdar, Tomasi. Doufám, že tvůj pobyt nebyl příliš nudný."
Vysoký válečník přikývl a pravil: "Vyvolává to staré vzpomínky. Jednou jsem během prvních roků trhlinové války trávil celé měsíce v hlubokých tunelech s trpaslíky z Šedých věží." Pohlédl za sebe na zástup talnoyů, jež stáli bez hnutí jako vojáci v pozoru, a pokračoval: "Přesto tu byl v posledních pár dnech nápadný nedostatek dobré konverzace."
"Pug si cení tvé pomoci," zazubil se na něj Nakor.
Tomas ztuhl a prudce zvedl hlavu. "Slyšíš koně?"
Nakor se otočil a podíval se směrem ke světlu probleskujícímu malým tunelem. Po chvíli kývl: "Teď ano." Pohlédl na člověka přeměněného v Dračího vládce a konstatoval: "Máš vynikající sluch." Tomas chtěl jít ven, aby zjistil, co se děje, ale Nakor ho zastavil. "Já se podívám. Ty zůstaneš tady, pokud ovšem nebudou potíže. Je to asi jen pár otrhaných banditů. Zaženu je pryč."
Tomas se potichu smál, zatímco Nakor odcházel. Jako mnoho jiných, i on Nakora podcenil, když se poprvé setkali. Mužík se zakřivenýma nohama v roztřepeném hávu se všudypřítomným koženým batohem vypadal neškodně jako sotva narozené kotě, ale během let Tomas cosi o Nakorově skutečné povaze zjistil. Nyní ochotně souhlasil s Pugem, že Nakor by mohl být nejnebezpečnější muž, jakého kdy potkal.
Přesto Tomas nebyl z těch, kdo jen sedí stranou, když se na obzoru objeví potíže, a taky se nudil, takže chvíli vyčkával, než se vyšplhal úzkým tunelem do menší jeskyně, ve které objevili původního talnoye. Postavil se k zadní stěně jeskyně a čekal.
Viděl, že Nakor stojí před vchodem do jeskyně, k němuž dojela skupinka jezdců.
"Nazdar," zeširoka se usmál Nakor. Jednu ruku měl v batohu u levého boku a druhou mávl na pozdrav. Tomas se přisunul blíž, aby viděl za svého přítele.
Bylo tam pět jezdců, mladých mužů, kteří vypadali spíše jako nevycválaní rváči vyhledávající nebezpečí, než jako drsní bandité. Nezdálo se, že by představovali skutečné ohrožení, ale všichni byli ozbrojeni a vypadali, že jsou připraveni působit potíže, které vyhledávali.
Jeden popojel o několik kroků blíž a zasmál se. "Ty jsi ta nejzábavnější bytost, jakou jsem za poslední léta viděl, stařiku. Slyšeli jsme od vozky dole v Jakalbře, že je tady nahoře jeskyně s pokladem. Tak jsme si řekli, že sem zajedeme a porozhlédneme se."
Byl to mladíček stěží dvacetiletý, ale velmi široký v plecích a vysoký. Možná stejně vysoký jako Tomas, šest stop a šest palců. Měl mohutné svalstvo na pažích a na šíji. Oblečený byl do koženého kyrysu a kožených jezdeckých kalhot zastrčených do kožených bot. Paže měl holé, kromě těžkých kožených náramků na zápěstí. Havraní vlasy mu splývaly na ramena a uši mu zdobily zlaté náušnice. Oči černé jako noc měl zasazené v pohledném, do bronzova opáleném obličeji. A bylo v něm cosi, co přinutilo Tomase, aby pomalu vytáhl meč.
Nakor pokrčil rameny. "Kdyby tady byl nějaký poklad, myslíš, že bych ztrácel čas schováváním se před horkým sluncem? Ne, spíš bych si žil jako princ dole v Mahartě!" Zasmál se. "Poklad? Uvažuj, mladý příteli. Kdyby to náhodou byla pravda, tak než by ses o něm doslechl, někdo by tuhle jeskyni už dávno vyplenil." Otočil se a naznačil gestem, že je jeskyně prázdná.
"Ó, někdy lidé věci spletou," pravil mladík. "Myslím, že se porozhlédnu sám."

Nakor se před něj mrštně postavil. "Nemyslím, že to chceš udělat."
"Proč ne?" zeptal se mladý muž a vytáhl meč.
Do jejich zorného pole vstoupil Tomas a zatarasil vchod. "Protože by mě velmi otrávilo, kdybys to zkusil."
Nakor ustoupil stranou a natahoval uši, aby se ujistil, že ví, kde jsou ostatní čtyři jezdci. Mladíkovi společníci vrhli jeden pohled na Tomasovu mohutnou postavu a náhle se odpolední legrace zvrtla. Jeden z mladíků kývl na ostatní tři. Všichni se otočili a ujížděli pryč.
Mladý muž se ohlédl a zasmál se. "Zbabělci," prohlásil. Upřel zrak na Tomase a začal se posunovat po kruhu doleva. "Jsi velký, to jistě."
Tomase v dětství prozřetelnost zavedla do hluboké jeskyně, kde měl kdysi sídlo Valheru, Dračí vládce a jeden ze starobylých vládců světa Triagie.
Nošením zbroje Valheru - již měl právě na sobě - se Tomasova mysl i tělo měnily, dokud se nestal živoucím vtělením této starobylé rasy. Úloha manžela elfí královny, to, že se stal otcem, a ochrana lidu, který přijal za svůj, ho vytvarovaly mnohem víc než starobylé odznaky, které nosil, ale neudělaly jej méně nebezpečným. Jen asi desítka mužů by se mohla Tomasovi postavit v boji a přežít, a to všichni ovládali magii. Dokonce i ti nejlepší šermíři, jako třeba Spear Sokol, by dokázali vzdorovat jen několik málo minut, než by je rozsekal na kousky. Nakor odvrátil svoji pozornost od prchajících jezdců zpátky k osamělému mladíčkovi, který se blížil k Tomasovi. Bylo v něm cosi, co v Nakorovi vyvolávalo neklid.
Malý isalánský hráč přešel k mladíkovu koni a uchopil jeho otěže. Odvedl jej trochu stranou a poskytl tak zápasníkům víc místa.
S lehce šíleným zábleskem v očích se mladý muž zeptal: "Ty mi opravdu chceš zkusit zabránit, abych tam šel?"
"Nehodlám nic zkoušet, chlapče," odvětil Tomas. "Do té jeskyně tvoje noha nevkročí."
"Tím míň se mi chce věřit, že tam není nic cenného, co by stálo za vidění," odpověděl.
"V co ty věříš, to se mě netýká," odtušil Tomas, zastavil se a připravil se odrazit útok.
Plynule a tak rychle, že to Nakor nepovažoval za možné, udělal černovlasý mladík krok vpřed a pustil se do strašně překombinovaného útoku, až musel Tomas ustoupit. Blokoval mladíkovy údery, ale ty byly rychlé a tvrdé, a on nedokázal odtrhnout oči od svého protivníka.
Nakor zapátral po okolí a našel malé křoví, ke kterému koně přivázal, přičemž neustále pozorně sledoval zápas. Mladý bojovník byl víc než pouhý chlapec. V pažích měl víc síly a byl obratnější než ti nejzdatnější šermíři v Midkemii. A navíc zuřivost jeho úderů v podstatě nutila Tomase k ústupu.
Řinčení oceli o ocel bylo stejně hlasité jako údery kladiva na kovadlinu a Nakor věděl, že tu proti nim nestojí nějaký obyčejný mladík. Jak míjely vteřiny, intenzita boje slábla a původně plynulý zápas se brzy změnil v šílené útoky.
Jak mladík pokračoval ve výpadech, Nakor si náhle uvědomil, co dosud cítil. "Nezabíjej ho, Tomasi. Chci mu položit otázku!"
Tomas byl nyní pod silným tlakem, takže se o zabití ani nepokoušel, ale zakřičel: "Pokusím se to mít na paměti, Nakore."
Muž přeměněný ve Valheru měl větší zbraně než jen sílu svých paží a právě docházel k závěru, že zápas už trvá dost dlouho.
Tomas se snažil svého protivníka nejprve unavit. Nechtěl mladíka, jehož jediným zločinem byla jeho bezstarostnost, zranit. Přesto měl teď co dělat, aby si udržel výhodu, a mladík byl každou další minutou silnější.
Tomas zvolal: "Dost!" Povolil tlak, ale jeho protivník stále pokračoval. Tomas zatlačil vší silou a sklouzl zlatou čepelí podél chlapcovy oceli, takže se ocitli tváří v tvář. Náhle Tomas zvedl levou ruku a sevřel muži pravé zápěstí.
Mladík na oplátku chytil za zápěstí jeho, protože jedině tak mohl zabránit tomu, aby byl rychle přemožen. Tomase překvapilo, že je mládenec mnohem silnější než lidé, s nimiž se dosud střetl. Ale stále to nebyl soupeř pro sílu nově zrozeného Dračího vládce a Tomas toho využil, aby přinutil chlapce couvnout.
Pak přišel okamžik, na který Tomas čekal. Jeho protivník ztratil rovnováhu. Pohybem tak hbitým, že Nakor jen stěží dokázal věřit vlastním očím, Tomas přitlačil, trhnutím stočil čepel a poslal mladíka k zemi. Mladík sklouzl po zadku dozadu, meč mu vyletěl z ruky a Tomas jej volnou rukou zachytil.
Mladíček byl zpola na nohou, když ucítil, jak mu z obou stran na krk tlačí dvě zkřížené čepele. "Nehýbal bych se," varoval ho Nakor.
Mladý muž se nehybně zadíval na obě čepele. Věděl, že by mu Tomas uřízl hlavu stejně snadno, jako kdyby krájel řípu. Střelil očima z válečníka na Nakora a zase zpátky a odtušil: "O tom se mi ani nesnilo."
Tomas se otázal: "Když tě teď nechám vstát, budeš se chovat slušně?"
"Nepochybně," souhlasil černovlasý mladík.
Nakor k nim přešel, a když Tomas poodstoupil, malý muž se zeptal: "Jak se jmenuješ?"
Mladík převyšující Nakora se zadíval dolů a zazubil se. "Jsem Ralan Bek, malý muži. Kdo jsi ty?"
"Jsem Nakor. Hráč. Toto je Tomas. Je to Dračí vládce."
Bek se podíval na Tomase a zasmál se. "Jelikož mě žádný člověk nikdy s mečem nepřekonal, přistupuji na to, že mě přemohla legenda. Dračí vládce? Myslel jsem, že jste bájné bytosti."
Tomas zvedl obočí. "Jen málokdo zná ty báje. Kde jsi slyšel o Valheru?"
Bek pokrčil rameny. "Tady a tam. Z té pohádky a z jiné. Znáš to, povídačky kolem táborového ohně."
"Rád bych věděl víc o tobě a tvém životě," požádal Nakor.
Bek se znovu zasmál. "Stojím tady beze zbraně, takže je v mém zájmu říci ti, cokoliv si budeš přát vědět, malý muži. Uzavřeme mír?"
"Mír?" zopakoval Nakor a podíval se na Tomase.
Tomas přikývl. Obrátil Bekův meč jílcem napřed a podal mu ho. "Mír."
Mladý muž zasunul meč do pochvy a zeptal: "Tak co, je tam nějaký poklad?"

Nakor zavrtěl hlavou. "Zlato a drahokamy ne. Ale je tam něco, co má pro nás zvláštní význam, a komukoliv jinému by to přineslo jen zlo. Je to důležité, ale je to také velmi nebezpečné."
"Nebudu s ním znovu bojovat," ukázal Bek na Tomase, "jen chci vědět, jestli nelžeš. Ale co by mohlo být cennějšího než bohatství?"
"Znalosti jsou vždy cenné," poučil ho Tomas.
"A nebezpečné, jak jsem zjistil," souhlasil Bek. Ukázal na svého koně. "Pokud nemáte námitky, dohonil bych své společníky. Když jim neřeknu, co mají dělat, jsou nezvladatelní. Kromě toho vychlastají polovinu hospody v Dankinu, než se tam dostanu."
"Vlastně," položil Nakor ruku na Bekovo rameno - mírné gesto, které však většího muže ihned zastavilo, "jsem si říkal, jestli by ti nevadilo vydělat si nějaké zlato počestnějším způsobem, než jsou rvačky."
"Co máš na mysli?"
Nakor ukázal na Tomase. "On hlídá věc, kterou musím prostudovat. Kdybychom měli další pár bystrých očí a citlivých uší, Tomas by se mohl vrátit domů a strávit nějaký čas s rodinou."
"Dračí vládci mají rodiny?" Bek se zatvářil překvapeně.
Nakor se zazubil a téměř zachichotal, když se otázal: "Odkud myslíš, že pocházejí malí Dračí vládci?"
Tomas potřásl hlavou, ale na Nakorův varovný pohled udržel jazyk na uzdě. Neznal isalánského hráče tak dobře jako Pug, ale za ty roky si pro jeho instinkty vypracoval respekt. Jestli malý muž po Bekovi chtěl, aby zůstal, musel pro to mít dobrý důvod.
Bek se zasmál Nakorově žertu. "Kolik platíš?"
"Přímo k věci," ocenil Nakor. "To se mi líbí. Jsme tady hezky za bukem, ale jak jsi právě prokázal, někdy se dějí věci, které člověk nepředvídá. Zaplatíme ti slušně."
"Jak slušně?"
"Dva zlaťáky denně plus jídlo."
"Na jak dlouho?"
"Na tak dlouho, jak bude třeba," odpověděl Nakor.
Bekův úsměv se vytratil. "Pár mincí za několik dní hlídání jeskyně před zvlčilými psy a příležitostnými bandity je jedna věc, mužíčku. Ale nepřijal bych stanování takhle venku na delší dobu než asi týden, i kdybys mi platil tři mince za den."
"Máš na práci něco jiného?" zeptal se Tomas.
Bek pohodil hlavou a zasmál se. "Ani ne, ale je pro mě vždy obtížné zůstat delší dobu na jednom místě. Můj otec mě honíval a zbil mě, když mě našel."
Nakor přimhouřil oči nad tím popisem. "Odešel jsi z domova, když ti bylo kolik? Třináct, čtrnáct?"
"Třináct," zahleděl se Bek zkoumavě do Nakorovy tváře. "Jak jsi to věděl?"
"Ta historka je mi povědomá," vysvětlil Nakor. "Byl bys trpělivější za tři zlaťáky na den?"
Bek pokrčil rameny. "Za tři ti věnuji měsíc, ale pak chci jít někam, kde jsou krásné děvky a dobré pivo, za které je utratím!"
Nakor se usmál. "Domluveno."
"Nakore, na slovíčko, prosím," ozval se Tomas a naznačil malému muži, aby s ním zašel na druhou stranu jeskyně, kde se Tomas potichu zeptal: "Jsi si jistý, že to chceš udělat?"
Nakorovo rozjaření zmizelo. "Nechci, musím. Ten chlapec je… neobyčejný."
"To nemůžu popřít, Nakore. Ze všech smrtelníků, které jsem kdy potkal, je tento šermíř prostě nejnebezpečnější. Je na něm cosi nadpřirozeného."
"Přesně. Jeho historka zní povědomě, protože se velmi podobá té mojí. I já byl takový. Měl jsem doma stejné problémy a otec mě taky mlátil. Utekl jsem, když jsem byl velmi mladý. Je to - je to tak stejné!"
Tomas se podíval se na mladého šermíře, potom zpátky na malého hráče a řekl: "Není to stejné."
"Připouštím. Ze mě se stal karbaník a z něj bandita, ale v podstatě máme mnoho společného. A navíc, tu samou historku vyprávěl Macros o svém mládí. Je toho příliš mnoho, než aby to byla pouhá náhoda. Chci to dál prozkoumat."
"Určitě je v tom víc, než je vidět na první pohled."
"Pamatuješ staré rčení: drž si přátele blízko a nepřátele ještě blíž, Tomasi?"
"Pamatuju," přisvědčil Tomas.
"Myslím, že chceme, aby tento mladík zůstal opravdu velmi blízko. Pokud mě moje instinkty neklamou a my bychom z tohoto setkání mohli něco vytěžit, zjistím to."
"Bezpochyby. A teď, co chceš, abych udělal?"
"Běž na čas domů. Dohlédnu na Beka a budu střežit jeskyni, dokud se Magnus nevrátí z Kelewanu. Mám pár nápadů, jak kontrolovat ty věci tam uvnitř, které s ním chci probrat."
"Dobře," souhlasil Tomas. "Těší mě, že se vracím ke své královně tak brzy."
"Potřebuješ kouli?" zeptal se Nakor. Vytáhl lesklý kovový předmět ze svého batohu a nabídl ho Tomasovi.
"Děkuju. Mohl bych zavolat draka, aby mě vzal, ale to přitahuje pozornost. A vůbec, tohle je rychlejší," usoudil Tomas a stiskl knoflík palcem, než zmizel.
Nakor se obrátil k Bekovi a zeptal se: "Máš v sedlové brašně nějaké jídlo?"
"Ani ne."
Nakor se blížil k mladíkovi a vytahoval kulatý předmět z batohu. Hodil jej Bekovi, který ho zachytil ve vzduchu, a zeptal se: "Chceš pomeranč?"
Bek se usmál. "Ty miluju." Začal palcem loupat slupku. "Co uděláme teď?"
"Počkáme na několik přátel. Ty tady venku, já tam uvnitř." Ukázal k ústí jeskyně.

"Jedna věc," podotkl Bek.
"Jaká?"
"Ty tři zlaťáky. Začínám dnes."
Nakor pokrčil rameny. "Fajn, tak udělej něco užitečného a dones nějaké dříví na oheň."
Bek se zasmál a vydal se pro dřevo.
*
Bek ve tmě pomalu vstal a nehlučně se plížil. Po špičkách obešel oheň a zvedl malou hořící větev, přičemž se zeširoka vyhnul dřímajícímu Nakorovi. Vstoupil do jeskyně a hned uviděl, že uvnitř není nic než úzký tunel.
Vlezl dovnitř a rychle postoupil k římse, přesahující nad stezku na dně jeskyně. I v mihotajícím se světle spatřil nehybné talnoye stojící v řadách.
Jak přehlížel všechny válečníky v lesklé černé zbroji, oči se mu rozšířily jako dítěti. Usmál se a tiše zašeptal: "Copak to tady máme?"
*
Venku před jeskyní ležel bez hnutí Nakor. Slyšel, jak Bek vstoupil do jeskyně, a věděl, že mladý muž právě hledí na vojsko talnoyů.
Po několika dalších minutách slyšel, jak se Bek vrací. Nakor byl připravený pohnout se hned, jakmile vycítí ohrožení, a poté, co viděl Beka zápasit s Tomasem, věděl, že mu bude zbývat jen chvilka, aby na svou obranu použil nejsmrtelnější "triky".
Ralan Bek si však klidně lehl na protější straně ohně a rychle usnul. Nakor nehybně ležel dál a když slunce následujícího rána vyšlo, byl ještě pořád vzhůru.

VIII
Návštěva doma

Silnice se táhla až k obzoru.
Tad a Zane zase jeli na voze, stejně jako před necelým půlrokem. Tentokrát se však ke Hvězdnu blížili.
Když Caleb s chlapci dorazili do Shamaty, našli lodní zásilku, která byla vyslána podél pobřeží Jezera snů k Velkému hvězdnému jezeru a do Akademie. Caleb se dobrovolně nabídl, že náklad převezme a postará se, aby někdo vůz vrátil obchodní společnosti, jakmile oni dorazí na místo. Jelikož společnost vlastnil jeho otec, nenarazil Caleb na námitky. Řekl chlapcům, že cestou na jih budou projíždět Hvězdnem, že se však zdrží pouze na jednu noc. Tad jel vedle Caleba na kozlíku, zatímco Zane seděl vzadu mezi nákladem a nohy mu visely přes zadní část vozu.
Než dorazili k hranicím Hvězdna, bylo pozdní odpoledne. První z budov města spatřili po své levici na břehu. Do této chvíle projížděli kolem farem už celý den, takže usoudili, že by měli dojet do obchodního skladiště před západem slunce.
Když vjížděli do města, Tad a Zane zamávali několika známým tvářím. Většina z nich hleděla neurčitě, dokud chlapce nepoznala. "Lidé se na nás dívají divně, Calebe," postěžoval si Tad.
"Změnili jste se, Tade," odpověděl vysoký lovec, nyní oblečený jako vozka. Chlapci na sobě měli stejné staré tuniky a kalhoty, jako když před půl rokem opouštěli město. Oba si často stěžovali, že jsou jim šaty příliš těsné, takže jim Caleb slíbil, že jim koupí nový oděv, jakmile dojedou do Keshe.
Chlapci seskočili z vozu dřív, než úplně zastavil, a když se chystali odejít pryč, Caleb je zavolal zpátky. "Kam si myslíte, že jdete?"
"Navštívit matku," odvětil Tad.
"Ne dřív, než bude vyloženo," rozhodl Caleb a ukázal palcem přes rameno na náklad.
"Grooms a jeho chlapci to vyloží," ozval se Zane.
"Ne tuhle hromadu," namítl Caleb. "Chci, abyste převezli vůz támhle -" ukázal na prázdnou paletu na dvoře před stájemi, "- a všechno vyložili na tamto."
Oba chlapci věděli, že zmíněný náklad je určen pro ostrov. Také si pamatovali, jak nakládání vozu probíhalo, takže Tad požádal: "Můžeme aspoň dostat nějakou výpomoc?"
Caleb přikývl. "Řekni Groomsovi, že se s ním vyrovnám později."
Když Caleb vykročil směrem pryč, Tad se zeptal: "Kam jdeš?"
Caleb se otočil a kráčel pozpátku. "Navštívit vaši matku. Řeknu jí, že se zakrátko zastavíte."
Tad vyskočil zpátky na kozlík a pobídl koně, aby převezli vůz k určenému místu, zatímco Zane vyhledal Groomse, správce skladiště, aby zajistil výpomoc při vykládání.
Caleb pospíchal k Mariinu domu a našel ji vzadu, jak pleje zahradu. Jakmile Caleba spatřila, vyskočila a objala ho. "Chyběli jste mi," sdělila mu mezi dvěma vášnivými polibky. "Co jsi vzal chlapce pryč, bylo tady tak prázdno." Na chvíli se k němu pevně přitiskla a pak pravila: "Říkal jsi, že přiměješ chlapce, aby mi psali." Pronesla to lehce obviňujícím tónem.
"To jsem udělal," odpověděl, vytahuje složený list pergamenu zpod tuniky. Usmál se: "Ale myslel jsem, že ho raději přinesu sám, než abych to posílal po kurýrovi."
Políbila ho a vyzvala: "Pojď dovnitř a dej si trochu čaje. Povídej, co jsi s nimi dělal."
Následoval ji dovnitř a viděl, že vedle ohně se kouří z konvice. "Zjistila jsem, že teď málo vařím, když je to jen pro mě. Místo tří či čtyř peču jen jeden bochník chleba za týden." Nalila čaj a zajímala se: "Co chlapci?"
"Mají se dobře," odpověděl. "Hodně se toho změnilo za těch šest měsíců, co jsme odešli."
Posadila se, poté co jim prostřela u malého stolu, který i přesto dokázal zaujmout téměř třetinu místnosti. "Povídej."
"Věci se nevyvíjely úplně tak, jak jsem si přál," začal. "Učení, které jsem pro ně chtěl…"

"Aspoň mi řekni, že jsi jim našel poctivou práci, Calebe. Tady stejně jako kdekoliv jinde se z nich mohli stát povaleči a budižkničemové."
Usmál se. "Nic takového." Pak si vzdychl. "Teď právě pracují jako pomocníci vozky."
"Vozkové?" podivila se s očima dokořán. "To je divné, ani jeden z nich neměl příliš zájem o koně a mezky."
"Pořád ještě nemají, ale je to nutné," sdělil Caleb. Zeširoka se usmál. "Jsou támhle u skladiště a s dalšími Groomsovými hochy vykládají vůz. Brzy by tu měli být."
"Ty mizero!" vykřikla Marie a bouchla ho do ramene. "Proč jsi to neřekl hned?"
"Protože jsem s tebou chtěl být pár minut sám, a jak tu jednou chlapci budou, nebudeš už na mě mít čas."
Políbila ho. "Jsou dost staří, aby pochopili, že jejich matka potřebuje víc než kuchtění a šití pro -"
Ztratila řeč, když vstoupil Tad a hned za ním Zane. Když odjížděli, byli to chlapci, ale za toho půl roku Marie své syny stěží poznávala. Oba byli opálení, ramena se jim rozšířila a obličeje ztratily poslední stopy dětství. Tváře měli propadlé a hladké líce nahradilo strniště. Pod krátkými rukávy tunik měli vypracované paže a dlaně ztvrdlé mozoly.
Marie vstala a chlapci ji běželi obejmout. "Myslela jsem, že vás dva už nikdy neuvidím," řekla a oči jí plavaly v slzách. Pevně je objala a potom poodstoupila. "Vy jste se… změnili. Oba."
"Těžká práce, mami," zdůvodnil Tad. "Nikdy v životě jsem tak tvrdě nepracoval."
"Co jste dělali?" zeptala se.
Chlapci si vyměnili rychlé pohledy s Calebem a pak promluvil Tad: "Většinou jsme pracovali s kameny. Hodně jsme stavěli zdi. Trochu lovili a rybařili."
"Taky hodně jezdili s vozem a nakládali nebo vykládali," doplnil Zane. "A naučil jsem se plavat!"
Marie otevřela a zavřela ústa, než ze sebe vypravila: "Konečně jsi překonal svůj strach z vody?"
Zane se začervenal. "Neměl jsem strach. Jen se mi to moc nelíbilo."
Tad se zařehtal. "Měl dobrého učitele."
Zane zčervenal ještě víc.
Marie se zmateně podívala na Caleba, který navrhl: "Pojďme se najíst do hospody."
"Může být," souhlasila. "Nemám tady toho dost pro vás tři." Chlapce vyzvala: "Vy dva pospěšte napřed a umyjte se. Budeme tam za minutku."
Když odešli, opět Caleba vášnivě políbila. Potom zašeptala: "Děkuju."
"Za co?" odpověděl tiše.
"Že se o ně staráš. A žes je přeměnil v muže."
"Ještě jim do toho něco schází," namítl.
"Ale je to začátek," trvala na svém. "Když zemřel Tadův otec…" Rozplakala se.
"Co je?"
"Jen že se chovám tak hloupě," zadržovala slzy. "Je to prostě úžasné, vidět vás všechny, a tolik se toho změnilo za tak krátký čas." Odmávla ty myšlenky a zhluboka se nadechla. Ze dveří vyšla před Calebem a jakmile pomalu vykročili k hospodě, srovnal s ní krok.
Zahleděl se na ni v nastupujícím odpoledni. "Dnes v noci budeme mít na sebe málo času, Marie."
Usmála se. "To zcela určitě."
"Jak si obstaráváš živobytí?" zeptal se. Všiml si, že od chvíle, kdy se viděli naposledy, ubyla na váze.
"Jako vždycky. Prodávám, co vypěstuju a kupuju, co potřebuju. Občas trochu šiju, když někdo potřebuje pomoc, a chci si brzy koupit nějaké slepice, abych měla vajíčka na jídlo a snad i pár na prodej." Sevřela mu paži. "Přežívám."
Nic neřekl, ale srdce se mu sevřelo, když si uvědomil, jak málo myslel na její potřeby, než vzal její chlapce pryč. Protáhl paži kolem jejího útlého pasu a za chůze si Marii přivinul k sobě. Po chvíli mlčení pravil: "Možná můžeme vymyslet něco lepšího než jen přežití."
"Co máš na mysli?"
"Později," odvětil, když došli k hospodě.
*
Večeře byla téměř slavnostní. Ačkoliv uběhlo jen šest měsíců, hodně místních občanů chlapce zastavilo - když se podívali podruhé - a vítalo je zpátky s poznámkami o tom, jak se změnili. Také je zastavilo několik dívek, aby jim daly vědět, že budou na náměstí po západu slunce, pokud se tam natrefí i chlapci.
Při jídle Marie chlapcům opatrně sdělila, že Ellie bude za několik měsíců chovat miminko. Ale dvojice si jen vyměnila pohledy a vyprskla smíchy.
"Co je tu směšného?" zeptala se jich matka.
Chlapci nic neříkali. Jejich city k Ellie jim nyní ve srovnání s živými vzpomínkami na chození se sestrami připadaly velmi vzdálené. Během tří dnů všech šest dívek - a to každá zvlášť -vyjádřilo lítost nad odjezdem chlapců způsobem, který předčil představy, jaké měli před rokem.
S večeří pospíchali, byli zvědaví na setkání s přáteli. Když odešli, Marie se rozhlédla po jinak opuštěném výčepu a zeptala se: "Zůstaneš na noc tady?"
Caleb vstal a nabídl jí rámě. "My zůstáváme tady. Řekl jsem chlapcům, aby dnes spali ve svých starých postelích."
Marie odvětila: "Předpokládám, že jsou dost staří, aby věděli, o co jde."
"Vědí o tom už dlouho, Marie. Ale řekněme, že teď pro to mají daleko větší porozumění."
"Ach," pravila, když ji vedl nahoru po schodech ke svému pokoji. "Myslíš tím…?"
"Ano."
"Stávají se z nich muži, že?"
"To je víc, než by matka vůbec měla vědět," odvětil Caleb a zavedl ji do svého pokoje.

*
Následujícího rána Caleb s Marií zjistili, že Tad a Zane stále ještě spí v malé chýši, kde vyrůstali. Caleb do každého hravě šťouchl botou, čímž je zvedl ze slamníků. "Vstávejte, vy dva."
Chlapci se zvedli. Ve tvářích byli sinalí, pod očima měli kruhy a na rtech hromadu protestů. "Zdá se, že kdosi našel láhev čehosi," zhodnotil Caleb.
"Matthew Conoher a jeho bratr James," přiznal Zane. "Byla to… brandy," pokračoval, "chutnala spíš jako lak na dřevo."
"Ale stejně jste ji pili?" ozvala se Marie.
"To ano," přitakal Tad. Vstal, protáhl se a zažíval. Na sobě měl jen kalhoty.
Matka se podívala na jeho hruď, břicho, ramena a paže. "Kde jste přišli ke všem těm jizvám?" zajímala se. V hlase jí znělo pobouření a když přešla chýši, aby prstem propátrala zvlášť ošklivě vypadající jizvy na jeho pravém rameni, oči se jí zúžily.
Tad couvl, protože ho její dotek lechtal. "Nesl jsem pořádně těžký kámen po stezce od pláže a on mi prostě spadl. Kdybych ho nechal, musel bych se vracet celou cestu zpátky až dolů a znovu ho zvednout. Tak jsem se ho pokusil zalehnout a on mě rýpl přímo skrz košili."
Marie se podívala na Caleba, pak na syna. "Na minutku jsem myslela -"
Tad se zazubil. "Co? Že nás Caleb bije?"
"Jen trochu," přiznal Caleb. "A jen když to potřebují."
"Ne," zatvářila se Marie lehce nedůtklivě, jak se jí dotklo, že si z ní střílejí. "Myslela jsem, že je to snad od nějaké zbraně."
Tad se rozzářil. "Tahle ne." Ukázal na jinou vybledlou jizvu podél okraje žeber. "Hele, tahle je od meče!"
"Od meče!" vyhrkla jeho matka.
"Já mám taky jednu," chlubil se Zane, ukazuje na dlouhý šrám na předloktí. "To mi udělal Tad, když jsem jeho čepel dostatečně rychle neodrazil."
"Vy dva," ukázala Marie pevně na chlapce. "Oblečte se." Otočila se. "Calebe, ven."
Vyvedla ho před domek a zeptala se: "Co jsi to udělal mým chlapcům?"
Caleb lehce zavrtěl hlavou a odpověděl: "Přesně to, za cos mi děkovala minulou noc, Marie. Změnil jsem je v muže. Věci se nevyvíjely přesně tak, jak jsem chtěl…" Na chvíli se odmlčel. "Dovol, abych ti vyprávěl o té léčce."
Caleb jí pověděl o přepadení, aniž by se zmiňoval, jak byl zraněný, nebo přeháněl, jakou pohotovost chlapci prokázali. Vyprávěl to tak klidně, jak jen mohl. "Takže když bylo jasné, že si můj otec myslí, že jsou to v podstatě moji učedníci… no, řekněme, že jsme zašli příliš daleko po určité cestě, než abych je zanechal u nějakého valcháře nebo pekaře a požádal je, aby je laskavě přijali za tovaryše. Mám je teď na starost a budu o ně pečovat, jak nejlépe dovedu."
"Ale učit je boji, Calebe? Copak z nich mají být vojáci?"
"Ne, ale budou se muset naučit, jak se o sebe postarat. Když budou se mnou a budou pracovat pro mého otce, občas se dostanou do nebezpečí. Chci si být jistý, že dokážou nebezpečí přežít."
Marie nevypadala přesvědčeně, ale v tu chvíli nic neříkala.
Tad vystrčil hlavu ze dveří chýše a zeptal se: "Můžeme už jít ven?"
Caleb jim naznačil, že ano, a Marie poznamenala: "Jsem jejich matka a oni budou vždycky moje děti."
"Ty děti by teď rády něco k snědku," hlásil Tad.
Marie ho pleskla po rameni. "Pak musíme na trh, sehnat -"
"Najíme se zase v hospodě," přerušil ji Caleb, "ale nejdřív s vámi všemi musím něco probrat."
Stáli v časném ranním chladu, chlapci ještě napůl spící a mžourající v záři dopoledního slunce. Caleb pravil: "Možná pro tyto záležitosti existuje lepší čas a lepší místo, ale teď jsem tady, tak je ten čas teď."
"Calebe," zeptala se Marie, "o čem to mluvíš?"
"Tvoji chlapci se shodou okolností dostali do mé péče, o jejich osudu rozhodl náhodný čin, když se navrátili, aby se podívali, co je se mnou, a díky tomu mi zachránili život."
Podíval se na chlapce a pokračoval: "Víte, že miluji vaši matku víc, než kteroukoliv jinou ženu kterou znám, a byl jsem jí celé roky věrný." Podíval se na Marii a pokračoval: "Nemůžu slíbit, že tady budu častěji, než jsem býval, takže chci, abys opustila Hvězdno a odstěhovala se k mé rodině."
"Ale toto je jediný domov, který znám," namítla Marie.
"Uděláme si jiný domov, my čtyři."
"Co to žádáš, Calebe?"
"Vezmeme se a já přijmu chlapce za vlastní. Jestli mě vy všichni chcete."
Chlapci se zeširoka usmáli jeden na druhého a Tad se otázal: "Znamená to, že ti máme říkat "tati"?"
"Jen kdybyste chtěli dostat výprask," usmál se Caleb, ale oči měl upřené na Marii.
Naklonila se k němu a tiše řekla: "Ano, Calebe. Půjdu s tebou."
Políbil ji a pak zavelel: "Zane, běž do hospody a řekni Jakeshovi, aby narazil svoje nejlepší pivo a víno. Řekni, ať připraví pečeného vola a pochlubí se svými nejlepšími jídly, protože dnes v noci proměníme město ve slavnost. Tade, najdi otce DeMonta a řekni mu, že při západu slunce bude oddávat."
"Dnes?" zeptala se Marie.
"Nač čekat?" opáčil Caleb. "Miluji tě a chci vědět, že bez ohledu na to, co se stane v budoucnosti, bude o tebe a o chlapce postaráno. Chci vědět, že na mě čekáš."
Hořce se na něj usmála: "Stále na tebe čekám, Calebe. Ty to víš."
"Jako moje žena?" zeptal se. "To já chci."

Zabořila mu obličej do ramene a pevně ho objala. Potom potvrdila: "Ano, vezmu si tě."
Chlapci zavýskli a odběhli vyřídit vzkazy. Po chvíli se Marie ozvala: "Jsi si jistý?"
"Nikdy v životě jsem si nebyl tak jistý." Políbil ji. "Málem jsem tam umřel a myšlenka, že tě už nikdy neuvidím…" V očích se mu zaleskly slzy a hlas se mu chvěl dojetím. "A pak ti dva úžasní chlapci, které jsi vychovala, Marie -" Zarazil se a pak přiznal: "Nevěděl jsem, jestli je mám uškrtit, že mě neposlechli… ale kdyby ano, byli by teď kdesi v severní Keshi, hledali muže, kterého znali jenom jménem, byli by bez prostředků, zatímco já bych hnil někde v příkopu. Jako by to tak bohové plánovali, lásko, a já nebudu čekat už ani den."
"Kdy se přestěhujeme do našeho domova, Calebe?"
"Dnes v noci po oslavě, protože tohle přesně to bude - oslava!"
"Musím toho tolik udělat -" začala.
"Vše, co musíš, je být krásná, a to už jsi."
"Stejně, pokud máme cestovat dnes v noci, musím balit."
"Balit co? Co si s sebou potřebuješ vzít? Máš chlapce a nic, co je v domě, nebudeš potřebovat tam, kam půjdeme. Uvidíš. Co je tam jiného? Pár dárků na památku?"
"Několik."
"Tak je sesbírej a potom se po zbytek dne věnuj přípravám na svatbu. Najdi švadlenu a penězi nešetři. Najdi ženy, které chceš mít za družičky."
Přikývla se slzami na krajíčku. Dala si ruce před obličej a oznámila: "Teď tady brečím jako nějaká hloupá holka."
Políbil ji a uklidnil: "Na tobě není nic hloupého, Marie. Vůbec nic."
Znovu ho políbila a pak pravila: "Musím jít ke švadleně teď. Jak znám Bethelu Roachmanovou, bude dělat opravdové scény, že pro mě do slunce západu musí něco připravit."
"Jen ji nech. Pouze dohlédni, aby to připravila podle tvého vkusu."
S úsměvem přikývla a spěchala pryč, sukni kvůli blátu vykasanou. Caleb ji při odchodu sledoval.
Když zůstal sám, přemýšlel o tom, jak náhle potřebuje veřejně potvrdit to, co mezi nimi panovalo i bez požehnání kněží. Chvíli cítil obavy, ale pak je odsunul stranou. Znal důvod. Chtěl, aby svět věděl, že miluje tuto ženu a pečuje o její chlapce, jako by byli jeho vlastní. Chtěl kněze z chrámu, aby jejich svazku požehnal, a chtěl přijít ke svému otci s již hotovou rodinou a být si jistý, že nemohl udělat nic jiného.
Po chvíli si zabručel pod nosem: "Slunce je sotva na obloze a já už musím pít." Sice ho trochu trápily pochybnosti, ale otočil se a vydal se zpátky ke skladišti. Musí poslat zprávu rodičům a bratrovi a musí to udělat hned.
*
Pug a Miranda stáli na jedné straně a dívali se, jak si jejich nejmladší syn a žena, kterou miluje, vyměňují sliby před otcem DeMontem, místním knězem Killianova řádu, jehož malý chrám sloužil pro okolí Hvězdna.
Magnus stál několik stop za rodiči a studoval mladšího bratra se směsicí radosti a závisti. Že Caleb dokázal najít malou radost v temném světě, který obývali, Magnuse ohromně těšilo.
Na Puga udělalo dojem, kolik se toho stihlo v tak krátkém čase. Z ozdobného mřížoví visely girlandy květin vytvořené několika místními chlapci pod Tadovým vedením. Zane zorganizoval jídlo a pití a stoly kolem náměstí se prohýbaly. Jakmile zvěst o svatbě proběhla městem, místní ženy se pustily do přípravy čerstvého pečiva a marmelád, takže při západu slunce, jak Caleb předpovídal, byla slavnost v plném proudu.
Tad a Zane se na náměstí postavili na Mariinu stranu za tři ženy, které stály s ní. Chlapci zahlédli Ellie a Grama Hodovera, kteří v tichosti přihlíželi. Ellie se na chlapce usmála a oni si všimli jejího nadouvajícího se břicha a v duchu souhlasili, že osud jim určil lepší cestu, než tušili.
V průběhu odpoledne strávili s Ellie pár minut, což obnovilo rovnováhu jejich života a ona byla opět jako jejich sestra. Jako vždy byl Grame sebejistě znuděný a oni prostě nemohli pochopit, co na něm Ellie vidí. Ale protože ho milovala, rozhodli se, že je to dost dobrý důvod, aby toho nabubřelého hlupáka snášeli.
Když kněz skončil a dav je zdravil, Pug pokynul chlapcům, aby se připojili k němu. Pošeptal něco své ženě a ona přikývla. Miranda obrátila pozornost k Marii a když Pug vedl chlapce stranou davu, pocítil slabé píchnutí. Marie vypadala starší než Miranda. Za nějakou dobu zestárne, zatímco Pug, Miranda a pravděpodobně Magnus zůstanou nezměněni. Co se stane s Calebem, nebylo jasné. Některým rysům povahy jeho syna nikdo nerozuměl a snad kromě Nakora nikdo ani nic netušil. Pug si už před lety uvědomil, jak je marné pokoušet se utajit cokoliv, co Isalánec považuje za zajímavé.
Pug došel k tichému koutu náměstí a pronesl: "Hoši, předpokládám, že je dobře, že jsem se rozhodl vás neutopit, když jste poprvé přišli na můj ostrov."
Oba chlapci vypadali chvíli zmateně a pak se zazubili.
"Od této chvíle jste moji vnuci a s tím přicházejí privilegia a zodpovědnost. Ráno si promluvíme víc, ale teď běžte na slavnost a podělte se s matkou o její radost."
Zaváhali a pak Puga s nenuceností, jež ho překvapila, pevně objali. "Děkuju, Pugu," pravil Zane. "Postaráme se, abys na nás byl hrdý."
Puga naráz zaplavily emoce. "Vím, že ano," zašeptal chraplavě.
Odkvačili na zábavu, zatímco Magnus a jeho matka přešli k místu, kde stál Pug. Miranda podotkla: "Vypadáš zaskočeně."
"Jsem jen překvapený, to je vše."
"Co tě tak překvapilo, otče?"
"Že ti dva chlapci, které jsem sotva znal, pro mě jsou najednou důležití."
Miranda se usmála. "Ty vždycky připustíš, aby pro tebe lidi začali být důležití, Pugu." Objala ho rukou kolem pasu. "Je

to jedna z věcí, kterou na tobě miluju, přestože mi způsobuje nekonečné mrzutosti."
Pug tiše pravil: "Připomínají mi Williama."
Miranda ani Magnus chvíli nic neříkali. William, Pugův prvorozený, zemřel už před lety, ale jeho otec stále držel smutek. Magnus položil ruku na otcovo rameno a všichni tři stáli dlouhou dobu bez hnutí, než se přesunuli zpátky a připojili se ke Calebovi a jeho ženě při oslavě.
*
Když se oslava chýlila k závěru, Pug se připojil ke svému mladšímu synovi na krátkou procházku. Jakmile byli z doslechu, Pug oznámil: "Právě jsem dostal zprávu z domova."
"A?"
"V Keshi došlo k další vraždě."
Caleb nepotřeboval slyšet nic dalšího. Věděl, že od chvíle, kdy se Nakor vrátil ze své návštěvy u rytíře-maršálka Erika von Darkmoora, Pug vyburcoval všechny agenty konkláve, které měl v Keshi, aby pátrali po známkách znovuvzkříšení Nočních dravců. Jelikož se na tuto vraždu přišlo tak rychle, obětí musel být někdo významný. "Kdo to byl?"
"Jen nižší šlechtic, zato však přímo spojený s důležitou klikou v galerii pánů a vládců. Nemám úplně přesný obrázek, co se tam dole děje, ale myslím, že asi půjde o větší změnu poměru sil v Říši."
"Malé vraždy byly vždy součástí politiky v Keshi, otče."
Pug přikývl: "Ano, ale mnoho vražd mi příliš připomíná minulost, kdy se tam dole kdosi pokoušel ujmout moci."
Zeširoka se usmál. "I když ten podivný sled událostí také ke mně přivedl Nakora."
Caleb si po otcově zprávě povzdechl. "Slyšel jsem tu historku," potvrdil. "Doufal jsem, že Marie a já budeme moci strávit pohromadě trochu víc času, abychom náš sňatek oslavili."
"Bohužel ti musím říct, že máš jen několik dní, jelikož tě během týdne potřebuju dole ve Velké Keshi. Marie a chlapci si budou muset zvyknout na představu, že i když často cestuješ běžnými prostředky, na koni či voze, stejně tak se bleskurychle dopravuješ z místa na místo pomocí magie." Pug se ohlédl přes rameno a když viděl, že není třeba opatrnosti, pokračoval: "Už jsem do hlavního města poslal Speara, Kašpara a Amafiho. Kašpar vypadá úplně jinak, takže nikdo nerozpozná nově jmenovaného hraběte du Bassillona z bastyrského dvora."
"Se všemi pravými doklady, bezpochyby."
Pug přikývl. "Spear je dobře znám jako bývalý šampión Dvora mistrů a jeho proslulost mu pomůže získat pozvání k rozličným událostem a na místa, kde potřebujeme mít zvědy. Jsou však také místa, kam se může dostat vozka a jeho dva učedníci -"
"Počkej chvilku, otče! Chci, abys vzal chlapce s sebou domů."
Pug se obrátil ke Calebovi a sevřel mu paži. "Jednal jsem s tebou jako s mužem, když jsi mi poprvé ukázal, že dokážeš přijmout odpovědnost. Pamatuješ si, kolik ti bylo?"
"Sedmnáct," přiznal Caleb. "Pamatuju si, že jsem tě žádal, abys mě vyslal na misi." Svěsil hlavu, věděl, kam tato konverzace směřuje.
"Kolik je Tadovi a Zanovi?"
"O letním slunovratu sedmnáct."
Pug chvíli mlčel a pak promluvil: "Neměl jsi jinou volbu, než přivést chlapce na náš ostrov. Tímto rozhodnutím se však z toho stala záležitost konkláve, přestože jejich povinnosti byly omezené, a pokud bychom snad od nich jednou něco žádali, byli jsme si jisti, že jim můžeme věřit. Nežádal jsi mě ani matku o radu, když ses rozhodl oženit se s Marií a přivést chlapce do rodiny."
Caleb přikývl. "Toho jsem si plně vědom."
"Nikdy bych ti nedokázal říci, kde najdeš svoje štěstí, Calebe. To nikdo nedokáže. Uvědomil jsem si, že tvůj život byl v mnoha směrech tvrdší než ten Magnusův. Byl jsi vždy ten divný chlapec, ten, který neuměl kouzlit. Tomu jsem rozuměl. Tvoje volba však přivedla ty chlapce do situace, které jen stěží rozumí. Jako nevlastní otec je tvou povinností naučit je, co to znamená být součástí této rodiny."
Pug se na chvíli zahleděl do tmy. "Byl jsem uvězněn v tsuranském pracovním táboře dva roky a Tomas bojoval společně s trpaslíky v Šedých věžích, když jsme byli tak staří jako Tad a Zane. Možná je to osud," pokračoval Pug a díval se do očí svého syna. "Ale ať už je to osud, náhoda či rozmar, oni jsou teď jejich součástí a ty je musíš naučit, co to znamená."
"Marie nebude mít radost."
"Já vím, ale my uděláme vše, co můžeme, abychom ji přijali do rodiny." Pug se poté usmál. "Myslíš, že je připravená na to, co najde na Čarodějově ostrově?"
"Je přirozeně inteligentní a myslím, že to zvládne," odpověděl Caleb. Když se pak vraceli na slavnost, dodal: "Bylo by však moudré zabránit jí, aby se příliš nespřátelila s pithirendarskými sestrami, dokud nebude mít možnost si zvyknout. Jsou některé věci, které matka o svých synech nemusí vědět."
Pug přisvědčil. "Máš na mysli to, jak tě tvoje matka hledala a vpadla do toho bordelu v Saladoru?"
Caleb se zasmál. "Přesně tak jsem to myslel. Nevím, kdo byl víc v šoku, jestli já, matka nebo ta nevěstka."
Pug poklepal synovi na rameno. "Sázel bych na tvou matku."
"Zřejmě máš pravdu," uznal Caleb.
Vrátili se na slavnost a Caleb vyhledal svou nevěstu. Padla na něj těžká deprese, když zvažoval, jak jí sdělí, že on a jejich synové za rozbřesku odjedou bez ní.

IX

Kesh
Spear představíral trpělivost.
Petro Amafi stál po pravici svého pána. Zase jednou hrál úlohu zaneprázdněného sluhy Spearovi, znuděnému šlechtici Království. O kus dál dokázal rozpoznat Kašpara, který teď používal jméno André, hrabě du Bassillon ze dvora vévody z Bas-Tyry.
Stejně jako všichni přišedší šlechtici měl tu čest uvést se u císařského dvora po svém příjezdu do Velké Keshe. Císař Diigai byl samozřejmě velmi zaneprázdněný, než aby přijal Kašpara, nyní nízkého postavení navzdory državám od krále Ostrovů, který ho jmenoval zplnomocněným obchodním velvyslancem, a Speara Sokola, nižšího šlechtice a šampióna Dvora mistrů v Roldemu. Neměli prostě dostatečně vysokou hodnost, aby měli nárok na čas starého císaře.
Místo toho je uvítá nižší úředník dvora, který bude mít dostatečnou hodnost, aby neurazila návštěvníky, ale ne tak vysokou, aby jim dodala příliš vysoké mínění o jejich postavení. Jak Kašpar vysvětlil Spearovi předtím, než společně odjeli z Roldemu, zatímco Roldem je považován za kulturní centrum Královského moře, na Kesh se s určitým despektem pohlíží jako na střed známého světa.
Byl to historicky nejmocnější národ celého midkemijského světa a pouze to, že neustále musela udržovat jižní vazalské státy, takzvanou "Keshanskou konfederaci", v podruží, Říši bránilo rozšířit své državy dále. Povstání před dvěma sty lety na jihu umožnilo severní provincii Bosanii, nyní rozdělené na vévodství Crydee a Svobodné provincie Natalu, a ostrovské provincii Queg, aby se odtrhly od císařství.
V této době bylo loďstvo Roldemu spojeno s velkou východní flotilou Království ostrovů, podporovanou malými východními královstvími, takže oba státy mohly přijít jeden druhému na pomoc proti jakémukoliv keshanskému nájezdu, což udržovalo hranici Říše na východě.
Na západě zase držely Kesh v šachu Královská západní flotila a loďstvo quegského císařství plus ekonomická síla Svobodných měst Natalu. Takže na čas byla politická situace na celém kontinentě Triagie poprvé za celá staletí stabilní. Což znamenalo, že boje nyní probíhaly na ekonomickém a politickém základě a byly sice mnohem méně zjevné, ne však méně podlé a nebezpečné než vojenská střetnutí.
Spear hrál svou roli, aby se ujistil, že stabilita, jíž si nyní užívají obyvatelé všech zemí, bude pokračovat. Nepříteli by náramně prospělo, kdyby v oblasti vypukl chaos.
Spear si všiml, že se mu Kašpar snaží něco říct očima, a zašeptal Amafimu: "Běž zjistit, co lord André potřebuje."
Petro Amafi, kdysi vrah a zrádce obou mužů, se rychle protáhl kolem dalších lidí, kteří tiše čekali v předsálí přijímacího sálu.
V tom, jak si lidé vybírali místo k stání, byl neurčitý pořádek, protože každý, kdo přicházel, aby byl představen u císařského dvora, měl určité povědomí, kde by asi měl v řadě těch, které volali, stát. U dveří čekali ti dostatečně vysoce postavení, aby mohli být uvedeni přímo k císaři: menší princové ze vzdálených zemí, šlechtici, kteří byli pokrevně spřízněni s královskou rodinou, a velvyslanci nižší než je hodnost ambasadora.
Kašpar si kdysi užíval vyššího statutu, když býval vládcem vévodství olaského. Bylo to už víc než pět let, kdy naposledy přijel do Keshe na státní návštěvu, a pochyboval, že ho někdo pozná - třebaže občas mu ten či onen úředník věnoval delší pohled, když se zdálo, že si myslí, že je Kašpar někdo, koho by měl znát, ale přitom ho nepoznal. Byl dle vlastního odhadu nejméně o třicet liber lehčí, než když byl vládcem Olaska. Rok tvrdé práce a střídmé stravy, po nichž přišel přísný režim, vyčerpávající trénink a lehké jídlo, se na něm podepsaly, takže zůstal štíhlý. Namísto nakrátko střiženého vousy, který si kdysi pěstoval, byl nyní hladce oholen a nechal si narůst vlasy po ramena. V oděvu zakoupeném u nejmodernějšího krejčího v Bas-Tyře vypadal přesně jako šlechtic od tohoto dvora.
"Pan Spear se ptá, co potřebuješ, blahorodí?" otázal se Amafi, když došel ke Kašparovi.
S lehkým pokývnutím Kašpar odvětil: "Řekni zemanovi, že jsem asi indisponován. Mám za to, že mě zřejmě poznali."
Amafi se nenápadně obrátil, jako kdyby hovořil k Paskovi, starému agentovi, který kdysi působil jako jeden ze Spearových prvních učitelů. Amafi nemluvil o ničem důležitém a přitom mu oči rejdily po místnosti. Nesetrvával však nikde pohledem tak dlouho, aby se střetl s někým jiným, ale přesto by stačil odhalit případné ohrožení. S úsměvem se obrátil zpátky ke Kašparovi a zeptal se: "Mám za to, že můj pán odkazuje na nižšího úředníka stojícího vedle těch malých dveří napravo?"
"Vlastně to byl muž, který k němu před chvíli mluvil, než zmizel za těmi dveřmi," odpověděl Kašpar. "Mám podezření, že ten druhý chlapík na mně jen sotva spočinul pohledem."
"Sdělím svému pánovi tvoje obavy," oznámil Amafi. "Pokud tě neuvidíme na schůzce dnes večer, budeme předpokládat to nejhorší."
S prázdným výrazem a nuceným úsměvem Kašpar pravil: "Udělej to tak, Amafi."
"Dej vědět těm, kdo by se o takové věci mohli zajímat," požádal Pasko.
Amafi přikývl. Paska, vážného muže středního věku, vyslalo konkláve, aby bedlivě střežil Kašpara. Bývalému vévodovi Olaska projevilo konkláve dobrou vůli, když je před rokem seznámil s dasatským nebezpečím, ale stále mu plně nedůvěřovali. A tak Pasko hlídal Kašpara, zatímco Spear sledoval Amafiho.
Plán byl jasný. Konkláve poslalo tři skupiny agentů - Kašpara s Paskem, Speara s Amafim a Caleba s chlapci - do města Keshe. Kašpar, jako nižší posel, měl mít přístup k mnoha klíčovým vládním ministrům a úředníkům. Spear měl být schopný se snadno pohybovat v kruzích nižší keshanské šlechty. Jakožto nedávný šampión Dvora mistrů a s reputací svůdce žen a hráče by neměl mít nedostatek pozvání do společnosti. Caleb a chlapci by měli být schopni si najít vlastní cestu prostřednictvím běžného obyvatelstva Říše, od ctných pracujících po kriminální živly. Doufali, že když použijí tři různé skupiny agentů, objeví nějaké vodítko k současnému pobytu vůdce Nočních dravců. A Pug doufal, že jedním z těchto kanálů vypátrá pobyt svého starého nepřítele Leso Varena.
Amafi doručil Kašparovu zprávu Spearovi, který pravil: "Pokud nás rozdělí a budou vyslýchat, víš, co máš říkat."

"Ano, blahorodí," odvětil šedovlasý úkladný vrah. "Potkal jsi hraběte při jedné příležitosti v Bas-Tyře či kde. Dokonce jsi s ním hrál karty a potěšilo tě, když jsi zjistil, že spolu cestujete stejnou lodí z Caraliénu do Keshe. Cestovali jsme po zemi od Mysu náznaků do Ishlany, a pak lodí po řece. Hrabě řekl, že jede z Rillanonu, takže předpokládám, že přijel z Vichechtonu do Jonrilu a potom lodí do Caraliénu. Byla to velmi šťastná náhoda, protože hrabě je veselý společník." Se zlým úsměvem dodal: "A nevyzpytatelný hráč karet."
"Nepřežeň to," varoval ho Spear. "Ale jestli budou předpokládat, že se ho tak držím proto, abych ho obehrál v kartách, možná nebudou mít podezření, že spolu kujeme pikle."
"Malé lumpárně se často uvěří snáz než velké, blahorodí," zašeptal Amafi. "Kdysi jsem se vyhnul šibenici pouhým tvrzením, že jsem vstoupil do určitého domu, abych flirtoval s manželkou muže, a ne že jsem chtěl zabít jeho. Ta žena to rázně odmítla, ale podivné bylo, že čím hlasitěji prohlašovala, že to tak není, tím více úřady věřily, že ano. Strčili mě do cely, z níž jsem za pár dní utekl. Ten muž zbil manželku, donutil jejího bratra, aby ho zabil v souboji, a já jsem získal odměnu za jeho smrt navzdory skutečnosti, že jsem se ho ani prstem nedotkl. Znovu jsem však navštívil jeho ženu, abych ji utěšil, a zjistil jsem, že svým chováním dokazuje, proč konstáblové věřili spíš mně a ne jí." S vševědoucím pohledem dodal: "Smutek jí dodal vášeň."
Spear se spokojeně usmál. Několikrát během jejich vztahu by byl Amafiho s radostí zabil a byl si jistý, že při nejedné příležitosti by bývalý nájemný vrah za slušnou cenu zabil jeho, ale z nějakého podivného důvodu měl toho darebáka rád.
Ke Kašparovi měl mnohem složitější vztah. Ten muž byl zodpovědný za hromadné zničení jeho lidu a jen díky vrtošivému osudu Spear Sokol, kdysi Spár stříbrného sokola, nezahynul společně s většinou Orosiniů.
Přesto byl z Kašpara spojenec, další agent pracující pro konkláve stínů. A Spear chápal, kolik z Kašparových vražedných rozhodnutí bylo učiněno pod vlivem pro konkláve daleko nebezpečnějšího nepřítele, mága jménem Leso Varen. Přesto i bez Varenova vlivu mohl být Kašpar chladnokrevný, neodpouštějící bastard. Přesto, že když sloužil Kašparovi, zamýšlel ho zradit, aby pomstil svůj lid, bylo na Kašparovi cosi, co Spear obdivoval. Zjistil, že je ve zmatené situaci, kdy věděl, že by dal svůj život, aby zachránil Kašpara před jejich společnými nepřáteli, ale že za jiných okolností by tohoto muže s chutí zabil.
"Vypadá to, že ses ztratil v myšlenkách, blahorodí. Něco tě trápí?"
"Nic víc než obvykle, Amafi. Zjišťuji, že bohové mají někdy divný smysl pro humor."
"To je pravda, blahorodí. Můj otec, občas docela moudrý, jednou řekl, že jsme požehnaní jen když si nás bohové nevšímají."
Spear se znovu zadíval na Kašpara. "Něco se děje."
Amafi se otočil, aby viděl na nižšího dvorního úředníka, který hovořil s Kašparem. Po chvíli ho Kašpar i Pasko následovali malými bočními dveřmi, o kterých se Kašpar zmínil Amafimu. Spear si vzdychl. "Nuže, teď uvidíme, jestli naše plány neselžou dřív, než jsme mohli začít."
"Doufejme, že si nás dnes bohové nevšímají, blahorodí."
Velmi zdvořilý úředník vedl Kašpara dlouhou řadou chodeb. Procházeli bočními průchody kolem menšího přijímacího sálu, který byl využíván pro přijímání hodnostářů, ke skupině kanceláří vyhrazených pro výše postavené vládní úředníky.
Palác císaře zaujímal celou horní polovinu velké plošiny, vyčnívající nad Nekonečnou hlubinu, a dolní město se drželo úpatí stolové hory. Před věky keshanský vládce vystavěl masivní pevnost na vrcholu hory, svou polohou výborně chráněnou, aby bránila město dole. Během staletí byla původní pevnost dostavována, přestavována a rozšiřována, dokud nebyl pokryt celý vrchol plošiny. Hluboko v zemi pod ní se táhly tunely - některé z nich vedly do dolního města. Nic jiného tak nepřipomíná úl jako tohle, myslel si Kašpar. A výsledkem bylo, že málokdy věděl, kde se nachází. Samozřejmě, že před touto zvláštní cestou se nikdy nemusel starat jestli se ztratí, protože jako vládce na návštěvě měl vždy keshanského šlechtice nebo úředníka jako doprovod, který se staral o jeho potřeby.
Kašpar rozuměl organizaci keshanské vlády stejně jako každý cizinec a věděl, že tuto zemi víc než kteroukoliv jinou v Midkemii řídí byrokracie, systém trvající déle než všechny vládnoucí dynastie. Králové mohli vydávat nařízení a princové velet vojskům, ale pokud jejich příkazy nebyly předány obyvatelstvu, nikdo je neposlouchal, a když se nevydaly rozkazy k přesunu potravin a zásob, princovo vojsko bylo rychle odsouzeno k smrti na bojišti, nebo se vzbouřilo.
Při několika příležitostech byl Kašpar vděčný, že jeho vévodství je ve srovnání s Keshí poměrně malé a uspořádané. Znal jména všech úředníků v citadele, jež mu po většinu jeho života sloužila za domov. Tady pochyboval, že by císař dokázal pojmenovat aspoň ty sloužící, kteří pracují v jeho soukromých komnatách.
Došli k rozlehlé kanceláři a Pasko dostal instrukce, aby počkal na kamenné lavici venku. Kašpara uvedli do ještě větší místnosti, která byla podivnou směsí přepychu a funkčnosti. Ve středu místnosti stál velký stůl, za nímž seděl na židli muž. Kdysi statný a nyní obtloustlý, ačkoliv pod tukem měl stále patrné vypracované svalstvo. Kašpar věděl, že stařec má neobyčejně bystrý a nebezpečný mozek. Na sobě měl tradiční oděv původních Keshanů, lněný kilt, kolem boků připevněný tkaným hedvábným opaskem, na nohou sandály z propletených pásků a nahou hruď. Také nosil impozantní sbírku šperků, většinou ze zlata a drahokamů, i když mezi zhruba desítkou řetězů kolem krku měl některé zajímavě leštěné kameny. Řetězy byly v ostrém protikladu k jeho černé pleti. Sledoval Kašpara očima tak tmavě hnědýma, že vypadaly jako noc, a když se pak usmál, bílé zuby tvořily dramatický kontrast k jeho tváři.
"Kašpare," oslovil ho přátelsky. "Vypadáš jinak, příteli. Řekl bych, že lépe, jestli si myslíš, že tím moc nepřeháním."
Poslal doprovod ven a pak pohybem ruky nařídil dvěma strážcům u dveří, aby také odešli, takže se s Kašparem ocitli sami.
Kašpar lehce přikývl. "Turgan Bey, velitel pevnosti, proč mě to nepřekvapuje?"

"Vážně sis myslel, že se bývalý vévoda Olaska proplíží do Říše bez našeho vědomí?"
"Člověk může doufat," pravil Kašpar.
Lord Turgan ukázal, že se Kašpar může posadit. "Hrabě André?" Zahleděl se na cosi napsaného na kousku pergamenu. "Musím přiznat, že mě to stálo velkou část sebeovládání, abych tě nedal sebrat na hranicích, ale zajímalo mě, co zamýšlíš. Kdybys proklouzl do města nebo se setkal se známými povstalci či pašeráky, to by dávalo smysl. Ale místo toho sis podal žádost, aby ses mohl představit jako zmocněnec od dvora vévody Bas-Tyry. A pak jsi nakráčel sem a stojíš tu jako… jako já nevím co."
Stále ještě mocně vyhlížející starý muž chvíli bubnoval prsty na desku stolu a pak dodal: "Takže, jestli máš důvod, proč bych tebe a tvého sluhu neměl hodit do Nekonečné hlubiny jako potravu krokodýlům, rád bych ho slyšel. Možná tam hodím i tvého přítele Sokola."
Kašpar se opřel na židli. "Sokol a já hrajeme karty a myslím, že podvádí. Nic víc. Myslel jsem, že by mi snad příjezd se známým zemanem Království mohl trochu dodat na důvěryhodnosti."
"Nebo se nechat zabít dřív, než nastane tvůj čas." Turgan Bey se zařehtal. "Ty si teď myslíš, že nevím, že Spear Sokol byl přes dva roky ve tvých službách? Nebo že nevím, že je klíčem k tvému svržení? Ale ty jsi tady, přímo v mé tvrzi, a chováš se jako obyčejný pocestný, co ubíjí čas nesmyslnými karetními hrami." Zavrtěl hlavou. "Nemůžu říct, že tě mám rád, Kašpare. Vždycky jsme tě sledovali kvůli všem zločinům, které jsi páchal, ale pokud ses omezil na svůj malý koutek světa, moc jsme se nezajímali. A abych byl upřímný, vždy jsi čestně dodržel svoje dohody s Keshí. Ale protože už nejsi vládce Olaska, určité politické ohledy nemusí být déle dodržovány. A jelikož se pokoušíš vstoupit do paláce pod falešným jménem, můžeme bezpečně předjímat, že jsi špeh?"
"To smíte," usmál se Kašpar. "A něco pro tebe mám." Sáhl do tuniky a vytáhl černý amulet Nočních dravců. Poslal ho po stole k Turganovi a čekal, dokud ho starý ministr nezvedne a neprozkoumá.
"Kdes k tomu přišel?"
"Od přítele, a ten to má od přítele, který to získal od lorda Erika von Darkmoora."
"To je jméno, které keshanské generály burcuje ze spánku. Několikrát už nás přišel na hranici draho."
"No, kdyby tví velitelé na hranicích netoužili ve jménu svého císaře dobývat další země, a přitom k tomu neměli příslušné rozkazy, měl bys s von Darkmoorem mnohem méně problémů."
"Na západní hranici neposíláme zrovna naše nejbystřejší důstojníky," povzdychl si Turgan Bey. "Ty si držíme, aby podporovali naši vlastní kliku tady v hlavním městě. Politici budou jednou má smrt." Poklepal prstem na amulet. "Co s tím uděláš?"
"Keshanská šlechta umírá."
"To se děje pořád," usmál se Turgan Bey. "Máme spoustu šlechticů. Nemůžeš hodit ječný koláč z obchodníkovy káry v dolním městě, aniž bys nezasáhl šlechtice. To proto, že se populace mohutně množí několik tisíc let."
"Také ti s čistou krví umírají."
Turgan Bey se přestal usmívat. "To by von Darkmoor neměl vědět. Musí mít lepší špehy, než jsem si myslel. Pořád bych ale rád věděl, proč bývalý vévoda z Olaska připutoval do mého města, do mého paláce, aby mi předal tohle. Kdo tě poslal? Vévoda Rodoski?"
"Sotva," odvětil Kašpar. "Můj švagr by raději viděl mou hlavu, jak zdobí padací most jeho citadely, než aby ji viděl na druhé straně svého stolu při večeři. Jen jeho láska k mé sestře mi ji drží na krku, a taky to, že se zdržuju mimo Olasko."
"Pak tě poslal von Darkmoor?" zamračil se Bey.
"Potkal jsem váženého rytíře-maršálka z Krondoru pouze jednou, před lety, a tehdy jsme spolu mluvili jen chvilku."
Bey přimhouřil oči. "Kdo tě poslal, Kašpare?"
"Ten, kdo ti připomíná, že nejen nepřátelé se schovávají ve stínu," odvětil Kašpar.
Turgan Bey vstal a vyzval ho: "Pojď se mnou."
Vedl Kašpara pokojem, který byl celkem pohodlnou pracovnou se dvěma stoly pro písaře a s velkou pohovkou, jež Beye pohodlně pojala. Ukázal Kašparovi, aby vstoupil na balkon nad bujnou zahradou tři patra pod nimi, a nakonec pravil: "Teď si můžu být jistý, že nikdo neposlouchá."
"Ty nevěříš svým vlastním strážím?"
"Věřím, ale když začnou umírat členové císařské rodiny bez ohledu na to, jak vzdálení příbuzní to snad jsou, nevěřím nikomu." Podíval se na Kašpara. "Poslal tě Nakor?"
"Nepřímo," přiznal Kašpar.
"Můj otec mi vyprávěl historku ze starých časů, kdy se ten bláznivý Isalánec objevil v paláci. On, princové Borric a Erland, a taky lord James, tenkrát byl ještě pouhý baronet či baron, myslím, udrželi císařovnu naživu a zařídili to tak, aby Diigai usedl na trůn po ní, protože se oženil s její vnučkou. Chránili ji v samotném císařském trůnním sále! Proti vrahům, kteří si přáli na trůně toho hlupáka Awariho. Od toho dne měl můj otec ke Království odlišný přístup. A vyprávěl historku, jak Nakor vytáhl toho jestřába ze svého vaku a znovu vystavěl stáje zde v paláci." Protáhl se a dodal: "Byl to podivuhodný den. Takže si dokážeš představit moje překvapení, když se Nakor poprvé objevil v otcově sídle v Geansharně. Muselo mi být asi patnáct." Přimhouřil oči. "Tenhle bláznivý Isalánec mě od té doby vždycky překvapí. Nebudu se ptát, jak ses dostal ke spolupráci s ním, ale pokud tě poslal, musí pro to mít dobrý důvod."
"To je. Zaměstnával jsem, nebo aspoň jsem si to myslel, mága jménem Leso Varen. Vychází najevo, že byl částečně odpovědný za některé mé výstřednosti během posledních několika let, než jsem byl vyhnán."
Bey se chystal promluvit, ale pak si to rozmyslel a Kašpar pokračoval. "Jestliže bys měl z nějakého důvodu zájem vyposlechnout si podrobně, co jsem dělal a proč, klidně ti to povyprávím, ale prozatím postačí, že ve středu vašich nynějších potíží je asi Varen, a pokud je to pravda, potom je tu v sázce víc než pár her keshanských politiků, které jsou krvavější než obvykle. Pokud má Nakor pravdu, pak by mohl chaos zavládnout v celé zemi a asi dojde ke spoustě

zbytečného válčení."
Bey stál chvíli bez hnutí a pak se zeptal: "Kdo další ví, že jsi tady?"
"Sokol, samozřejmě," odvětil Kašpar. "Nakor, muži, co jsou s námi, a několik dalších agentů konkláve na severu, ale tady v Keshi nikdo kromě tebe." Myslel, že bude lepší neodhalovat Calebovu úlohu. Je lépe mít pár věcí v záloze, než riskovat a být kompromitován.
"To vypadá na problém," pravil Turgan Bey. "Několik mých agentů o tobě ví, a i když by se mi líbilo pomyšlení, že jsou všichni mimo podezření, historie nás učí opaku. Takže, jak pojmeme tuto situaci a obrátíme ji v naši výhodu?"
"Politický azyl?"
Bey byl chvíli zticha a pak prohlásil: "To by mohlo fungovat. Pak bychom mohli zapomenout na tvé padělané dokumenty - a mám za to, že jsou nejlepší?"
"Dokonalé."
"Nikdo se nebude namáhat je zkoumat. Můžeme říct, že to vše byla lest, abychom tě bezpečně dostali pryč od… no, vypracuj seznam, Kašpare. Je spousta lidí, kteří by tě rádi viděli mrtvého."
"Přestože mě to bolí," poznamenal Kašpar, "jsem nucen přiznat, že je to pravda."
"Potřebujeme tedy několik detailů k vylepšení naší povídačky, ale řekněme toto: navzdory slibům tvého švagra tvé sestře, že tě ušetří, jeho agenti jsou všude a hledají, jak by tě přiměli k rychlému odchodu ze světa. Uprchl jsi z Olaska, přišel jsi na jediné místo, které ti zůstalo, kde jsi snad mohl najít útočiště, do Velké Keshe. Je to tak správně?"
"To vydrží i podrobné zkoumání," připustil Kašpar. "Rodoski drží slovo, ale jen málokdo se bude namáhat, aby si to zapamatoval, a já jsem skutečně slíbil, že opustím Olasko."
"Najdu někoho, kdo by tě sponzoroval, Kašpare. Nemůžu to být já. Velitel pevnosti je poslední zbytek ochrany, kterou trůn má, a pokud je moje podezření správné, tento trůn bude brzy pod útokem. Císař používá magii, aby si prodloužil život, a je mu nyní víc než sto let. Rada těch v galerii pánů a vládců touží vidět změnu. Císařovi synové jsou mrtví a jeho dcery už těžko porodí nové dědice."
"Kdo je první dědic?"
"Sezioti, nejstarší syn císařova nejstaršího syna, ale to není charismatický vůdce. Jeho mladší bratr Dangai je velmi populární. Je to skvělý lovec a ty víš stejně jako všichni, jak důležité to je pro ty s čistou krví. Býval válečníkem a nyní dohlíží na vnitřní legii, což je v říši velmi mocné postavení. Sezioti je učenec, a i když je oblíbený, nepohlíží se na něj jako na přirozeného vůdce. Ale má podporu nejvyššího podkoního, lorda Semalcara, a velitele královských vozatajů, lorda Rawa, což znamená velký vliv na vnitřní legii. Krátce, zase jednou je tu rozdělená galerie lordů a pánů, a občanská válka není vyloučená. Bohužel, musím říct, že je tu možnost," zakončil Turgan Bey.
"Myslím, že máme společné zájmy," řekl Kašpar.
"Očividně ano," potvrdil Bey. "Budu mít pro tebe zařízené komnaty a seženu ti někoho, kdo tě bude podporovat, abys mohl navštívit císaře. Věř mi, bude to formalita, než se objevíš před Jeho Veličenstvem." Odmlčel se. "Ale co uděláme se Sokolem?"
"Nech ho chvíli zabývat se jeho věcmi. Jen udělej, co bys udělal, kdyby dorazil beze mne."
"Tak dobrá," souhlasil Bey. "Pošlu pro tvého sluhu a za den či dva začneme zkoumat, jak tě můžeme využít."
"Měl bych ti připomenout, že na tom záleží víc než jen bezpečnost Říše," varoval ho Kašpar. "V Olasku sice nejsem vítán, ale miluju svůj lid a svou sestru chovám v lásce víc než kohokoliv na tomto světě, a její rodina je tam. Válka tady na jihu, která se přelije přes hranice, je ohrozí. Občanská válka v Keshi může lehce přivést nestabilitu do krajů na severu."
Kašpar myslel, že lepší bude nezmiňovat se o talnoyovi a o dasatském ohrožení. Bey toho měl k přemýšlení až dost.
Bey kývl. "Toužím po jednodušších časech, Kašpare, kdy jsem si musel dělat starosti jenom se zbytky rebelů na jihu či ctižádostivými generály Království na severu." Odmávl Kašpara a dodal: "Pohraniční války jsou mnohem méně složité než všechna tahle magie, intriky a tajná spojenectví. Odpočiň si. Promluvíme si později."
Kašpar následoval sluhu ke svým novým komnatám a byl potěšen, když viděl, že jsou hodné krále. Jeho byt tvořilo sedm komnat propojených s pokoji pro sloužící. Některé služky byly obdivuhodně krásné mladé ženy. Všechny na sobě měly tradiční oděv čistokrevných, stejný lněný kilt a nahá ňadra stavěná na odiv mužům a několik řad náhrdelníků kolem hrdla.
Když dorazil Pasko, našel Kašpara sedět na pohovce a nimrat se v talíři s ovocem, zatímco dvě krásné mladé ženy stály a čekaly na jeho rozkazy. Bývalý učitel Spára stříbrného sokola a dlouholetý agent konkláve se zeptal: "Šlo vše podle plánu?"
"Jak jsme očekávali," odvětil Kašpar. "Lord Bey je takový, jaký měl být."
Oba muži si obhlédli svoje opulentní okolí. Kašpar se zahleděl na jednu z dívek, která mu vrátila přátelský úsměv. Podíval se pak na Paska a prohlásil: "Kdybych si myslel, že se to vyvrbí takto, býval bych požádal o politický azyl už dávno."

X
Hrozba

Ralan Bek byl pryč.
Nakor se posadil a rozhlédl se, ale po mladém muži nebylo ani stopy. Pak se cosi pohnulo hned za vrcholem malého stoupání ke vchodu do jeskyně. Jakmile Nakor vstal, do zorného pole se mu dostal Bek, vlekoucí velký svazek větví.
"Jsi vzhůru," zazubil se mladý muž a dodal, "samozřejmě."
"Ano," usmál se Nakor. "Jsem."

"Všiml jsem si, že oheň dohořívá, a řekl jsem si, že opatřím víc dřeva." Opět dodal: "Samozřejmě."
Nakor přikývl. "Máš hlad?"
"Stále," potvrdil mladík. Složil dříví na oheň a sedl si vedle Nakora, který šmátral ve svém batohu. "Doufám, že už žádné pomeranče. Je mi z nich na zvracení."
Nakor zavrtěl hlavou. "Jídlo na cestu." Vytáhl balíček zabalený do promaštěného papíru a nabídl mladíkovi: "Tady."
Bek rozbalil papír a našel půl krajíce chleba s kouskem tvrdého sýra a sušeným hovězím. "Ne nejhorší, co jsem kdy jedl," pravil, házeje první sousto do úst.
Při jídle si Nakor mladíka pozorně prohlížel. Bylo na něm cosi, čemu Nakor skoro rozuměl, musel se však dívat důkladně, jako by jaksi vyžadovalo trochu více vůle, aby to vnímal.
"Co?"
"Co?"
"Zíráš na mě. Je to… zvláštní."
Nakor se zazubil. "Ty a já jsme měli podobné začátky. Můj otec mě bil, když jsem se jako chlapec toulal." Nakor pokračoval ve vyprávění o svém vlastním dětství, jak byl hráčem a jak se potkal s Pugem a ostatními mágy.
"Tak to vysvětluje, proč tu byl ten velký muž v bílé a zlaté."
"Proč to říkáš?"
"Protože nerozumím ani polovině z toho, co povídáš, Nakore, ale chápu, že mluvíš o velmi důležitých lidech, a důležití lidé mají mocné spojence. A předpokládám, že ty bytosti v jeskyni jsou také důležité a mocné."
"Tys tam čmuchal?"
Bek se široce usmál. "Ty víš, že ano. Byl jsi vzhůru, já vím, že jo."
"Proč si to myslíš?"
"Protože já bych neusnul, kdybych si myslel, že by se někdo mohl nade mnou pokusit získat převahu."
"Proč?" zeptal se Nakor a pak si ukousl další sousto.
"Protože nejsem hloupý, i když mi někdy věci nedávají smysl."
"Tak proto ses první noc nepokusil na mě zaútočit nebo utéct?"
Bek pokrčil rameny. "Nikam nespěchám a ty bytosti tam jsou zajímavé jako nic, co jsem za svůj krátký život viděl. A vím, jak nevyužívat hloupé příležitosti."
"A útěk nebo útok na mě by byly hloupé?"
Bek přikývl. "Už jsem se s takovými jako ty potkal, Nakore. Chováš se hloupě a neškodně, ale víš, co děláš. Nebyl bys tady se mnou zůstal sám, pokud bys nebyl přesvědčený, že mi dokážeš zabránit, abych ti ublížil, nebo pokud bys nevěděl, že mě dokážeš zranit."
Nakor pokrčil rameny a Bek na něj ukázal obviňujícím prstem. "Ty jsi nějaký druh uživatele magie, pravda?"
Nakor znovu pokrčil rameny. "Znám pár triků."
"Myslel jsme si to," přikývl Bek žvýkaje.
"Jaké máš plány, Ralane?"
Bek pokrčil rameny. "Tak já nepřemýšlím. Prostě jdu a najdu nějaké chlapíky, vyhledám boj, ženskou, cokoliv. V plánování nevidím smysl. Není to, jako že dělám něco, co každý chce. Chci tím říct, neumím mlít nebo orat nebo dělat něco, za co ti lidé chtějí zaplatit, abys dělal. Umím jenom bojovat a jezdit na koni."
"Je mnoho míst, kde si muž, co umí bojovat jako ty, může vydělat na živobytí."
"Válčení!" odplivl si. "Nosit uniformu a poslouchat rozkazy - ano, pane, ne, pane - a tohle všechno? Nikdy. Kdysi jsem se pokoušel stát žoldákem, ale byla to nuda. Já jen potřebuju -" Na chvíli se zahleděl do prázdna a pak upřel pohled na Nakora. "Nejsem si jistý, co potřebuju, ale něco mě táhne."
Nakor přikývl. "Myslím, že rozumím."
"Pokud ano, tak jsi první." Mladík se zvedl a vytáhl meč z pochvy. Nakor zpozorněl, ale nepohnul se. "Přicházejí potíže," oznámil Bek.
Potom Nakor na stezce uslyšel koně. Vstal, zatímco Bek se přehoupl přes výstupek a vyrazil dolů po stezce. Nakor pospíšil na vrchol stoupání, aby měl výhled.
Na cestě sto yardů zpátky uviděl dva jezdce blížící se k Bekovi. Oba zarazili koně a zastavili na místě, když k nim ozbrojený muž došel. Jakmile jeden z nich promluvil, Bek překonal skokem neuvěřitelnou vzdálenost překlenující prostor mezi ním a prvním jezdcem. Než mohl druhý jezdec zareagovat, Bek vší silou mávl mečem a uťal prvnímu muži paži v rameni.
Druhý muž na okamžik ztuhl a pak začal otáčet koně k útěku. Bek se rozpřáhl a hodil za ním svůj meč. Zasáhl ho a čepel propíchla muži záda. Jezdec spadl z koně na zem dříve, než Nakor stačil udělat dva kroky.
Než Nakor dorazil k místu krveprolití, Bek vyprostil svůj meč a čistil čepel o tuniku jednoho z mužů. "Co se stalo?" zeptal se Nakor.
"Chtěl jsi udržet toto místo v tajnosti…" Bek se sehnul a vzal klobouk jednomu z mrtvých mužů. Černý předmět se širokým okrajem a nízkým dýnkem omotaným koženým páskem a zdobeným skleněnými korálky. "Ten klobouk se mi líbí," rozhodl a nasadil si ho, aby viděl, jestli mu padne. Upravil si ho na hlavě a pochválil: "Pěkný klobouk."
"Ale -"
Bek pokrčil rameny. "Máš něco dalšího k jídlu?"
Nakor přihlížel, jak Ralan Bek klidně kráčí ke stoupání. Šel za ním a našel mladého muže sedět přesně tam, kde seděl před chvílí, a jíst to, co zbylo na promaštěném papíře. "Nezbyl ti nějaký pomeranč?"
Nakor zalovil, jeden vyndal a hodil mu ho. "Proč jsi zabil ty muže? Proč jsi je prostě neposlal pryč?"
"Protože by si jen domysleli, že tady něco je, určitě by se vrátili a třeba si s sebou přivedli víc mužů. Myslel jsem, že

zabráním spoustě zbytečných řečí a rychle se o problém postarám. Bylo to buď zabít dva muže teď, nebo mnoho o něco později." Přimhouřil oči, když se zeptal: "Je na tom něco špatného?"
Nakor potřásl hlavou. "Je to vražda."
Bek pokrčil rameny. "Kdyby mě mohli zabít, tak by to udělali."
Nakor zvýšil hlas. "V sebeobraně! Viděl jsem tě bojovat. Zkoušel jsi Tomase a jediný smrtelník, který se ti blíží, je Spear Sokol, a to je šampión Dvora mistrů! Neměli šanci!"
"Nikdy jsem o něm neslyšel."
"Neslyšel bys, tady na jihu." Nakor studoval Beka, zatímco mladík dojídal. Pak se zády opřel, pohlédl na Nakora a zajímal se: "A co budeme dělat teď?"
"Čekat," odpověděl Nakor.
"Čekat na co?"
"Na další, kteří přijdou a prostudují ty bytosti, abych já mohl jít za svými záležitostmi."
"Třeba bych mohl jít s tebou?" rozzářil se Bek.
"Asi bys měl," odvětil Nakor. "Máš impulsivní povahu a vůbec si neděláš hlavu s následky."
"Proč bych si měl dělat hlavu s následky?" divil se Bek. "Jednoho dne umřu. Ale předtím si chci užít a každý, kdo mi stojí v cestě, kvůli tomu bude trpět." Usmál se. "A když na to přijde, tak si užívám, když je trápím. Pokud je někdo dostatečně silný, aby mě zabil, pak s tím bude konec."
"Ty se neobáváš, co se stane, až se postavíš v sini Lims-Rragmy tváří v tvář jejímu soudu?"
Bek pokrčil rameny. "Proč bych měl? Jsem takový, jakým mě bohové stvořili, ne? Pokud má jeden z nich nějaký problém s mým chováním, pak ať něco dělá. Nemůžu stát proti bohu, takže pokud se mýlím, proč mě jeden z nich… ještě neproměnil ve štěnici?" rozesmál se. "Protože já si nemyslím, že se bohové starají o to, co dělám. Nemyslím si, že se bohové starají o to, co kdokoliv dělá." Přikývl, jako by o tom často a hodně přemýšlel. "Hádám, že se člověk může dostat do potíží, když vydrancuje chrám nebo bezdůvodně zabije kněze, ale když nechá bohy na pokoji, pak mu taky dají pokoj. Tak to vidím já."
Nakor se zeptal: "A co přátelé? Rodina?"
Bek pohlédl na Nakora. "Ty máš přátele a rodinu?"
Nakor pravil: "Rodinu ne. Kdysi jsem měl ženu, ale to už je velmi dávno. Ale přátele? Ano, mám hodně přátel, právě teď ty nejlepší, jaké jsem kdy měl. Lidi, kterým věřím a kteří věří mně."
"Pak se domnívám, že máš štěstí." Bek se zahleděl do prázdna, jako by ve vzduchu něco viděl. "Někdy si myslím, že je ve mně něco, co lidi děsí. Nikdy jsem si nemyslel, že mám s většinou z nich mnoho společného." Podíval se na Nakora. "Většinou nacházím mladé bandity, se kterými jedu a hledám zábavu, potíže a zlato. Čas od času potkám takové, jako jsem já. Obvykle chlapíky, kteří si rvaček opravdu užívají. Jako tuhle Casamir. Miloval pití a boj. Nezáleželo, jestli by pro to nebyl důvod. Prostě si někoho našel, udeřil ho a začal rvačku. Skutečně si užíval toho, když někomu způsoboval bolest." Když Bek mluvil, oči mu svítily. "Rád jsem se na něj díval, když lidi mlátil, dokud mu strážník dole v Kiptaku nerozbil hlavu jílcem meče. Zlikvidoval jsem toho strážníka, ale musel jsem z Kiptaku utéct. Tak teď cestuju s každým, koho najdu, kdo hledá zábavu, ale neexistuje nikdo, koho bych mohl nazvat pravým přítelem."
*
Nakor mlčky zvažoval, po o tomto mladém muži ví, což bylo velmi málo, ale tušil, že toho bude víc. Konečně se otázal: "Kdy jsi začal slýchat hlasy?"
Bek na Nakora dlouho zíral, než odpověděl: "Když mi bylo osm nebo devět. Jak víš o těch hlasech?"
"Protože jsem je taky slýchával, když jsem byl stejného věku."
"Co ti říkaly?" zajímal se Bek a dychtivě hleděl na Nakora, jak čekal, že promluví.
"Že já… musím být někde jinde."
Bekův obličej se rozzářil úsměvem. "To taky slýchám." Pak úsměv zmizel. "To a další věci."
"Jaké další věci?" tázal se Nakor.
"Nevím." Bek pokrčil rameny a díval se do země. "Někdy to nejsou skutečné hlasy ale… pocity, že musím něco udělat. Někoho zranit. Něco vzít. Někam jít." Ohlédl se k jeskyni. "To jsem cítil, když jsem se doslechl o té jeskyni. Někteří z hochů, co se mnou byli, se nechtěli namáhat, ale já věděl, že sem musím přijít."
Nakor přikývl. "Kdy ty sny začaly?"
Bek zavřel oči, jako kdyby ho náhle něco zabolelo. "Nepamatuju se, že bych je neměl." Otevřel oči a znovu hleděl do prázdna. "Jsou -" Po chvíli ticha Nakor laskavě promluvil: "Jsou co?"
Bek se na Nakora podíval. "Je to, jako když se dívám z okna nebo stojím ve věži a dívám se dolů. Vidím věci… místa… lidi, jak něco dělají." Opět se zahleděl do dálky. "Násilné věci, Nakore. Vidím bitvy, znásilňování, hořící města… Někdy je toho na mě až příliš. Je to, jako když potkáš děvče, které má rádo fackování při milování, a tak ji mlátíš. A pak dospěješ k bodu, kdy chce, abys přestal… a ty jsi tam, ruku držíš napřaženou a víš, že se jí to už vůbec nelíbí, ale taky víš, že když ji udeříš právě ještě jednou, udělá ti to dobře. Ona se bojí a začne křičet, ale ty se cítíš ještě líp. Když ji ale uhodíš, ona se přestane bát, protože bude v bezvědomí -"
"Nebo mrtvá," dokončil Nakor tiše.
Bek pokrčil rameny. "Nebo mrtvá. Je to kdesi uprostřed, je to jako být na hraně, vědět, že v jednu chvíli se všechno může změnit. Jako skákat na koni přes překážku, která mohla být příliš vysoká, nebo jako ten pocit, když vběhneš do dveří a víš, že uvnitř místnosti je zrovna někdo, kdo tě chce zabít." Oči měl teď doširoka otevřené a upíral na Nakora šílený pohled. "Vždy vstávám s pocitem děsu, jako kdybych čekal, že se něco přihodí."
"Neustálé očekávání?"
"Ano! Očekávání, jako když ty scény jsou… těsně mimo dosah… víš?" Ztratil svůj šílený výraz a tvář se mu změnila v

přemýšlivou masku.
"Ano," potvrdil tiše Nakor. "Já vím."
Bekovy rysy se opět zkřivily. "Ale když ty věci dělám -" Držel ruku otevřenou a hleděl na svoji dlaň. "Když udeřím to děvče. Silně. Opravdu silně. Nebo když vedu koně přes překážku - i kdyby měl nechat střeva na plotě nebo si zlomit nohu při doskoku - nebo když vběhnu do dveří a zabiju toho, kdo tam je, ať je to kdokoliv -"
"Ty sny se na chvíli zastaví," dokončil Nakor.
"Ano!" vstal Bek. "Ty fakt rozumíš! Jak to víš?"
"Protože před mnoha lety jsem měl také sny."
"Nutily tě dělat věci?"
Nakor pokrčil rameny. "Když jsem podle nich jednal, ano, na chvíli přestaly. Stal jsem se hráčem, a když jsem někoho obehrál o spoustu peněz, pak se sny na pár dní zastavily. Stal jsem se smělým podvodníkem a když jsem někoho podvedl, sny přestaly asi tak na týden. Čím větší škodu jsem nadělal při falešném hraní, lžích a krádežích, tím déle jsem byl bez těch snů."
Bek potřásl hlavou. "Když začnu boj nebo přinutím někoho udělat něco -"
"Špatného?"
Bek pokrčil rameny. "Nerozeznávám špatné a dobré, jen vím, co chci já. Když donutím někoho něco udělat, on to nechce udělat -"
"Jako třeba?"
"Asi před dvěma roky jsme Drago a já byli v jednom městě poblíž Lanady," začal Bek. "Drago byl muž, kterého jsem tam potkal v bordelu. Byli jsme oba opilí a vzali jsme ta dvě děvčata nahoru - nevím, čí nápad to byl, jestli jeho nebo můj." Bekův zrak se opět vzdálil, jako by viděl, na co vzpomíná. "Jedné z těch děvek se líbilo, když jsem ji mlátil - vždycky jsem takové vyžadoval. Tahle byla tygřice. Vřískala a hulákala a škrábala a kousala." Na chvíli se odmlčel a pak pokrčil rameny. "V každém případě to začalo být drsnější, než se jí zamlouvalo, aspoň předpokládám, protože přešla od křiku a hulákání k řevu a jekotu. Drago mi držel ruku a říkal, abych přestal, tak jsem ho zabil. Pak ječela obě děvčata, tak jsem je zabil taky." Bek se podíval na Nakora. "Opravdu nevím, jak se mi události vymkly z rukou, ale vymkly se."
"Ano, vymkly."
Bek se usmál. "Je to ale dobrý pocit, když se události vymknou kontrole, víš?"
Nakor vstal. "Vím." Udělal krok a postavil se vedle Beka, který k němu vzhlédl, aniž by se šílený výraz v jeho tváři změnil.
"Ty mi teď chceš ublížit, že?"
"Ano, chci," řekl Nakor a natáhl ruku nad Bekovu hlavu. Když se Bek pohnul, aby se bránil, z Nakorovy dlaně vylétlo světlo a statného mladého bojovníka na místě zmrazilo. Stiskl zuby a začaly se mu protáčet oči. Taky začal vydávat podivné zvuky. Začínaly hluboko v jeho hrudi, hluboké mručení, které stoupalo do výšky, jak si zvuk razil cestu hrdlem, kde se přeměnil v drsný výdech. Zvuk narůstal na síle, až z něj byl nejvyšší výkřik bolesti, která přerostla v agónii.
Trvalo to, dokud ještě Bekovi zbýval v plicích vzduch, který by vydechl. Mohl se pouze nekontrolovatelně třást. Zuby měl stále zaťaté a obličej mu zrudl. Oči měl teď úplně obrácené, takže bylo vidět pouze bělmo. Pak začal získávat tmavší barvu - od rudé do fialové - a když nabyl modré barvy, Nakor ruku odtáhl.
Trhané zalapání po dechu rozřízlo ticho, jak se Bek roztřásl hrůzou a přepadl dozadu. Ležel na zemi, chvěl se a kroutil. Oči měl konečně zavřené.
Nakor se stále nehýbal a sledoval mohutného mládence, jak se chvěje jako člověk při záchvatu. Po dlouhých pěti minutách zuřivost povolila. Pak se Bek pomalu nadechl a zůstal v klidu. Dalších pět minut ležel, jako by spal, načež zasténal a otevřel oči.
Dvakrát zamrkal, potom upřel zrak na Nakora. Pomalu si sedl a prohlásil: "To bylo… úžasné." Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a pak se usmál. "Líbilo se mi to!"
Nakor natáhl ruku a pomohl Bekovi vstát. "Ty máš požitek z bolesti?"
Bek si ohmatal tělo, aby se ujistil, že nikde není poničené, a přiznal: "Někdy ano. Bolest… probouzí. Udržuje tě ve střehu, v pohotovosti. Nejdřív se ji pokoušíš odstrčit, aby přestala, ale když nepřestává, můžeš… se do ní ponořit. Tak by se to asi dalo říct. Překonáš tu bolest a na druhé straně je…" Podíval se na Nakora, jako kdyby hledal pojem či slovo.
"Jasno."
Bek rozevřel oči dokořán a přikývl. "Ano! Jasno. Potom vidíš věci odlišně! Nic jiného se tomu nevyrovná. Bolest se změní v pocit, který neumím popsat. Ale ty víš, co mám na mysli!"
Nakor přisvědčil. "Bohužel, vím."
"Cos mi to udělal?"
"Je to jen trik, který znám," vysvětlil Nakor. "Je v tobě něco, proč jsi takový, jaký jsi. Musel jsem to najít a pak jsem to musel… omezit."
Bek se osahával na prsou, jako by něco cítil. "Omezit? Necítím žádný rozdíl."
Nakor se obrátil a hleděl k obzoru. "Já vím. Ale na chvíli se ti nebude chtít působit potíže. A taky se ti nebude nic zdát." Otočil se zpátky k Bekovi. "Den teprve začal a já musím udělat nějakou práci. Na pár minut tě opustím. Hned budu zpátky." Sáhl do batohu a vytáhl zlatě zbarvenou kouli. Zmáčkl tlačítko a zmizel.
*
Pug vzhlédl, když se Nakor objevil v jeho pracovně. "Co je?"
"Vzpomínáš si na toho mladíka, o kterém jsem se zmiňoval ve včerejší zprávě?"

"Ten, co zkoušel Tomase? Samozřejmě."
"Od chvíle, kdy dorazil k jeskyni, mám ohledně něho podezření, a teď jsem si jistý."
"Jistý čím, Nakore?"
"Vyprávěl jsem ti o božích snech a vzpomínkách. Ale co jsem ti říkal o… fragmentech?"
"Že občas bůh projevuje svoji moc přímo ve smrtelníkovi," pravil Pug. "Malinký kousek boha je umístěný v duši člověka. Proč?"
"Už těm dohadům dál nevěřím. Vím to. Takovou osobou je Bek."
"Jsi si jistý?"
"Ano. A on znamená velkou příležitost a současně velké nebezpečí."
Pug se zahleděl na Nakora a přimhouřil oči. "Pokračuj."
"Použil jsem trik, kdy se musím… dotknout něčeho uvnitř osoby. Je to užitečné, když chceš vědět, jestli má v sobě někdo něco neobvyklého, jako třeba když je posedlý démonem."
"Dovedu si představit, že to může být užitečné."
Nakor pokračoval: "Taky ti to pomůže, aby ses dozvěděl, když ti někdo lže. Ale to není tak důležité. Když jsem prohledával Beka, našel jsem malinkatý fragment boha. Ten nejmenší možný projev božského vědomí a spolu s ním síly, pro které je Bek tak nebezpečný a nepředvídatelný. Pugu, Bek v sobě nese částečku Bezejmenného."
Pug se opřel o opěradlo, ve tváři měl výraz čistého údivu, po němž po chvíli následovalo znepokojení. "Jsi si jistý?"
"Naprosto. Jsem si jistý."
Pug se zavrtěl na židli. "Co to znamená?"
"To znamená, že ve hře jsou síly většího rozsahu, než jsme si mysleli, neboť jestli dovede Bezejmenný projevit i malinkatou část své bytosti zde -"
"Bude zřejmě schopný projevit celou svou bytost."
"Ano, Pugu." Nakor se zahleděl na svého dlouholetého přítele. "Našel si cestu zpátky do Midkemie. A my musíme najít způsob, jak jeho návratu zabránit."

XI
Spiknutí

Jezdci se zastavili.
Tři prachem pokryté postavy stály na vrcholu stoupání na silnici od Khallary do města Keshe. Caleb ukázal na světla odrážející se proti spodní straně mraků v dálce a oznámil: "To je Kesh."
Zane se zeptal: "Jak je velká?"
Caleb sesedl s koně. "Hodně velká. Je to největší město na světě."
Čtyři dny už byli v sedle. Dost dlouho, aby chlapci získali víc zkušeností na koňské hřbetu a dostatečně se pokryli prachem a potem, a tím přesvědčili stráže u městských bran, že na koních jedou celou cestu z Doliny snů. I kdyby cestou měnili koně, zabrala by jim víc než tři měsíce. Chlapci však rychle zjistili, že jejich nevlastní otec má zdroje, které by si před rokem asi ani neuměli představit.
Všichni vyjeli z Hvězdna den po svatbě a okázale se vraceli na sever zhruba směrem, kterým žila Calebova rodina. Jakmile byli venku z města, Caleb použil jeden z těch kulatých předmětů, který chlapci začali označovat jako "cestovní kouli", a přenesl sebe, Marii a chlapce na Čarodějův ostrov.
Calebovi zabralo celý den, než seznámil novomanželku se svou rodinou a s naprosto nečekanými obyvateli ostrova. Většina pojmů spojených s místem - velká magie, cizí světy a cestování k nim, rasy nepocházející z Midkemie - byla pro ni pochopitelně neurčitá, ačkoliv věděl, že je Marie časem pochopí. Ačkoliv se ocitla před tolika nečekanými věcmi, potěšila Caleba svým postojem a stejně tak snahou vycházet s jeho rodiči. Ještě víc ho potěšila zřejmou radostí z jejich komnat, které byly ve srovnání s tím, co znala z Hvězdna, jako z paláce, a také tím, že lehce získala lásku jeho rodičů.
Jediný napjatý okamžik nastal, když se objevily sestry z Pithirendaru, pokryté girlandami bílých oleandrů a čímsi dalším, aby chlapce přivítaly zpátky na ostrově. Jejich přehnaná ukázka citů byla víc, než mohla Marie na první pohled snést.
Caleb ji odváděl pryč a varoval ji: "Mnohé, co tady uvidíš, bude podivné, ale jednu věc měj na paměti především: na tomto ostrově není nikdo, kdo by tobě nebo tvým chlapcům přál něco zlého, právě naopak."
Loupla okem přes rameno na děvčata, která se vrhala jejím synům kolem krku, a zamračila se. "Vypadá to, jako o něco víc než dobré, Calebe."
"Ty jsi z Hvězdna, Marie. Potkala jsi různé lidi z Království a z Říše. Každý národ má odlišné zvyky a obyčeje. Už jsi viděla vše, co si člověk dokáže o lidech představit."
"Ještě jsem neviděla děvčata se zelenou pletí, aby se za plného denního světla pokoušely svléci mé chlapce!"
Caleb se nad tím rozesmál. "Ony jen chtějí, aby si s nimi šli chlapci zaplavat." Ukázal prstem. "Můj otec postavil jezero tam dole, než jsem se narodil -"
"Postavil jezero?"
"- protože moje matka nesnášela, že musí chodit celou cestu až na pláž, když si chce zaplavat. Každopádně, mládež z Pithirendaru musí trávit velkou část času ve vodě nebo v její blízkosti. Je to nezbytné pro jejich zdraví."
Marie nevypadala přesvědčeně, ale Caleb chápal, že pro matky synové opravdu nikdy nevyrostou. Znal to z vlastní zkušenosti.
Strávili společně další noc a následující ráno opustili Caleb a chlapci Čarodějův ostrov. Použili kouli, aby se dostali do stáje v Landrethu, kterou vlastnilo konkláve, a pak kouli použili znovu, aby se přenesli na silnici, po níž právě cestovali.

Caleb odsedlal koně a chlapci učinili totéž. "Proč teď nepřidáme do kroku?" zeptal se Tad. "Ta světla vypadají blízko."
"Protože nejsou. Je to půl dne jízdy k vnějším hranicím města - mimo starobylé hradby - a pak další dvě hodiny v sedle k bránám. Budeme tam zítra pozdě odpoledne."
Zane sundal sedlo a uvázal koně tam, kde mohl spásat trávu u cesty. Když si klekal, poznamenal: "Musí být veliké. Nikdy jsem na obloze neviděl tolik světel."
"Tisíce luceren a loučí, Zane," vypočetl Caleb.
Tad se připojil k bratrovi a oba sledovali vzdálené město, jež se zdálo být v kontrastu se stmívající se oblohou jasnější.
Caleb rozdělal oheň, a když dojedli svoje porce, opřel se a pobídl je: "Znovu."
Chlapci se podívali jeden na druhého a Tad naznačil, že by měl začít Zane.
"Jsi obchodník z Doliny jménem Caleb."
Tad dodal: "Myslím, že si dokážeme zapamatovat jen to."
Caleb zvedl oblázek a hodil ho po něm. Tad se mu snadno vyhnul a zazubil se. "Jsme tví dva velmi talentovaní, velmi bystří a schopní, pěkní a velmi udatní učedníci, Tad a Zane."
Zane přikývl. "Také dost snadné k zapamatování."
"S čím obchodujeme?"
"S tím i s oním," odpověděl Tad. "Vždy pátráme po vzácném zboží velké ceny, které by se dalo prodat v Království. Drahokamy, šperky, jemná ruční práce, cokoliv, co se dá snadno převážet a znamená velký zisk."
"Nevezeme však velké množství zlata," dodal Zane. "Obchodujeme s ceninami a známe bankovní věřitele odsud až do Krondoru."
"Proč nejste se svým mistrem?"
Zane odpověděl: "Vyslal nás na trh, abychom vyhledali zboží, které šlechta a bohatí občané na severu chtějí kupovat. Když najdeme něco, co by stálo za zmínku, nahlásíme to našemu mistrovi, který se tam navrátí, aby posoudil, jestli věc stojí za obchodování."
Tad dodal: "Nemáme dovoleno vázat našeho pána k jakékoliv transakci, a když vzbudíme dojem, že jsme se snad zavázali k nákupu, budeme přísně zbiti."
Caleb cepoval chlapce v té historce a zahrnoval je dostatečně základními otázkami a věcmi, které zabezpečí, aby prošli jako učedníci obchodníka. Pak s nimi začal probírat další záležitosti, které potřebovali znát: koho kontaktovat, když se s ním něco stane, místa, kde mohou najít bezpečné zázemí, a konečně co dělat, když se dozvědí, že on je mrtev.
Schoval si tento bod na závěr, neboť chtěl v chlapcích vzbudit dojem, jak nebezpečná může být cesta před nimi. Zabralo to několik rozhovorů, než je přesvědčil, že nebezpečí, vyplývající z příslušnosti k jeho rodině a z práce ve prospěch těch na Čarodějově ostrově, nepřehání.
Chlapci se uložili ke spánku a Caleb si vzal první hlídku. Všiml si, jak rychle Tad a Zane usnuli. V mihotavém světle táborového ohně vypadali spíš jako chlapci, kterými bývali, než jako muži, kterými se stávali. Nebylo to poprvé, co se v duchu modlil, aby nepřecenil jejich možnosti nebo aby nepodcenil svou vlastní schopnost udržet je v bezpečí.
*
Ti tři projížděli pomalu davem lidí a pokoušeli se uřídit směr, zatímco chlapci kulili oči na exotické město Kesh. Bylo právě takové, jaké Caleb sliboval. Nepodobalo se žádnému jinému ve světě Midkemie.
Někdy dopoledne začali oceňovat neuvěřitelné rozpětí toho místa, poté co shlédli horní město a pevnost na vrcholu plošiny přehlížející dolní město a břehy Nekonečné hlubiny. Z dálky vypadalo jako vrchol vzdálené hory, ale jakmile se přiblížili, uviděli, co to je ve skutečnosti - mohutný palác obklopený opevněným městem, postavený vysoko nad všemi přístupy ze země či z vody. Srdce Říše Velká Kesh.
Den byl jasný a výhled na velkou pevnost nebyl zastíněn mlhou, oparem ani mraky. Chlapci poznamenali nejméně pětkrát, jak rozlehlá budova to je. Caleb jim vysvětlil, že ohromná stavba byla budována celé generace a že sama v sobě vlastně ukrývá další město. Vyprávěl jim o halách rozlehlých jako jeskyně a mnoha komnatách obývaných císařskou rodinou, správci císařství, vlastním domácím služebnictvem - pod bedlivým dohledem velitele pevnosti, správce budovy - a jak je v ní stále ještě dost místa pro komnaty a řady pokojů pro lordy a pány Keshe, stejně jako pro samotnou velkou galerii lordů a pánů. V rámci budovy byly také roztroušeny zahrady, některé obklopovaly fontány a jezírka.
Jednu dobu pouze čistokrevní - původní keshanský kmen, který obsadil tuto oblast kolem velké Nekonečné hlubiny - směli pobývat v budově po slunce západu. Jedinou výjimkou byli členové královských rodin, vládnoucí šlechty a velvyslanci, a těm byl vyčleněn určitý kout císařského paláce od slunce západu do jeho východu.
Teď, říkal Caleb, je situace méně formální, protože i šlechticům bez čisté krve je povoleno setrvávat v horním městě. K tomu však dochází zřídka a považuje se to za obrovské privilegium. Caleb nikdy nenavštívil horní město, ale znal hodně těch, kdo ano.
Když si proráželi cestu zaplněnými ulicemi, chlapci se otáčeli na jednu a na druhou stranu a pokoušeli se najít smysl v prolínání obrazů, pachů a zvuků kolem sebe. Caleb ukázal prstem na několik hlavních orientačních bodů k zapamatování, aby se naučili plán města a byli schopni se rychle orientovat. Chlapci však byli přehlušeni novostí všeho a Caleb věděl, že nemají ani potuchu, kde jsou.
Tad a Zane žasli. Kamkoliv se podívali, setkali se s něčím novým. Keshanský oděv, kakofonie jazyků, pachů, výjevů. Obyvatelé ze všech koutů Říše a cestující z celého světa se nahrnuli do Velké Keshe. Hrdí ashuntští podkoní s plstěnými klobouky se širokou krempou pokrytou peřím, cosodští obchodníci se svými světlými hábity s oranžovými, červenými, žlutými a citrónovými vzory a jajormirští okultisté tancující v kruzích s žebráckými miskami u nohou, to vše trojici jezdců zpomalovalo. Karavana otroků si prorážela cestu jedním z menších tržišť a oba chlapci udiveně hleděli na bídu nešťastníků při jejich cestě do otrokářské čtvrti.

Za každým rohem, kolem kterého zahnuli, se jim otevřel nový pohled, a neustále byli obleženi žebráky, podomními obchodníky a zloději. Chlapci často odráželi zvědavé ruce, jež se natahovaly, aby prozkoumaly, jestli snad pod sedlem není schovaný měšec.
Kočí vezoucí čistokrevné si probíjeli cestu ulicemi pomocí bičů, jimiž se rozháněli nad hlavami prostých lidí, kteří se krčili, aby uvolnili cestu šlechticům. Hlasité zahřmění okovaných bot, jež dunělo na kamenné dlažbě, donutilo chlapce, aby se otočili v sedle. Spatřili celou setninu černě oděných vojáků mašírujících středem.
Caleb jim pokynul, aby zavedli koně na kraj ulice, a než dojeli ke kraji, vojáci kolem nich prošli. I kočí šli z cesty stovce mužů, jež proti nim pochodovala. Byli od hlavy až k patě ve zbroji. Měli černé zašpičatělé přilby s chrániči nosu a kroužkovými chrániči krku, černé hrudní pláty na černých kožených kabátcích, zdobené jednoduchým keshanským královským sokolem, rukavice a nohavice - vše zhotovené z černé oceli. Štíty měli čtyřhranné a lehce zakřivené, takže z nich mohli vytvořit do sebe zapadající štítovou stěnu, a všichni vojáci nesli krátký oštěp na rameni a krátký meč u boku.
Seržanti měli přilby, na nichž byly krátké kroužky a na jejichž vrcholu byl hřeben z koňských žíní. Za nimi jeli na koních důstojníci ve slušivých stejnokrojích, až na to, že jejich chocholy se táhly zpředu dozadu a žíně byly o šířku dlaně vyšší než u seržantů.
"To je vnitřní legie," vysvětlil Caleb, když chlapci v úžasu hleděli. "Keshanští Psí vojáci jsou umístěni odsud až po Dolinu, ale tihle chlapíci chrání hlavní město a císařský palác. Ani nevystrčí nos z města, což je dobré pro jejich sousedy, jelikož do této legie vybírají především ty nejhrubější bastardy z vojska." Ukázal prstem k pevnosti na vrcholku plošiny.
Sotva vojáci prošli, naznačil jim, aby se opět rozjeli, a po další půlhodině dorazili k hostinci. Na štítě měl tři vrby vedle sebe. Caleb vedl Tada a Zana vraty do dvora. Nějaký chlapec jim spěchal v ústrety.
Jakmile předali koně lokaji, vstoupili do hostince. Měl prostornou, čistou tichou nálevnu a oni zamířili přímo k výčepu, kde je pozdravil vysoký, útlý muž s kovově šedými vlasy a mohutným vousem. "Calebe!" vykřikl namísto pozdravu. "To je dobře, že tě zase vidím. Kdo jsou ti mladíci za tebou?"
"Toto je Tad." Caleb položil ruku na Tadovo rameno, "a toto je Zane," dodal a položil druhou ruku na rameno Zana. "To jsou moji synové."
"Synové!" zvolal barman obcházeje pult, aby podal ruku na pozdrav. "Znám tě celé roky a nikdy ani slovo, že jsi ženatý a navíc že máš syny."
"To je nedávná záležitost. Adoptoval jsem je." Pořádně jim stiskl ramena a poplácal je po zádech. Potom pravil: "Chlapci, toto je Pablo Maguire, majitel Tří vrb."
Chlapci si vyměnili pohledy, když slyšeli to jméno, protože bylo v Keshi tak cizí jako by bylo tsuranské, a starý hostinský to zaznamenal. Usmál se. "Moje matka je z Rodezu - takže Pablo, po mém dědečkovi - a můj otec přišel z Kinnochaide." Použil kinnochský název pro kinnochskou provincii. "Proto jsem Maguire. A pokud jde o to, jak se stalo, že vedu krčmu v srdci Velké Keshe, tak to je jiná historka na někdy jindy." Hovořil zpěvavým rytmem, kterým mluví lidé z Kinnochu a který zjevně dodávají každému jazyku, jelikož mluvil keshansky.
"Budu potřebovat dva pokoje," oznámil Caleb. "Nebo jeden velký na konci chodby, pokud je volný."
"Není, bohužel, protože ho už obsadila vznešená dáma se svými dcerami." Pohlédl na chlapce a varoval je: "Raději se jim obloukem vyhněte, mládenci, protože to jsou čistokrevní."
Calebovi vylétlo obočí vzhůru v tiché otázce a Maguire předstíral, že se obhajuje. "Co? Slušná dáma se nemůže usadit v mém hostinci?"
Caleb se zasmál. "Jedna očividně může, a tak tu je."
Pablo měl smích v očích, když říkal: "Já vím, co si myslíš. Se všemi těmi velkými ubytovacími domy ve městě, proč tady? Nu, abych pravdu řekl, všichni nejsou bohatí či vysoce urození, ačkoliv -" jeho poznámka směřovala k chlapcům "- všichni se chovají, jako by byli příbuzní císaře, a i ten nejnižší s čistou krví je ještě urozenější než nejurozenější z nás ostatních!" Hleděl na Caleba a pokračoval: "Tato dáma je tu kvůli slavnosti letního slunovratu."
"Do té schází ještě měsíc," poznamenal Caleb.
"No, ona a dívky teď právě nakupují. Myslím, že její manžel je guvernér či nějaký významný muž v jedné z jižních provincií a že dorazí, aby složil hold císařské rodině nebo něco takového. Ona mi nic neříká, takže jsem celý minulý týden musel skládat střípky informací. Budou tady chvíli, takže -" znovu se podíval na chlapce "- jestli si chcete udržet hlavy na krku, nechte ty dívky na pokoji. Čistokrevní nemají smysl pro humor, když dojde na styky jejich dcer s prostými chlapci."
Tad a Zane se podívali jeden na druhého a Tad pokrčil rameny. "Budeme se chovat slušně."
Caleb jim oběma znovu sevřel rameno a podotkl: "Postarám se, aby tomu tak bylo. Teď se pojďme umýt a dáme si něco k jídlu. Mám rychlou pochůzku, takže musím běžet, a pak se můžeme podívat na večerní město. Zítra začneme pracovat."
Tad a Zane přikývli. Věděli, že "pracovat" má dva významy, a byli velmi nervózní z toho, který nebude zřejmý.
*
Zane ukázal prstem. "Podívej se na tyhle."
Tad přikývl a oba se přesunuli k prodejci, jehož stánek byl umístěný proti nejjižnější hraniční zdi hlavního bazaru ve čtvrti Hajana dolního města. Chlapci teď byli v Keshi už týden a stále měli velké potíže, aby se neztratili.
Plnili totéž poslání každý den, zatímco Caleb byl pryč za svými vlastními záležitostmi. Procházeli obchodní čtvrti města, všímali si všeho, co viděli, a pak na konci dne vyprávěli Calebovi, čeho byli svědky. Jejich zastírací historka byla, že pátrají po možném zajímavém zboží, které by prodali na severu - zvlášť v Krondoru, a že jsou z Doliny snů, proto ten jejich podivný přízvuk.

Novost keshanského města se začala vytrácet, přestože jejich pozornost byla neustále snadno rozptýlena některou z mladších ženských obyvatelek, co prošla kolem. Zvyky v odívání se měnily, příslušníci některých kmenů chodili zahalení od hlavy k patě, kdy jim byly vidět pouze oči, téměř úplně nazí zase byli oshanští lovci lvů, dingazinští pastevci dobytka či samotní čistokrevní. Hoši často stáli v tichém údivu, když dívka s tmavou pletí cizí krásy kráčela kolem, nevšímajíc si neohrabaných mladíků ze severu. Avšak i toto rozptýlení začínalo být okoukané, jak si na ně zvykali. A z několika špatně načasovaných předeher, které předvedli dívkám ve městě, se jim dostalo poučení, že na zahraniční návštěvníky se zde pohlíží jako na někoho, kdo sotva stojí za zdvořilé chování, natož pak přátelství. Caleb je varoval, že Resh je říší mnoha národností, z nichž některé jsou zarytí nepřátelé druhých, a že pouze železná ruka císaře jim zabraňuje v otevřeném válčení. Zdvořilé chování vyplývalo z vládnoucího práva, netýkalo se společnosti.
Zane naznačil Tadovi, aby ho následoval k prodavačově stolku. Prošli kolem prodavače nabízejícího chlazenou citrónovou šťávu z kameninového džbánu, který měl přivázaný na zádech. Chlapci byli oblečeni ve svých nejvzdušnějších šatech a stále ještě nepřivykli horku, ačkoliv jim bylo řečeno, že ve městě nastane během několika příštích měsíců ještě větší vedro.
Zana uchvátila neobvyklá přehlídka duchovních ikon. Některé obrazy chlapci znali, ale některé ne. Zkoumali je pod ostražitým pohledem obchodníka, který vypadal, že je ve střehu pro případ, že by se pokusili se zbožím zdrhnout, aniž by za ně zaplatili. Po několika minutách se začal dožadovat: "Kupte hned, nebo jděte dál. Na takové, jako jste vy, nemám čas."
Tadovi se rozšířily oči. Celý týden ho pořád dokola peskovali prodavači, aby koupil nebo šel dál, jelikož o chlapce bez peněz neměli žádný zájem. Prohlásil: "Můj pán nám poručil najít zboží na prodej, které bychom vzali na sever a prodali v Ostrovním království."
"A kdo asi ten váš pán je, ó hostiteli tisíce blech?"
Zane se pokusil nesmát. Obvyklé výpady na tržišti mu připadaly náramně zábavné. Tada to jen rozdráždilo. "Caleb, zámožný obchodník se sídlem v Dolině snů. Obchoduje od jednoho konce Hořkého moře k druhému. Máš nějaké zdroje, abys mohl tyto kuriozity dodávat ve větším množství?"
Obchodník se tvářil, že stále váhá, ale přesto změnil tón hlasu. "Pokud je to pravda, záleželo by na tom, co představuje "větší množství". Některé z těchto předmětů vyžadují ruční práci a k jejich výrobě je třeba mnoho dní."
Zane stál a prohlížel si různé ikony a amulety. Jeden zvedl a zíral na něj ještě soustředěněji. Pomalu ho položil nazpátek.
Tad navrhl: "Řekněme, že asi desítku od každého z nejběžnějších bohů uctívaných na severu?"
"Týden, možná dva," zareagoval muž cítící možný obchod.
Zane popadl Tada za zápěstí, zmáčkl a prohlásil: "Promluvíme s naším mistrem, a pokud bude mít zájem, vrátíme se zítra."
Zane nečekal, až Tad dodá něco víc, a napůl ho vedl, napůl tlačil pryč od stánku. Když se ztratili v davu a byli daleko od obchodníka, Tad vyhrkl: "Co?"
"Jedna z těch ikon vypadala jako ta, co nám Caleb řekl, že máme hledat. Vypadala jako sova."
Tad se ohlédl přes rameno a pak navrhl: "Měli bychom jít zpátky ke Třem vrbám a říct mu to."
Chlapci si pospíšili a vydali se tou nejkratší cestou zpátky k hospodě, co si dokázali zapamatovat. Stejně jim to trvalo skoro hodinu, než ji našli.
Caleb seděl v rohu u stolu s dalším mužem. Podsaditý chlapík měl červený turban, těžkou brokátovou vestu - navzdory letnímu horku - oblečenou přes nejjemnější lněnou košili. Obličej měl tmavý, jako sluncem vyčiněnou kůži, a tmavšíma očima sledoval chlapce, když přicházeli ke stolu.
Zane se zastavil, zatímco Tad se zeptal: "Calebe, můžeme s tebou na chvíli mluvit, prosím?"
Caleb se obrátil, aby se na chlapce podíval, a poznamenal: "Jste zpátky brzo."
"Našli jsme něco, o čem si myslíme, že by tě mohlo zajímat," vysvětlil Zane.
Caleb přikývl, zatímco druhý muž vstal. "Chlapci, toto je Chezarul, obchodník ze západu Říše. Je stejně lakomý při obchodování, jako je štědrý ke svým přátelům." Muži řekl: "Toto jsou moji adoptovaní synové."
"Pak vás tedy vítám v největším městě na světě. Od teď až do konce vašich dní jste vítanými hosty v mém domě."
Uklonil se a pak si s každým z chlapců potřásl rukou.
Chezarul se znovu posadil a Tad připomenul: "Calebe, kdybys měl chvilku, soukromě… ?"
Oba muži se zvedli a Caleb se zeptal: "Omluvíš mě?"
Chezarul se uklonil a pravil: "Přiveď chlapce zítra do mého obchodu, Calebe."
Odešel a oni se rychle přesunuli nahoru do soukromí svého pokoje. "Co je?"
Zane rychle popsal, co právě viděli, a podotkl: "Nevím, jestli je to ten samý amulet, o kterém jsi nám řekl, abychom po něm pátrali, ale mohl by být."
"Kéž bych si byl vzpomněl, že vám mám ukázat ten, co vlastní můj otec," vzdychl Caleb. "Dělo se ale příliš mnoho věcí, když jsme odjížděli." Odmlčel se a pak přikývl. "Zítra s vámi půjdu a pokud tam ten prodavač bude, koupíme nějaké jeho tretky s příslibem, že jich koupíme víc. To by ho mělo donutit, aby se spojil se svým zdrojem, a my ho můžeme sledovat." Položil ruku Zanovi na rameno. "Udělals to dobře."
Zane vypadal spokojený sám se sebou.
"Mám nějaké pochůzky k vyřízení na další dvě hodiny. Běžte a dělejte, co chcete, ale nezkoušejte vyhledávat příliš mnoho potíží. Buďte zpátky za dvě hodiny a společně povečeříme."
"Ano, Calebe," přikývl Tad, když jejich nevlastní otec odcházel z pokoje.
"Co teď?" zeptal se Tad.
"Já nevím," odpověděl Zane. "Mohli bychom tu třeba chvíli odpočívat?"
"Příliš horko," namítl Tad. "Já bych třeba jako dřív prozkoumal, jestli by nás někde nepřivítali, někde, kde se

pobavíme."
Zane se zazubil. "Máš na mysli místo, kde na nás nebudou děvčata plivat jen proto, že máme divný přízvuk."
"To taky," vrátil mu Tad úsměv. "Slyšel jsem, že u brány k východní karavanseráji je náměstíčko, kde se scházejí cizinci. Možná tam...?"
Jakmile Zane otevřel dveře dokořán, setkal se s momentálně zmateným výjevem. Mírně obtloustlá starší žena oblečená podle módy původních Keshanů kráčela chodbou, následována dvěma nádhernými dívkami. Obě byly, stejně jako jejich matka, oblečené ve lněných sukních, připevněných brožemi na bocích, a kolem krku měly náhrdelníky. Vlasy měly zkrášlené velkým množstvím korálků a při chůzi na nich chrastily prsteny a náramky. Jedna z dívek zachytila jeho pohled a usmála se, zatímco druhá se zdála být zaměstnaná něčím, co jí vykládala její matka.
Zane se náhle zastavil a Tad do něho narazil a žduchnutím ho donutil vkročit do chodby. Dívka, která se otočila, aby se podívala, kdo je ve dveřích, se zachichotala a udělala krok stranou, což umožnilo její sestře, aby se také podívala směrem k chlapcům. Zane se už už chystal zamumlat omluvu, že je vylekal, když se jejich matka otočila a uviděla dva poněkud rozcuchané chlapce, stále pokryté špínou, protože den strávili ve městě pod pražícím sluncem.
"Mamanaud!" zavolala a hlas jí stoupal do rozzlobeného tónu. Ukázala na chlapce.
Zane se otočil, aby se podíval na Tada, a podivil se: "Mamanaud?"
Vzápětí dvě pěsti velikosti šunky popadly chlapce za ramena a největší muž, kterého kdy viděli, je tvrdě hodil zpátky do jejich pokoje. Oba mládenci skončili na hromadě, zatímco starší žena na chodbě vřískala, což neurčitě znělo jako urážky na jejich adresu. Do pokoje vstoupil velký muž a z opasku vytáhl velikou, velmi ostře zahnutou dýku.
Vše se odehrálo tak rychle, že si chlapci nebyli zcela jisti, co se děje. Obrovský muž udělal výhružný krok směrem k nim, najednou se však na rameni při ohbí jeho krku objevila čepel meče a jakýsi hlas za ním pronesl: "Nepokoušej se pohnout, příteli, pokud si nepřeješ vykrvácet."
Obrovský muž se zamračil a v půli kroku ztuhl. Jeho tvář vypadala jako tmavě hnědá dýně s očima a úzkým nosem nad širokými ústy. Ta žena křičela z chodby cosi nesrozumitelného a mužský hlas jí odpovídal: "Jsem si jistý, že to vše bylo jen nedorozumění, madam, a chlapci neměli na mysli ublížení či útok."
Znehybnělý mamut, který zabíral celé jejich zorné pole, chlapcům bránil ve výhledu skrz dveře. Potom chlapci zaslechli, jak Pablo Maguire říká: "Co se tady děje?"
Pak následovala konverzace tří osob. Žena křičela v téměř hysterické výšce, zatímco dva mužské hlasy se zřejmě pokoušely zmírnit její obavy.
Velký muž ve dveřích pomalu odložil svou dýku a vycouval ze dveří, takže teď hoši mohli spatřit šermíře stojícího za ním a s mečem na jeho šíji. "Teď stáhnu meč z tvého krku," pravil, "a ty se půjdeš podívat za svou paní, aniž bys dělal nějaký větší povyk."
Osobní strážce udělal krok vpřed a otočil se. Než mohl pohlédnout na majitele čepele, našel špičku zbraně opět na své šíji. "Ach, ach!" povzdechl si mladý muž s mečem. "To by nebylo moc moudré."
Velký muž ukročil, vrhl na hochy ošklivý pohled, obrátil se a zmizel v pokoji na konci chodby.
Muž s mečem přešel ke dveřím a zeptal se: "Chlapci, jste v pořádku?"
Tad a Zane přikývli. Tad poděkoval: "Jsme ti zavázáni."
"Ne doopravdy," odvětil muž zasunuje meč do pochvy. Měl tmavé vlasy a modré oči a pohyboval se jako kočka. Usmál se a vypadal mladší než před chvílí. "Šel jsem za nimi po schodech, a když jsem před sebou uviděl zmatek, myslel jsem, že bude nejlepší udržet tu horu masa - za předpokladu, že jde o člověka a ne nějakého oholeného trola - aby vám nerozpárala břicha." Rozhlédl se. "Vlastně jsem hledal muže jménem Caleb."
"To je náš nevlastní otec," vysvětlil Zane. "Chvíli bude pryč."
"Ach," pravil šermíř. "Dobrá, hádám, že musím přijít později. Jak dlouho asi bude pryč?"
"Říkal, že dvě hodiny," odpověděl Tad. "Chtěli jsme vyrazit a prozkoumat východní karavanseráj."
Muž přikývl. "Myslím, že tady pár minut počkám." Ukázal na konec chodby a pohnul bradou. "Jen abych se ujistil, že nejste sledováni. Nemyslím, že by Caleb ocenil, kdybych vás brzy na to nechal změnit v nasekané maso."
"Jsem Tad a tohle je Zane."
Muž se uklonil a chlapci viděli, že je vybraně oblečen. "Jsem Spear Sokol, Calebův starý přítel." Zamrkal na chlapce. "Jen běžte. Zkuste si najít nějakou zábavu, která nezahrnuje krvácení."
Ustoupil stranou, aby chlapci mohli vyjít z pokoje, a pak šel za nimi chodbou a dolů po schodech. Když došli do nálevny, Spear prohlásil: "Mám zprávu pro Caleba, pokud ho potkáte."
"Pane?" zeptal se Tad.
"Řekněte mu, že obvyklý čas, stejné místo dnes v noci. Máte to?"
Tad mu vzkaz zopakoval.
"Musím odejít, jen pro případ."
"Jen pro případ, pane?" zeptal se Tad.
"Ano, přesně," potvrdil Spear a vydal se ke dveřím. "Kdybych byl vámi, vyrazil bych ven a našel si zábavu, dokud se Caleb nevrátí. Ten osobní strážce tam nahoře by si vás oba dal k obědu a ještě měl v břiše místo pro vola." Zmizel ze dveří.
Tad se podíval na Zana. "Dobrá, stále je trochu denního světla. Pojďme obejít bazar."
Jelikož chlapci neviděli jinou možnost, vypravili se ven a rozhodli se využít poslední hodiny slunečního svitu na něco radostnějšího, než je nechat se rozmačkat Mamanaudem.

XII

Objev
Nakor se rozhlédl.
"Co přesně hledáme?"
Pug se rozmáchl rukou a vyznačil jí široký oblouk před sebou. "Od chvíle, kdy Leso Varen uprchl z Olaska, se pokoušíme zjistit rozsah jeho "vražedných trhlin" - lepší výraz mě nenapadá."
"To všechno vím," zdůraznil Nakor, kráčející po kolena vysokou trávou.
Nacházeli se s Ralanem Bekem uprostřed rozlehlého travnatého porostu, jenž se táhl dolů z hor směrem k východu, přibližně tři dny jízdy od hranic mezi Ostrovním královstvím a vévodstvím Maladon-Semrick. Kdyby byli cestovali v koňských sedlech z nejbližšího města, Maladonu, trvalo by jim to další čtyři dny.
Bek stál a přihlížel, jak dva muži před ním bloudí trávou. Zasmál se. "Budeme chodit pořád dokola celý den?"
Pug se podíval na mladíka, přivolávajícího neustále potíže, a kývl. "Dokud bude třeba. Více než před rokem jsme našli důkaz jisté velmi mocné černé magie, a aniž bych tě s tím dále zatěžoval, dejme tomu, že existuje vztah mezi touto magií a hromadou potíží, jež mají teprve přijít."
"Pomohlo by nám, kdybychom dokázali najít… stopu, jestli chceš, mezi místem vzniku této magie - v hlavním městě Olaska, v Opardumu - a nějakým jiným místem. Naše nejlepší výpočty ukazují, že bychom měli narazit na stopu někde tady poblíž, pokud ti to dává smysl."
Bek zavrtěl hlavou a zasmál se. "Jmenuješ místa, o kterých jsem nikdy neslyšel. V jednu chvíli jsme uprostřed zimy a vzápětí máme léto. Mluvíš divnou řečí, a přesto rozumím většině toho, co říkáš. Navíc," dodal po dalším zasmání, "jsem neměl možnost volby, jestli tu budu, nebo ne. Takže jsem tady." Upřeně se na Puga zahleděl. "A nic z toho nedává smysl."
Ukázal na lesík sto yardů na sever a dodal: "Ale myslím, že to, co hledáte, najdete támhle."
Pug zvedl obočí a podíval se na Nakora, který pokrčil rameny. Oba muži se otočili směrem k lesíku a Nakor namítl: "Nic necítím."
"Varen pilně pracoval, aby své dílo zamaskoval. Podívej, jak dlouho nám trvalo, než jsme vystopovali spojení až sem."
"Stůj tady, abychom mohli označit tento bod, kdybychom v lesíku něco našli," obrátil se Nakor na Beka.
Bek sňal černý klobouk, který vzal muži, jehož zabil u jeskyně talnoyů, a předstíral zdvořilou úklonu. "Tvoje přání je mi rozkazem, Nakore."
Dva staří přátelé vykročili směrem k lesíku a Pug se otázal: "Přemýšlel jsi už o tom, co bychom s ním měli udělat?"
Nakor odvětil: "Jednoduché řešení je zabít ho."
"V našem zájmu jsme už vraždili, ale jen když jsme došli k závěru, že není jiné cesty." Pug vrhl pohled zpět na Beka, který stál klidně tam, kde mu řekli aby čekal. "Jsem si jistý, že pokud bys neviděl žádnou jinou cestu, na Čarodějův ostrov bys ho nikdy nepřivedl."
"Pravda. Možná je tím nejnebezpečnějším mužem, jakého jsme kdy potkali." Nakor sáhl do batohu, vytáhl pomeranč a nabídl ho Pugovi, který zavrtěl hlavou. Malý hráč začal pomeranč loupat. "Je tak mocný ve svých dvaceti letech, dovedeš si představit, co se z něj může stát za sto či dvě stě let?"
"Přežije tak dlouho?" zeptal se Pug, když došli k okraji lesíka.
"Podívej se na sebe, na mě a na Mirandu," připomněl mu Nakor, jakmile vstoupili mezi kmeny. Bílá a hnědá odloupaná kůra jim na chvíli zmátla zrak, stejně jako náhlé šero po pobytu na poledním slunci. "Ty a Miranda máte mocná kouzla, jež vás udržují mladé, ale já, já mám jen své triky."
Pug s neurčitým úsměvem přikývl. "Nazvi to, jak chceš, Nakore. Připouštím, že v tvém talentu není ani logika ani systém, přesto však asi budeš tím nejschopnějším uživatelem magie na tomto světě."
Nakor pokrčil rameny. "To si nemyslím, ale o to nejde." Ztišil hlas, jako by existovala vzdálená možnost, že by je Bek mohl zaslechnout. "Mám v sobě něco, Pugu. Nevím, co to je, ale vím," poklepal si na hruď, "že je to od dětství stále tady. V řadě věcí jsem jako Bek. Ale myslím si, že ať je ve mně cokoliv, není to kousek Bezejmenného. Je to však podobné. Myslím, že proto dokážu dělat všechny ty triky."
Pug přikývl. "Vypili jsme spolu u krbu hodně pohárů vína, když jsme o těchto věcech hovořili, Nakore."
"Ale tohle už není jen teorie, Pugu. On je skutečný." Nakor ukázal směrem k Bekovi. "A když jsem se dotkl té věci v něm, nebylo pochyby, co jsem našel. Vůbec žádné pochyby."
Pug přikývl a nic neříkal.
"Jedna z našich oblíbených diskusí je o povaze bohů."
"Ano," pravil Pug.
"Jednou jsem ti vykládal o svém podezření, že je jakýsi hlavní bůh. Bytost, která je spojena se vším - a myslím tím skutečně se vším, Pugu. A všechno pod ním, ní či oním je také propojeno."
"Pamatuju si. Je to stejně dobré vysvětlení, jak vesmír drží pohromadě, jako kterékoliv, co jsem kdy slyšel. Tvoje teorie je, že vyšší bohové, nižší bohové a všechny ostatní bytosti byli pokusem tohoto hlavního boha, jak porozumět sám sobě."
"Řekl jsem, že on je jako malé dítě - shazuje věci ze stolu, aby je viděl padat a kutálet se. Sleduje a pokouší se porozumět, co se děje. Ale my teď mluvíme o časovém rozsahu milionů roků, možná miliard. Tato nejvyšší bytost má všechen čas světa, i víc - má všechen čas, který kdy byl a bude. Nedávalo by pak smysl, že bohové pod ním by také nějak dosahovali dolů, dotýkali se nižších bytostí, aby také porozuměli, kde je jejich místo ve vesmíru?"
"Takže Bezejmenný umístil malinkou část sebe do Beka, aby se dozvěděl o svém místě ve vesmíru?"
"Ne," odpověděl Nakor. "Je to možné, ale já si nemyslím, že to je jeho záměr. Myslím si, že Bezejmenný má už mnoho agentů, jako je Varen, kteří pracují celá léta v jeho prospěch." Nakor se na Puga podíval. "Vyprávěj mi o něm."
"Už jsi slyšel vše, co vím," namítl Pug.

"Vyprávěj mi o čase, kdy jsi ho poprvé potkal."
"Když jsem se o něm doslechl, byl to už kvalifikovaný praktik černého umění. Tehdy byl Arutha princem v Krondoru a vévoda James, tenkrát ještě mladý baron, jeho hlavním agentem. On, můj syn a jeden z mých nejschopnějších studentů se střetli s mágem zvaným Sidi, o kterém jsem teď přesvědčen, že to byl Varen v jiném těle."
"Vzpomínám si na tu historku o amuletu," ozval se Nakor. "Nikdo ho dosud nenašel, že?"
Pug zavrtěl hlavou. "Je pořád někde venku. Do loňského útoku na Elvandar a náš ostrov se Varen naposledy otevřeně pokusil vnést chaos do našeho světa uchvácením Slzy bohů. V období mezi těmito událostmi se spokojil s činností v tichosti a v ústraní."
"Jako v citadele Kašpara z Olaska?" zeptal se s úsměvem Nakor.
"To bylo sotva tiché místo v ústraní, za to ti ručím, ale kolik lidí vědělo, že tam je? Bylo to velmi dobře střežené tajemství v kruhu Kašparovy domácnosti," vysvětloval Pug. "Jeho nekromancie mu dala sílu přemisťovat se z těla do těla. Moje výzkumy ukazují, že někde tam je nádoba, v níž spočívá jeho pravá duše - lepší výraz mě nenapadá. To mu umožňuje, aby jeho mysl uchvacovala těla a používala je dle své vůle. On s tím neskončí, dokud nezničí konkláve a všechny, kdož se protiví jeho poslání, jež zní šířit zlo za každou cenu. Takže náš problém je on." Pug ukázal směrem k Bekovi. "A nyní, podle toho co říkáš, máme další problém támhle."
"Ale já nemyslím, že je jako Varen," prohlásil Nakor a odhodil pomerančovou kůru. "Varen byl naverbován či oklamán, sveden či chycen, nebo jaký výraz se ti líbí, buď příslibem moci či věčného života nebo něčím. Žádný soudný člověk sám sebe nedá dobrovolně zlu."
"Na Leso Varenovi není nic soudného."
"Ale kdysi takový asi byl," nabídl Nakor, "ubohý nešťastník, který zabloudil na špatné místo ve špatnou dobu. Ten amulet, o němž jsi mluvil, může ovládnout člověka se slabou vůlí a udělat z něj šílence. A vše, co stojí mezi dobrem a zlem, je zdravý rozum. Neexistuje žádná možnost, že ten mladík bude za pár let ještě duševně zdravý. Už ztratil jakýkoliv smysl pro morálku. Ovládají ho jeho choutky a ještě něco dalšího."
"Jaký užitek můžeme mít z muže, který nemá žádnou morálku ani výčitky svědomí?"
"Přišli jsme na to, jak využít Kašpara, ne?" zeptal se Nakor.
Pug chvíli mlčel a pak shrnul: "Vím, jak to myslíš, ale Kašpar byl pod Varenovým vlivem. Tento mládenec je přímo zasažen Bezejmenným. Není to rozdíl?"
"Nevím, Pugu, ale vím, že ho buď musíme zabít brzy, než začne být příliš nebezpečný, nebo se ho pokusíme nějak změnit."
"Dovedu pochopit, že se ti nechce zabít ho rovnou, Nakore, ale proč si přeješ ho změnit?"
"Protože co když je moje domněnka, že bohové do nás vkládají malinké kousky sebe, aby se učili, správná?"
"Dost pěkné, ale říkal jsi, že pochybuješ, že tohle vede Bezejmenného."
"Ano," usmál se Nakor. "Ale často naše činy mají nezamýšlené následky. Co kdyby se nám podařilo poslat zpátky zprávu, že bez rovnováhy a bez dobra nemůže zlo existovat?"
"Znamenalo by to podle tebe nějaký rozdíl?"
"Určitě, protože to je podstata reality. Vezmi v úvahu starobylý symbol jin a jang, kruh obsahující jak černou, tak bílou, ale v bílé je černý bod a v černé je bod bílý! Protikladné síly, ale každá má v sobě dotek druhé. Bezejmenný je možná šílený, ale tohle musí uznat jako základní pravdu."
Pug se smutně zasmál. "Možná se to nikdy nedozvíme, a to je dobře, protože bohové nám dali omezenou moc a znalosti. S tím jsem spokojen. Ale věci, kterým rozumím a ovládám je, musím upřednostnit před tvými teoriemi, bez ohledu na to, jak úžasné mohou být. Pokud by se nakonec ukázalo, že Bek ohrožuje konkláve, zničím ho, jako bych zašlápl švába. Bez váhání. Máme v tom jasno?"
"Naprosto," potvrdil Nakor a úsměv mu zmizel z tváře. "Ale myslím, že toho mladíka musíme sledovat trochu déle, než ho zničíme."
"Souhlasím, ale chci, abys to skutečně probral s ostatními na ostrově. A napřed chci, aby ses vrátil zpátky na Novindus za talnoyi. Oni představují skutečné a bezprostřední ohrožení. Musíme najít způsob, jak je kontrolovat, aniž bychom používali ten prsten."
Nakor souhlasně kývl. Prsten, jenž ovládal talnoye, měl ten nešťastný vedlejší účinek, že nositele dohánět k šílenství.
Pug se rozhlédl. "Teď zkusíme najít tu stopu."
"Je támhle," ukázal Nakor na malinký mihotající se fragment visící asi pět stop ve vzduchu v jakémsi křoví. "Všiml jsem si jí, když jsme mluvili."
Pug pospíšil k malinkatému kousku energie, menšímu než osmnáct palců na délku, plujícímu ve vzduchu mezi dvěma větvemi křoví. "Mohli jsme tady venku hledat celé roky," podotkl Pug. "Jak myslíš, že to ten chlapec věděl?"
Nakor pokrčil rameny. "Je to velmi zlá věc a vzhledem k jeho povaze…?"
"Myslíš, že je nějak naladěn?"
"Zjevně," odvětil Nakor. Studoval malinký kousek energie. "Máš nějakou představu, jak ta věc funguje?"
"Když jsem bojoval proti Murmandamově magii u Sethanonu, setkal jsem se s něčím takovým, ale mnohem výraznějším. Ten problém bylo třeba řešit hrubou silou. Toto je jemnější, spíš… umělecké."
"Vzhledem ke krvavým lázním, které jsme našli na těch jatkách, kde žil Varen v Kašparově citadele, je to nečekané," poznamenal Nakor.
"Varen může být vražedný šílenec, ale není hloupý. Ve skutečnosti, kdyby byl zdravý, mohl by pro nás být cenným přínosem."
"Kdyby byl zdravý, nebyli bychom asi ani my, Pugu."
"Možná ne konkláve jako takové, ale nějaké skupiny, ať my, či někdo jiný, by existovaly a spolupracovaly."

Nakor to zvážil a zeptal se: "Kam to jde?" Ukázal na tenké vlákno energie, mihotající se stříbrozelené světlo, jež bylo ne víc než stopu dlouhé.
Pug ukázal na konec, který k němu byl blíž. "To pochází z posledního místa, co se projevil. Má to tu stejnou kvalitu." Ukázal na východ. "Asi tak sto mil tímto směrem."
"Vypadalo to jako tohle?"
"Ne," odpověděl tiše Pug. "Tamto byla koule asi velikosti grapefruitu. A byla nějak ukotvená na místě energií, která ji poutala k zemi. Očím byla neviditelná a nehmotná, takže se jí dalo bez povšimnutí projít. Abychom ji odhalili, použili jsme zvlášť obratné kouzlo. Je to asi…" Ohlédl se podél čáry energie, jako by něco viděl. "Nevím, jak to udělal. Vypadá to, jako kdyby…" Oči se mu rozšířily. "Přišel na to, jak donutit energii skákat, Nakore!"
"Co myslíš tím skákat?"
"Ten konec tady," ukázal Pug, "není stovky mil od koule. Je s ní spojen." Chvíli mlčky stál a pak pokračoval: "Podobá se tsuranským koulím, které používáme, když se přesouváme z místa na místo."
"Ale to jsou přístroje," namítl Nakor.
"Miranda nepotřebuje kouli," řekl tiše Pug. "Dokáže se dostat z místa na místo, když ví, kam chce jít."
"Ale nikdo jiný to neumí."
Pug se usmál. "To jsem si myslel, ale když jsi posledně, co jsme se potkali, odcházel z jeskyně na ostrově, zapomněl jsi jednu použít."
Nakor pokrčil rameny. "To je trik."
Pug přikývl. "Tedy ten trik se pokoušela naučit Magnuse i mě. Ještě jsme na to nepřišli, a to jsme na sobě pracovali jen asi dvacet let."
"Pokud se tenhle konec přikládá ke kouli," začal Nakor, "kam je připojený druhý konec?"
Na to Pug přimhouřil oči, jako by snad viděl, kam vede. Po několika minutách zkoumání téměř bez pohnutí otevřel oči dokořán. "Nakore," zašeptal, jako by měl strach zvýšit hlas.
"Co?"
"Je to trhlina!"
"Kde?" podivil se Nakor.
"Na konci toho vlákna energie. Je užší, než si dokážeš představit, ale je tam. Varen vytvořil své trhlinové dílo. Nejprve jsem si myslel, že shromažďuje ohromnou energii, aby vytvořil trhlinu normální velikosti, ale mýlil jsem se. Chtěl jen úzkou trhlinu, ale pořád otevřenou… celé roky."
Nakor se zhluboka nadechl. "Víš o trhlinách víc než kterýkoliv žijící člověk, Pugu, takže o tobě nepochybuju, ale jak může tak úzká trhlina existovat?"
"Energie potřebná k tomu, aby vytvořil trhlinu, jako je tato, a udržel ji stabilní a na místě, rok i déle to už hledáme… je to neuvěřitelné." Pug se napřímil a pravil: "Někdo tam venku ví o trhlinách víc než já, Nakore. Nikdy bych nedokázal vymodelovat něco tak křehkého, tak přesného."
"Raději se vrátíme k Bekovi," řekl Nakor, "než zapálí trávu, jen aby měl na co koukat. Co s tím chceš udělat?"
"Pošlu několik našich lepších studentů a požádám Magnuse, aby zjistil, jestli dokážeme nalákat pár tsuranských Ctihodných, aby tuto věc přišli prozkoumat. Nepřijdeme na kloub tomu, co Leso Varen prováděl v Kašparově citadele, dokud nenajdeme druhý konec toho vlákna energie, a to znamená druhou stranu trhliny."
Nakor položil ruku Pugovi na rameno a jemně stiskl, jako by ho chtěl ujistit. "Druhá strana trhliny, to by mohlo být velmi zlé místo."
"To zcela určitě je," potvrdil Pug.
"A ještě si musíme promluvit o těch zprávách, které jsi mi ukázal," připomněl mu Nakor.
"Nevím, co říct víc, Nakore." Pug se zatvářil přemýšlivě. "Asi jsem udělal chybu, když jsem ti je ukázal. Ani Mirandě jsem nic neřekl."
Nakor se přestal usmívat. Pug zřídkakdy viděl malého muže tak zamyšleného, takže věděl, že ať bude řečeno cokoliv, bude to něco vážného. Najednou byl úsměv zpátky, a Nakor pravil: "Potom budeš mít velmi vážné potíže, když se to dozví."
Pug se rozesmál. "Já vím, ale ona je nejvzteklejší z celé rodiny, a jestli si přečte ty zprávy… oba víme, že cestování časem je možné. Cestoval jsem s Macrosem a Tomasem do úsvitu času, ale nevím, jak to provést."
"Zjevně to v budoucnosti vědět budeš."
"Ale víš, co je velká otázka, že?"
Nakor přikývl, zatímco se odvraceli od tence svítícího magického vlákna. "Posíláš zprávy sám sobě, aby ses ujistil, že věc dobře dopadne, nebo posíláš zprávu, abys zabránil něčemu, co se ti stalo?"
"Přemýšlel jsem o té úplně první zprávě, co se mi ukázala tehdy ráno, než hrabě James a malí princové odjeli do Keshe."
""Řekni Jamesovi, že když potká cizince, aby mu řekl: ‚žádná magie neexistuje'."" Nakor přikývl. "Jak myslíš, že jsi věděl, že to budu já?"
"Moje teorie je, že jsme se v životě potkali mnohem později, možná stále kdesi v budoucnosti, když věci musely být mnohem strašnější, než jsou teď. Třeba to byl můj způsob jak si zajistit, že budeme mít ke společné práci celé roky."
"Tomu jsem se taky divil," prohlásil Nakor. "Ale to se asi nikdy nedozvíme, že?"
"Pokud je budoucnost jako kapalina, pak vše, co jsem udělal, věci změnilo…" Zasmál se. "Macros."
"Co je s ním?"
"Vím, že v tom má prsty," vysvětlil Pug. "Jako ve všem ostatním v mém životě…" Pokrčil rameny. "Pokud budeš mít možnost a uvidíš příště Tomase, zeptej se ho na zbroj, kterou nosí, a na jeho sny z minulosti, a … no, ať ti to poví. Ale byl v tom zapletený Macros a patřilo k tomu i cestování časem."

"Zeptám se."
Vyšli z lesa a žádný z mužů neřekl ani slovo, dokud nedorazili k Bekovi. Mladý muž se usmál. "Našli jste?"
"Ano," odpověděl Pug. "Jak jsi věděl, že je to tam?" Bek pokrčil rameny. "Nevím. Jen jsem cítil, že to tam je." Pug a Nakor si vyměnili pohledy. Pak je Nakor vyzval: "Pojďme."
"Můžeme sehnat něco k jídlu?" zeptal se Bek. "Umírám hlady."
"Ano," odvětil Nakor. "Nakrmíme tě." Potichu pro sebe dodal: "A budeme se o tebe starat tak dlouho, dokud nás nezačneš ohrožovat. Potom tě zabijeme."
Pug vytáhl tsuranskou kouli a všichni tři zmizeli z travnaté planiny.

XIII
Ikony

Kašpar vkročil do místnosti.
Spear Sokol a Caleb ho kývnutím hlavy pozdravili.
"A je to," sdělil jim Kašpar.
"Politický azyl?" zeptal se Caleb.
"Něco takového. Ale našim cílům to vyhovuje."
"Je dobré mít přátele na vysokých postech," pochválil si Spear.
Nacházeli se v malé místnosti v zadní části hospody, umístěné v jiné čtvrti města, než bydleli Caleb a chlapci. Čtvrť navštěvovali cizinci a lidé ze vzdálených koutů Říše. Příchody a odchody tří mužů očividně nekeshanského původu by tu neměly přilákat pozornost. Bylo pozdě a město utichalo, ačkoliv v této oblast bylo plno hledačů zábavy, jelikož náměstí navštěvovala mládež z této čtvrti. Proti zdravému rozumu zanechal Caleb chlapce venku u kašny, kde se sešel asi tucet mladých chlapců a dívek. Stále se domníval, že budou přitahovat méně potíží na širém prostranství, než když je zanechá v jejich pokoji vedle těch dvou čistokrevných dívek, jejich rozčilené matky a osobního strážce.
Když nakonec i on toho muže uviděl, podivoval se, stejně jako Spear, jestli je to opravdu člověk.
"Turgan Bey mi vyprávěl, co dosud zjistili jeho agenti," oznámil Kašpar. Na stole stál cínový korbel a on si nalil pohár vína. Napil se a protáhl obličej. "Měli bychom s touhle prací praštit a založit firmu na dovoz vína z Ravensburgu a některých oblastí ve Východních královstvích. Vydělali bychom jmění, jestli je tohle nejlepší víno, jaké mají."
"Tohle není Říční dům," usmál se Spear odvolávaje se na restauraci, kterou založil v Roldemu. "A tohle, jak víš, není to nejlepší víno, co můžeš v Keshi dostat."
Caleb usrkl. "Je ale nejlepší, jaké můžeš dostat tady."
Kašpar se předklonil. "V těch vraždách není systém, kromě jednoho. Všichni zavražděni šlechtici, s čistou krví či nikoliv, tvoří část volného sdružení lordů a pánů, kteří podporují nástupnictví prince Seziotiho na trůn, jakmile Diigai konečně umře."
"A očekává se, že se to stane v brzké době?" zeptal se Caleb.
"To mi pověz ty," vyzval ho Kašpar. "Tvůj otec a bratr by spíš než kdo jiný měli rozumět informaci, že si císař prodlužuje život používáním magie. Ale z toho, co mi Bey řekl, je jasné, že mnoho lordů a pánů s tím je nespokojeno, protože je první císař, který to dělá. Jeho předchůdkyně, císařovna Leikesha, se dožila více než devadesáti všem navzdory - podle toho, co mi řekli, to byla asi nejhouževnatější mrcha, co kdy na trůně seděla - takže nějakých deset let navíc pro Diigaie zatím není problém, ale že používá magii, to problém je. Zřejmě stejně jako většina vládců Velké Keshe ztrácí stařík politickou jiskru. Většinu času tráví se svými kurtizánami - což je, dle mého úsudku, při jeho věku heroický výkon - a řada jeho nařízení se jeví jako vrtochy. Žádné z nich ale významně nenarušuje politiku, takže obavy z jeho současné vlády dosud nepřesáhly kritický bod. Všeobecná trpělivost galerie lordů a pánů však má své meze a císař nakonec bude donucen jmenovat dědice. Sezioti je učenec, kterého sice respektují, ale neobdivují." Kašpar pokračoval ve vyprávění zbytku toho, o co se s ním ohledně politiky Říše podělil Turgan Bey.
"Takže," pravil Spear, "můžeme předpokládat, že se někdo velice usilovně snaží snížit Seziotiho šance při nástupu na trůn ve prospěch Dangaie. Proč?"
"Kdyby nebyli zapojeni Noční dravci," promluvil Caleb, "předpokládal bych, že jde o běžnou krvavou keshanskou politiku. Ale když zde pracuje cech smrti, musíme předpokládat, že v tom má nějak prsty Leso Varen, což znamená, že ať chce cokoliv, my chceme opak."
Kašpar vstal. "Nemůžu zůstat. Nepochybuji, že mě sledují, a i když vědí, že Spear a já udržujeme kontakty, o tobě nevědí. Navrhuji, abys odešel poslední." Caleb přikývl. "V sídle lorda Greshe se za týden koná recepce," sdělil Kašpar Spearovi. "Zkus získat pozvání. Je to tvoje parketa. Hromada volnomyšlenkářů, znuděných šlechtických paniček, zvědavých dcer, degenerovaných hráčů a horkokrevných hochů, kteří si chtějí udělat jméno tím, že zabijí někoho slavného. Při troše štěstí bys měl být schopen udělat si tucet nepřátel během jediné noci."
Spear se na Kašpara přísně zadíval. "Vynasnažím se."
"Pošlu Paska se zprávou, jakmile se dozvím něco, co bude mít cenu ti hlásit," dokončil Kašpar a odešel.
"Zcela určitě má pravdu, že ho sledují," potvrdil Spear. "Teď odejdu já a pak bys měl chvilku počkat. Myslíš, že se dostaneš přes šenk, aniž by si tě někdo všiml?"
"Pokud mě nikdo neviděl vcházet, tak ano," odvětil Caleb. "A byl jsem tady o dobrou půlhodinu dřív, než první z vás dorazil, tak si myslím, že jsem v bezpečí. Přesto teď, když víme, že Kašpara a tebe sledují, měl bych být v budoucnu obezřetnější. Zařídím, aby naše příští setkání bylo bezpečnější."
Spear přehlédl místnost. "Co takhle sledování… jinými prostředky?"
Caleb sáhl do měšce u opasku a vytáhl malý předmět. Podal ho Spearovi, který si ho prohlédl. Nebylo to nic jiného než

ikona vyřezaná z kosti, zřejmě nějaký bezvýznamný domácí bůžek. "To vyrobil Nasur, mág nižší stezky na ostrově mého otce. Chrání to před magickým odposloucháváním. Dokud ho mám, nikdo nás pomocí magie nemůže vidět ani slyšet."
"Dobře, že to máš. Neměl bys nějakou takovou věcičku navíc, že?" otázal se Spear.
"I kdybych měl, nedal bych ti ji. Pokud tě Varenovi agenti znají, mohli by používat kouzla, aby tě viděli a slyšeli. Když tě tady nebudou moci zaměřit, pak je to prostě proto, že něco správně nefunguje, nebo proto, že jste si s Kašparem zařídili, aby tato místnost byla bezpečná. Pokud zmizíš z dohledu napořád, budou vědět, že jsi víc, než čím se zdáš být."
"A jaký se zdám být tobě?"
"Právě teď jste ty a Kašpar agenti roldemské koruny a nejste v tom moc dobří. Pořádně jsme se nadřeli, než se nám podařilo nenápadně rozšířit tuhle zprávu na správných místech. Kesh neustále znervózňuje roldemské loďstvo. Dej jim něco zřejmého a rozumného, čeho by se obávali, a nebudou moc ztrácet čas, aby se zabývali něčím tak subtilním. Nikdo, kdo právě nepracuje pro Varena, ani nepředpokládá, že tady v Keshi působí konkláve."
"Kromě agentů ve vládě, kteří pro konkláve pracují."
Caleb přisvědčil. "Mému otci trvalo roky, než se dostal na místo, kde je právě teď. Po celém světě máme u dvorů přátele na velmi vysokých postech, přičemž nejsme zavázáni ani jedné vládě. Nyní nastal čas, abys šel, a kdybych se s tebou potřeboval vidět, dám vědět po jednom z chlapců."
Spear vstal, potřásl Calebovi rukou a odcházel. Jakmile došel ke dveřím, otočil se a zeptal se: "Až bude po všem, nechtěl by ses vydat do Kendricku a pár dní si trochu zalovit?"
Caleb se zazubil. "Až strávíme chvíli s manželkami, tak ano. To bych uvítal."
Spear se na něj taky usmál a odešel.
Caleb se opřel, smířený s tím, že než odejde, musí čekat další hodinu, aby se ujistil, že ho nesledují. Napadlo ho, co právě dělají chlapci.
*
Zane dopadl na zem a sklouzl po zadku. Narazil do okraje kašny tak tvrdě, až si vyrazil dech. Tad zakřičel: "Za co to bylo?" Zastoupil cestu mladíkovi, který právě vrazil do Zana a srazil ho k zemi.
Chlapík se zastavil a opáčil: "Co je ti do toho?"
"Ten, koho jsi právě shodil, je můj bratr."
Chlapík byl velký a vypadal neotesaně. Měl mohutná ramena a husté obočí. Brada mu lehce ustupovala dozadu, což mu dodávalo takřka zlověstný výraz, když se usmál. "A to děvče, co s ní mluvil, je moje."
Dívka, o níž byla řeč, baculatá ale velmi hezká blondýnka, která chvíli předtím flirtovala s oběma chlapci, vykřikla: "Já nejsem tvoje děvče, Arkmete. Přestaň lidem říkat, že jsem."
"Jsi moje děvče, když říkám, že jsi," pravil hlasem podobajícím se zvířecímu řevu.
Tad se usmál. "Ona říká, že není tvoje dívka."
Arkmet strčil do Tada, ale ten byl, na rozdíl od Zana, připravený. Ohnul pravé koleno, zároveň narovnal levou nohu, natáhl levou ruku, popadl Arkmeta za zápěstí a trhl s ním. Pak ho pustil. Těžší chlapec nenarazil na odpor a dopadl obličejem na dlažební kostky.
Zane byl opět na nohou. Stál vedle Tada, když se větší mladík převalil. Mladík zrudl ve tváři a zahrozil: "Tos neměl dělat!"
Oba chlapci stáli bok po boku připraveni k boji a Zane prohlásil: "My jsme si nezačali, kamaráde, ale jestli si to s námi chceš rozdat, jsme připraveni."
Mladík se znovu zlověstně usmál, pomalu se zvedl ze země a zeptal se: "Kdo říká, že jsem sám?"
Chlapci se ohlédli a uviděli, že se shromáždila skupinka větších hochů. "A kdo jste vy?" zajímal se Tad.
"My jsme tovaryši pekařského cechu," odvětil jeden blonďatý mládenec. Ukázal přes rameno palcem na čtyři chlapce, co stáli za ním. "Arkmet je pekařův tovaryš."
Tad se podíval na Zana a zakoulel očima. "Tak to je váš přítel?"
"Ne, pěkná řádka z nás se nerada pere, ale máme pravidlo," vysvětloval blonďák. "Udeříš jednoho pekařského tovaryše, udeříš nás všechny."
"Kéž by nám to někdo řekl, než jsme sem přišli," posteskl si Zane.
Chvíli předtím se Tad a Zane poflakovali kolem kašny a flirtovali s několika místními dívkami, jež byly přístupné. Náměstí zřejmě navštěvovali mladí muži a ženy z jiných částí Říše, mládež, která byla mnohem přístupnější, aby se bavila s dvěma chlapci ze vzdálené Doliny snů.
"Nepředpokládám, že tady někde existuje cech chlapců z jiných částí Říše," pokračoval Zane a rozhlédl se nejdříve na jednu stranu a pak na druhou. Několik mladých mužů se nadcházející bitce vyhýbalo, ale jeden chlapec, zhruba stejného věku jako Tad a Zane, přešel a postavil se vedle nich.
"Šest na dva, to není férová rvačka." Byl to vysoký mladík s mohutnými plecemi, červenými vlasy a s neuvěřitelným množstvím pih na tvářích. Měl zelené oči a ruce velikosti kovářského kladiva. S téměř ďábelským úšklebkem dodal: "Ale šest na tři vypadá trochu líp."
Jeden z pekařských tovaryšů zvolal: "Ach, Jommy, už zase?"
Rudovlasý hoch si přiložil pravou pěst k uchu a levou rukou kývl na pekařské tovaryše, aby přišli blíž. "Vždycky, kamarádi. Nenechám si ujít příležitost, abych vám vyklepal moukou zaprášené zadky. No tak!"
Z pěti tovaryšů jako by vyprchalo odhodlání, právě když se zezadu ozval bučivý zvuk. Zane a Tad se otočili, ne však tak rychle jako rudovlasý hoch, který se obrátil s ohromující rychlostí a přímou ranou zasáhl Arkmeta rovnou do obličeje. Tomu se protočily vyvalené oči, zhroutil se na zem a z rozbitého nosu mu crčela krev.
Jommy se otočil a zhodnotil: "Pět na tři, ještě lepší!"

"Jsi šílenec," prohlásil blonďatý pekařský učedník.
Tad zvedl ruce dlaněmi dopředu. "Je mi jasné, že vy hoši máte smysl pro povinnost a čest, ale nechme toho. Opravdu chcete kvůli tomu hrubci krvácet?"
Světlovlasý mladík se podíval na další čtyři, kteří stáli za ním, a jen ze způsobu, jakým si vyměnili pohledy, bylo Tadovi a Zanovi jasné, že boj nezačne. "Opravdu ne," odvětil blonďák. "Posledně, když jsi mě praštil, jsem tři dny neslyšel na levé ucho."
"No, vy rváči z pekařského cechu byste si měli uvědomit, že tady v okolí nejste jediní zatracení kohouti na smetišti. Začněte se k jiným chovat s respektem, kamarádi. Teď vezměte tady toho vašeho hloupého přítele domů a nechte cizince na pokoji."
Pět pekařských tovaryšů pomohlo stále otřesenému Arkmetovi na nohy a odvádělo ho pryč. Zane se obrátil, aby zjistil, že se blondýnka během všech těch potíží jaksi vypařila, zatímco Tad napřáhl ruku a pravil: "Děkuju, příteli."
"Není za co," odvětil přívětivý zrzek. "Jmenuju se Jommy Kiliroo."
"Ty nejsi odtud, že?" zeptal se Zane.
"Cha!" zareagoval chlapec. "Daleko od domova."
Objevil se Caleb. "Pokud poznávám ten přízvuk, velmi daleko," usoudil. "Viděl jsem, co se stalo." Obrátil se na Tada a Zana. "Vy chlapci jste se zřejmě dokázali vyhnout pěknému výprasku."
"Pravděpodobně bychom dostali nářez, kdyby tady nebyl Jommy," souhlasil Zane.
"No, většina pekařských mládenců není ve skutečnosti zase tak špatná, ale tenhle Arkmet je opravdu vyhlášený darebák, jestli mi rozumíte. Jednou skončí na šibenici za vraždu, dejte na má slova."
"Ty jsi někde od Hadí řeky?"
Mladík se rozzářil. "Ty jsi tam dole byl, že?"
"Několikrát. Odkud jsi?"
"Z Mooree, malého města několik dní proti proudu řeky od Šingáziho přístaviště."
"Jak ses dostal do Keshe?"
"To je dlouhé povídání. Tak jen v krátkosti. Mě a mého kamaráda Rolieho vyhodili otcové z domu a řekli nám, ať si jdeme vlastní cestou a začneme se o sebe starat sami. Dostali jsme se po řece dolů do Města na Hadí řece a pokoušeli se tam sehnat práci, ale pokud jsi tam byl, víš, že všechno kontrolují klany. Nestydím se říct, že jsem trochu kradl, abych přežil. S Roliem jsme zakotvili na keshanské lodi, mířící do Elarialu. Neměli jsme lepší vyhlídky, tak jsme podepsali a stali se námořníky. Stačila mi jen jedna cesta, abych věděl, že to pro mě není, a proto, když jsme zakotvili, vzali jsme peníze a šli. Dostali jsme práci jako vozkové a, no, z jedné věci vyplývá druhá. Kámoš Rolie se nechal zabít při rvačce ve městě Chigatha a já se jen chytil práce v karavanách a jsem tady. Uvázl jsem tady už skoro na rok."
"Kde bydlíš?" zajímal se Tad.
"Tady a tam. Po většinu času je teplo, takže spaní na ulici nebo u kašny není problém. Čas od času najdu děvče, co mě vezme domů." Kývl hlavou ke kašně. "Schází se tady většinou mládež z jiných míst, takže je tu méně potíží, pokud se neobjeví taková banda jako tihle pekařovi hoši. Už jsem se s nimi střetl a oni si to pamatují." Ušklíbl se. "Teď, jak jste se vy dostali na Novindus?"
"To je taky dlouhá historie," zamluvil to Caleb. "Jak by se ti líbilo, kdybych tě pozval na večeři a teplou postel?"
"To by šlo, ale raději bych si našel stálou práci. Abych řekl pravdu, tohle město je možná největší na světě, ale pro mladíka bez rodiny a bez cechu je pěkně hnusné, a to je pravda."
"Pojď s námi," vyzval ho Caleb, "a já ti povím o mých cestách do tvé země."
Tad a Zane si vyměnili tázavé pohledy, ale nic neříkali. Měli však divný pocit, že si berou toulavého psa domů, kde dostane najíst. Nevědí však, jestli ten pes nekouše.
*
Zane stál tiše vedle Caleba, který si prohlížel náboženskou ikonu. Tad byl poslán na bezvýznamnou obchůzku s Jommym, který se zjevně bez viditelného úsilí přidal ke Calebovi a chlapcům. Včera večer seděli v hospodě kolem stolu a na střídačku vyprávěli. Tad a Zane zjistili, že nový hoch je milý, zábavný a příjemný společník. Caleb žádnému ze svých nevlastních synů neřekl, proč se rozhodl držet Jommyho nablízku, ale vzhledem k tomu, jak náročné to v tomto městě mohlo být a jak byl mohutný rudovlasý hoch užitečný ve rvačkách, byli vděční za posilu.
Caleb prozkoumal a objednal půl tuctu kousků, než si vybral dravce. Nebyla to stejná ikona jako amulet, který nosili Noční dravci, ale podobala se mu. "To nepoznávám," poznamenal Caleb.
"I mně je cizí," souhlasil obchodník jménem Mudara. "Koupil jsem to od jednoho hocha, snad žebráka či zloděje, ale jinak o ní nic nevím. Už jsem občas podobné ikony viděl, ale takovou, jako je tato, ne." Byl to hubený, nervózní muž s orlím nosem a ustupující bradou. Oči však prozrazovaly bystrý úsudek zkušeného obchodníka, jehož není radno podceňovat.
Caleb pokrčil rameny, jako by to nemělo velký význam, a podíval se na dvě další, než se vrátil k dravci. "Říkáš, že jsi už viděl jiné skoro stejné jako tento?"
"Ano. Daleko na jihu je sekta uctívačů Lims-Kragmy. Občas přicházejí do města a lze je poznat podle amuletu, který nosí. Nevím, jak se jim říká."
Caleb objednal dva další předměty a prohlásil: "Ten amulet nakonec nebudu potřebovat. Pokud, jak říkáš, ho nosí menší sekta daleko na jihu, žádný z jejích věrných nebude k nalezení v Krondoru." Prodavač vypadal lehce znechuceně a hned začal ukazovat další kousky. Po chvíli se Caleb vrátil k dravci. Pokrčil rameny. "Možná jsem se unáhlil." Tvář prodavače se rozzářila nadějí. Už si uvědomil, že z této jediné transakce bude mít větší zisk, než kolik si vydělá za měsíc, ale jako všichni z jeho cechu, toužil získat ještě víc. "Možná jako zvláštnost. Říkáš, že jsi neviděl přesně takový, jen jemu podobné?"

"Ano, příteli," potvrdil Mudara. "Jsou těžší, z oceli nebo kovové slitiny, myslím, a nosí se na silném řetězu. Zpravidla pod tunikou."
"Myslíš, že můžeš nějaké takové sehnat?"
Najednou se muž tvářil bezvýrazně. "Obávám se, že ne takové. Jestli můžeš týden počkat, mám zdroj pro tyto. Ve městě je hodně zručných řemeslníků, kteří dovedou okopírovat vše, co jim přineseš."
Caleb pokrčil rameny. "Moji kupci požadují autenticitu. Jsou to… sběratelé a nemají zájem o laciné napodobeniny. Jestli dokážeš získat nějaké z těch medailonů, o kterých mluvíš, najdeš mě u Tří vrb. Budu tam ještě dva týdny. Ptej se po Calebovi."
Ukončili transakci a potřásli si rukama. Caleb odešel. Když kráčeli, Caleb se obrátil na Zana: "Chci, aby ses po zbytek dne zdržoval kolem náměstí a sledoval toho obchodníka. Snaž se, aby tě neviděl, ale pokud tě přece jen zahlédne, usměj se a zamávej, jako bys zrovna vyřizoval nějaký můj obchod. Prohlížej si krámky, ale nespouštěj ho z očí. Když bude s někým mluvit, zapamatuj si ho. Jestli odejde, běž za ním, a když to jinak nepůjde, nechej ho, aby věděl, že ho sleduješ. Když se to stane, byl bych raději, kdybys hon vzdal a vrátil se ke Třem vrbám, než kdyby tě vyslídili. Vždycky ho můžeme sledovat někdy jindy. Rozumíš?"
Zane přikývl a hned se přesunul do jiné části náměstí, takže ho mohl obejít a vrátit se nepozorovaně zpátky k obchodníkovi. Caleb kráčel k Chezarulovu obchodu, neboť potřeboval zkušeného agenta, který by obchodníka sledoval. Chtěl, aby Zane přestal muže sledovat, jak nejrychleji to bude možné, ale pro případ, že obchodník odejde, než bude moci jeden z Chezarulových mužů Zana nahradit, potřeboval na toho muže špeha. Caleb se proklínal, že na to nemyslel předtím, než šel obchodníka navštívit. Věděl, že se nesoustředí na úkoly, jež před něj postavil jeho otec, a nyní rozuměl rizikům, o nichž otec mluvil, než potkal Marii. Mít kolem sebe lidi, o které si děláš starost, odvádí pozornost a činí tě zranitelným. Nikdy s sebou chlapce neměl brát, pomyslel si.
*
Zane sledoval, jak se tržiště začíná zaplňovat lidmi, kteří by cestou domů z práce rádi koupili bůžky. Ze zkušenosti věděl, že tento hlad po obchodování rychle skončí a že pak bude brzy tržiště opuštěné, jakmile obchodníci a jejich pomocníci v rychlosti složí stánky a stoly a odvezou zboží pryč. Poprvé v úžasu sledoval, jak se z úplně přeplněného náměstí s trhem, kde nebylo téměř možné se pohybovat, aniž by člověk do někoho strkal, stalo během necelé hodiny opuštěné místo. Byl si skoro jistý, že si ho Mudara nevšiml, ale věděl, že jakmile se stánky začnou sklízet, bude obtížnější se schovávat.
Začal hledat výhodné místo a vyslídil hluboký výklenek, ve kterém se mohl schovat. Vklouzl do něj a hlídal. Jak předpokládal, byl Mudara netrpělivý, aby už byl na cestě a objednal u svého dodavatele předměty, které chtěl Caleb koupit. Byl mezi prvními, kdo svůj stánek zavírali, a ukládal amulety a ikony do hluboké brašny. Pak si ji hodil přes rameno a rychle odcházel.
Zane mu byl v patách. Věděl, že ho teď asi nikdo neodhalí, a byl rozhodnut Caleba nezklamat. Jak nejlépe dovedl se snažil neskrývat a nevábit na sebe pozornost, ale cítil se jako nahý v trní. Udržoval mezi sebou a Mudarou lidi, a potěšilo ho, že se obchodník ani jednou nezastavil a neohlédl.
Vyšli z přeplněných ulic prosperujících obchodních čtvrtí a vstoupili do méně obydlené části města, kde převažovaly sklady a další podniky, jež Zane spojoval s obchodem, koželužny, stáje, kočárníci, koláři, kancelář nosičů a kancelář, která zjevně poskytovala osobní strážce k pronajmutí.
Mudara vstoupil do obchodního sídla, z jehož kamenného komína v zadní části vycházelo vydatné množství kouře a odkud se navzdory pozdní hodině nesly zvuky kladiv zvonících o kov. Zane předpokládal, že tady má uskladněné svoje ikony a amulety.
Nedokázal říct, kolik času uběhlo, zatímco Mudara uvnitř řešil svoje záležitosti, ale připadalo mu to jako hodiny. Když muž konečně vyšel, byla tma, a Zane ho pozoroval z výhodného místa za velkými bednami naskládanými venku před v tuto dobu neobsazeným skladištěm.
Rozhodl se muže sledovat. Buď půjde obchodník domů, nebo ho zavede k dalšímu dodavateli. I teď obchodník nevěnoval pozornost okolí - aspoň se nezdálo, že by si dělal starosti ohledně sledování, a pospíchal dál.
Zane se vyhnul náhodnému kolemjdoucímu a držel se na dohled od obchodníka. Brzy se Mudarovo chování změnilo a Zane se málem prozradil, když se obchodník najednou otočil, aby se podíval, jestli není sledován. Byla to jen náhoda, že byl Zane právě v tu chvíli hluboko ve stínu, jinak by byl odhalen.
Zane si v tu chvíli uvědomil, že toto je přesně druh chování, před kterým ho Caleb varoval. Obchodník šel někam, kde si nepřál být viděn, a aniž by Zane chápal proč, věděl, že je to nebezpečné.
Caleb vštípil oběma chlapcům rizika, kterým budou čelit díky životu, jenž jim byl určen, a poprvé Zane plně chápal, co tím Caleb myslel. V ústech měl sucho a srdce mu bušilo, ale sebral odvahu a plížil se za obchodníkem.
Snažil si zapamatovat kudy jde a příležitostně i záchytné body, protože se teď nacházel hluboko v městské čtvrti, jež mu byla cizí. Měl pocit, že to není místo, kde by po setmění měl osamocený člověk někoho potkat. V této čtvrti se nacházela jakási předtucha, v ulicích chyběly lucerny a v dálce se ztrácely konejšivé hlasy. Ve tmě se zasmála nějaká žena, pronikavým ječivým hlasem, a Zane věděl, že ten zvuk není radostný.
Mudara zahnul za roh a Zane si pospíšil. Vyhlédl zpoza rohu. Na protější straně ulice před neoznačenými dveřmi stál obchodník a v podivném rytmu na ně hlasitě klepal. Jeden úder, pauza, pak dva, potom zase jeden, pak tři.
Dveře se otevřely a Zanovi vstaly vlasy na hlavě a celým jeho tělem projel třes. Ve veřejích stál muž oděný v černém, ve stínu mu nebylo vidět do tváře. Ale tunika, kalhoty a pokrývka hlavy byly přesně takové, jak mu byly popsány, než odjel z Čarodějova ostrova. Ten muž byl izmailský nájemný vrah, keshanský Noční dravec.
Mudara mu rychle něco řekl a předal mu amulet. Vrah nebyl potěšen, že ho vidí, vyhlédl mu přes rameno a podíval se nejprve na jeden konec ulice a pak na druhý. Zane se modlil, aby muž neměl zvláštní moc, neboť věděl, že kdyby byl

objeven, jeho život by byl ztracen.
Zane sledoval, jak dva muži diskutují. Z Mudarových gest bylo totiž zřejmé, že se vraha pokouší o něčem přesvědčit. Mudara zvýšil hlas a Zane slyšel, jak říká: "…stojí za riziko. Pokud jsou to ti, před kterými nás varovali, můžeme je využít, aby nás dovedli k…" Vrah ukázal rukou, aby ztišil hlas, a Mudara poslechl. Zane neslyšel, co bylo řečeno pak. Vrah delší chvíli tiše hovořil a potom couvl do budovy a zavřel Mudarovi dveře před nosem. Obchodník se otočil zády k Zanovi a vykročil po ulici.
Zane začal obchodníka sledovat, když ho zezadu popadly dvě mohutné ruce a otočily ho. Než stačil říct slovo, ústa mu zakryla mohutná ruka a do ucha mu kdosi řekl: "Jestli chceš zůstat naživu, nic neříkej."
Zanovi bušilo srdce, jako by mu mělo vyskočit z hrudi, ale dokázal zachovat zdravý rozum a kývl.
Ruka se uvolnila a muž s mohutnou černou bradou zašeptal: "Pojď za mnou a ani slovo, dokud ti neřeknu, že je to bezpečné."
Pospíchal pryč a Zane za ním. Dobrou půlhodinu strávili ponořováním a vynořováním se ze stínů dveří a průchodů mezi uličkami. Jakmile se dostali do obydlenější a lépe osvětlené části města, muž se otočil a zeptal se: "Ty jsi Zane?"
"Jsem," odpověděl mladík. Byl u konce s dechem a kolena se mu třásla vyčerpáním a strachem.
"Poslal mě Chezarul, abych tě našel na náměstí, ale když jsem tam přišel, ty jsi zrovna odcházel za obchodníkem. Sledoval jsi ho a já sledoval tebe, protože jsem měl strach, že kdybych tě vystřídal, obchodník by nás mohl spatřit."
Zane přikývl. "Pročpak jsi mě popadl?"
"Kdybys sledoval obchodníka od místa, kde jsem tě našel, zabili by tě. Mají ve zvyku odcházet po schůzkách falešnou cestou a všechny, co je sledují, zavraždit. Ztratili jsme čtyři muže, než jsme jejich zvyk objevili."
"Kdo jsou oni?"
"Cech smrti. Noční dravci," prozradil vousatý muž. "Já jsem Choyoba." Rozhlédl se. "Pojď. Vezmu tě zpátky ke Třem vrbám." Zane přikývl a šel za mužem.
*
"Udělal jsi dobře," schválil Chezarul Zanovi.
Caleb souhlasně kývl. "Ano, udělal jsi dobře."
Zane byl příliš vyčerpán zážitkem, než aby se pousmál. Jen přikývl.
"Takže teď víš, kde najdeme Noční dravce?" zeptal se Tad.
Chezarul zavrtěl hlavou a odpověděl: "Ne, můj mladý příteli. Noční dravci našli nás."
Když Tadův výraz prozradil, že nechápe, Caleb objasnil: "Je to léčka."
"Léčka?" podivil se Zane.
"Dali tam falešný amulet," vysvětloval Caleb, "abych ho našel já nebo někdo jiný z konkláve. Kdokoliv jiný by ho ignoroval nebo ho jako kouzlo i koupil, ale protože jsem trval na takovém, který je podobný, byl to signál pro Noční dravce, že je hledám. Asi tam byl celé měsíce. Je to druh předmětu, který není zajímavý pro nikoho jiného než pro nás."
"A my jsme "sedli na lep"."
"Nechápu…" začal Tad.
"Noční dravci kladou pasti. Vědí, že se zabíjením ve městě byla jen otázka času, než začneme pátrat," pravil Caleb. "Takže vytáhli falešný amulet, takový, co vypadá dost podobně jako jejich vlastní společenský odznak, po jehož původu by pátral každý, kdo hledá cech smrti. Udělali jsme, co očekávali, že uděláme. Požádali jsme a oni dodali, co žádáme. Ta hádka, co jsi viděl, se nejspíš týkala toho, zda nám mají říct ne ohledně pravých amuletů, a pak se snažit nás sledovat z tržiště, nebo souhlasit, že nám dají kopie, a pak nastražit léčku. Když přijdeme vyzvednout zboží, buď nás zajmou, nebo, což je pravděpodobnější, nás budou sledovat sem, aby viděli, kde máme základnu. Potom dojde na zabíjení."
"Tihle vražděící psi jsou vřed na těle našeho města," ozval se Chezarul. "Navíc škodí obchodu. Jednoho dne se dočkáme jejich konce a doufám, že ten den je blízko." Obrátil se na Caleba. "Zítra se vyhni tržišti. Musím připravit naše příští setkání a někteří z mých mužů jsou mimo město. Dej mi dva dny, abych shromáždil své síly, a pak se podíváme na toho obchodníka. Za tři dny sem přijdou a my na ně budeme připraveni."
"Pabla nepotěší, že chceme jeho hospodu změnit v bitevní pole," utrousil Caleb.
"Nemůže se stát nic tak zlého, aby Pablovi zlato nezlepšilo náladu," pravil Chezarul. "Kromě toho je svým způsobem stejně umíněný jako kdokoliv z nás."
Caleb přikývl. "Dobře. Zítra vezmu chlapce na koních ven z města směrem k břehu Nekonečné hlubiny. Budeme tam něco hledat, možná nějakou tu exotickou rybu chycenou v jezeře."
Chezarul se zašklebil. "Třeba krokodýly?"
"Něco takového. Za dva dny se vrátíme a navštívíme Mudaru."
"Dobrá," pravil obchodník. "Do té doby vám přeji dobrou noc."
Odešel a Caleb požádal: "Tade, běž do nálevny a řekni Jommymu, že teď může přijít nahoru."
Tad odešel a Zane se zeptal: "Máš v plánu držet Jommyho někde poblíž?"
"Myslím, že ano, na čas. Je to drsný a prchlivý chlapík a navíc to, že je z Novindu, znamená, že pravděpodobně nemá žádné vazby na Noční dravce. A je v něm něco, co se mi líbí."
Zane přikývl. "Postavil se za Tada a mě a neměl pro to důvod."
"Měl důvod," namítl Caleb. "Smysl pro čest, která většině lidí chybí."
Do pokoje vešli Tad s Jommym a Caleb se otázal: "Jommy, umíš jezdit na koni?"
"Dost dobře, abych nespadl, pokud nemáme příliš naspěch," odpověděl rudo vlasy chlapec.
"Dobrá, protože si zítra vyjedeme na jezerní pobřeží, a já bych rád, abys jel s námi," pozval ho Caleb.
"Práce?"

"Něco takového," odtušil Caleb. "Povím ti o tom, až pojedeme. A teď se trochu vyspěte."
Tři chlapci odešli z Calebova pokoje a přešli chodbu do svého vlastního. V podvečer přinesl Pablo Maguire na Calebovu žádost slámou napěchovaný slamník a Zane ho rozmotal a položil mezi dvě postele. Jommy se na něj svalil a Tad podotkl: "Doufám, že na tebe není moc tvrdý."
Jommy se zasmál. "Vloni jsem skoro pořád spal na kamení a hlíně a moje poslední postel byla visuté lůžko na lodi na moři. Neviděl jsem pořádnou postel, která by mi říkala pane, co mě táta vyhodil. Tahle mi bude vyhovovat."
Tad sfoukl lampu a pokoj se ponořil do tmy. Tad i Jommy rychle usnuli, ale Zane tam jenom ležel a strašila ho představa černě oděného vraha, kterého předtím ve dveřích sotva viděl.

XIV
Nečekáný objev
Magnus pozorně přihlížel.
Nakor se skláněl nad talnoyem. Tři tsuranští Ctihodní také přihlíželi. "Nic zřejmého," konstatoval Nakor. "Můžu se mýlit, ale…" Pohnul rukou nad přilbou bytosti a dodal: "…pokud můj nápad funguje -"
Talnoy se posadil. Magnus doširoka otevřel oči a pak se usmál. "Dokázal jsi to."
Magnus držel prsten, který byl původně zapotřebí pro kontrolu nad bytostí.
"Myslím, že teď už přijdu na způsob, jak talnoye ovládat bez prstenu," prohlásil Nakor. "To by byla dobrá věc, protože používání prstenu nakonec člověka dovede k šílenství."
"Velmi působivé, Nakore," pochválil ho Illianda.
Ze všech Ctihodných, kteří kdy potkali lstivého Isalánce, se Illianda nejméně trápil skutečností, že Nakor nezapadl do tsuranské hierarchie mágů vyšší a nižší stezky. Nakor dokonce po většinu času odmítal, že provozuje magii. Illiandovi zřejmě nedělalo starosti, kým Isalánec je, dokud měl výsledky.
"Pořád se ale musíme zabývat těmi trhlinami, jež tato věc přitahuje do našeho světa," upozornil Fomoine. "Jestliže nedokážeme vytvořit ochranná kouzla, musíme tu věc vrátit do Midkemie, abychom odvrátili ohrožení našeho světa. Co jsi tu byl naposledy, objevila se nám tu zřejmě další trhlina. Nic určitého, ale dva z našich bratrů mágů jsou právě na místě, aby určili, jestli se opravdu jednalo o trhlinu."
Nakor přikývl. "Povím to Pugovi. Taky se pokouší porozumět kouzlům, jež talnoye tak dlouho chránila před magickým odhalením."
"Možná můžeme odvést magické síly, které jsou s talnoyem spojeny, když ho uklidíme do Midkemie, ale co když už je příliš pozdě?" namítl Magnus.
Tři tsuranští mágové si vyměnili tázavé pohledy, než promluvil Savdari: "Pokud je příliš pozdě, pak se budeme muset podívat na naše vlastní zdroje, abychom zamezili vpádu do našeho světa. Jestli ne, aspoň můžeme pro oba naše světy získat čas, když budeme talnoye přemisťovat. Několik týdnů tam, pak zpátky sem, potom opět do Midkemie?"
"To je možné," pravil Magnus. "Dnes v noci promluvím s otcem. Doufám však, že přesouvání talnoye mezi našimi světy nebude nutné a že účinná ochrana bude brzy zajištěna."
"Pokud budeme muset, můžeme talnoye rychle přenést tou trhlinou do Hvězdna a pak třeba někam jinam," navrhl Nakor.
Tři tsuranští mágové se uklonili. "Jako vždy vyřiď naši úctu Milamberovi," pronesl Illianda, používaje Pugovo tsuranské jméno.
Magnus a Nakor mu poklonu vrátili. "Vyřídím, a jako vždy on posílá svoji úctu tsuranským Ctihodným." Opustili místnost, v níž byl talnoy, a prošli několika chodbami do místnosti s trhlinou.
Narozdíl od minulosti už nenechávali trhlinu mezi Shromážděním mágů na Kelewanu a Akademií ve Hvězdně neustále otevřenou. Kvůli panující obavě z trhlin ze světa Dasatů měli Pug a tsuranští Ctihodní za to, že bude nejlepší otvírat jen trhlinu, kterou právě potřebují.
Magnus se postavil před trhlinový přístroj a zvedl ruce, pronášeje příslušné zaříkadlo. Nakor bez poznámek sledoval, jak mladší mág prochází rituálem nezbytným ke sladění energií, jež přemostí propast mezi dvěma světy.
Podivné bzučení na chvíli naplnilo místnost a Nakorovi s Magnusem vstaly chlupy na pažích a krku, jako by vedle náhle udeřil blesk. Potom se před oběma muži objevila mihotavá šedá prázdnota. Oba do ní bez zaváhání vkročili a naráz se ocitli na ostrově ve Hvězdně.
Jakmile se objevila trhlina, shromáždilo se několik mágů, ale když spatřili Magnuse a Nakora, kývli jim na pozdrav a rozešli se. Magnus se obrátil a mávnutím ruky trhlinu zničil. Ušklíbl se. "Otec mi říkal, že málem zemřel, když se pokoušel uzavřít první tsuranskou trhlinu."
"Slyšel jsem tu historku," ozval se Nakor. "Než začneš být příliš nafoukaný, jen si připomeň, že musel vypnout stroj vytvořený tuctem Ctihodných a musel mu při tom pomáhat tvůj dědeček."
Magnus pokrčil rameny. "Nesrovnával jsem se s otcem ani s dědečkem, Nakore." Vykročil směrem k pláži. "Pouze jsem upozorňoval na… ach, to je jedno. O nic vlastně nejde."
Když došli k okraji jezera, Magnus vytáhl kouli, a o okamžik později stáli oba muži přede dveřmi Pugovy pracovny.
Magnus zaklepal a Pug odpověděl: "Dále."
Nakor se zarazil. "Řekneš otci, co jsme udělali a zjistili. Já půjdu a podívám se po Bekovi."
Magnus přikývl a Nakor odešel.
O několik minut později našel Beka, jak sedí pod stromem a pozoruje několik studentů, kteří poslouchali Rosenvarovu přednášku. Když viděl Nakora přicházet, vyskočil a zajímal se: "Odjíždíme?"
"Proč? Nudíš se?"

"Velmi. Nemám ponětí, o čem to ten stařík mluví. A zdejší studenti nejsou moc přátelští." Podíval se na Nakora a obvinil ho: "A ta věc, co jsi mi provedl v hlavě…" Zatvářil se zklamaně a měl slzy na krajíčku. "Jeden z chlapců mě napadl a normálně bych ho prostě hodně silně praštil, pravděpodobně do obličeje. A kdyby se zvedl, udeřil bych ho znovu. Mlátil bych ho, dokud by se nevzdal." S téměř bolestínským výrazem Bek pokračoval: "Ale já nemohl, Nakore. Nemohl jsem ani zatnout pěst. On tam jen stál a díval se na mě, jako by se mnou bylo něco špatně, a ono bylo! A pak tam byla hezká dívka, kterou jsem chtěl, ale když na mě přestala mluvit a já ji chtěl chytit, stala se ta samá zatracená věc! Nemohl jsem zvednout ruku, abych -" Bek vypadal, jako že má slzy na kraj íčku. "Co jsi mi to udělal, Nakore?"
Nakor položil mladíkovi ruku na mohutné rameno a odvětil: "Něco, co bych radši neudělal nikomu, Beku. Aspoň na chvíli nemůžeš nikomu jinému ublížit, pokud by ses sám nebránil."
Bek si vzdychl. "Budu už pořád takový?"
"Ne," pravil Nakor. "Ne, pokud se naučíš ovládat vlastní popudy a zlost."
Bek se zasmál. "Nikdy se nezlobím, Nakore. Ne doopravdy."
Nakor ukázal Bekovi, aby se posadil, a sám si sedl vedle něho. "Co máš na mysli?"
Bek pokrčil rameny. "Někdy jsem mrzutý, a když mě něco bolí, skutečně umím rozbíjet věci, ale většinou mi vše připadá buď k smíchu, nebo taky ne. Lidé mluví o lásce, nenávisti, závisti a o všem možném, a já si myslím, že vím, o čem mluví, ale nejsem si jistý. Chci tím říct, že jsem viděl, jak se lidé chovají jeden ke druhému, a vymazal jsem z paměti pocity na dobu, kdy jsem byl hodně malý, jako třeba jak jsem se cítil, když mě matka chovala. Ale většinou mě nezajímají stejné věci, které zajímají jiné lidi." Podíval se na Nakora a téměř se tvářil potěšené. "Často jsem si myslel, že jsem jiný, Nakore. Hodně lidí mi říkalo, že jsem. A já jsem se o to nikdy nestaral." Svěsil hlavu a díval se do země. "Ale z toho, cos mi udělal, se cítím -"
"Zklamaně?"
Bek přikývl. "Nemůžu… dělat věci, které jsem dělával. Chtěl jsem to děvče, Nakore. Nelíbí se mi, když nemůžu dostat to, co chci!" Podíval se Nakorovi do tváře a malý hráč viděl, jak se Bekovi v očích začínají lesknout slzy.
"Nikdy ti nikdo neřekl ne, že?"
"Občas, ale když to udělali, zabil jsem je a stejně jsem si vzal, co jsem chtěl."
Nakor mlčel. Poté o něčem zapřemýšlel. "Jednou mi kdosi vyprávěl příběh o muži cestujícím ve voze, za kterým se ženou vlci. Když se muž dostane k bezpečí města, najde brány zavřené a zatímco křičí o pomoc, vlci ho dohoní a roztrhají na kusy. Co si o tom příběhu myslíš, Ralane?"
Bek se zasmál. "Řekl bych, že je to pěkně legrační příběh! Vsadím se, že se tvářil skutečně udiveně, když ho ty bestie trhaly!"
Nakor mlčel a pak vstal. "Počkej tady. Hned budu zpátky." Isalánec kráčel přímo do Pugovy pracovny. Zaklepal a pak otevřel dveře dřív, než ho Pug pozval dále.
"Musím s tebou hned mluvit," oznámil Nakor.
Pug vzhlédl od místa u otevřeného okna, kde seděl a užíval si letního vánku. Naproti němu si hověl Magnus a oba muži zapátrali v Isaláncově vzrušené tváři. "Co je?" zajímal se Pug.
"Ten muž, Ralan Bek, je důležitý."
"To už jsi říkal," odvětil Magnus.
"Ne, je ještě důležitější, než jsme předpokládali. On rozumí Dasatům." Pug a Magnus si vyměnili udivené pohledy, než se Magnus zeptal: "Nedohodli jsme se, že o nich nebudeme mluvit s nikým mimo naši skupinu?"
Nakor zavrtěl hlavou. "Nic jsem mu neřekl. Zná je, protože je jako oni. Teď chápu, jak to, že jsou takoví, jací jsou."
Pug se opřel a prohlásil: "To zní zajímavě."
"Nemyslím tím, že rozumím každému detailu nebo že chápu, jak je to možné, ale vím, co se přihodilo."
Pug naznačil Nakorovi, aby se posadil a pokračoval.
"Když Kašpar popisoval, co mu Kalkin ukázal ze světa Dasatů, všichni jsme reagovali stejně. Jakmile jsme se začali obávat ohrožení, jemuž jsme vystaveni, ptali jsme se sami sebe, jak taková rasa mohla vzniknout. Jak mohli vzniknout, růst a vyvíjet se lidé bez soucitu, velkomyslnosti a určitého smyslu pro společný zájem. Mám podezření, že je kdysi měli. Do jejich světa však vstoupilo zlo, a tento člověk je příkladem, co se s námi stane, když stejné zlo tady získá nadvládu." Nakor se odmlčel, pak vstal a začal přecházet, jako by zápasil s formulací svých myšlenek.
"Bek je takový, jakým ho bohové učinili." Podíval se na mladého muže, který přikývl. "Tak to řekl on mě a má pravdu. A ví, že není takový, jakým bohové udělali jiné lidi. Ale přesto ještě nechápe, co to znamená."
Nakor přejel pohledem ostatní a pokračoval: "Nikdo v této místnosti nebyl stvořen, jako jsou stvořeni jiní lidé. Každý z nás je poznamenán tím či oním způsobem, a tím jsme předurčeni žít život, který je jedinečně krásný i strašný." Zašklebil se. "Někdy obojí dohromady."
Zatvářil se zadumaně. "Během našeho boje s agenty zla jsme mnohokrát přemítali, jakému účelu takové zlo slouží, a nejlepší odpověď, kterou jsme nalezli, je abstraktní hypotéza, že bez zla by nemohlo být dobro a že naším hlavním cílem, pro dobro všech, má být dosažení rovnováhy, kde zlo vyváží dobro, což zanechá vesmír v harmonii. Ale co když harmonie, kterou hledáme, je iluzí? Co když je ve skutečnosti přirozeným stavem ustavičný boj? Občas převládne zlo a jindy zase dobro. Jsme chyceni v nekonečném odlivu a přílivu vln, které se přelévají přes náš svět?"
"Maluješ ještě černější obrázek než obvykle, Nakore," přerušil ho Pug.
Magnus souhlasil. "Když jsi nechal mravence bourat hrad, znělo to slibněji, než když nás mají zaplavovat vlny."
Nakor zavrtěl hlavou. "Ne, vy to nevidíte! Ukazuje to, že je někdy rovnováha zničena! Někdy vlna smete vše před sebou. Bek je zasažen něčím, čemu nerozumí, ale jeho pochopení není třeba k tomu, aby ta věc pracovala, je to jeho vůle! Dasatové nejsou zlo, protože takovými chtějí být. Vsadil bych se, že v minulosti nám nebyli nepodobní. Ano, jejich svět je cizí a žijí ve sféře, v níž bychom my nepřežili, ale dasatské matky kdysi svoje děti milovaly a manželé

milovali svoje ženy, a před lety kvetly přátelství i věrnost. Ta bytost, kterou nazýváme Bezejmenným, je jen projevem čehosi daleko většího, bytostí neomezenou na tento svět, tento vesmír nebo dokonce na tuto realitu. Překlenuje -" scházela mu slova. "Zlo je všudypřítomné, Pugu." Pak se široce usmál. "Ale to znamená, že takové je i dobro."
Nakor se udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. "Klamali jsme sami sebe, že rozumíme dosahu našich rozhodnutí, ale když mluvíme o dlouhých dobách, nerozumíme jim. Ta bytost, s níž bojujeme, byla na tento konflikt připravena od chvíle, kdy lidé byli méně než zvířata, a teď vyhrává. Dasatové se stali tím, čím jsou, protože v jejich světě zvítězilo zlo, Pugu. V jejich vesmíru ten, kterého nazýváme Bezejmenným, narušil rovnováhu a zvítězil. Jsou tím, čím se staneme my, pokud selžeme."
Pug se opřel. Obličej měl zpocený a bledý. "Líčíš ponurý obrázek, příteli."
Nakor zavrtěl hlavou. "Ne, ty to nevidíš? Ještě není vše ztraceno. Pokud zlo může vyhrát tam -" Podíval se na Puga, pak na Magnuse a znovu se zeširoka usmál. "- pak dobro může zvítězit tady!"
*
O něco později kráčeli Pug s Nakorem po mořském břehu, nechávajíce se osvěžovat teplým vánkem a slanou sprškou.
"Pamatuješ na Fantuse?" zeptal se Pug.
"Kulganova domácího mazlíčka, ohnivého dráčka, který se čas od času potuloval kolem kuchyně?"
"Chybí mi," posteskl si Pug. "Je to už pět let, co jsem ho viděl naposledy, a to byl velmi starý a myslím, že umíral. Nebyl to opravdový domácí mazlíček, spíš host v domě." Pug se zahleděl na nekonečně se čeřící příboj. Vlny narůstaly a převalovaly se a pak se na pláži rozbily. "Byl s Kulganem tu noc, kdy jsem poprvé přišel do jeho chýše v lesích nedaleko hradu v Crydee. Pořád byl někde poblíž. Když jsem přivedl svého syna Williama z Kelewanu, on a Fantus se dali dohromady. Když William zemřel, Fantus nás navštěvoval stále méně."
"O dracích se říká, že jsou velmi inteligentní, třeba tesknil?"
"Bezpochyby," potvrdil Pug.
"Proč na něj teď myslíš?" zajímal se Nakor.
Pug se zastavil a posadil se na velký balvan umístěný na spodině útesu, kde se pláž stáčela kolem skaliska. Aby mohli pokračovat v procházce, museli by kolem útesu přebrodit mělčinu. "Nevím. Svým drsným způsobem byl okouzlující. Připomínal mi jednodušší časy."
Nakor se zasmál. "Během našeho letitého přátelství, Pugu, jsem tě už o jednodušších časech slyšel mluvit, ale těžko bych počítal trhlinovou válku, tvoje uvěznění na Kelewanu, to, že ses stal prvním barbarským Ctihodným, a pak konec války," smál se, "a Velké povstání, a všechny ty ostatní záležitosti, které jste ty, Tomas a Macros vykonali, mezi jednoduché časy!"
"Možná jsem jen já byl jednodušší," vzdychl si zjevně unavený Pug.
"To sotva. Uznávám, že jsi před lety chápal věci jednodušeji. Všichni jsme to v mládí dělali."
"Fantus měl vrtochy, dovedl být stejně nepředvídatelný jako kočka nebo stejně vytrvalý jako pes. Ale myslím si, že důvod, proč o něm mluvím dnes, je, že on a William byli neoddělitelní."
"A ty myslíš na Williama?"
"Často. A na svou adoptovanou dceru Gaminu."
"Proč teď ty vzpomínky, Pugu?"
"Protože moje děti jsou opět v nebezpečí."
Nakor se zasmál. "Já vím, že jsou to tvoji synové, Pugu, ale termín děti lze těžko dále používat pro Magnuse a Caleba. Nejsou to jen muži, ale muži velmi odhodlaní a s pevným charakterem. Muži, na které by byl každý otec hrdý."
"Já vím a opravdu cítím hrdost," přiznal Pug. "Jsem však předurčen, abych přihlížel, jak všichni ti, které miluju, umírají dřív než já."
"Jak to víš, Pugu?"
"Když jsem bojoval s démonem Jakanem, když jeho flotila vplula do Hořkého moře, pokusil jsem se bez pomoci zničit jeho vojsko. Byla to jedna z mých domýšlivějších chvilek. Výsledkem bylo, že mě téměř zabilo mocné kouzlo."
"To si pamatuju," přitakal Nakor.
"V síni Lims-Kragmy mi bohyně dala na vybranou. Jen moje rodina zná rozhodnutí, které jsem učinil, a to pouze jeho část. Stručně řečeno, dovolila mi vrátit se a pokračovat v práci, ale výměnou za to musím přihlížet, jak všichni, které miluju, umírají přede mnou."
Nakor se posadil na balvan vedle Puga a mlčel. Po dlouhé chvíli promluvil: "Nevím, co říct, Pugu. Ale snad je tu jedna věc ke zvážení."
"Co by to mělo být?"
"Jsem starší než ty a všichni, které jsem znal jako mladík, jsou také mrtví. Všichni. Občas se mi vybaví obličeje, ale přesto jim nedokážu přiřadit jména. Je to prokletí dlouhého života. Ty jsi však byl asi proklet dávno předtím, než jsi mluvil s bohyní."
"Jak to?"
"Jak jsem řekl, také jsem přežil všechny, které jsem v mládí znal. Moje rodina nikdy moc rodinou nebyla. Matka mi zemřela dřív než otec, on ale zakrátko odešel za ní. Na tom nezáleželo, protože jsem ani jednoho z nich víc než třicet let neviděl a taky jsem neměl žádné sourozence." Pokrčil rameny. "To ale neznamená, že jsem se nenaučil milovat lidi, Pugu. A jejich ztráta je vždy bolestná. Existuje jedno isalánské požehnání, jež se zpívá při narození dítěte: "Dědeček umírá, otec umírá, syn umírá." Je to požehnání, protože vyjadřuje přirozený řád. Já se nikdy nestal otcem, takže si nedovedu představit, jaké to bylo ztratit Williama a Gaminu. Ale pamatuju si, jak tě to zasáhlo. Viděl jsem to. Viděl jsem, co pro tebe jejich ztráta znamenala."
Nakor potřásl hlavou, jako by nemohl najít ztracená slova. "Dvakrát jsem však ztratil ženu. Poprvé, když mě opustila,

aby získala větší moc. A podruhé… jsem ji zabil, Pugu. Zabil jsem Jormu. Tělo, které jí patřilo původně, zemřelo už před desetiletími, a ona byla v mužském těle, když jsem její život ukončil," vzpomínal Nakor s trochu žalostným zasmáním. "Ale to nezměnilo skutečnost, že jsem ji kdysi miloval, lehával jsem v její náruči a její přítomnost mě činila lepším, než jsem byl bez ní." Podíval se na Puga a oči se mu leskly slzami, když pokračoval. "Ty, já a Tomas jsme byli pro cosi určeni bohy a tato čest má svoji cenu. Musím ale myslet na to, že je to proto, že to tak být musí. Možná je to marnivost, ale jsme to jen my tři. Ne Miranda, ne Magnus, ani nikdo jiný. Jen my tři."
"Proč?"
"To vědí jen bohové," usmál se potutelně Nakor. "A ti nám pravdu neřeknou."
Pug se zvedl a pokynul Nakorovi, že je čas vrátit se do vily. "Oni nám lžou?"
"No, zcela jistě nám neříkají všechno. Zvaž, koho Kašpar potkal na vrcholcích Ratn'gary."
"Kalkina."
"Ano, Ban-atha, boha zlodějů… a podvodníků a lhářů…"
"Takže si myslíš, že Dasatové možná nejsou tak velkou hrozbou, jak ji vylíčil Kalkin?"
"Ne, pořád si myslím, že jí jsou a ještě víc. Myslím si ale, že Kalkin ukázal Kašparovi jen to, co chtěl, aby Kašpar viděl. Bohové mají své důvody, tím jsem si jistý, ale občas jsem cynický pacholek a rád bych věděl, co Kašpar v té vizi neviděl."
Pug se zastavil a položil nataženou ruku Nakorovi na rameno. "Nenavrhuješ, co si myslím, že navrhuješ, nebo ano?"
Nakor se usmál. "Ještě ne, ale přijdou dny, kdy asi budeme muset navštívit svět Dasatů."
Pug stál chvíli bez hnutí, potom znovu vykročil. "Schválně otevřít trhlinu do domovského světa Dasatů? Mohl by snad být bezohlednější čin?"
"Jsem si jistý, že ano. Jen jsme na to v tu chvíli nepomysleli," zasmál se Nakor.
Pug se zasmál s ním. "Nejsem přesvědčený, Nakore. To by mohl být ten nejhorší nápad v dějinách skutečně špatných nápadů."
Nakor se stále smál. "Možná, ale co když cesta tam zabrání Dasatům přijít sem?"
Pug se náhle přestal smát. "Co když -?" kráčel se sklopenýma očima, jako by byl ztracen v myšlenkách, a potom dokončil: "Možná je to něco, co musíme probrat."
"Dobrá. A když už jsme u toho, kdy mi chceš říct víc o těch zprávách z vlastní budoucnosti?"
"Brzy, příteli," odvětil Pug. "Brzy." Zvedl zrak k odpolednímu slunci rozhazujícímu paprsky po vlnách. "Rád bych věděl, jak si vedou Caleb a ostatní dole v Keshi? Celé dny jsme o nich neslyšeli."
"Ach, jsem si jistý, že bychom o nich uslyšeli, kdyby se dělo něco důležitého."
*
Caleb učinil výpad doleva, neboť nájemný vrah prohnal špičku svého meče vzduchem a jen tak tak minul Calebovu hruď. Ten si nevšímal palčivé bolesti v levém rameni, když jím narazil do mechem pokrytých kamenů v kanálu, a zanořil špičku meče do břicha Nočního dravce.
Byla to ďábelsky naplánovaná a provedená léčka. Caleb se proklínal, jaký je samolibý hlupák. Nejen, že on a Chezarulovi muži selhali, když měli být jeden krok napřed před Nočními dravci, dokonce byli teď ve zjevné nevýhodě. Jediný důvod, proč byli ještě naživu, byl ten, že měli štěstí jako hrom.
Chezarul vyslal agenty, aby sledovali obchodníka, a další muže, aby hlídali dům kde Zane stopoval, jak Mudara mluví s Nočním dravcem. Minulou noc jeden z Chezarulových agentů hlásil, že odhalili základnu Nočních dravců. Trvalo to celé dny, ale teď se jim zřejmě trpělivost vyplatila.
Chezarul identifikoval hlavní základnu Nočních dravců v opuštěném skladišti a plánoval na ně útok ze dvou stran, při němž se muži vynoří ze stok, zatímco ostatní napadnou budovu z ulice.
Jelikož byli Noční dravci nejaktivnější v noci, bylo rozhodnuto, že útok uprostřed odpoledne zastihne většinu vrahů ve spánku.
Caleb, vedený jedním z Chezarulových mužů, vedl svoji skupinu kanály. Trvalo jim celé dopoledne, než se propracovali na pozice a obklíčili předpokládané doupě Nočních dravců.
Místo hnízda našli léčku, kterou odhalili jen díky hejnu krys, jež byly vyrušeny, a díky slabému náznaku kouře, který zaznamenal jeden z mužů v náhodném závanu větru. Caleb stěží stihl zavolat varování, než se kanál zahemžil černě oděnými Nočními dravci. Tři z Calebových mužů padli, než si uvědomili co se děje, a zbytek ve zmatku ustoupil.
Útok se změnil ve zmatený útěk a jediné, co teď Caleba zajímalo, bylo dostat přeživší muže ven z kanálů živé. Pouštěl ostatní kolem sebe a nakonec s Nočními dravci zápolil sám jen se čtyřmi dalšími, aby udrželi tunel ústící do větších chodeb.
Caleb věděl, že musí přinejmenším několik dalších minut udržet ústí tunelu, aby zbytek agentů konkláve mohl utéci do města nad nimi.
Byl si jistý, že poblíž budou čekat další Noční dravci, ale pochyboval, že by některý z nich zabíjel jeho muže za denního světla. Městská hlídka obvykle neprojevovala zájem, ale chovala se agresivně a s brutalitou, když došlo na rušení klidu. Ozbrojený konflikt v ulicích Keshe měl dost blízko k povstání, což vyvolávalo bleskovou reakci, a pokud by se boj vymkl z rukou, na volání hlídky by zasáhla vnitřní legie. Kdyby se tak stalo, jedinou možností by bylo utéct nebo zemřít.
Muž vedle Caleba zabublal, když se mu plíce zalily krví z bodné rány v prsou. Caleb mávl prudce dolů, usekl útočícímu Nočnímu dravci paži v lokti, a ten s ječením dopadl pozadu do kalné vody. Caleb držel pozici se dvěma Chezarulovými muži po boku a když se Noční dravci přeskupovali, poskytli jim krátký okamžik oddechu.
Výkřik ze vzdálenějšího konce tunelu Calebovi prozradil, že zabili dalšího muže konkláve. Caleb mohl pouze doufat, že konec přijde rychle, neboť Noční dravci klidně stáhli člověka z kůže, aby z něj dostali informaci, kterou by snad mohl

znát, než ho konečně zabili.
Když ustupovali, Caleb ztratil lampu. Nějaké světlo pronikalo z mřížky ve stropě dvacet yardů po jeho levici, jinak byl tunel zahalen do šera.
Tři muži v křižovatce chodeb se drželi, když na ně útočili Noční dravci. Kvůli nedostatku světla a jejich černému oděvu měl Caleb potíže posoudit kolik jich je, dokud nebyli téměř u něj.
Sekl po jednom muži, který však uskočil dozadu, a on nakonec zasáhl vedlejšího muže do stehna.Vrah se s řevem zhroutil, zatímco muž po Calebově pravici zasáhl jiného Nočního dravce, který také upadl.
Potom bez jakékoliv verbální komunikace udělali tři zbylí Noční dravci krok zpět. Ten nejblíže zraněnému vrahovi prošpikoval muže špičkou svého meče, potápěje jeho tělo pod splašky, jež jim kroužily kolem nohou.
Noční dravci pomalu ustupovali, dokud nezmizeli v temnotě. Po chvíli Caleb zavelel: "Pojďte za mnou." A vedl své muže ke slunečnímu světlu, jež procházelo mřížkou na stropě.
Pod kruhem světla našel kovové kruhy upevněné do zdi a naznačil dvěma mužům, kteří byli s ním, že mají vyšplhat z kanálu. Když byli v bezpečí nahoře na žebříku, Caleb vylezl za nimi.
Bylo ticho, když se tři špinaví, krví zalití muži vynořili z kanálu přímo v zadní uličce ve skladištní čtvrti.
"Běžte do určených skrýší," vyzval je Caleb. "Jestli Chezarul přežil, bude vědět, kde mě najde. Jestli ne, pak ať už převezme jeho místo kdokoliv, bude vědět, kde mě zastihne. Teď nevěřte nikomu a nikomu nic neříkejte. Běžte!"
Muži pospíchali pryč, a když byli bezpečně z dohledu, Caleb se vydal opačným směrem.
Zastavil se u veřejné kašny, naklonil se nad ni a ponořil celou hlavu pod vodu. S prskáním se narovnal a vytřepával vodu z dlouhých vlasů. Klobouk ztratil kdesi v kanále.
Caleb se rozhlédl a věděl, že si nemůže být jistý, jestli ho nesledují. Mohl pouze doufat, že ať už ho možná sleduje kdokoliv, setřese ho cestou ke svému bezpečnému domu.
Jakmile vyrazil, začal si dělat starosti o chlapce. Dal jim přísné instrukce, kterými se měli řídit, pokud by se nevrátil do západu slunce. Měli vyjít ze Tří vrb a sledovat cestu, kterou je naučil, dokud nedorazí k určenému domu. Tam měli zaklepat na zadní dveře a říct určitou větu. Modlil se, aby udělali, co jim řekl.
Caleb obešel několik beden navršených na nároží a do levého ramene se mu hluboko zasekla čepel. Zavrávoral dozadu a připravil se na útok, který měl následovat.
Dva Noční dravci mu zastoupili ústupovou cestu. Caleb věděl, že ti muži musejí zemřít v co nejkratší době, jinak že kvůli zranění ztratí vědomí a vykrvácí.
Noční dravec, který ho zasáhl, zaútočil jako první. Druhý muž se přesunul vlevo od Caleba, takže ten se chopil příležitosti, která se mu nabízela. Sehnul hlavu, provedl výpad vzhůru a pak při prudkém skoku vyškubl meč z břicha prvního Nočního dravce. Sám se zatočil dokola a mávl mečem ve vodorovném oblouku. Druhý Noční dravec viděl, jak se Caleb sehnul, a instinktivně přesunul čepel na levou stranu, předpokládaje, že ho teď Caleb z té strany sekne. Meč však opsal celý kruh a útok přišel zprava. Než stihl Noční dravec přesunout meč, aby úder blokoval, Calebova čepel se mu zakousla hluboko do šíje.
Druhý muž padl a Caleb se vedle něho zapotácel, když zasouval meč do pochvy, přičemž jeho pohyb připomínal opilecké vrávorání. Stiskl si rukou dvakrát zraněné rameno, aby zastavil proud krve, a soustředil se na jedinou věc: musí se dostat do bezpečného domu, než ztratí vědomí.
*
"Tři trojky," hlásil Jommy a smál se, když shraboval měděné mince. Zane zabručel a hodil svoje karty na stůl.
Tad se smál. "Říkal jsem ti, abys nesázel."
Jommy se chystal něco říct, když mu náhle úsměv zmizel z tváře. Zarejdil očima po místnosti a ztišil hlas. "Do střehu. Asi tu bude dusno."
Tad a Zane se rozhlédli po výčepu a spatřili čtyři muže ve stejných šedých pláštích, kteří právě vstoupili a teď stáli po obvodu místnosti a účinně blokovali všechny východy.
"Co je to?" zeptal se Tad.
"Nevím, ale není to dobré," odpověděl Jommy. "Držte se u mě, hoši." Vstal a čekal, dokud Tad a Zane neudělali totéž. "Připravte se."
"Na co?" zeptal se Zane, právě když Jommy vykročil směrem k nejbližšímu muži.
Přímý příchod mohutného rudovlasého chlapce musel muže určitě zmást, protože se nepokusil vytáhnout meč, dokud Jommy nezvedl židli a nezasáhl ho s ní do hlavy, čímž mu zabránil tasit zbraň.
Zatímco se muž sbíral pod první židlí, Jommy zvedl další a rozbil mu ji o hlavu asi ve stejný okamžik, kdy z kuchyně přispěchal Pablo McGuire, aby se podíval, co se děje. Než udělal dva kroky, jeden z mužů v šedém vytáhl zpod pláště malou kuši a na starého muže vystřelil. Pablo se schoval za pult a vyhnul se tak smrti. Zvedl se s námořnickým tesákem v ruce.
Jommy i Pablo současně zakřičeli: "Utíkejte!" A Tad se Zanem vyběhli ze dveří. Jommy se zastavil jen na chvíli, aby kopl muže na zemi do obličeje, než vyskočil ze dveří se dvěma muži v patách.
Chlapci doběhli k hlavní ulici a mířili k náměstí, když je muži začali dohánět. Jommy se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jsou Tad a Zane stále za ním, a zakřičel: "Za mnou!"
Pospíchal ke kašně, kde se právě scházela obvyklá skupina učedníků a děvčat, a náhle se zastavil před Arkmetem a ostatními pekařskými tovaryši. Vyhrkl: "Máte chuť někoho zmlátit?"
"Tebe?" zeptal se Arkmet a ustoupil o krok.
"Ne," opáčil Jommy, když ho Tad a Zane doběhli.
"Je?" zašklebil se Arkmet.
"Ne," odpověděl Jommy a ukázal za bratry na dva vrahy v šedých pláštích, kteří je pronásledovali až na náměstí. "Je."

Arkmet pokrčil rameny. "Jistě."
Jommy, Tad a Zane vystartovali dál a dva vrahové se přiblížili. Pod plášti schovávali zbraně před městskou hlídkou. Pekařští tovaryši jim vyšli vstříc, zastoupili jim cestu, a Arkmet se otázal: "Kam ten spěch?"
Jeden nájemný vrah, muž s šedým vousem a holohlavý, rozevřel plášť a odhalil meč a dýku v každé ruce. Odpověděl: "Nepřej si to vědět, chlapče."
Pekařští tovaryši ustoupili, když uviděli zbraně, ale stále blokovali cestu, kterou prchli Tad, Zane a Jommy. Arkmet zvedl ruce a ustoupil, řka: "O zbraních nikdo nic neříkal."
"Nikdo taky nic neříkal o hloupých klucích, co se pletou do cesty," pronesl vrah. Udělal výhružné gesto dýkou v levé ruce, zatímco se jeho společník kolem něho protáhl na pravou stranu a pokoušel se zjistit, kterým směrem tři chlapci utekli.
"Hloupých?" podivil se Arkmet, když se muž kolem něho pokusil projít. "Hloupých!" S ohromující zuřivostí švihl širokoplecí chlapec rukou a zasáhl vraha zleva do obličeje, přímo do čelisti. Muž zakoulel očima a nohy se mu podlomily. Jeho společník se otočil, aby se podíval, co je to za hluk, a střetl se s přesně mířenou cihlou, kterou po něm hodil druhý pekařský učedník. Cihla zasáhla muže do kořene nosu a zvrátila mu hlavu dozadu.
Někdo ho převalil a kolem dvou padlých mužů se shromáždili pekařští tovaryši. Šlapali po nich a kopali je ještě dlouho poté, co vrazi ztratili vědomí.
*
Tad, Zane a Jommy se ve tmě drželi při zdi. Byli na útěku už hodiny a konečně si byli zcela jisti, že je nikdo nepronásleduje. Pot z nich všech tekl, neboť byla dusná noc a oni neměli možnost si odpočinout po celé věky.
"Co teď?" zeptal se Zane.
"Jdeme tam, kam nám Caleb řekl abychom šli, pokud bude něco špatně," odvětil Tad. "Čtyři muži se nás pokusili zabít, na tom určitě je něco špatného, nemyslíte?"
"Ode mne námitky nečekejte, braši," hlásil Jommy. "Kam říkal, že máme jít?"
"Za mnou," zavelel Tad.
Vedl své dva společníky ulicemi města. Dvakrát se ztratil, než konečně našel cestu ke správnému domu. Podle příkazu se nepřiblížil k domu přímo, nýbrž z úzké uličky a přes rozbité prkno v zadním plotě, kudy se tři chlapci dostali do malé zahrady za skromnou budovou. Zaklepal na kuchyňské dveře a čekal.
"Kdo tam?" dožadoval se mužský hlas.
"Ti, kteří hledají skrýš ve stínech," odpověděl Tad.
Dveře se rychle otevřely a zevnitř se vynořil rozložitý muž v jednoduché tunice a kalhotách. "Dovnitř, rychle!"
Dál nic neříkal, ale přešel do středu místnosti a sroloval koberec. Pod ním byla padací dvířka a on pokynul Zanovi a Jommymu, aby je tahem otevřeli. Dolů do šera vedlo úzké schodiště. Muž zapálil lampu a pak vedl chlapce dolů. "Zavřu je, až se budu vracet," vysvětlil jim pod schody.
Schodiště vedlo k úzkému tunelu, který mířil pryč od domu směrem, jímž přišli. Na druhé straně uličky stála opuštěná kolna a Tad usoudil, že jsou teď někde pod ní.
Muž se zastavil u dveří a dvakrát zaklepal, po pauze pak údery zopakoval. Potom dveře otevřel.
Vstoupili do tak malého pokoje, že tam bylo stěží místo pro ně pro všechny. V místnosti stála postel, židle a malinký stůl. Zjevně byla tato skrýš určena pro jednu osobu. Muž se otočil a vydal pokyn: "Počkáte tady do zítřka do večera, potom vás přesuneme."
Když procházel kolem chlapců, Zane i druzí dva si konečně všimli, že na posteli už někdo leží a je v bezvědomí. U dveří se muž otočil a prohlásil: "Udělali jsme vše, co se dalo. Ztratil spoustu krve, než se sem dostal." Zavřel dveře.
Chlapci se podívali dolů. "Caleb," zašeptal Tad, poznávaje tichou postavu na posteli. Obvazy měl Caleb nasáklé krví.
Zane pomalu usedl na jedinou židli a Jommy s Tadem se uvelebili na podlaze a čekali.

XV

Podfuk

Spear si pozorně prohlížel svoje karty.
Zlehka se opřel a podíval se doprava, kde u protější stěny stál bez hnutí Amafi. Bývalý vrah proměněný ve sluhu měl pravou ruku založenou přes levou. Prozkoumával rozlehlý sál, jenž se nepodobal žádnému jinému hráčskému zařízení na severu. Většina heren v Roldemu a Ostrovním království byla zřízena v dobře vybavených salonech či běžných krčmách a hospodách. Královna štěstěny byla nejvybranější keshanská herna, jíž nebylo v žádné jiné zemi rovno. Tady i obyčejný podnik vypadal jako palác, nakolik to mohl prostý občan posoudit. Přímo tato budova kdysi patřila bohatému obchodníkovi, během let se však stala útočištěm karbaníků a hráčů všeho druhu. Byla umístěna na vzdáleném konci dlouhé hlavní třídy, na vrcholku kopce s přímým výhledem na plošinu s císařskou pevností, na část dolního města a na Nekonečnou hlubinu.
Spear seděl uprostřed zřejmě bývalé velké síně, kde obchodník bavil svoje hosty, neboť místo zdi stály za Spearem sloupy z vyřezávaného mramoru tvořící kolonádu, odkud bylo vidět do nádherných zahrad a na město pod nimi. Počasí v Keshi bylo buď horké nebo opravdu horké, takže se vzduch v noci zřídkakdy ochlazoval. Spear si však v tu chvíli nedělal starosti o výzdobu, nýbrž o své bezpečí, jelikož seděl zády do zahrady, a poslední dobou lidé umírali v nevhodnou chvíli.
Spear využil své proslulosti, aby získal pozvání na několik slavností, recepcí a večírků, stejně jako do heren. Od příjezdu do Keshe ubíjel čas posloucháním planých klevet. Konečně však vyslechl něco, co ho přivedlo sem, a teď vyčkával.

Pokud byla pravda to, co před dvěma dny zaslechl, bude dnes v tomto sále přítomen císařský princ - inkognito - aby okázale odpočíval a užíval si nočního života ve městě. Z toho, co zaslechli Chezarulovi agenti, bylo vysoce pravděpodobné, že se brzy někdo pokusí připravit prince o život. Spear tu byl, aby zajistil, že se to nestane tuto noc.
Amafi si dříve všiml, že párek mladých šlechticů používá pěkně zřetelnou řadu signálů, jak si sdělit co mají v kartách, a že ten, který měl zrovna horší list, stejně zvyšoval sázky a pomáhal druhému vyhrát víc peněz.
Nebyl to spolehlivý systém, protože ten se šťastnější rukou musel přebít všechny ostatní u stolu, častěji však spíš vyhrávali než prohrávali a bank zde býval hodně nadprůměrný, takže ke konci večera obvykle zjistili, že mají navrch. Spear by jim rád dal za vyučenou, ale dnes večer měl jiné starosti.
Byl sice synem kmenového náčelníka, ale už v útlém věku byl vržen do intrik konkláve stínů a kromě mnoha jiných užitečných věcí se během dospívání naučil i to, jak někoho obehrát v kartách. Své dovednosti si vyzkoušel i vylepšil hraním pokiiru s Nakorem, Kašparem a Amafim. Všichni byli zkušení hráči. Jedna hra se změnila v soutěž v podvádění, kdy bylo každé kolo drsnější než to předchozí, jak postupně konzumovali velké množství vína, a skončilo to až tehdy, když se na stole objevili tři králové a dvě sedmy navíc.
Dnes večer hrál Spear neurčitě. Vyhrával jen tak, aby se držel, ale ztrácel dost, aby od sebe odvracel pozornost. Omluvil se od stolu se slovy: "Potřebuju na vzduch." A naznačil sluhovi, aby se k němu připojil.
Vyšli do zahrad, na první pohled si protáhnout nohy, ale Spear toužil jen po další prohlídce okolí. Když byli sami, Amafi se zeptal: "Něco tě trápí, blahorodí?" Hovořil roldemsky, aby snížil pravděpodobnost, že je někdo vyslechne.
"Trápí mě mnoho věcí, Amafi."
"Určitě ne ti dva mládenci?"
"Ne. Někdo jim uštědří lekci, ale bojím se, že to nebudu já." Spear se rozhlédl po zahradě. "Dosud jsme zjistili, že naši nepřátelé si velmi pečlivě vybírají, koho zabít a kdy. Ale proč je teď vidíme -" Obhlédl zahradu a mávnutím ruky označil budovu za nimi. "- tady v paláci?" Zahleděl se na město pod nimi a pokračoval: "Nahoře musí být dvacet či víc soukromých pokojů, takže ani nevíme, kde má princ být." Podíval se na Amafiho. "To bývala tvoje parketa. Pokusil by ses tady zabít člena královské rodiny?"
"Ne," ozval se Amafi, "ale tehdy jsem vždy dával přednost stínům před zmatkem."
"Nejsem si jistý, jestli ti rozumím," namítl Spear.
Bývalý nájemný vrah vzal svého pána za loket a pomalu ho otočil tváří k budově. Celé to vypadalo jako divadelní scéna, neboť ze zahrady nebylo vidět přízemí domu. Až na vstupy do kuchyní a toalet to byl jeden ohromný uzavřený prostor.
Amafi poznamenal: "Na každého je odevšad vidět, a to je dobré. Pokud někdo zatouží jít nahoru, musí vstoupit támhle." Ukázal na hlavní vchod. "Do pokojů ve vyšších patrech je jen jeden přístup, to schodiště u pravé zdi. Nezkoumal jsem ten památník nápadné hrabivosti podrobně, blahorodí, ale jiné východy nevidím. Možná existuje únikový otvor na ulici ze sklepa, ale to je nepodstatné, protože každý, kdo by ho chtěl použít, by musel nejprve projít touto místností."
"Takže je to dobrá volba?"
Amafi pokrčil rameny. "Jakmile zabiješ, musíš hned odejít. Nemůžeš si dovolit váhat, jinak tě s největší pravděpodobnosti chytí. Já dávám přednost stínům. Nejraději jsem daleko od své oběti dřív, než vychladne, natož než ji najdou. Jiným vyhovuje zmatek, kterým zakryjí stopy." Amafi se rozhlédl po zahradě. "Kdybych byl donucen zabít muže tam uvnitř, schoval bych se někde… tady v zahradě. Ve zmatku, který by následoval po něčí smrti, bych odtamtud odešel sem."
Spear se snažil, aby nebyl moc nápadný, když se opět otočil, aby vnímal okolí. Zahrada měla tvar obdélníku s jednoduchým pravoúhlým jezírkem uprostřed. Strany zahrady lemovaly nízké živé ploty a úzké chodníky se klikatily k místům, kde byl výhled na město a na pobřeží Nekonečné hlubiny. Kolem bylo roztroušeno několik laviček a stojanů na louče.
"Kuše?"
"Příliš nepřesná," namítl Amafi. "Ale pokud není po ruce jiná možnost, pak snad. Mohl bys, samozřejmě, použít luk s velkým dostřelem. Na druhou stranu já bych zvolil šipku."
"Šipku?"
"Namočenou v jedu." Amafi, zaujatý plánováním, se rozhlížel kolem. "Ukryl bych foukačku pod pláštěm. Nebo, pokud by byla teplá noc, bych ji skryl pod tunikou či v rukávu. Nemusela by být dlouhá, ne víc než takhle," podržel ruce asi stopu od sebe, "a šipku bych schoval v malinkém váčku, dost silném, abych se chránil před píchnutím a zabitím svou vlastní zbraní. Plížil bych se za svou obětí, dokud by mi nedala jasnou příležitost. Mohla by sedět tady u hracího stolu, jít nahoru nebo scházet do zahrady. Úspěch spočívá v tom, že je člověk v okamžiku připraven. Vytáhne foukačku a během vteřiny do ní vloží šipku, pak zasáhne cíl a uteče dřív, než oběť klesne k zemi."
"Jak si můžeš být tak jistý?"
"Existuje několik smrtelných jedů a rostlinných extraktů, blahorodí, u kterých stačí jen propíchnout kůži, aby způsobily rychlou a jistou smrt. Na manipulaci jsou velmi nebezpečné, ale když máš cvik -" Pokrčil rameny. "Nedávám tomu umění přednost, ale ovládám je. Měl bych už naplánovanou cestu ven ze zahrady," ukázal Amafi k zadní zdi. "Uvázal bych provaz k soše v křoví a sešplhal bych do zadní zahrady domu pod námi, zatímco by ženy tady nahoře ječely a volaly by stráže. Zkrátka bych se schoval ve zmatku."
"Co bys použil, když ne foukačku a jed?"
"Mohla by stačit mistrně hozená dýka, ale to by zvýšilo riziko odhalení."
"To si taky myslím."
"Překvapilo by tě, co všechno lidé nevidí, blahorodí. Sledují, jak padá tělo, vidí krev, slyší jekot žen a klení mužů, potom se rozhlédnou kolem, jestli sami nejsou v nebezpečí, a nevšimnou si nenápadného muže v nenápadném oděvu, který už

vůbec nestojí na okraji davu. Je lepší, když je hodně shonu a křiku. Ne, zabít člověka je docela snadné. Obtížné na tom je zabít ho a nenechat se přitom chytit."
"Takže za předpokladu, že se tady dnes večer objeví princ, jak bys ho zabil?"
"Blahorodí, nikdy bych takovou zakázku nevzal. Zabíjet bohaté obchodníky a třeba i nižší šlechtu je jedna věc. Je tu možnost odplaty, ale ne velká. Dříve nebo později synové zdědí statky svého otce a veškeré výdaje místní policii, aby chytila vraha, budou považovat za zbytečné. Koneckonců, zpátky ho to nepřivede, bez ohledu na to, jak ho milovali a jak jim schází."
"Jsi cynický parchant, Amafi. Už ti to někdy někdo řekl?"
"Mnohokrát, blahorodí, ale zvaž taky moje řemeslo." Usmál se a pokrčil rameny. "Ne, na zabití člena královské rodiny bys musel najmout fanatiky. Ti si přejí vzdát se svého života, jen aby viděli syna císařského domu mrtvého. Profesionál by nikdy takový obchod nevzal."
"Co takhle Noční dravci?"
Amafi uchopil Speara za loket a odváděl ho do nejvzdálenějšího kouta zahrady. "Co o nich vím, jsou legendární. V historkách o nich je stejně tolik pravdy jako bájí."
"Pokračuj."
"Má se za to, že to kdysi byla rodina, velká rodina mužů a žen, kteří se zaobírali zabíjením na vyšší úrovni a vytvářeli z toho uměleckou formu. Po celé generace provozovali svoje řemeslo tiše a bez povšimnutí, až na ty, kdo jejich služby potřebovali. Potom se s nimi před sto lety něco přihodilo, stali se kultem a jejich počty se znásobily. Nakonec je téměř vyhladili vojáci Království. Od té doby se šíří zvěsti o jejich návratu."
"Víc než zvěsti," doplnil Spear. Rozhlédl se. "Najdi nám odsud rychle cestu ven."
Amafi přikývl a Spear se vrátil ke hře. Další hodinu hrál neurčitě a čekal na nějaké znamení, že královský host dorazil. Odhadoval, že jsou přibližně tři hodiny po západu slunce a že už by teď každý, kdo se chtěl povyrazit v nočním městě, měl dorazit na místo určení. Spear si vyzvedl výhru a šel se poohlédnout po svém sluhovi.
Amafi stál tiše u sloupu na levé straně místnosti, hned před širokým schodištěm, jež vedlo dolů do zahrady. Když k němu Spear dorazil, Amafi ohlásil: "Hotovo. Objevil jsem dva možné východy, u kterých není potřeba použít přední dveře. První je provazový žebřík, s jehož pomocí zahradníci stříhají hraniční živý plot obklopující zahradu. Je dost dlouhý, aby dosáhl na vršek střechy vily přímo pod námi. Na druhé straně zahrady vede kamenný chodník. Je strmý, ale lze ho použít při sestupu k místu, kde člověk může seskočit na cestu pod sebou bez obav, že se zraní. Oba by mohly posloužit k bleskovému ústupu."
"Vedl sis dobře."
"Sloužím tvému rozmaru, blahorodí."
Spear odolal pokušení, aby Amafimu připomněl, že se přinejmenším při dvou předcházejících příležitostech, kdy se mu to hodilo, pokusil zabít i jej, a pravil: "Teď mi znovu řekni, kdybys měl nastražit léčku na prince z královského domu v Keshi, jak bys to odsud udělal?"
"Nedělal bych to," odtušil Amafi. "Vybral bych si místo a zajistil někoho, aby prince přivedl ke mně."
"To by vyžadovalo agenta na královském dvoře."
Amafi pokrčil rameny. "A to není možné?"
Spear zvažoval. "Určitě je." Chvíli stál ztracen v myšlenkách. Potom usoudil: "Jestli se však královský princ neobjeví dnes večer, byla naše informace falešná a tohle bylo nesmyslné cvičení. Počkáme ještě hodinu a když nikdo nedorazí, vrátíme se do našich komnat."
"Ano, blahorodí," odvětil Amafi s úklonem hlavy. "Vrátíš se ke kartám?"
"Ne," zamítl Spear. "Nemám náladu. "Myslím, že se budu chvíli potulovat po patře a podívám se, kdo přišel od chvíle, co jsem opustil stůl."
Amafi zabral nenápadnou pozici poblíž nejbližší ústupové cesty a Spear se vydal na procházku po sále.
Pokud šlo o herny, tento sál byl největší a nejhonosnější, jaký kdy viděl, podle jeho soudu však byl podivný. Každá herna v Ostrovním království, Roldemu, Olasku a všude jinde na severu byla přecpána hracími stoly, aby se zisky provozovatele maximalizovaly, tady však velké rozměry sálu zabíraly hromady polštářů rozesetých kolem nízkých stolů, kde boháči a šlechtici odpočívali, konverzovali nebo se věnovali jiným neřestem. V jednom tmavším koutě lenošilo několik mladíků s čistou krví. Podávali si dokola dlouhou dýmku a z mdle nasládlého aroma Spear poznal, že to, co kouří, není exotický tabák.
Přibylo několik neobyčejně přitažlivých žen a některé se na Speara přívětivě usmívaly, když kolem něj procházely. Hraní, drogy, děvky a chlast, pomyslel si Spear. Člověk by nikdy tohle místo nemusel opustit, dokázalo uspokojit jakékoliv choutky.
Uběhla hodina, během níž Spear odehrál několik dalších her. Potom se zvedl, strčil do kapsy skromnou výhru a vyhledal Amafiho. "Nikdo nepřichází," posteskl si bývalému vrahovi.
"Je to divné, blahorodí," odvětil Amafi. "Ale u šlechty, obzvláště královské, není neobvyklé, že mění své plány."
"To si nemyslím. Mám pocit, že jsme měli špatné informace," zhodnotil Spear.
"S jakým cílem?"
"Nevím, ale pověz mi, co se změnilo v místnosti od chvíle, co jsme spolu naposledy mluvili?"
Amafi možná nabíral roky, jeho dovednosti však nezahálely. "Nějaký muž sedí sám u paty schodiště, jako by při pití utápěl svoje myšlenky, ale během poslední hodiny si nedolil pohár. Sálem se proplétají dvě kurtizány, přitom jsem je viděl, jak dvakrát odmítly majetné muže, kteří vyhledali jejich společnost." Podíval se ke druhému východu na opačné straně místnosti. "A někdo také zahradil cestu, kdyby se nějaký člověk rozhodl odejít úzkým chodníkem vzadu."
"A pokud měl kdosi podezření, že jsi rozmotal zahradnický provazový žebřík, myslím, že ho teď budou hlídat."

"Je to léčka?"
"Myslím, že ano," potvrdil Spear.
"Na nás?"
"Bylo by hloupé to nepředpokládat."
"Takže řeči o princově návštěvě a možném útoku na jeho život byly jen návnada?"
Spear přikývl. "Tak. Pokud jsem terčem já a ne princ, co bys dělal?"
Amafi se rozhlédl. Hodnotil místnost novýma očima. "Přímý útok na veřejnosti, to nepadá v úvahu, blahorodí. Také by nikdo nebyl tak hloupý, aby vyzval šampióna Dvora mistrů v Roldemu s čepelí v ruce. Kdybych poslal tři šermíře, pravděpodobně bys je přemohl, pokud by však nebyli opravdu hodně dobří. Ale nechtěl bych, aby ti další tři věděli, koho hodlám zabít… pokud by ti tři nebyli rodina."
"Noční dravci."
Amafi přisvědčil. Sledoval dvě mladé ženy a prohlásil: "Mám podezření, že tyhle dvě nejsou Noční dravci. Prostě bych je zaměstnal, aby tě nalákaly do klidné místnosti nahoře, kde na tebe čeká dýka za závěsem. Nebo bych je přesvědčil, aby tě tady zdržely, dokud by nedorazil někdo jiný." Pokrčil rameny. "Pokud jde o způsob jak tě odstranit, dal bych přednost čekání před hlavními dveřmi, ukrytý ve stínu, a využil bych příležitosti napadnout tě zezadu, než bys dokázal vytasit svůj bájný meč."
Spear se usmál. "Pokud mi paměť slouží, právě takhle jsme se potkali."
"Já se tě nepokoušel zabít, blahorodí, pouze jsem zkoušel vstoupit do tvých služeb. Kdybych tě chtěl mrtvého, myslím, že bych asi dokázal být obezřetnější."
"Dost možná, ale co dnes v noci? Zmatek nebo stíny?"
Amafi se opět rozhlédl. Smál se, jako by Spear pronesl něco směšného. "Já nevím. Kdyby tady dnes bylo víc lidí, tak zmatek. Ale je jich ještě příliš na stíny."
"Takže myslíš, že jsem do našeho odchodu v bezpečí?"
"Mám takový dojem, blahorodí, ale na tvém místě bych se držel zdravého rozumu a byl obzvláště opatrný, kdybych musel navštívit toaletu. Mít podříznuté hrdlo, když si člověk ulevuje, by nebyla nejdůstojnější smrt."
"Je to tak."
"Ten muž hlídající zadní pěšinu, je to Noční dravec, nebo najatá výpomoc?"
Amafi odpověděl: "To je těžké říct, blahorodí. Neumístili by někoho, aby se ti tam postavil, spíš někoho, kdo by signalizoval ostatním, že jsi odešel jinou cestou… Vsadil bych na najatou výpomoc."
"Signalizoval komu?"
"Určitě ne těm dvěma dívkám," opáčil Amafi. "Vrať se ke stolům a já se pokusím zjistit, kdo by mohl být jeho spojenec."
Spear přikývl a vrátil se k jinému stolu, než byl posledně. Byl unavený z pozorování švindlujících bratrů a z předstírání, že mu to nevadí. U nového stolu našel dva obchodníky z jihu a nižšího palácového úředníka, jak ztrácejí slušné množství zlata ve prospěch dvou cestujících z Království.
I přesto byli šlechtici u stolu přívětiví. Když proběhlo představování, dva cestující vyjádřili určitý zájem o vztah Speara k lidem, které snad znali v Yabonu.
Spear jejich dotazy odrazil tvrzením, že ačkoliv je dvorním baronem z Yabonu, strávil většinu času na cestách a životem na východě, především ve městě Roldemu. To vedlo jednoho z mužů k tomu, aby si uvědomil, že je posledním šampiónem Dvora mistrů, což sice nebylo pro Speara o nic méně únavné, zachránilo ho to však od dalšího vyptávání na jeho smyšlené yabonské zázemí.
Hodiny se vlekly. Pak, zhruba dvě hodiny po půlnoci, vstoupila do sálu skupina podnapilých mladíků. Dva z nich rychle vyhledali děvčata a zamířili nahoru, zatímco ostatní tři si našli místa u velkého stolu, kde pokračovala hra v kostky. Jeden se posadil a zdálo se, že rychle usnul.
Amafi přišel, postavil se vedle Speara a požádal: "Blahorodí, na slovíčko, prosím?"
Spear se omluvil a oba se přesunuli do opuštěného rohu místnosti. "Někdo ztratil trpělivost. Vidíš toho muže, který vypadá, že dřímá v rohu?"
"Vidím ho."
"Vstoupil s tou opilou mládeží, ale nebyl s nimi. Je starší a předstírá opilost. Dokonce si teď myslím, že tě zpoza přivřených víček sleduje."
"Je to Noční dravec?"
"Zcela jistě, protože by neposlali pouhého poskoka, aby jim tě vehnal do náruče."
"Jak nebezpečný?"
"Velmi, jelikož bude chtít za svůj klan zemřít, což znamená, že má za úkol nechat tě, abys ho zabil, a pak tě při útěku ostatní venku zlikvidují."
"Fanatici," odplivl si Spear, jako by to bylo sprosté slovo.
"Co bych měl podle tebe dělat?"
"Čekat," poradil Spear. Přiblížil se ke dvěma dívkám, které celé hodiny obcházely místnost a snažily se vypadat, jako že se dobře baví. Viditelně se rozzářily, když se do nich Spear zavěsil. Obě byly oblečeny podle módy původních Keshanů, ačkoliv z jejich hezké pleti a světlých očí bylo zřejmé, že z čisté krve nejsou. Kromě lněných kiltů a náhrdelníků měly na sobě tenké šály, které jim, i když jen lehce, zakrývaly ňadra. Jejich šperky byly laciné a obyčejné a Spearovi bylo jasné, že obě dívky nejsou ve svém obvyklém prostředí. Po většinu nocí by je pravděpodobně našel v průměrném bordelu, nebo jak loví v běžné městské krčmě. Za několik let, až jejich vzhled vybledne, se budou potulovat ulicemi v chudší části města.

Vyšší z těch dvou s rezavými vlasy pravila: "Právě jsem přítelkyni říkala, že pokud by měl přijít jeden muž v místnosti a hovořit s námi, přála bych si, abys to byl ty, fešáku!"
Obě se zachichotaly. Spear se usmál a předklonil se: "Jak by se vám dvěma líbilo vydělat si ještě víc peněz, než vám slíbili?"
Výraz dívek se změnil v šok. Spear jim položil ruce kolem pasu a přitáhl si je lehce k sobě, jako by se spřátelili, jeho stisk však byl pevný, když říkal: "Úsměv, děvčata, sledují vás a ti muži, co vám slíbili zlato, jakmile mě nalákáte nahoru, vám místo toho podřežou hrdla. Tak co to bude? Život a zlato, nebo chcete vidět nějaké pěkné divadelní představení s krveprolitím přímo tady na místě?"
Menší dívka s havraními vlasy vypadala, že je na pokraji mdlob, ta vyšší ale prozradila: "Slíbili nám, že se nikomu nic nestane. Říkali, že je to žert."
"Není to žert. Takže, co máte?"
"Co tím myslíš?"
"Co vám dali, abyste mě s tím otrávili?"
"Žádný jed," popřela ta menší a hlas se jí chvěl strachem. "Jen nějaké kapky, abys usnul. Říkali, že tě odtud chtějí odvléct a dát do karavany, co míří na jih. Říkali, že jsi způsobil nějaké potíže ženě jednoho muže a oni ti chtějí dát za vyučenou."
Spear zavrtěl hlavou a hlasitě se zasmál. Potom zašeptal: "A vy jste tomu, samozřejmě, uvěřily."
Rudovláska oznámila: "Za deset zlaťáků bych po celou noc věřila, že jsi Bílá Sung."
"Dobrá, teď chci, abyste udělaly tohle. Půjdete se mnou nahoru a dáte mi ty kapky."
Naznačil Amafimu, aby k nim přešel, a sdělil mu: "Hodlám strávit nějaký čas tady s přítelkyněmi, než si zase zahraju. Vyřiď to s majitelem."
Amafi se uklonil a šel najít vlastníka budovy, zatímco Spear stál s rukama kolem boků obou dívek. Ty mu hladily paže na znamení citů, očima však netrpělivě těkaly po místnosti. "Nikoho nevyhlížejte," zašeptal Spear. "Dívejte se na mě."
Za chvíli se vrátil Amafi a ohlásil: "Nahoře na dalším patře, blahorodí, pokoj na konci chodby."
Spear převzal klíč. Věděl, že muž u zahrady nebo ten, jenž předstírá spánek na polstrované židli, bude mít duplikát.
Zašeptal Amafimu: "Sleduj toho spícího muže, až se zvedne. Jestli dojde ke dveřím, pomoz mu vstoupit do pokoje."
Sám vzal děvčata nahoru a jakmile byli v pokoji, pokynul jim, aby se postavily do nejvzdálenějšího rohu ode dveří. Byl vděčný, že je to rozlehlá místnost. Jedno ohromné okno směřovalo do zahrady, přímo nad roh, kde Amafi schoval provazový žebřík. Jako ve většině keshanských domů nebylo v okně sklo, jen dřevěné okenice, které se daly zavřít, aby poskytly stín, či teplo v těch vzácných dnech, kdy teplota klesla pod přijatelnou hladinu.
"Dejte mi ten lektvar," požádal Spear.
Rusovláska mu dala malou lahvičku a Spear vytáhl měšec. "Jsou v něm asi tři stovky zlatých mincí," pravil a hodil ho tmavovlásce. "Až vám řeknu, rychle odejdete, ale ať na vás není vidět, že prcháte. Jestli chcete žít, abyste mohly utratit to zlato, nechoďte zpátky do bordelu nebo kde to bydlíte. Budou mít někoho, kdo tam na vás čeká. Počkejte, až se za rozednění otevře tržiště a kupte si šaty, jaké nosí pouštní ženy z Jal-Puru. Zahalte se, ať jsou vám vidět jen oči. Pak si najměte osobního strážce ze žoldnéřského cechu. Neměl by vás stát víc než deset zlaťáků."
Zatímco Spear mluvil, zkoumal každou píď pokoje. Velká postel uprostřed, dva stoly, každý na jedné straně, velký tác s ovocem a sladkostmi v nohách postele a kameninový džbán, v němž se daly chladit korbele vína nebo piva.
"Přidejte se k první karavaně na sever. Pak, pokud se dokážete dostat do Království, Quegu, Roldemu či jakéhokoliv místa mimo Říši, možná přežijete."
Tmavovlasá dívka vypadala na pokraji zhroucení. "Opustit Kesh? Co budeme dělat?"
Spear se usmál: "Přesně to, co jste dělaly dosud, když vás rodiče vyhodili, děvče. Spát s muži za peníze. Jestli jste moudré, najdete si bohatého starého manžela, než ztratíte své vnady. Jinak střádejte zlato. No, to jsou všechny rady, které jsem vám mohl dát, a myslím, že se k nám brzy připojí nezvaný návštěvník. Vy dvě si zalezte za postel a mluvte, jakože si pohráváte se zákazníkem."
Spear šel ke dveřím a trochu je pootevřel, aby viděl každého, kdo přichází chodbou. Trpělivě čekal, zatímco děvčata žvatlala. Moc se snažila znít vesele, i když měla strach.
Uběhla asi půlhodina, než se na vrcholku schodiště objevila postava. Jak Spear předpokládal, byl to onen muž, jenž předstíral spánek.
Když se muž přiblížil do poloviny chodby, objevil se za ním Amafi. Přestože starý bývalý vrah už ztratil chuť zabíjet, aby se uživil, neztratil všechnu svou zručnost. Ukryl se za sloupem chvíli předtím, než se Noční dravec ohlédl, aby se přesvědčil, že není sledován. Spear starého vraha obdivoval pro jeho schopnosti. Sledoval ho, jak se přesunul do stínu sloupu, ale teď neviděl, kde právě je.
Noční dravec byl jen pár stop od dveří a Spear mávl na děvčata. Rusovláska se přinutila k chichotání a tmavovlasá dívka se hlasitě rozesmála. Noční dravec však nevypadal, že by si toho všiml.
Protože se dostal dost blízko, aby si všiml, že jsou dveře lehce pootevřené, vystoupil Amafi ze své skrýše a dvěma údery Nočního dravce napadl.
Vrah musel vycítit jeho blízkost, protože se v poslední chvíli obrátil, v ruce se mu objevila jako zázrakem čepel a Amafi se stěží vyhnul bodnutí.
Spear nezaváhal. Natáhl se ze dveří a udeřil muže jílcem meče za ucho. Noční dravec se sesypal na hromadu. Spear ho chytil pod pažemi, zároveň ho Amafi popadl za nohy a společně ho nesli do pokoje. Muž zasténal, když ho hodili na postel, a Spear rychle odměřil doušek.
"Z toho, co jsem slyšel, mají tihle chlápci škaredý zvyk se zabíjet," promluvil Spear. "Takže nejen že je dnes v noci naštveme, podíváme se, jestli tohohle dokážeme dopravit někam, kde bychom z něj mohli dostat nějaké odpovědi."

"Pochybuju," zareagoval Amafi, "ale můžeme to zkusit. Co s nimi?" Ukázal hlavou směrem k dívkám.
"Je čas jít, dámy," vyzval je Spear. "Jestli teď chcete zůstat naživu, udělejte, co jsem vám řekl. Možná zvýšíte svoje šance na přežití, když pozvete někoho z těch hlučných a otravných opilců, aby vás doprovodili do města."
Dívky přikývly a beze slova odešly. "Co teď?" zeptal se Amafi.
Spear si stoupl na špičky a stáhl okenní závěsy dolů. Odtrhl těžké šňůry, které je lemovaly, a rozhodl: "Přivážeme ho a spustíme o poschodí níž. Jestli se budeme držet těsně u okna, to očko ve druhém rohu zahrady, které hlídá schodiště, jestli jeho přítel sešel dolů, si nás třeba nevšimne -"
"Můžeme to klidně zkusit."
Uvázali muže a Spear vylezl z okna jako první. Pověsil se za ruce a pak se pustil. S hlasitým žuchnutím přistál na nohou. Podíval se velkým oknem do hlavní místnosti a uviděl na schodišti hlídku s očima upřenýma dovnitř.
Ukázal Amafimu, aby spustil Nočního dravce, a muž mu málem spadl na hlavu. O chvíli později přistál Amafi tvrdě na zádech vedle Speara. "Už to není, co to bývalo, blahorodí," zašeptal.
"Příště půjdeš první ty a já ho hodím na tebe."
"Jak říkáš, blahorodí." Amafi se Spearem táhli muže v bezvědomí kolem rohu a dolů po pěšině k zevnímu živému plotu.
Amafi spustil provazový žebřík a rychle šplhal dolů. Spear si přehodil muže přes rameno a opatrně zdolával cestu ke spodní části žebříku. Pak jednou rukou spustil muže tam, kde Amafi mohl hlídat jeho pád.
Spear seskočil na střechu domu a otázal se: "Známe rychlou cestu pryč z tohoto domu, Amafi?"
Amafi ukázal prstem, pomohl Spearovi přehodit Nočního dravce přes rameno a potichu přešli po střeše domu. Spear slyšel, jak mu pod nohami praskají tašky, a v duchu prosil vlastníka toho pěkného domu o odpuštění, až do Keshe přijde další déšť. Následoval Amafiho a modlil se, aby dosáhli nejbližšího bezpečného domu bez nehody.

XVI
Čekání

Dveře se rozlétly.
Tad, Zane a Jommy se naráz probrali z dřímoty, křečovitého pokusu o odpočinek. Do místnosti vstoupila dívka přibližně stejně stará jako oni. Nesla malý kotlík, hromadu misek a pod paží zabalený ranec.
Tři chlapci vstali a umožnili jí přístup ke stolu. Když složila svůj náklad, rozvinula ranec, v němž se ukrýval bochník chleba a hrouda sýra. "Otec mi řekl, abych vám to přinesla," zašeptala. Byla buclatá, měla hezký úsměv, velké hnědé oči a dlouhé tmavé vlasy.
Jommy rozložil nádobí. Zatímco naléval polévku, šla se dívka podívat na Caleba. "Ztratil hodně krve," poznamenala, "ale barvu má lepší než minulou noc a dýchá dobře. Jestli se vzbudí, dejte mu něco k jídlu." Nahlédla do kotlíku a dodala: "Což znamená, abyste mu něco z toho nechali, jasné?"
Tad přikývl a pokusil se promluvit s ústy plnými sýra. Zane řekl: "Děkuju."
"Slečno, nevíš, co máme dělat dál?" zeptal se Jommy.
Rozhlédla se po místnosti a odvětila: "Čekat." Pak zavřela dveře.
*
Kašpar pospíchal chodbami paláce s Paskem v patách. Svítat teprve začalo, přesto zpráva dorazila asi o čtvrt hodiny dříve. Oblékl se, aniž by si užil koupele či holení, a velmi se mu zamlouval keshanský zvyk konzumovat velké šálky horké kávy ráno při snídani i potom.
Dorazil do kanceláře Turgana Beye, který mu mávl, aby se posadil na židli, a naznačil Paskovi, aby čekal venku. Agent konkláve ustanovený jako osobní sluha se uklonil a opustil místnost, zatímco Beyův úředník zavřel dveře.
"Kávu?" zeptal se Bey ukazuje na velkou kameninovou karafu umístěnou na stole vedle dvou šálků.
Kašpar si nalil trochu horkého, hořkého, návykové nápoje a pravil: "Děkuju. Co jsem sem přijel, zvykl jsem si ji po ránu pít."
Bey se usmál. "Může být dokonce návykovější než některé drogy, co můžeš koupit na tržišti." Naznačil Kašparovi, aby za ním šel na balkon s výhledem do zahrady.
Noční obloha ustoupila měkkému šedivému světlu jitra, s růžovými a stříbrnými odstíny, jež předpovídaly jasně modrou oblohu. Měl by to být další horký den, jelikož se blížila slavnost slunovratu Banapis v Říši. Kašpar se už nachystal, že noci budou horké a dny ještě dusnější. Kdyby si nemyslel, že bude vypadat v keshanském oděvu směšně, byl by už dávno poslal Paska pro lněný kilt a pár sandálů.
Bey tiše promluvil: "Minulou noc tekla krev, Kašpare."
"Nic jsem neslyšel," namítl Kašpar.
"Slyšíš to teď," upozornil ho Bey.
"Kdo zemřel?"
"Zcela jistě princ Nauka."
"Císařův prasynovec?" otázal se Kašpar.
"Ten - taky to byl oddaný Seziotiho stoupenec." Bey zavrtěl hlavou a zhluboka vydechl, jako by se pokoušel uvolnit napětí. "Tady je šílenější část zprávy. Vím, že je za tím Dangai."
"Jsi si jistý, že ho nevyužívají jiní?"
"Když vládla Leikesha, využíval jejího syna Awariho, což je "Ten, jehož jméno je zapomenuto"."
Kašpar přikývl. Znal dobře nedávnou keshanskou historii, aby věděl, že jako část trestu za svou zradu bylo jméno lorda Niromiho vymazáno ze všech historických odkazů a že nyní bylo všem keshanským rodinám provždy zakázáno dát dítěti jméno Niromi.

Bey pokračoval: "Dangai není ničí loutka. Převzal úplnou kontrolu nad vnitřní legií a když se bude situace vyvíjet špatně, možná budeme i svědky zopakování posledního pokusu o uchvácení trůnu, kdy stráž císařovny Leikeshy bojovala s vnitřní legií přímo tady v paláci."
Chvíli se díval do zahrady, a potom se obrátil opět tváří ke Kašparovi. "Víš, že přes tisíc důstojníků vnitřní legie bylo hozeno do Nekonečné hlubiny? Krokodýli hodovali celé měsíce." Vzdychl si. "Tentokrát však nevím, jestli by se palácová stráž postavila proti legii, protože Sezioti není oblíbený. Respektovaný, to ano, a dokonce i trochu milovaný, ale není oblíbený."
"K čemu všechno to krveprolití? Proč ne přímé dovolání se ke galerii lordů a pánů? Z toho, co jsem zaslechl, se Dangai zřejmě jednoho dne prosadí."
"Protože jsme země s tradicemi, když už ne se zákony." Podíval se na Kašpara a pokračoval: "Nemáme tradici, jakou je velká svoboda v Ostrovním království, a u nás krále nepotvrzuje sněmovna lordů. Jestliže císař, budiž požehnán, jmenuje Seziotiho jako svého dědice, pak je Sezioti příštím císařem, nebo aspoň bude sedět na trůnu, dokud ho neuchvátí Dangai tím, že setne svému bratrovi hlavu. Já však potřebuju nějaký důkaz, Kašpare. Nějaký doklad, že je za tím nejen Dangai, ale že je také ve spojení s nepřáteli, o nichž jen několik z nás ví, že existují. S Varenem a jeho Nočními dravci."
"Jak můžu pomoct?"
"Včera v noci se toho udalo mnohem víc než smrt prince Nauky. Paní štěstěny je herna umístěná na Kopci letních větrů, jedné z nejlepších čtvrtí ve městě, je to také bordel, a minulou noc tam proběhlo několik podivných událostí. Spear Sokol zmizel. Šel nahoru se dvěma děvkami a za chvíli ho následovali dva muži, jeden z nich takzvaný Spearův sluha, starý vrah Petro Amafi, a krátce na to ta dvě děvčata přišla sama dolů, pozvala pár opilých hrubců ven a odešla. Místnost nahoře byla prázdná, až na šňůru ze závěsu, která visela z okna. Můžeme hádat, že se Spear vyhnul nějaké léčce. Ale já chci vědět, kdo byl ten záhadný muž, který šel po schodech nahoru před Amafim. A kam ho Spear Sokol a Petro Amafi odvedli?"
"Nemám tušení," odvětil Kašpar.
"Dobrá, předpokládám, že tvůj člověk Pasko snad bude mít nějaké prostředky, jak se něco dozvědět."
"Nechám ho za tím jít hned, jak tady skončíme."
"Mám dva pány, Kašpare. Sloužím těm, kterým slouží ty, protože věřím, že jejich věc je správná, a z dlouhodobého hlediska vaše cíle také pomohou mému druhému pánovi, císaři. Nejlépe mu posloužím, když mu přinesu důkaz o spiknutí proti němu. Žádné dohady, žádné mlhavé okolnosti, ale důkaz. Další věc je, že minulou noc mě zastihla zpráva o vraždě v hostinci zvaném U Tří vrb, kterou vlastní bývalý občan Království jménem Pablo McGuire. Ubytoval se tam obchodník z Doliny snů, muž neurčité národnosti, zřejmě občan jak Keshe, tak Království, a s ním tři chlapci, zjevně učedníci. Mistr byl pryč za obchodem a ti chlapci právě večeřeli, když propukla hádka. Proč vybrali tyto tři mládence není zřejmé, ale je jasné, že tady jde o víc, než se zdá." Bey se podíval na Kašpara. "Ten Murphy není dalším z tvých agentů, že ne?"
"Jsem jako ty, Turgane. Dozvídám se jen to, co musím vědět, a nic víc."
Mohutný starý muž zhluboka vydechl. "Chápu, proč naši páni jednají tak, jak jednají, ale musím přiznat, že mě nekonečně obtěžuje mít po ruce jiné agenty, možné spojence, a nevědět o nich."
"Všechno má svůj důvod," poznamenal Kašpar. "Nemůžeš prozradit, co nevíš."
"Pak tedy pošli svého člověka tam, kam ho musíš poslat, a předej dál tuto zprávu: potřebuju důkaz Dangaiovy dvojakosti a potřebuju ho brzy, jinak může být Kesh zavlečena do občanské války."
"Co zjistili tví vlastní agenti?"
Turgan Bey si zklamaně založil ruce. "Nemůžu věřit víc než hrstce z těch, co jsou účelově v mých službách. Vytvořilo se příliš mnoho spolků, které se kvůli následnictví pořád přeskupují. Za necelé dva týdny začíná slavnost Banapis a město bude přecpané návštěvníky. Císař by se měl zřejmě naposledy objevit na veřejnosti. Osloví galerii lordů a pánů a pak bude stát na balkoně a mávat davům, i když není pravděpodobné, že ho vůbec uvidí. V krátkosti, pokud tu má být státní převrat, pak se s největší pravděpodobností odehraje tehdy. Ve městě bude vnitřní legie, ale královští vozatajové a císařská armáda ne."
"Pokusím se zjistit co nejvíc. Tušíš, kam se mohl propadnout Spear?"
"Ne. Promluv se svým člověkem Paskem nebo jdi k Veselému žongléři, hostinci, kde bydlel. Vystopuj ho a zjisti, jestli něco objevil. Pohovoř taky se svými přáteli na severu, dělej cokoliv je třeba, Kašpare. Pomoz mi udržet Říši nedotčenou, a pokud tě tvůj švagr nebude chtít zpátky v Olasku, zařídím, aby z tebe Sezioti udělal prince Říše."
Kašpar se usmál. "Díky, ale moje touha po moci patrně vyprchala. Zjišťuju, že práce ve prospěch našich přátel na severu mi dává plný důvod, abych každé ráno vstával, a žádný člověk nemůže žádat víc." Uklonil se a odešel.
Dal znamení Paskovi, který tiše čekal na lavičce před místností, a starý sluha se k němu připojil. "Jdu do hospody zvané U Veselého žongléře. Ty půjdeš, kam musíš jít, když se objeví nečekané potíže. Včera v noci se něco pokazilo a naši přátelé zmizeli v podzemí… za předpokladu, že se nenechali zabít." Ztišil hlas: "Musím mluvit se Spearem a Calebem, a čím dřív, tím líp."
Pasko přikývl a odkvačil. Vydal se chodbou, jež by ho měla nakonec zavést k dolnímu městu vchodem pro služebnictvo. Kašpar pospíchal ke kanceláři hlavního majordoma císařského domu se žádostí, aby pro něj připravili koně, jak nejrychleji to bude možné. Rád by věděl, jestli někde dokáže sehnat další šálek kávy a třeba krajíček chleba nebo kousek šunky k jídlu, než vyjede na koni vstříc zmatku.
*
Skladiště obklíčily stráže oddané konkláve. Spear uvnitř nevzrušeně sledoval, jak Amafi pokračuje s výslechem vraha. Bylo zapotřebí velké dávky štěstí i zručnosti, aby muže v bezvědomí donesli do bezpečného domu, a tak tak dorazili k

tomuto opuštěnému skladišti před rozbřeskem.
Ale teď byli v bezpečí. Alespoň na chvíli. Vězeň mohl dělat hluk dle libosti a nikdo nic neuslyší. A třebaže odmítal mluvit, dělal značný hluk déle než dvě hodiny.
Amafi se odvrátil od muže přivázaného koženými pouty k těžké dřevěné židli, jež byla zase přivázaná k podpěrnému trámu ve středu místnosti. Poté, co si muž pokusil rozbít lebku o špinavou podlahu, to bylo nezbytné. Naštěstí pro Speara dosáhl jen toho, že na necelou hodinu ztratil vědomí.
Amafi klidně ohlásil: "Dospěli jsme k bodu, kdy on i já musíme odpočívat, blahorodí." Vysunutím brady naznačil, že by se s ním Spear měl projít ke vzdálenější stěně skladiště.
Jakmile se od vězně trochu vzdálili, Amafi promluvil: "Mučení je umělecká forma, blahorodí. Každý dovede zbít člověka do bezvědomí. Každý dokáže způsobit dost bolesti, aby vězeň téměř ztratil rozum."
"Kde jsme s ním teď?"
"Ten muž je vycvičený, blahorodí, a je to fanatik. Raději by zemřel v agónii, než aby zradil svůj klan. Takže je třeba ho trikem přesvědčit, že agónie bude nekonečná. Potom promluví. A když promluví, musí také věřit, že pravda je jeho jediný únik z bolesti, ze zrady a z čehokoliv, co ho utvrzuje v mlčení. Jestliže bude příliš odolný, bude stále vykládat lži. A jestli bude příliš zmlácený, poví jen to, co si myslí, že chceme slyšet."
Spear přikývl. Nečinilo mu žádné potěšení sledovat Amafiho, jak působí bolest, ale od dětství už viděl ze smrti a utrpení hodně, takže ho to vyvádělo z míry jen trochu. Stále si pamatoval, že ti, jimž čelil, mají na svědomí to, co potkalo jeho lid. Způsobili téměř vyhlazení Orosiniů. Také měl teď v Opardumu rodinu, která by trpěla společně se všemi ostatními v Midkemii, kdyby konkláve selhalo.
"Co musíme udělat?"
"Nejprve potřebuju několik mužů venku, aby zakryli okna, tak aby tu byla stále tma. Musíme zmást jeho smysl pro čas, ať si myslí, že je tady déle, než ve skutečnosti je. Měl bych se vrátit do hostince a zabezpečit výměnu oblečení pro sebe či nás oba, abychom ho tím taky mohli zmást. A nakonec musíme přinést nějaké jídlo a víno, brandy by byla lepší, abychom ho mohli uklidnit, když to bude nezbytné."
"Dělej, co musíš."
Amafi pospíchal ze skladiště a Spear přešel k místu, kde seděl napůl zhroucený vězeň, zbrocený krví a potem. Spear si s ním vyměnil dlouhý pohled a ani jeden z nich nepromluvil.
*
Caleb se posadil a zasténal. Chlapci se celý den pokoušeli zůstat v klidu, ale bez nějakého způsobu, jak v malé místnosti posoudit ubíhající čas, se minuty vlekly.
Tad a Zane už díky svým napjatým nervům dospěli k bodu varu, Jommy však šarvátku přetrhl dřív, než mohla opravdu začít.
Dívka se vrátila s dalším jídlem a informovala je: "Nebude trvat dlouho, než rozhodnou, kam vás přesunout." Nezůstala však s nimi a ani neodpověděla na další otázky.
Nyní se už Caleb zotavil a chlapci mu vyprávěli, co se stalo U Tří vrb. "Takže jsme ani z poloviny nebyli tak chytří, jak jsme si mysleli, že jsme," zhodnotil Caleb.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Tad.
"Není mi tak špatně, jak vypadám," odvětil Caleb. "Utržil jsem dvě sečné rány do ramene, ale ani jedna není hluboká. Taky mám šrám na hlavě, a i když taková zranění krvácejí jako zběsilá, vypadá to daleko hůř, než jaké to je - a byli jsme bezpečně pryč, když jsem uklouzl, a dál už si toho moc nepamatuju, až na nějaké mládence, kteří nesli -" Rozhlédl se.
"Kdepak to jsme?"
Tad mu to pověděl a Caleb přikývl. "A jak jste se sem, mládenci, dostali vy?"
Chlapci mu vyprávěli o čtyřech vrazích a Caleb se zamyslel: "Kdyby vás chtěli zabít, byli byste už mrtví. Sháněli vás do houfu, abyste je zavedli sem." Jeho hlas prozrazoval obavy.
"Setřásli jsme je," zašklebil se Jommy. "Zavedl jsem je mezi pekařské tovaryše, a ti jsou jako býčci. Rozhodli se trochu se s těmi vrahy pobavit. Když jsme mizeli na druhé straně náměstí, ohlédl jsem se, a pekařští tovaryši ty dva, kteří nás honili, právě hezky zpracovávali nohama."
"Překvapuje mě, že pekařští tovaryši nejsou všichni mrtví," poznamenal Caleb.
"Překvapení dělá divy," vysvětlil mu Jommy.
"A hlouposti. Mohl jsi ty chlapce dostat do náručí smrti, Jommy."
Jommy se přestal usmívat. "Dobře, nečekal jsem poděkování, že jsem zachránil tyhle dva, ale kritiku neberu. Byl bys raději, kdybychom to místo nich byli my?"
Caleb zvedl ruce na znamení, že se vzdává. "Máš pravdu. Omlouvám se. Nebyl jsem tam."
"Co uděláme teď, Calebe?" zeptal se Tad.
"Musím si několik dalších dní odpočinout, ale ne tady. Uvedli jsme tyto lidi do už tak dost velkého nebezpečí. Takže si musíme najít místo, kam se schováme." Přejel si rukou po dlouhých vlasech a zjistil, že jsou slepené zaschlou krví. "A musím se umýt."
Posadil se a několik minut zkoušel nabrat dech. Potom zopakoval: "Musím se umýt."
"To už jsi říkal," připomenul Zane.
Caleb kývl. "Jestli vědí, kde jsme -"
"Nevědí," uklidnil ho Tad. "Kdyby věděli, kde jsme, už by tady dávno byli."
"Ano," souhlasil Caleb. "Já… máš pravdu."
"Co kdyby sis zase lehl, kamaráde? Budu hlídat," navrhl Jommy.
Caleb se položil a během minuty usnul.

"Tak dobře," rozhodl Jommy, "myslím, že teď nastala nejvhodnější chvíle, abych se zeptal, proč nás chce tolik lidí zabít?" Upřel neutrální pohled na Tada a Zana a opřel se o opěradlo prosté židle, čekaje na odpověď.
*
Dívka donesla další dvě jídla, než se Caleb opět zvedl. Chlapci odhadovali, že je asi pozdní dopoledne, když se Caleb se zasténáním posadil a postěžoval si: "Musím mít rozbitou hlavu."
"Ne tak, aby to bylo vidět," odvětil Jommy. "Počkej tady." Starší chlapec se zvedl, prokličkoval kolem Tada a Zana, kteří stále seděli na podlaze, a vyšel z místnosti.
"Kam jde?" zeptal se Caleb.
"Nevím," odpověděl Zane. "Možná na záchod?"
"Vy jste ještě nebyli venku, že?" zajímal se Caleb, když si stoupl, opíraje se o před chvílí uvolněnou židli.
"Ne," přiznal Tad. "Mají nočník hned za dveřmi."
Dveře se otevřely. Vstoupil Jommy a na stůl postavil porcelánovou mísu. Vytáhl z ní složený ručník a podal ho Calebovi. Z přistaveného džbánu nalil do mísy vodu. "Říkal jsi, že se potřebuješ umýt," objasnil Calebovi.
Caleb si svlékl krví potřísněnou košili a začal se mýt. Jommy podotkl: "Je tam pro tebe taky čisté oblečení. Donesu ho."
Jommy odešel a za chvíli se vrátil s čistou košilí a novým kloboukem. "Zřejmě jsi ztratil klobouk, Calebe, tak jsem se našeho hostitele zeptal, jestli by ti nemohl sehnat nový."
"Díky," pravil Caleb. "To pomůže zakrýt tu hrůzu."
"A teď," začal Zane, "když jsi naposledy omdlel, Calebe, mluvili jsme o tom, co dělat dál."
"Moc si toho nepamatuju, ale jestli si dobře vzpomínám, málem vás dostali čtyři muži, správně?"
"To je pravda," potvrdil Jommy. "A z toho, co mi řekli tihle dva, jsme v tom až po uši a propadáme se pořád hlouběji."
"Co jste mu řekli?" zeptal se Caleb.
Tad a Zane si vyměnili pohledy, byl to však Jommy, kdo odpověděl. "Dost, abych věděl, že buď s vámi budu až dokonce, nebo je ze mě mrtvý muž, když se pokusím opustit město, Calebe. Nejsem si jistý, jestli rozumím většině z toho, co povídali, a nechám na tobě, jestli doplníš, co myslíš, že bych měl vědět. Ale pochop o mně něco, kamaráde. Nenechám vás v tom. Chovali jste se ke mně jako k pánovi a živili jste mě, zatímco já jsem akorát zabránil, aby tihle dva dostali pořádný výprask. Teď ty mládence tolik neobviňuj za to, že mluvili. Přesvědčil jsem je, že když už se mám nechat zabít, pak si zasloužím vědět proč."
"Je to jen správné, Calebe," doplnil Tad.
Caleb se podíval na Jommyho. "Sám ses dostal do velkého nebezpečí."
Chlapec z Novindu pokrčil rameny. "Dostávám se do něho i z něj od chvíle, co jsme s Rolliem odešli z domova. Mohl jsem klidně zemřít já. Takže, co je nějaké další nebezpečí? Mám za to, že jste dobří chlapi, a pokud mám vložit svůj osud do něčích rukou, měli by to být dobří chlapi. Tak, je to vyřešeno. No, kam půjdeme odsud?"
"Do hostince nedaleko. Budu potřebovat," ukázal Caleb na Zana, "abys šel napřed. Není to daleko a neměl bys mít žádné potíže se tam dostat. Jestli venku stále brousí naši nepřátelé, budou hledat tři mladíky, ne jednoho. Vybral jsem tě, protože máš tmavé vlasy. Vypadáš z nás nejvíc jako Keshan. Řeknu ti, co máš říct. My potom přijdeme za tebou."
Zane naslouchal, zatímco mu Caleb dával instrukce. Když odešel, Caleb se obrátil na Jommyho s Tadem: "Musím někam zajít, než se k vám připojím. Pokud do hostince nedorazím zítra do rozbřesku, běžte za hostinským a řekněte mu, že musíte opustit město s první karavanou na sever. Běžte do karavanseráje, ale necestujte s karavanou. Je to kód, bude tam někdo, kdo vás může vzít rychle domů. Pochopili?"
"Kam jdeš?" zeptal se Tad.
"Navštívit muže, kterému se včera v noci něco zhatilo -"
"Předevčírem v noci," opravil ho Tad.
"Správně, předevčírem v noci," zopakoval Caleb. "Někdo věděl, že přijdeme, Tade, a uštědřili nám pořádný výprask. Je mi líto, že jsem ztratil tolik dobrých mužů, ale teď musím hlavně zjistit, jak věděli, že přijdeme, a jak věděli, že vy, chlapci, budete U Tří vrb, a taky jestli se nestal nějaký další zločin, zatímco jsem byl v bezvědomí."
"Buď opatrný, Calebe," napomenul ho Tad. "Nerad bych musel mámě vykládat, že jsi mrtvý."
"To máme společné, synu," upokojil ho Caleb. "Teď počkejte pár minut a pak jděte, kam jsem poslal Zana. Jommy, ty první, Tade, ty odejdeš krátce nato. Jestli vás někdo hledá, bude vyhlížet tři chlapce pohromadě a ne jednoho na nějaké pochůzce. Ať se na vás Ruthie usmívá," popřál, odvolávaje se na bohyni štěstěny.
"Na tebe taky, Calebe," odvětil Jommy.
Jakmile Caleb odešel, obrátil se Jommy na Tada. "Máte vy to ale za otce pěkné kvítko, kamaráde."
Tad jen přikývl.
*
Caleb shrnul vlasy na vršku hlavy a zastrčil si je pod klobouk. Měl na sobě laciný plášť, pod nímž schoval koženou vestu a kalhoty. Neplánoval být na veřejnosti dlouho, ale nechtěl riskovat, že ho vystopují. Nebylo-li těla jako důkazu, že zemřel, budou ho Varenovi muži určitě hledat.
Opustil bezpečný dům, překvapený, že je poledne. Když před dvěma dny vstoupil do kanálů, ztratil veškerý pojem o čase. Procházel městem jako jeden z cizích cestujících, co nejsou oblečeni pro keshanské horko, ale jen sotva jako první cizinec, který trvá na nošení takového exotického oděvu.
Calebovou první zastávkou byl obyčejný lichvář s krámkem hned u menšího náměstí. Poté navštívil mečíře, kde si koupil novou čepel. Potom si to namířil k nynějšímu místu určení - uličkou vedoucí do jedné z odpornějších částí města. Skoro hodinu byl ponořen do stínů, než narazil na to, co hledal: chlapce, ale ne zase příliš mladého. Nechtěl žádné opuštěné dítě z ulice, potřeboval mladého, nezkušeného zloděje či žebráka.
Když ho mladík míjel, Caleb se natáhl a popadl ho za límec. Zatáhl dozadu a téměř přitom chlapce, který se snažil

vykroutit z tuniky, pustil. Caleb s ním hodil na zem a potom položil svou nohu na chlapcovu hruď.
Byl vychrtlý, měl černé vlasy a tmavé oči, a jeho pleť mohla mít barvu kakaa, což bylo pod vší tou špínou těžké poznat. Na sobě měl jednoduchou šedou tuniku a krátké kalhoty celé špinavé a byl bos.
"Milost, pane!" křičel. "Nic jsem ti neudělal!"
"Ne," přiznal Caleb, "a já ti taky nic neudělám, když mi prokážeš službu."
"Vyslov své přání, pane, a jsem ti k službám."
"Jak mám vědět, že neutečeš v momentě, kdy zvednu nohu?"
"Přísahám při všech bozích, pane, a při své babičce, budiž požehnána, a ve jménu císaře, budiž i on požehnán!"
Caleb vytáhl z měšce minci a zvedl ji. Chlapcův výraz rázem přešel z hrůzy do otevřené chtivosti. Caleb odtáhl nohu a chlapec okamžitě vyskočil. Natáhl se po minci, ale Caleb ucukl. "Až mi posloužíš."
"Pane, ale jak mám vědět, že budu odměněn, jakmile bude úkol splněn?"
"Mám přísahat na svou babičku?" zeptal se Caleb.
"Ne, samozřejmě, ale -"
"Žádná diskuse, ty malý vládce vší," odpověděl Caleb keshanským nářečím. "Když neuděláš ty, oč požádám, pak mé zlato uvidí někdo jiný." Věděl, že jediná zlatá mince je víc, než by mohl chlapec ukrást či vyžebrat za půl roku.
"Co mám udělat?"
"Jak se jmenuješ?"
"Jestli ti to udělá radost, pane, říkají mi Shabeer."
"Běž, Shabeere, a doruč moji zprávu, pak se sem vrátíš s odpovědí."
"A když tě odpověď nepotěší, pane?"
"Přesto budeš odměněn."
"Tedy jaká je to zpráva a komu ji mám donést?"
"Musím se potkat s tím, kdo mluví za Otrhané bratrstvo. Potřebuju mluvit s tím, kdo zřejmě spojuje zloděje a žebráky Keshe, abychom se dohodli na obchodu. Může z toho mít spoustu zlata, třebaže je v tom i odpovídající nebezpečí."
"Pokud jde o zlato a nebezpečí, někdo by tu byl, pane."
"Pak tedy hned jdi a já tu počkám, ale věz, že mám mocné přátele. Zrada ti přinese smrt, věrná služba naopak zlato."
"Slyším a poslouchám, pane," odvětil chlapec a pelášil pryč.
Caleb zapadl zpátky do stínu a čekal.

XVII
Rozum

Spear se tiše pohyboval kanálem.
Nepochyboval o věrohodnosti zprávy, kterou ráno dostal od Caleba, a ulevilo se mu, když se dozvěděl, že je Caleb naživu. Caleb zafungoval jako spojka mezi ním a Kašparem, a nyní se všichni tři měli setkat.
Jediné, čeho se Spear obával, bylo místo jejich schůzky. Špinavý malý žebrák jménem Shabeer ho vedl řekou splašků v obrovské klenuté stoce pod čtvrtí s jatkami ve městě Kesh. "Oči mi krvácejí," postěžoval si Spear.
"Opravdu, pane?" zeptal se chlapec obávající se toho, že když se cestou něco pokazí, bude se to považovat za jeho chybu. Ten druhý cizí pán byl nad očekávání štědrý a chlapec se zoufale snažil, aby mu udělal radost.
"Ne, jen se to tak říká."
"Zvykneš si na to tady, pane," utěšil ho žebrák.
"Za jak dlouho?"
"Za rok, možná dva."
Spear by se zasmál, ale snažil se nedýchat příliš zhluboka. Byl už za ty roky na různých místech, která považoval za bezpříkladně zapáchající - Kašparovo vězení známé jako Pevnost zoufalství z nich bylo na předním místě - ale nic ho nedokázalo připravit na ohromující smrad této keshanské stoky.
Oceňoval důvod, proč se schůzka koná tady - jatka, koželužny a další čpící řemesla byla umístěna na břehu jezera, aby byla daleko od obytných území Keshe, a ležela na závětrné straně města, aby převažující vítr odfoukával zápach pryč. Ale stejně celá oblast páchla.
Dostali se k výpusti a Shabeer stoupl na nepravidelný kámen, což byl zjevně zamaskovaný výstupek pro špičku nohy. Sklonil se do výpusti a zmizel v temnotě.
Jelikož nesl svítilnu, Sper na něj zavolal: "Zpomal, chlapče."
Následoval Shabeera a musel se přikrčit, aby se neudeřil o strop menšího odtokového tunelu. Chlapec ho vedl asi dvě stě yardů, dokud nepřišli k jakési velké kruhové jímce.
Z výšky dolů crčelo několik pramenů zapáchající tekutiny a Shabeer kývl na Speara, aby se postavil těsně ke stěně po levé ruce, zatímco sám se protáhl do řady kovových kruhů zasazených do cihlové zdi.
Spear se držel za šplhajícím chlapcem, dokud ten nenarazil na padací dvířka. Vynořili se v dobře osvětlené místnosti. Caleb a Kašpar už tam byli a seděli naproti velkému stolu. Vedle nich byla prázdná židle.
Jakmile Spear pustil padací dvířka, uslyšel, jak na druhé straně místnosti někdo říká: "Jestli chceš, posaď se."
Místnosti dominoval velký stůl. Byl hrubý a neotesaný, zato však robustní, a Spear si uvědomil, že jeho původní účel bude zpomalit případné útočníky na druhé straně stolu.
Tam právě seděl mohutný muž v pruhovaném hávu, střiženém podobně jako ty, které nosí pouštní muži Jal-Puru. On sám ale z pouště rozhodně nepocházel. Měl bílí šíji a hlavu úplně oholenou. Obočí měl tak světlé, že to vypadalo, jako by žádné neměl. Jeho věk se nedal určit - mohl mít stejně dobře dvacet devět jako šedesát. Jediná svíčka

neposkytovala dost světla, aby mohl Spear hádat blíže. Při jeho boku stál z každé strany dobře ozbrojený muž - osobní stráž.
Jakmile se Spear posadil, muž promluvil: "Můžeš mi říkat soudce, titul mi dali ti, kdo pobývají v kanálech a uličkách, a prozatím postačí. Tvůj přítel, Calebe, byl velmi štědrý a koupil vám trochu mého času. Čas jsou peníze a jelikož jsem si jistý, že vy všichni jste si toho vědomi, pojďme rovnou k otázce: čeho si žádáte od Otrhaného bratrstva?"
Caleb se zeptal: "Mluvíš za ně?"
"Tak jako kterýkoliv člověk," zněla odpověď. "Což znamená, že vůbec ne." Podíval se přímo na Speara. "Nejsme jako tvoji slavní Jízlivci v Krondoru, s přísným dozorem a železnými pravidly, Speare Sokole z Království."
Kašpar vrhl pohled po Calebovi a soudce pokračoval: "Ano, víme, kdo jste, Kašpare z Olaska." Ukázal na Caleba. "Ty, příteli, jsi však znám jen jménem, tvůj původ je trochu zamlžený… V každém případě v Krondoru možná velí Spravedlivý muž -" položil si ruku na hruď a mírně se uklonil, "- ale tady já pouze navrhuji. Pokud je to dobrý návrh, bude zcela jistě vyslyšen. Takže, co pro vás můžu udělat?"
"Hledáme Noční dravce," odvětil Caleb.
"Podle toho, co jsem slyšel, našli jste je před týdnem. Směrem k Nekonečné hlubině plaval nezvykle vysoký počet těl jako krmě pro krokodýly, a slušný počet z nich byl oděn v černém."
"Chytili jsme se do pasti," přiznal Caleb.
"Pravděpodobně," přišla odpověď.
"Potřebujeme radu," ozval se Kašpar. "Musíme vědět, kde je jejich skutečné hnízdo."
"Jak jsem řekl," odvětil tlusťoch, "toto není Krondor a my nemáme žádnou opravdovou organizaci. Kesh je rozdělena do okrsků, každý má svoje vlastní pravidla a vládce. Nad zemí najdete pouliční gangy, žebráky, kapsáře a vymahače - myslím, že na severu jim říkáte "ranaři", a všichni jsou zodpovědní svým vlastním vůdcům. Jejich vůdcové se zodpovídají mocnějším osobám a všichni si žárlivě střeží svoji autoritu. Gang z jatek kontroluje oblast, kde se nyní nacházíme, a směrem na jihozápad jsou Dokaři. Existuje více než stovka takových gangů, všechny s podobně barvitými přezdívkami: Popadni a běž, Gang z velkého náměstí, Milí mizerové, Tuláci z karavany a mnoho dalších. Zloděj smí pracovat beztrestně v jedné čtvrti, ale pokud by byl chycen v jiné, mohl by narazit na hrubé zacházení. Takový je řád v Keshi. Kanály v podzemí jsou také rozděleny do okrsků nebo malých kantonů a každý je domovem pro ty, kdo působí se svolením gangu nad nimi. Zbytek je země nikoho a všichni se můžou svobodně pohybovat, avšak s určitým rizikem. Neexistuje síť, ale existují zvyky a konvence."
"A ty?" zeptal se Spear.
"Moje místo v tom všem je málo důležité. Já zprostředkovávám porozumění. Jsem pro Otrhané bratrstvo něco jako smírčí soudce, proto ten titul. Jestliže se objeví konflikt, přivolají mě, abych rozhodl. Také poskytuji služby a… informace."
"Za peníze," dodal Caleb.
Muž se usmál a ukázal přitom dva zuby se zlatou korunkou. "Očividně. Stárnu a musím myslet na budoucnost. Mám malou farmu na druhé straně Nekonečné hlubiny. Jednoho dne tam odejdu na odpočinek a budu sledovat své služebnictvo, jak sklízí úrodu. Já však nespěchám. Nemůžu farmaření ani vidět. Tak vy se chcete dozvědět něco o základně Nočních dravců? To bude stát velkou hromadu zlata."
"Kolik?" zeptal se Caleb.
"Hromadu."
"A kolik je hromada?"
"Vlastně docela hodně," pravil muž. "Budu muset podplatit pěkných pár velmi obávaných zlodějů. Čím jsou obávanější, tím vyšší je jejich cena. A z několika věcí v tomto městě mají větší strach než z Nočních dravců. Ve městě včetně kanálů pod ním je několik oblastí, kam moudří zloději nevkročí. A když to někdo z nich udělá, ztratí se. Existují obvyklé historky o příšerách, císařských chytacích zlodějů a rudých tlupách. Ti vaši ptáci s černým peřím se určitě usadili někde tam. Pokud dokážeme najít jejich hnízdo."
"Pokud?" podivil se Spear.
Tlusťoch přisvědčil. "Povídá se o magii a zlých duších. Přestože zloději patří mezi nejpověrčivější hlupáky v Keshi, ty řeči bych nepodceňoval. Pokud jsou pravdivé, i ten z Otrhaného bratrstva, kdo se umí nejlépe plížit, by se tam dostával jen s obtížemi. Nesnadná je cesta kolem ochranného kouzla, které člověka na místě zabije, když se na něj byť jen letmo podívá. Takže nic nezaručuju. Teď k obchodu. Pro začátek budu potřebovat tři sta zlaťáků na úplatky a odměny, a dalších sto bude poplatek pro mě. Jakmile zajistíme informaci, žádám pro gangy deset zlatých mincí v krvavých penězích za každého z jejich mužů, který bude při honu zabit, a dalších pět set pro mě."
"Platí!" uzavřel Caleb a vstal.
"Cha!" zasmál se tlusťoch. "Věděl jsem, že jsem měl žádat víc. Ale dohoda je dohoda."
Ostatní vstali a Spear se zeptal: "Kde tě najdeme?"
"Já najdu tebe, Speare Sokole. Kašpar je palácový host, a to je místo pro nás nejobtížněji dosažitelné, a Caleb se musí zašít, protože ho hledají. Teď, jelikož není vyřešen útok na cizího šlechtice u Paní štěstěny před několika dny, myslím, že se dá bezpečně říct, že nejméně několik dní se můžete po městě pohybovat beze strachu z náhlé smrti."
"Proč to říkáš?" zajímal se Spear. "Neměli zábrany, když se mě pokusili zabít u Paní štěstěny."
"Kdyby si Noční dravci přáli tvoji smrt, mladý pane, byl bys nyní mrtvý. Tvoje dovednost s mečem je proslulá, takže by tě potkala smrtící šipka nebo by ti kápli jed do nápoje, a nikdo by si ničeho nevšiml. Ne, chtějí tě zajmout živého, protože tě chtějí podrobit výslechu. Bezpochyby přesně v tom stylu, jakým nyní vyslýcháš jejich muže."
"Ty to víš?"
"Udělal jsem si z vědění obchod," připomenul mu mohutný muž a vstal. "Neboj se. Noční dravci jsou nebezpeční, je

jich však málo a jejich pozornost nemůže být zároveň všude. Na druhou stranu já mám špehy všude. Na rozdíl od šlechticů a bohatých obchodníků nahoře ve městě nekráčím dnem bez obav, přesvědčený, že se mi vzhledem k mému postavení či rodu nic zlého nepřihodí. Vím, že ve stínu jsou ruce a v nich dýky. Budu vás varovat, pokud se dozvím o nějakých potížích, které jsou namířeny proti vám."
"A proč bys to dělal?" zeptal se Caleb.
"Protože mrtví mi nemůžete zaplatit." Ukázal na padací dveře. "Jeden po druhém a v tomto pořadí: Kašpar z Olaska, pak Caleb, potom Spear. Každý z vás najde doprovod, který vás zavede zpátky k bezpečnému východu z kanálů. Navrhuju, abyste se vykoupali, jakmile dorazíte do svých komnat. Zdejší smrad se člověku pěkně prosákne do kůže. Teď dobrý večer a bezpečnou cestu."
Ti tři udělali, jak jim bylo řečeno, a brzy byli v tunelech na zpáteční cestě. Všichni doufali, že konečně mají způsob, jak zvrátit tento boj.
*
Turgan Bey stál bez hnutí. Na krku měl slavnostní náhrdelník, odznak svého úřadu - nádherný výtvor z leštěných kamenů a smaltovaného kovu zasazených ve zlatě.
Představoval právě Kašpara císaři, přestože otázka jeho azylu byla rozhodnuta už před týdny. Kašpar by měl složit slib věrnosti Říši a na oplátku ho nepověsí, nestáhnou zaživa z kůže, ani ho nehodí krokodýlům.
Poprvé od ztráty svého vévodství Kašpar z Olaska viděl Diigaie, starého císaře Velké Keshe.
Křehký Diigai se stále držel zpříma, jeho pohyby však stěží připomínaly kdysi neuvěřitelnou dovednost lovce. Stejně jako jeho předchůdci ulovil velkého lva s černou hřívou na keshanských planinách. Na scvrklém hrudníku se stále daly najít jizvy z těchto loveckých triumfů, přestože byly vybledlé.
Trůn, na němž seděl, byl vyroben ze slonoviny zasazené do černého mramoru. Za císařem byl do zdi vyryt reliéf sokola s roztaženými křídly: velká pečeť Keshe. Před ním stálo dřevěné bidélko, na němž hřadoval živý sokol, který si probíral zobákem peří a zpod čepičky na očích sluchem sledoval lidi v místnosti.
Hlavní ceremoniář stál u paty vyvýšeného pódia - třináct stop vysoké masy opracovaných kamenů vykládaných slonovinou -jeho vysoký účes byl vyzdoben vzácnými péry a zlatými stužkami. Kolem pasu měl kromě lněného kiltu tradiční zlatý pás svého úřadu, ale aby neměl nahou hruď, bylo mu dovoleno nosit leopardí kůži přehozenou přes rameno.
Ne, že by potřeboval nějaké další označení svého postavení, pomyslel si Kašpar. Zdálo se, že se mu paruka každou vteřinu skácí z lesklé plesky. Podle typického keshanského zvyku bylo uvítání a nabídnutí smlouvy relativně uspíšeno, trvalo zatím jen půl hodiny, a muž už skoro končil.
Kašpar přestal poslouchat po prvních pěti minutách a vrátil se v myšlenkách k nadcházejícímu střetnutí a událostem, jež vedly k jeho vlastnímu svržení. I když nepociťoval k Říši žádnou lásku, její vládce byl čestný muž a zasloužil si něco lepšího, než aby viděl, jak je jeho říše rvána z rukou právoplatného dědice.
Kašpar také věděl, že za všemi těmi potížemi není ve skutečnosti ruka ambiciózního prince, ale šíleného kouzelníka, který také sehrál velkou roli při Kašparově pádu. Cesty obou vládců byly možná rozdílné, ale konečný výsledek by byl stejný: větší zmatek v kraji a výhoda pro ty, kdo na této polokouli slouží silám zla.
Znovu prožíval události, které vedly k jeho pádu - příchod úlisného Leso Varena do jeho domácnosti, jeho vliv na Kašpara, jenž byl nejprve mírný a později zjevný, a konečně jeho zkáza. Navzdory tomu, že znovu získal část své lidskosti a nakonec nalezl morální rozsah, Kašpar stále žíznil po Varenově krvi.
Léta, která si protrpěl s dvorní etiketou, ukázala svůj vliv, protože si hned uvědomil, že byl právě představen. Vrátil se myšlenkami do přítomnosti a udělal krok vpřed, aby se plynule uklonil, jako by byl pečlivě sledoval každé slovo hlavního ceremoniáře.
Byl představen císaři už dvakrát předtím, jednou jako korunní princ, když poprvé, ještě jako chlapec, přicestoval do Keshe se svým otcem, a posléze jako mladý vévoda z Olaska.
Ale tentokrát tu byl jako prosebník hledající útočiště před odplatou - nebo aspoň taková byla historka, kterou Turgan Bey vymyslel, aby přechytračil lorda Semalcara, nejvyššího kancléře a nejvyššího podkoního - titul udělovaný hlavě císařské kavalerie. Jeho žádost o azyl schválil také lord Rawa, což byl velitel královských vozatajů.
Kašpar si všiml, že dva princové, Sezioti a Dangai, nejsou u dvora přítomni.
Vzhlédl, a jak obyčej přikazoval, pronesl: "Ty, kdož jsi Kesh, dychtím po dobrodiní tvého přístřeší, po pomoci proti nespravedlnosti a po útočišti, jež bych nazval svým. Dávám ti do zástavy svou věrnost a přísahám, že tě budu bránit svým životem a ctí, jestli to potěší Říši."
Diigai se usmál a mávl rukou. "Staniž se. Jsi to ty, Kašpare?" zašeptal. "Neviděli jsme tě už kolik? Dvacet let!"
"Ano, Veličenstvo," potvrdil bývalý vévoda.
"Stále hraješ?"
Kašpar se usmál, protože i když byl císař starý, paměť měl zřejmě v naprostém pořádku. Jako chlapec s ním hrál šachy a podařilo se mu pět dobrých tahů, než byl čestně poražen. "Ano, Veličenstvo, hraju."
"Dobrá, ať tě po večeři Turgan Bey přivede do mých komnat. Zahrajeme si partii. Jen my dva."
"Bude mi ctí, Veličenstvo," uklonil se Kašpar a couval od trůnu. Když dosáhl patřičné vzdálenosti, otočil se a kráčel k hlavnímu vchodu, kde na něj trpělivě čekal Pasko.
"Po večeři mám hrát šachy s císařem," oznámil Kašpar, když se k němu Pasko připojil.
"Osobní pozvání k návštěvě císaře v jeho ložnici dnes večer?" podivil se starý sluha a zvedl obočí.
"Ano," potvrdil Kašpar a tvářil se otráveně.
"Nevypadáš, že tě to těší, pane."
"Netěší," ztlumil Kašpar hlas. "Ten starý pán je zcela bezvýznamný, dokud žije. Pouze jeho smrt je důležitá." Zahnuli za

roh a vydali se zpátky k pokojům, které jim byly přiděleny v hostinských komnatách. "A jestli mě budou chtít kvůli něčemu zabít, bude to kvůli této návštěvě."
"Proč?"
Jak jeho podpatky zvonily na mramorové podlaze, Kašpar zašeptal: "Protože v Keshi každý patří k nějaké klice, a jestli je mi císař nakloněn a já přitom nejsem členem určité frakce… ?" Pokrčil rameny.
"Musíš pak být členem opozice."
"Přesně. Očekávej dnes odpoledne nejméně dvě společenská pozvání a vykartáčuj a připrav na dnešní večer mé nejlepší oblečení."
"Už máš na sobě to nejlepší, pane."
"Víš, Pasko, byly časy, kdy vládnout vlastnímu národu mělo své výhody, a nádherný šatník byl jednou z nich. Zkus najít ve městě krejčího, který mi dokáže ušít kalhoty, košili a vestu podle olaské módy do západu slunce. A taky mi najdi ševče. Nemůžu mít hotové nové boty za jedno odpoledne, ale může mi spravit a vyleštit tyto. A klobouk, přepokládám. Víš, co máš dělat."
Pasko se uklonil a prohlásil: "Vím, co mám dělat, pane." A odešel.
Kašpar doufal, že to Pasko ví, protože on v tu chvíli neměl nejmenší tušení, co dělat. Věřil, že do večera ho napadne něco, co ho povede.
*
Vězeň se na židli zhroutil. "Prober ho," přikázal Spear.
Amafi si stoupl před něj a začal vysvětlovat. "Blahorodí, už dva dny používám svoje umění. Ten muž je odhodlán raději zemřít, než aby zradil svůj klan." Ohlédl se přes rameno na vězně v bezvědomí. "Povoláním jsem vrah, blahorodí. Jsou tací, kteří si tento druh podnikání užívají, já ale ne. Nicméně zjišťuju, že stejně jako všechno ostatní v životě, může být mučení prováděno dobře či špatně, takže i když si to neužívám, jsem hrdý na své dovednosti. Měl by být připravený mluvit, když ho necháme chvíli odpočinout. Musíme najít sklep, kde ho izolujeme, necháme ho, aby o samotě přišel k sobě, mohl se zotavit a dal se trochu dohromady. V tomto bodě je naším spojencem nejistota."
"Nemáme čas," namítl Spear. "Prober ho teď."
"Blahorodí, udělám, co žádáš, ale on nám pouze řekne, co si myslí, že chceme slyšet - bez ohledu na pravdu."
Spear byl zklamán. Nepochyboval, že po léčce, v níž zahynula polovina Calebových mužů, a po pokusu zajmout Speara, jsou Varenovy síly v ofenzívě. Souhlasil s Kašparovým odhadem, že Varen má za cíl zavléct Kesh do chaosu, a pokus o státní převrat v době slavnosti Banapis bude představovat dokonalou příležitost.
Zvažoval, co právě Amafi řekl, a potom přikývl. "Dělej, co umíš, ale jestli je Leso Varen ve městě, chci vědět, kde je. Nebudu žádat Puga ani Magnuse, aby sem přišli, pokud nebudu vědět, že je ten čaroděj v Keshi."
"Blahorodí," uklonil se Amafi. Pokynul dvěma ze strážců, kteří byli od začátku ve skladišti, a rozhodl: "Musíme ho přesunout."
Spear věděl, že je riskantní přesouvat Nočního dravce na jiné místo, ale jestli měl Amafi pravdu, mohli nějaké informace získat jak při mučení, tak když ho nechají na pokoji.
Hrome, pomyslel si Spear. Otočil se zády k ostatním a namířil ke dveřím. Měl by se vydat do další hospody, jejíž barman převezme další zprávu a dohlédne, aby se do zítřejšího dne nějakým způsobem dostala na Čarodějův ostrov.
*
Nakor se vřítil do studovny.
Miranda a Pug seděli u malého stolu a při obědě probírali každodenní problémy. "Mám zprávu," oznámil šlachovitý malý hráč.
"Od Caleba?"
"Ne. Od Speara Sokola. Má podezření, že je Varen ve městě Kesh." Nakor se podíval na zprávu, jež dorazila ve zvláštním válci vytvořeném pro rychlý přenos takových dopisů, a předal ji Pugovi. "Caleb je v pořádku, jen trochu zraněný, jak unikali z pasti."
Miranda vypadala starostlivě. "Zraněný?"
"Opět se zapletl do boje," vysvětlil Nakor s vážným výrazem. Zavrtěl hlavou. "Shromažďuje si pěknou sbírku jizev. Přesto je v pořádku, a já povím Marii pouze to a vynechám tu část o jizvách."
"To bude moudré," schválil Pug, zatímco studoval zprávu. "Kašpar navázal kontakt s Turganem Beyem, jak jsme očekávali, a Caleb si myslel, že našel Noční dravce, ale zjevně místo toho našli oni jeho."
"Neměli bychom tam jet?" zajímala se Miranda. "Jestli je Varen ve městě, tihle tři proti němu nemají žádnou ochranu."
Pug zavrtěl hlavou. "To není tak docela pravda. Poslal jsem tam několik lidí, aby na naše tři agenty dohlédli, a pokud budeme muset, můžeme tam být za pár minut."
"Dobře, proč tedy nejít hned?" zeptala se jako starostlivá matka.
"Protože pokud se objevím v Keshi a Varen to vycítí, lstí by se mi asi vyhnul a pokusil by se vyhodit město do vzduchu, jen aby mě zabil. Z vyprávění také zná tebe, Nakora a Magnuse, takže i pro vás je stejně tak nebezpečné, abyste se ukázali."
"Co mu brání udělat to hned?" namítla Miranda.
Nakor pokrčil rameny. "Pokud by chtěl zavléci říši do chaosu, fungovalo by to, ale účinky by byly krátkodobé. Ohrožení zvenčí by Keshany sjednotilo a přinutilo odložit jejich rozepře stranou. Pokud v galerii lordů a pánů získá jedna strana převahu, obzvláště po krveprolití, potom je to zcela jiná záležitost, která by v Keshi způsobila léta nepokojů. Jestliže v hlavním městě poteče dost krve, hranice budou neudržitelné. Guvernér Durbinu by se asi cítil dost sebejistě, aby se prohlásil vládcem svobodného města, nebo by to povzbudilo kmeny Jal-Puru, aby vyvolaly povstání. A je téměř jisté, že některé ze závislých států by povstaly. Varen chce, aby zlo nebralo konce, nechce rychle vyřešený

konflikt."
"Musíme zajistit, aby Varen nedostal to, co chce," uzavřel Pug.
"Chci jeho smrt," zavrčela Miranda.
"Problém je asi v tom, aby zůstal mrtvý," pravil Nakor.
"Co ta vražedná trhlina v Opardumu? Skrývá nějaké odpovědi?"
"Myslím, že ano," odvětil Nakor. "Problém s fungováním našeho vesmíru je, že všichni nekromanti teď pracují pro druhou stranu. Kdybychom dokázali najít jednoho, který by pracoval ve prospěch dobra -" Pokrčil rameny.
Pug prohlásil: "Rychlost, s jakou Varen dokáže přeskakovat z těla do těla, mě vede k víře, že musí používat nějaký druh nádoby, v níž uskladňuje svou duši."
"Myslela jsem, že džbány duší jsou jen báje," podivila se Miranda.
Pug pokrčil rameny, vypadal mrzutě. "Ve svém životě jsem už viděl příliš mnoho, než abych vše považoval za báje. Je to obvykle jen něco, co jsem ještě neviděl."
Miranda se na manžela podívala a zamračila se. "Měla jsem na mysli ty v těch historkách."
"Byly očividně založeny na skutečnosti," ozval se Nakor. "Je mnoho způsobů, jak ovládat jiné - například tvoje matka v tom byla velmi dobrá. Byla však zranitelná, poněvadž když zemřelo tělo, které obývala, potom zemřela i ona."
Nakor nikdy nevyprávěl Mirandě, že právě on zničil ducha této ženy, jež byla jeho manželkou a její matkou. Miranda věřila, že Jorma - také známá jako lady Clovis - zemřela, když démon Jakar přemohl vojsko Smaragdové královny.
"Ale Varen přežil smrt svého hostitele a je schopný si najít jiné tělo. To určitě znamená, že jeho duch, duše, rozum, jakkoliv to chcete nazvat, musí spočívat někde jinde, a že část toho je k čemusi připoutána - snad k nádobě na duši či k jinému předmětu. Mohlo by to být prostě těžítko na jeho psacím stole, stejně jako opravdová urna." Nakor pokrčil rameny. "Je to nějak spojeno s tou vražednou trhlinou, co vytvořil. Proto si myslím, že je důležité, abychom se to pokoušeli vystopovat pozpátku od té trhliny, kterou jsme objevili západně od Maladonu."
"Náš syn?" zeptala se Miranda netrpělivě.
"Pošlu Magnuse," rozhodl Pug. "Má se zakrátko vrátit z Kelewanu, a jakmile se objeví, pošlu ho do Keshe, aby se poradil přímo s Calebem. Spearovo hlášení určitě není dostatečně obsáhlé."
Miranda vypadala, že se upokojila jen trochu. "Raději bych jela sama."
Pug se zasmál. "Za prvé, Kesh je kultura, kde ženy jakéhokoli postavení, ať dělají cokoliv, se neodvažují samotné ven po soumraku, a za druhé, Magnus má i mnohem větší temperament než ty, miláčku."
Hleděla na něj, ale nic neříkala.
"Pojedu s tebou dolů, až nastane čas, abychom vážně ublížili Varenovi," dodal Pug.
Miranda se s tím zřejmě spokojila. "Dobře, ale chci vědět, jakmile dostaneme zprávu od Caleba."
"Ano, drahá," souhlasil Pug a podíval se na Nakora. Malý hráč se zasklebil.
*
Kašpar čekal obklopený strážemi císařského domu.
Všichni muži budili dojem svou fyzickou, žádný z nich nebyl menší než šest stop a mnozí se výškou blížili sedmi. Všichni měli tmavou pleť, jež svědčila o jejich původu. Sice nebyli čistokrevní, ale pocházeli z příbuzných kmenů kolem Nekonečné hlubiny. Oděni byli jako čistokrevní Keshané v lněné kilty a opasky z kůže s bronzovými cvočky. Kašpar si všiml, že jejich sandály mají uzavřenou špičku, a měl podezření, že jsou určeny pro boj a ne pro pohodlí. Každý z mužů nesl u boku dlouhou zakřivenou čepel a všichni na sobě měli bojové náhrdelníky ze stříbrem zdobeného kovu.
Sluhové vedli Kašpara s jeho doprovodem z ochozu na ochoz - mnohé z nich byly zdobeny fontánami či exotickými ptáky - dokud se neocitl v obří místnosti, jíž dominovala nadměrně veliká postel. Měřila dobrých dvanáct čtverečních stop a spočívala na pódiu uprostřed místnosti.
Místnost však vypadala spíš jako pavilon ověšený mnoha závěsy, které se daly přesunovat, jak soukromí vyžadovalo. Právě teď byly všechny shrnuty, aby měl císař výhled na palác a město za ním, který byl vskutku omračující.
Diigai seděl na vyřezávané židli několik stop před postelí. Na stole před ním stály nejnádhernější šachové figurky, které kdy Kašpar spatřil. Císař na něj mávl, aby přistoupil, a vyzval ho: "Sedni si, hochu. Zahrajeme si."
Kašpar se posadil a rozhlédl se. Kolem dokola pokoje stály mladé ženy nesmírné krásy oblečené ve skrovném oděvu čistokrevných. Přestože Kašpar nebyl muž, který by dal na hezkou tvář a plná ňadra, dokonce i na něj udělala dojem jejich dokonalost a značný počet.
Císař mávl rukou a pravil: "Přeji si tolik soukromí, kolik je možné, miláčkové. Běžte pryč."
Dívky se šeptáním a chichotáním odešly a sluhové zatáhli útulné závěsy, aby zůstal odkrytý jen jeden pohled na město.
"Jen tolik soukromí je mi povoleno, Kašpare," postěžoval si císař upouštěje od formálních řečí používaných na veřejnosti. "Dávám ti bílé."
Kašpar přikývl a zvedl pěšce.
Ukázalo se, že šachovnice je vyřezaná z růžového dřeva a že byla vypracována s nápadnou precizností. Pole šachovnice byla z ebenu a slonoviny a ohraničovaly je tenké proužky zlata umístěné tak přesně, že povrch byl úplně hladký. Nejenže byly figurky vyrobeny z nejlepšího černého onyxu a bílého chalcedonu, také řezba byla uměleckým dílem. Kašpar uchopil bílou královnu a spatřil tvář královské krásy. Všechny korunky byly ze zlata, a jak si důkladněji prohlédl další figurky, uviděl malinké drahokamy zasazené do zbraně střelce a meč jezdce vytvořený z platiny.
"Táhni, chlapče," pobídl ho císař a Kašpar posunul svého královského pěšce vpřed. Usmál se. Už uplynulo hodně doby, kdy mu naposledy někdo řekl "chlapče".
Císař se naklonil a prohlásil: "Vsadím se, že žasneš nad všemi těmi hezkými dívkami."
Kašpar se zasmál. "Musím přiznat, Veličenstvo, že jsem byl málem omráčen jejich krásou."

Císař se široce usmál a Kašpara zarazilo, že na pozadí vrásčité, zešedlé pleti se ukázaly tak silné a bílé zuby. "Jak je to rčení? "Jsem starý, ale ještě nejsem mrtev"?" Zachichotal se. "Jsou tady jen proto, aby mě špehovaly. Myslím, že každá z nich pracuje pro některého z rozličných ministrů, generálů, šlechticů či cechů ve městě. Dostal jsem je všechny jako dárky, víš?"
"Otrokyně?"
"Sotva. Žádnému otrokovi není dovoleno přiblížit se na méně než sto kroků k císařské osobě. A ti s čistou krví nikdy nemohou být otroky. Když porušíš zákony tolik, aby sis zasloužil otroctví, hodíme tě místo toho krokodýlům." Táhl pěšcem. Potom ztišil hlas ještě víc: "Jedna z výhod postavení. Jdu do postele s jednou, pak znovu, a i když… se nic významného nestane, aspoň se dozvím věci."
Diigai ukázal, aby se Kašpar naklonil blíž, a zašeptal: "Oni si myslí, že jsem senilní." Zachichotal se a Kašpar uviděl světlo v jeho očích poprvé od chvíle, kdy býval chlapcem. "A já je nechávám, aby si to mysleli."
Kašpar nic neříkal, zajímalo ho, proč on, uprchlík z ciziny, byl přijat… ne, žádné přijat - zavlečen - do císařova užšího kruhu. Kašpar byl znovu na tahu.
Hra pokračovala pomalu, dokud Diigai neřekl: "Kašpare, mám za to, že příští rok touto dobou nebudu naživu." Přehlédl šachovnici a dodal: "Možná ani ne příští měsíc touto dobou."
"Někdo proti tobě intrikuje, Veličenstvo?"
"Neustále. To je keshanský způsob. Moji synové všichni zemřeli mladí a jen jeden měl vlastního syna. Kdybych býval měl přiměřeně inteligentní vnučku, byl bych ji oženil a jejího manžela udělal císařem, stejně jako jsem byl jmenován já, když za mě Leikesha provdala Sharanu." Usmál se, zatímco táhl figurkou. "To byla ale žena. Spal jsi s ní někdy?"
Kašpar se zachechtal. "Nikdy jsem neměl tu čest."
"Zřejmě jsi byl jediný vládnoucí šlechtic, co navštívil Kesh a nespal s ní."
"Myslím, že mi tehdy bylo teprve patnáct let, Veličenstvo."
"To by ji nezastavilo. Byla tehdy asi příliš zaneprázdněná spaním s tvým otcem." Než mohl Kašpar odpovědět, císař pokračoval: "Mám to z věrohodného zdroje, že spala s oběma princi z Ostrovů. Ale to bylo předtím, než jsme se vzali. Ach, mocné ženy čisté krve! Žádná na světě se jim nevyrovná."
"Tomu snadno uvěřím," poznamenal Kašpar.
"Sharana byla ctižádostivá, zkušená žena, která neuměla odpouštět. Někdy na mě celé týdny nepromluvila, když ji to popadlo. Musím přiznat, že jsem se do ní svým způsobem zamiloval." Vzdychl si. "Stále mi chybí, i po těch čtyřiceti letech. Kdybych měl vnučku, jako je ona, provdal bych ji za tebe, Kašpare."
"Za mě, pane?" Kašpara to opravdu překvapilo.
Císař vzal jednu z Kašparových figurek a upozornil ho: "Čtyři tahy do šachmatu, když nebudeš dávat pozor. Ano, za tebe, a ne proto, že se mi obzvlášť líbíš, ale protože se mi nelíbíš. Jsi vražedný parchant, který si vůbec nepřipouští výčitky, ale to je přesně to, co hýbe touto říší."
"Děkuju, Veličenstvo. Myslím."
Císař se zasmál. "Aspoň by sis vážil toho, co ti bylo dáno, za pomocí všech triků, které znáš. Mám strach, že můj vnuk uvidí Říši roztříštěnou na mnoho menších států, než skoná."
"Sezioti?"
Císař zavrtěl hlavou. "Ne, Dangai. Sezioti je učenec, takže ho naši lovci a válečníci podceňují, ale našel by způsob, jak udržet mír. Pravděpodobně však trůn nezdědí. Dangai je příliš mocný. Přestože lord Rawa potvrdí staršího prince, mnozí z jeho královských vozatajů jsou Dangaiovi přátelé. Totéž platí o císařské kavalerii. Lord Semalcar má blízko k Seziotimu, ale řada z jeho jezdců ne. Musíš si pamatovat, že tito muži nejsou běžní vojáci. Všichni vojáci u kavalerie i u vozatajů jsou šlechta čisté krve." Císař usrkl vína. "Máme v Keshi příliš mnoho zatracených šlechticů, Kašpare."
"Lord Bey říká, že člověk nemůže hodit ječný koláč z obchodníkovy káry v dolním městě, aniž by nějakého nezasáhl."
Císař se zasmál. "Opravdu to říká? To je legrační a pravdivé." Císař opět ztišil hlas: "Spolupracuješ s Beyem, že ano?"
"Nevím, co tím myslíš, Veličenstvo," odvětil Kašpar a táhl pěšcem, aby otupil císařův útok.
"Bey je dobrý člověk, jeden z nejlepších, ale stejně jako ostatní si myslí, že jsem roztřesený starý hlupák, a já ho při tom nechávám. Dostávám se k hlavnímu. Nevím, co tady děláš, ten patetický pokus proklouznout do Říše převlečený za královského šlechtice byl tak průhledný, že i "roztřesený starý hlupák", jako jsem já, tomu nepřikládal špetku významu. Ty jsi zjevně očekával, že tě chytí, a chystal ses, že skončíš v Turganově laskavé péči. Musím přiznat, že žádost o azyl byl nečekaný, zato ale pěkný tah. Kdo ho vymyslel?"
"Já, Veličenstvo."
"Dobrá, neočekávám, že zůstaneš v Keshi o minutu déle, než kolik ti bude stačit, abys vyřídil, co tě sem přivedlo, ať už to bylo cokoliv - očekávám, že budeš ignorovat ten slib, co jsi dal -"
"Nikdy ten slib neporuším, Veličenstvo."
"Pak jsi hlupák, Kašpare. Sliby se dělají, aby se porušovaly, pokud se s tím dokážeš srovnat. Když se Dangai dostane k trůnu, Kesh se asi postaví proti tvým pánům, ať je to kdokoliv, a ty pozvedneš zbraně proti nám."
"Pánům?"
"Tvůj lid proti tobě nepovstal bez pomoci, Kašpare." Ukázal prstem na bývalého vévodu. "Už jsi zapomněl, že to byli keshanští vojáci, kteří útočili na tvou citadelu, zatímco Království si dávalo hezky na čas a otálelo u Opardumu? A nemysli, že si nejsem vědom, že tě vyhnali na konec světa a že tady ses objevil necelé tři roky poté, a to jsi nepřijel v hadrech. Měl jsi zdroje, Kašpare, a několik nejdovedněji zfalšovaných dokumentů, co jsem kdy viděl - ano, ukradl jsem je z Beyovy kanceláře a podrobně jsem si je prostudoval. Nepřekvapilo by mě, kdyby je pro tebe vyrobili princ z Krondoru a vévoda Erik. Vím, že jsi zde z nějakého důvodu, a proto chci slyšet, zda ten důvod pro Kesh situaci zlepšuje či zhoršuje?"

Kašpar se opřel. "Doufám, že zlepšuje, Veličenstvo." Naklonil se. "Máš pravdu, sloužím mužům, kteří si přejí, aby se nebezpečná situace spravila."
"Ten bláznivý mág Varen?"
"Teď to na mě učinilo dojem."
Císař se také naklonil. "Se všemi špehy, kteří v těchto dnech pobíhají po Keshi, jsi nepomyslel, že by několik z nich mohlo pracovat pro mě?" Opřel se. "Nějakou dobu jsme teď měli podezření, ale tvůj příjezd mě přesvědčil. Zprávy z Opardumu říkaly, že zemřel rukou Speara Sokola - mimochodem, to byla jediná věc, která mě skutečně překvapila, že vy dva jste dorazili společně a živí."
"Dospěli jsme k dohodě."
"Každopádně jsem obdržel zprávy, které nedávaly smysl, tak jsem je vzal k několika svým mágům, kteří dovedou věci interpretovat - k několika nahoře ve Hvězdně. Závěr byl, že buď se šílený kouzelník zvaný Sidi, jehož jsme se pokusili zabít asi před sto lety, vrátil, aby nás znepokojoval, nebo ten váš Varen uprchl a je tady v Keshi, nebo že někde povstal třetí netvor, který je čirou náhodou zrovna taky mocný nekromant. Druhá možnost se zdála nejpravděpodobnější."
Kašpar v tom neviděl žádnou škodu, když poví císaři, co se dozvěděl odPuga. "Ten Varen je zřejmě Sidi."
"Ach, to mnohé vysvětluje. Dávám přednost jednoduchým odpovědím a tohle je ta nejelegantnější odpověď na otázku. A proč jsi tady?"
"Přišel jsem vyrovnat účty."
"Dobrá, a když už jsi v tom, podívej se, jestli dokážeš o chvíli déle udržet moji říši netknutou."
"Udělám, co budu moct, Veličenstvo."
"Hodlám žít dost dlouho, abych viděl ovoce svého plánu. Pokud Dangai dokáže trochu déle odolávat svým nejhorším uchvatitelským popudům, asi mám řešení, které přinese takových sto let míru. Pokud ne, obávám se, že stojíme tváří v tvář občanské válce."
"Naše cíle jsou v mnohém podobné," pravil Kašpar, "neboť velká část současných císařských problémů se dá vystopovat zpátky k Varenovi. On si přeje povstání."
"Proč?"
"Protože slouží zlu, Veličenstvo. Povstání by ani nemuselo být úspěšné. Následky pokusů o odtržení by byly v Říši cítit celá desetiletí nebo i déle. Vina ze spolčování by byla přijatelným standardem a dokonce i nevinní by trpěli. A kdyby byl převrat úspěšný, ostatní mocné rody by se staly snadnou kořistí pro šakaly a jiné mrchožrouty."
"Proč?" zeptal se císař.
"Varenovým cílem není získat moc pro sebe, on se snaží podkopat moc všech ostatních. Prospívá z chaosu a má rozsáhlejší plány. Chce, aby byly národy ve válce, aby se koruny kymácely a aby vojska byla na pochodu."
"Už jsem žil příliš dlouho," usoudil císař. "Mimochodem, máš šach," posunul figurku.
Kašpar při pohledu na šachovnici zvažoval situaci. Čím větší chaos byl v zemi, tím více prostoru bylo pro zlo. Poté, co strávil necelé dva roky s Pugem a jeho kolegy na Čarodějově ostrově a co mu bůh Kalkin ukázal o Dasatech, věděl, že Varen je jen první z mnoha hrozeb stojících proti konkláve.
Ale navzdory veškeré své moci byl Varen pouhý smrtelník a mohl být poražen.
Kašpar položil figurku krále uznávaje tak porážku. "Vyhrál jsi, Veličenstvo."
"Jako vždy, Kašpare," odvětil císař s bystrým zrakem. "Ještě nejsem mrtvý."
Hodně si troufaje natáhl se Kašpar přes stůl a uchopil císařovu ruku: "A ještě nějakou dobu nebudeš, pokud do toho můžu mluvit."
Potřásli si rukama a Diigai poznamenal: "Je čas, aby ses ty vrátil do svých komnat, a čas, abych já splnil úlohu chlípného starého hlupáka." Zvýšeným hlasem zakřičel: "Kde jsou mé krasotinky?"
Naráz se závěsy začaly roztahovat a mladé ženy se vrátily. Císař dodal: "Existují horší role na hraní."
Kašpar přikývl: "Vskutku."
Sluha mu ukázal cestu ven z královských komnat, a jakmile se Kašpar vrátil do svých pokojů, zamyslel se nad císařovou úlohou v představení, jež se právě rozvíjelo. Jsem skutečný spojenec? uvažoval. Nebo se mnou jenom hraje další hru?
Kašpar se odebral do své ložnice, ale zjistil, že tuto noc bude těžké spát.

XVIII
Plány

Vězeň pomalu otevřel oči.
Nad ním se skláněla hezká dívka. Tmavé vlasy měla svázané a oděv o ní prozrazoval, že je dcerou Mejunů - kočovných nomádů, kteří přeháněli stáda velkých antilop ze zelených pastvin na jih od Nekonečné hlubiny.
Přejela mu po tváři vlhkým hadrem a zašeptala: "Tiše. Na chvíli jsi v bezpečí."
Muž mohl stěží promluvit. Obličej měl nateklý od opakovaného bití, které mu uštědřil Amafi. Celé dny byl přivázán k židli, bili ho, nutili spát na židli, byla mu odmítána potrava a měl minimální množství vody nezbytné ke svému přežití. Nezradil však svoji rodinu.
"Můžeš se posadit?" zeptala se dívka. I její přízvuk prozrazoval kočovný původ.
Tiše zasténal, když jí dovolil, aby ho povytáhla. Přiložila mu šálek s tekutinou ke rtům a vyzvala ho: "Pij pomalu. To tě zotaví."
Napil se a zjistil, že po té hořké tekutině je opravdu čilejší a také míň cítí bolest. "Kdo jsi?" zašeptal chraptivě.
"Někdo, komu zaplatili, aby tě osvobodil. Jmenuji se Iesha."

"Osvobodil?"
"Vím jen to, že tě mám dostat z této místnosti do kanálů pod námi. Někdo tam bude čekat a odvede tě pryč. Nevím, kdo to je a ani kam tě vezme, a nechci to vědět. Ti muži, kteří tě tu drží, mě dělí, ztratím se hned, jak dostanu své peníze."
Zatáhla ho za paži. "Můžeš se postavit?"
Učinil tak a zasténal. Udržel však rovnováhu. "Pojď, máme jen několik minut," pobídla ho Iesha.
"Kde jsou stráže?"
"Myslí si, že umíráš, tak jsou nedbalí. Jednoho odvolali a druhý spí na hlídce. Je to jen kousek, ale musíme být potichu."
"Pojďme."
Byli v malé místnosti v jakémsi opuštěném domě. Iesha provlékla paži kolem pasu Nočního dravce, aby se o ni mohl opřít. Přesunuli se do prázdné kuchyně s jednoduchým stolem, na němž stála lampa. Přes stůl byl natažený muž a tiše chrápal. Dívka pomohla vězni obejít stůl do další místnosti a potom ven ze dveří na ulici.
Rozhlédl se. Byla hluboká noc a jen slabé zvuky města v dálce ticho přerušovaly. "Kde jsme?" zeptal se na hranici šepotu.
"Čtvrť Kumhar. Je to necelého půl bloku odtud."
Iesha ho odvlekla podél bloku a pak mu pomohla ke kovové mřížce uprostřed ulice. Sehnula se a silně za ni zatáhla, ale ta se pohnula jen trochu. "Nech mě, pomůžu ti," ozval se zesláblý vězeň a téměř vykřikl bolestí, když se sehnul, aby uchopil kruhy. Společně mřížku odstranili z cesty a ve světle ze vzdálené lucerny jen stěží viděli kovové kruhy zasazené do kamenů. "Dokážeš sešplhat?" zašeptala.
"Ano," odpověděl s velkými obtížemi, když si sedl a nohy spustil do otvoru. Potom se otočil a pomalu sešplhával kovovými kruhy. Zvládl to až na dno, kde se po něm natáhly dvě silné ruce, aby ho podepřely.
Čekal na ně otrhaný muž, a když dívka dosáhla dna, vysvětlil vězni: "Mám tě odsud odvést."
"Já tě vůbec neznám," namítl Noční dravec.
"A já neznám tebe, ale zaplatili mi, abych tě vzal na místo, kde potkáme ostatní. Teď si musíme pospíšit, než objeví, že jsi zmizel."
"Počkej," zadržela ho dívka. "Co moje zlato?"
Otrhaný muž odvětil: "Mám pro tebe tohle." Náhlým pohybem vytáhl z rukávu dýku a vrazil ji dívce do břicha. Oči se jí rozšířily a ústa pootevřela, nevydala však ani hlásku. Pak zakoulela očima a dopadla dozadu do špinavé vody tekoucí kanálem.
"Pojď," zavelel otrhaný muž.
Vězeň se zadíval na mrtvou dívku a prohlásil: "To bylo moudré. Nemůže nikde říct, kam mě právě zavedla."
"Jsem slušně placen, abych se ujistil, že neexistují díry v lodi, jimiž by prosakovalo. Jakmile tě předám tvým přátelům, vrátím se sem a dám mřížku na místo. Teď pospěš."
Vězeň byl slabý, sílu mu však dodala naděje, že unikne mučení. Lopotil se podél stoky, když ho otrhaný muž vedl k větší křižovatce, kde čekali další dva muži, oba oblečeni v černém. Tváře měli zakryté, takže jim byly vidět jen oči.
Vězeň si pospíšil, předběhl otrhaného muže a dorazil ke dvěma černě oděným vrahům. "Zabijte ho," pronesl tiše.
Jeden z Nočních dravců přikývl. Jeho meč vyklouzl z pouzdra s kovových sykotem a rychlým sekem poslal otrhance k zemi. Druhý z Nočních dravců položil ruku kolem pasu zraněného muže a zašeptal: "Pojď, bratře."
Vyšli do velkého tunelu a zabočili doprava. Jak udělal krok, bývalý vězeň zvolal: "Počkejte! Proč jdeme -" Větu nedořekl.
Znenadání se natáhl a strhl masku muži, který ho držel. "Ty!" sykl a ustoupil o krok.
Amafi rychle mávl rukou a prořízl dýkou vězni hrdlo. Muž spadl dozadu a krev mu tryskala z rány. Přistál ve stoce.
Spear si sundal masku a prohlásil: "Teď víme."
"Ano, blahorodí," přidal se Amafi. "Teď víme určitě."
Vrátili se zpět k otrhanému muži a Spear ho vyzval: "Už můžeš vstát."
Chezarul se v břečce posadil a zavrtěl hlavou. "Děláme to pro naši věc."
Spear se zasmál. "Zcela chápu."
Tři muži pak přešli k místu, kde ležela natažená dívka, a Spear se zeptal: "Lelo, už ti někdy někdo řekl, že krásně umíráš?"
Dívka se posadila a odvětila: "Děkuju, Speare."
Natáhl ruku a pomohl jí na nohy. "Oba jste si vedli skvěle."
"Takže jsi si teď jistý ohledně té informace?" zajímalo Chezarula.
"Tolik, jako nikdy," potvrdil Spear. "Zbývala už jen dvě místa, která mohla sloužit jako hnízdo Nočních dravců, a když náš přítel odmítl jít na jih, znamená to, že jejich možná skrýš je s největší pravděpodobností na severu. Byl by zemřel, než by promluvil, takže tohle byl jediný způsob."
"Blahorodí, kdy udeříme?" otázal se Amafi.
"Zítra v poledne," určil Spear. "Jsou to stvoření noci, tak je překvapíme v jejich slabém místě. Řekni Calebovi, aby všechny svolal," instruoval Chezarula, "a já se postarám o zbytek."
Chezarul přikývl a vydal se kanálem. Amafi oznámil: "Půjdu a podívám se na ty, kdo jsou ještě v bezpečném domě, blahorodí, a donesu zprávu Paskovi do paláce, aby Kašpar věděl, co chceme dělat."
"Buď opatrný," varoval ho Spear. "Ještě pořád nás hledají."
"Skrýval jsem se ve stínech dříve, než byli tito bastardi na světě, blahorodí." Amafi vyšplhal po žebříku.
"Co s tebou?" zeptal se Spear Lely. Mile se na ni usmál, ačkoliv rysy tváře měl v matném světle shora z ulice nezřetelné. Lela byla před lety jeho první milenkou, když ještě byl Spárem stříbrného sokola, orosinským chlapcem, jenž

právě začínal se svým výcvikem u konkláve.
"Vrátím se zpátky do Krondoru, k práci v hospodě, abych z větší části poslouchala nesmysly. Občas narazím na zlatou žílu s užitečnou informací." Postoupila o krok blíže k němu a pohladila ho po tváři. "Kéž bych mohla zůstat o něco déle, začíná to být vzrušující a musím říct, že jsem na tebe během posledních několika let čas od času myslela."
Spear se zasmál. "Jsem ženatý, Lelo."
Zasmála se s ním. "To pro řadu mužů neznamená žádný velký rozdíl, Speare, a abych pravdu řekla, pro mě taky ne."
Objal ji. "Kéž by to bylo možné, ale teď musíš svou cestou. Čím budeš dál od tohoto města, tím lépe pro tebe. Doufejme, že se příště potkáme za šťastnějších okolností."
Podívala se na svoje špinavé šaty a ruce a dodala: "Taky čistějších. Tak dobrá." Políbila ho na tvář a začala šplhat po příčkách. Chvíli čekal a pak ji následoval.
Jakmile byli na zemi, vytratila se Lela do tmy, zatímco Spear vrátil mřížku na místo. Rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo nezpozoroval. Věděl, že za několik minut bude zpátky v bezpečném domě, kde se vykoupe, převleče a pak si trochu odpočine, neboť zítřek přinese krvavou práci a on věděl, že mnoho dobrých mužů pravděpodobně zemře.
Spear se nemohl zbavit divného pocitu, že něco přehlédli. Pokračoval v obhlídce, aby se ujistil že ho nesledují, přitom z černé tuniky vytáhl malou kouli a přiložil si ji k ústům. "Zítra v poledne," promluvil do ní. Potom zmáčkl tlačítko na vrcholku přístroje a natáhl ruku, takže mu koule spočívala na otevřené dlani. Netoužil zjistit, co by se stalo, kdyby ji svíral v pěsti. Po několika vteřinách se koule rozvibrovala a potom najednou zmizela.
Překonal nekonečný úžas, jaký v něm vždy vzbuzovaly přístroje vytvořené mágy na Čarodějově ostrově, svlékl si černou tuniku a pokrývku hlavy a nacpal je mezi oka mřížky. Nechal je dopadnout dolů do kanálu. Pak se bez zaváhání od mřížky odvrátil. Měl toho hodně na práci, než nastane zítřejší poledne.
*
Caleb se zeptal: "Jsi si jistý?"
"Ne," odpověděl Spear, "ale jsem si tak jistý, jak to jde. Soudce Otrhaného bratrstva nám řekl, že Noční dravci musí být ukryti na jednom ze dvou míst. Vzali jsme vězně do velkého kanálového tunelu, který vedl na dvě možné strany. Věděl jsem, že když půjdeme správným směrem, neřekne nic, ale když půjdeme špatně, bude něco namítat. To udělal. Víc bychom z něj stejně nikdy nedostali."
Pasko a Amafi byli ve Spearově pokoji ve čtvrtém hostinci, který obýval od útoku u Paní štěstěny. Kašpar tentokrát večeřel se dvěma královskými princi, Seziotim a Dangaiem.
"A ty jsi poslal zprávu o útoku otci?"
"Ano," potvrdil Spear.
"Jedna věc mě stále trápí," ozval se Caleb.
"Jaká?"
"Pokud jsou Noční dravci schovaní v oblasti kanálů na jihu města, kdo zabíjí zloděje, kteří se odváží do blízkosti toho druhého místa na severu?"
"Ty si myslíš, že možná existují dvě hnízda?"
Caleb pokrčil rameny. "Není to pravděpodobné, ale měl by Varen svoje sídlo poblíž Nočních dravců? Chápu, že pracují pro něj, ale ne jako sluhové."
"Myslíš, že Varen má také skrýš v kanálech?"
"Ty jsi viděl jeho sídlo v Opardumu, já ne. Našlo by se lepší místo, kam by se schoval s tím, co dělá, než pod jatkami?"
Spear chvíli nic neříkal. "Tohle místo není tak daleko od místa, kde jsme měli schůzku se soudcem."
"Co když se vězeň neobával, že ho vedete pryč od jeho rodinného hradu? Co když měl strach, že ho vedete někam jinam, kde bude potrestán?"
"To bych se mohl snadno vydat špatným směrem a nechat nás všechny zabít," pravil Spear.
Caleb pokrčil rameny.
"Víc se mi líbilo, když jsem byl student a ty mým učitelem, Calebe," svěřil se mu Spear. "Tehdy jsi ty musel dělat všechna obtížná rozhodnutí."
Caleb znovu pokrčil rameny, ale tentokrát se usmíval. "Je to, jako když se rozhoduješ, jestli se máš odvážit do jeskyně a ulovit medvěda, že ano?"
Spear přikývl. "Je mnohem bezpečnější přinutit ho vyjít ven, než jít za ním dovnitř."
Ve stejný okamžik se oběma mužům doširoka rozevřely oči. Caleb kývl, zatímco Spear se zeptal: "Myslíš na to, co já?"
"My nejdeme za nimi, my je vyháníme."
Spear se obrátil na Paska a Amafiho: "Rozšiřte zprávu. Ať každý zůstane, kde je, dokud nedorazí další pokyn. Musíme provést nějaké další plány."
"Blahorodí." Amafi se uklonil a zamířil ke dveřím.
Pasko promluvil hlubokým dunivým hlasem, což zvýraznilo důležitost jeho slov: "Měl by sis pospíšit, do svátku Banapis zbývá jeden týden a první kolo menších oslav začíná zítra. Do příštího týdne tu bude zmatek na každém rohu, a to neustále."
Caleb přikývl a vstal. "Musím najít toho malého žebráka a poslat zprávu soudci. Musíme přesně vědět, jak blízko se lze dostat k těm dvěma oblastem v kanálech."
"Doufejme, že je jeho informace správná. Nerad bych byl tím, kdo zjistí, že se jen trochu mýlil," pravil Spear a naznačil ukazováčkem a palcem onu trochu.
"Najdeme bezpečný způsob, jak je vylákat ven," rozhodl Caleb. "Otec dorazí brzy ráno, aby se připravil na útok, a myslím, že bude schopný přijít s jedním či dvěma triky."
"Když mluvíme o tricích," zeptal se Spear. "Mohli bychom tady dole asi využít i Nakora. Na tomto světě není

lstivějšího parchanta."
"Zeptám se otce," navrhl Caleb. "Teď najdi Shabeera a já začnu s plány na zítra."
Když Spear došel ke dveřím, otázal se: "A co Kašpar?"
"Pošlu Paska zpátky k němu, než se uloží na noc." Spear odešel a Caleb přesunul myšlenky k prvořadému úkolu: jak přinutit Noční dravce, aby se vyrojili z hnízda, aniž by při tom někoho zabili.
*
Kašpar objevil, že v Keshi i neformální večeře se dvěma kandidáty na trůn zahrnuje tucet dalších významných osobností Říše, mnoho sloužících u stolu, další dva tucty sluhů, co nosí z kuchyně, muzikanty, žongléry, vysoký počet velmi atraktivních žen, skvělé jídlo a nadbytek dobrého vína.
Kašparovi se dostalo menší pocty, když ho usadili po levici prince Dangaie, který seděl na jednom konci dlouhého stolu naproti svému staršímu bratrovi, princi Seziotimu. Křeslo v čele stolu bylo schválně ponecháno prázdné na znamení, že není přítomen nikdo s vyšší hodností, což bránilo případnému konfliktu, pokud by se jeden z bratrů chtěl vyvyšovat.
Tentýž den dříve obdržel Kašpar "neformální" pozvání - ručně psané oznámení dokonale vytvořené královským sekretářem, které přinesl jeden sluha na sametové podušce. Musel odsunout své plány na setkání s Calebem a Spearem, neboť nikdo nemohl říct ne královským princům. Kašpar předpokládal, že náhlé pozvání je přímým důsledkem jeho včerejší večeře s císařem. Měl podezření, že dohady, které sdělil Amafimu, byly správné a že teď oba princové chtějí vědět, jestli je Kašpar v táboře toho druhého.
Jídlo bylo perfektně připraveno, ale Kašpar jedl střídmě. Očekával, že za necelých patnáct hodin bude bojovat o život.
Princ Dangai se otázal: "To jídlo a víno ti není po chuti, lorde Kašpare?"
"Naopak, Výsosti. Nemá sobě rovného."
"Protože to vypadá, že jíš velmi málo a piješ ještě míň."
Kašpar pozoroval mladšího uchazeče o trůn. Byl to muž středního věku, možná jen o několik let starší než Kašpar, byl však stále v bojové kondici. Na ramenou a pažích měl mohutné svaly a na těle očividně jen trochu tuku. Hlavu měl zcela oholenou, nosil však knír a bradku. Stejně jako jeho otec a bratr měl pleť barvy tmavého ořechu a v horkém večeru mu obličej zářil. Kašpar si vyčítal, že neměl odvahu svléknout si tradiční olaský oděv a vzít si keshanský kilt, protože ten musel být mnohem pohodlnější.
"Mám žaludek dnes večer trochu na vodě, Výsosti, a kéž bych měl jistotu, že mi bude dostatečně dobře, abych si užil všech oslav nadcházejícího týdne."
"Je to docela podívaná," poznamenal princ Sezioti, jenž seděl naproti. "Každý rok se hlavní ceremoniář pokouší udělat slavnost velkolepější než rok předešlý."
Dangai si odfrkl. "Kolik slonů na přehlídce nebo opic jedoucích na zebrách potřebuješ?" zasmál se. "Některé z nich jsou zábavné, ale po první půlhodině jsou…" Pokrčil rameny. "Přesto to zřejmě lid miluje."
Sezioti se zasmál. "Stejně jako ty, bratříčku, když ti bylo šest. Volával jsi "zvedni mě výš, Sezi!", dokud jsem neměl pocit, že mi upadnou ruce."
Dangai přikývl. "Pamatuju se, bratře. Pamatuju."
Kašpar srovnával oba muže. Rodinná podoba byla zřejmá, ale Sezioti byl méně svalnatý než jeho bratr. Jako všichni čisté krve, i on zabil svého lva, ta událost však asi byla poslední lov, kterého se zúčastnil, a to zřejmě před třiceti pěti lety. Vypadal víc jako muž oddaný vědě a měl užší tvář než Dangai.
Jedna věc Kašpara stále trápila. Ti dva skutečně vypadali, že si užívají společnosti toho druhého. Byla mezi nimi bratrská pohoda, rodinné pouto, které pocházelo z desítek společně strávených let. Kašpar sice s podobnými věcmi neměl mnoho zkušeností, ale i tak by si ani slepý nedokázal nevšimnout, že bratři jsou si blízcí.
Kašpar si pokusil představit, co by z nich udělalo nepřátele, a nešlo mu to. Dovedl si představit, jak si vyměňují názory, všichni bratři se pořád hádají. Dokázal je i vidět celé rozvášněné nad otázkou, jak by měla fungovat Říše, ale on v tom měl jasno: Sezioti by měl zůstat dědicem a velení vojska by mělo být předáno Dangaiovi - velení celého vojska. Mohli přimět nejvyššího podkoního, velitele královských vozatajů i velitele vnitřní legie, aby se zodpovídali Dangaiovi. Dejte Dangaiovi na starosti Říši, a on nedovolí, aby někdo ublížil jeho bratrovi.
Co jsem přehlédl? pomyslel si Kašpar. Co je tu, že to nevidím?
Rozhodl se, že to prozkoumá: "Princi Dangai, před mým odchodem z Olaska jsme probírali nějaké menší obchodní spory mezi Olaskem a Keshí. Byly už vyřešeny?"
Dangai rozlomil malou křepelčí kost a vysál morek. Ukázal kostí na bratra a doporučil: "To je spíš Seziho parketa, lituji, že to musím říct. Vojenské záležitosti mi většinou zabírají veškerý čas. Sezi?"
"Olasko nikdy nebylo problém," odvětil princ Sezioti. "Problém byl v Roldemu, jenž trval na tom, že všechno zboží z Keshe, které míří z přístavů v Útočišti a na Mysu náznaků, musí cestou do Východních království projít Roldemem. Mohli bychom posílat zboží do královských přístavů Vichechton a Timons po souši, ale pak bychom museli platit clo Království. Nebo bychom mohli lodě vyslat do Queralu a Hansulé a plavit se kolem Mysu Quor, ale tihle piráti v Roldemu vyhlásili nadvládu nad veškerou lodní dopravou v Královském moři."
"Kromě lodí Ostrovů," poznamenal Kašpar.
Sezioti přikývl a smutně se usmál. "Pravda, protože Království má loďstvo, které respektuje i Roldem. Kesh je však pozemský živočich a naše loďstvo je jen o trochu lepší než samotní piráti."
Dangai se připojil: "Teď mluvíte o záležitosti, v níž se cítím silnější, bratře." Podíval se na Kašpara. "Oba jsme naléhali na otce, aby vystavěl moderní válečné loďstvo na Mysu náznaků. Dok s tuctem obrovských válečných lodí tam nahoře, a Roldem možná přehodnotí svoje požadavky."
Sezioti souhlasil a konverzace pokračovala zeširoka dál, zabývajíc se obchodem a vojenskými potřebami a vztahy se

sousedními zeměmi.
Když bylo po večeři, Kašpar odešel s myšlenkou na ty dva muže, kteří by mohli skvěle vládnout společně, ať už na trůn dosedne kterýkoliv z nich. Kde bylo soupeření, o němž toho tolik slyšel?
Přemítal o otázce, dokud nedorazil do svých komnat, kde na něj čekal Pasko.
"Nějaké zprávy?" zeptal se Kašpar.
Pasko na něj kývl, aby vstoupili na balkon, a když byli venku, hlásil: "Caleb přesvědčil Speara, že potřebujeme víc informací, než udeříme. Argumentuje tím, že můžou existovat dvě hnízda Nočních dravců, nebo že se možná v jedné ze zakázaných oblastí pod městem skrývá čarodějovo doupě. Pug dorazí zítra a rozhodne, co podnikneme dál."
"Hrome," ulevil si Kašpar.
Pasko se usmál. "Dychtil jsi po boji, pane?"
"Ne," odpověděl Kašpar. "Ale kdybych byl věděl, že zítra žádný nezamýšlíme, byl bych se víc najedl a ještě víc se napil."

XIX
Pasti
Caleb se ostražitě plížil tmou.
Před několika hodinami opustil bezpečí a se Spearem Sokolem vstoupil do velkého kanálu. Rozdělili se, jeden šel na sever a druhý na jih, a oba měli v patách další členy konkláve. Oba věděli, že mají krytá záda, což jim dodávalo volnosti, aby se zcela soustředili.
Caleb postupoval pomalu, poněvadž se brodil po kolena hlubokou břečkou. On a Spear se dobrovolně přihlásili, že propátrají dvě neznámé oblasti, protože byli oba v magickém umění vycvičeni na Čarodějově ostrově. I když nebyli uživateli magie, na přítomnost magie byli citliví, což jim dávalo větší šanci na přežití. Jestliže umírali zkušení zloději, pak tu bylo zapotřebí někoho jiného, než jen ostražitého průzkumníka.
Caleb věděl, že Spear postupuje stejně opatrně a že ani jeden z nich nepřekročí bezpečnou hranici. Přesto zde nebyla záruka a oba věděli, že hodně riskují.
Pug a Magnus dorazili ráno, kdyby náhodou Varen zahájil přímou akci. Riziko prozrazení převážilo Pugovo rozhodnutí, že musí být po ruce. Nebyl to Varenův obvyklý způsob napadení, ale už Puga jednou šokoval, když před dvěma roky osobně vedl útok na Čarodějův ostrov. Caleb považoval otcovo přirovnání Varena ke švábovi za velmi vhodné, jelikož jak Spear Sokol, tak i Kašpar z Olaska už během posledních tří let mága zabili. On jen nezůstal mrtvý.
Spear a Caleb byli pověřeni průzkumem, protože existovala možnost, že Varen možná rozmístil kouzla speciálně naladěná na magii či mágy. Oba muži byli vycvičeni tak, jak jen neuživatel magie mohl být, aby rozpoznal přítomnost magie, a Pug usoudil, že dva nenápadní muži se nejvíc hodí k tomu, aby se s nimi mohli střetnout a zůstat nezranění.
Cosi udeřilo Caleba do nohy a on se podíval dolů. Ve vodě plavala mrtvá kočka, tělo jevilo známky posmrtné ztuhlosti; pak však Caleb cosi zaregistroval. Natáhl dopředu levou ruku, a jak se prsty odvážil blíž ke zvířeti, ucítil chabý chvějivý vjem. Caleb se zarazil. Kočka nezemřela přirozenou smrtí, něco ji zabilo.
Zavřel oči. Pokusil se uvolnit a vytěsnit tichý hluk kanálů: kapající vodu, slabou ozvěnu vzdálených mlýnských kol, padání vody a rachocení z ulice, jak nad ním přejížděly těžké vozy. Nechal smysly putovat, nic nevyhledávat… dokud cosi nenašel!
Otevřel oči a pátral v šeru, přitom věděl, že je téměř nemožné něco vidět, a to i v dostačujícím světle. Jediné osvětlení přicházelo z podivně tvarované mřížky v silnici nad ním, kterou prostupovaly sluneční paprsky. Calebův zrak byl zvyklý na stíny, věděl však, že pasti, které zachytil, jsou pravděpodobně neviditelné.
*
Udělal dva kroky a chlupy na šíji se mu zježily. Věděl, že je blízko, ale také věděl, že by neměl kvůli bezpečí chodit dál.
Caleb čekal skoro hodinu. Podle mapy, kterou ho vybavil Nakor, pokud v této oblasti města byli nějací Noční dravci, měl by být schopný něco slyšet: slabý šepot, dopad nohy na kámen nebo pohyb židle či zacinkání šálku.
Čekal dál.
Jakmile uběhla druhá hodina, Caleb byl přesvědčený, že tam nikdo není.
Ustoupil o krok a vytáhl dýku. Potom klidně udělal značku v kameni ve zdi na pravé straně kanálového tunelu. Poté se obrátil a pospíchal zpátky, kde na něj čekal jeho otec.
*
Pug zvažoval, co mu řekli. Spear se právě vrátil s téměř identickým hlášením. Nenarazil na žádnou mrtvou kočku, měl však stejně nepříjemný pocit a dosáhl bodu, kdy se mu na šíji a pažích ježily chlupy. Potom i on ustoupil, aby sledoval a čekal.
A opět tam nic nebylo.
Spear si uvědomil, že na rozdíl od jiných oblastí v kanálech nebylo kolem tohoto místa ani stopy po krysách. Nenašel žádné známky jejich přítomnosti. Nakonec došel ke stejnému závěru jako Caleb, označil zeď tunelu a vrátil se.
Pug se zeptal: "Co víme o městě nad těmito místy?"
"Oblast, kterou navštívil Caleb, je daleko na jihu, poblíž koželužen, jatek, barvíren a dalších dílen, jež vyžadují ohromné množství vody a zapáchají," odpověděl Chezarul.
"Takže je to místo, kam lidé chodí jen když musí," uzavřel Pug.
"Ta druhá je velmi chudá část města na severu, jsou v ní stovky chatrčí, malinkých hospůdek a podniků všeho druhu, vše nalepené hezky k sobě."
"Místo, kde si jen pár lidí všimne příchodu a odchodu cizinců."

"Přesně," souhlasil Keshan. "Jako celá řada chudých čtvrtí ve městě je ta oblast kolébkou zločinu. Najdete vše, co si přejete, za určitou cenu, a nezáleží na tom, jak je to nezákonné."
Pug zvážil možnosti. "Obě jsou zřejmě dobře vhodné jako místa úkrytu, přestože z jiných důvodů. Z obou je rychlý přístup do ulic nahoře a do okolních kanálů."
Magnus se zeptal: "Pošleme do těch míst agenty a zkusíme se do nich dostat seshora?"
"Ta kouzla jsou proti tomu určitě zaměřena," namítl Pug. Vzdychl si. "Myslím, že není jiné cesty, musím jít dolů a prozkoumat kouzla osobně." Podíval se dolů na lem svého dlouhého hávu, který měl na sobě - stejný typ černého oděvu, jenž nosil po dobu jednoho lidského života, co se vrátil z Kelewanu - a řekl: "To je poprvé, co bych dal přednost kalhotám a holínkám před šaty a sandály."
Magnus tiše poznamenal: "Doma se vždycky můžeme převléct, otče."
"Víš, co musíme udělat?"
"Ty si vezmeš sever a já jih."
Pug přikývl. "Calebe, ty půjdeš se mnou. Magnus doprovodí Speara."
Chezarul se zeptal: "Co ostatní? Máme už muže na místech přes dvě hodiny. Čím déle čekají, tím větší je šance, že na ně někdo narazí." Jeho zklamání bylo očividné. Dorazil toho rána připravený na plný útok na Noční dravce, ale místo toho mu řekli, aby držel muže na uzdě.
"Počkej ještě chvíli," požádal ho Pug. "Pokud tohle vše přijde nazmar, můžou se vrátit domů po jednom či ve dvojicích. Jestliže na Varena zaútočíme předčasně, mnozí z nich by asi ztratili své životy zbytečně."
Obchodník přikývl, jeho výraz se však nezměnil.
Dva mágové následovali Speara a Caleba, potom se ve velkém tunelu rozdělili. Pug tiše zamával Spearovi a svému staršímu synovi na rozloučenou a zamířil za Calebem do tmy.
Pohybovali se tak tiše, jak to bylo možné, mnohokrát se zastavili, aby se ujistili, že je nikdo nesleduje a že nekráčejí do pasti nastražené po Calebově poslední návštěvě.
Když došli na místo, kde Caleb označil zeď tunelu, Pug zašeptal: "Cítím to."
Poklepal syna po rameni a požádal ho: "Přesuň se zpátky k poslednímu rohu a zajisti, aby mě nikdo nepřekvapil. Asi to zabere trochu času."
Caleb se přemístil kam mu bylo řečeno a čekal. Z dálky sledoval otce. Za všechny ty roky, co pracoval pro svého otce, to byla první příležitost, kdy Caleb musel pozorovat, jak svou moc náležitě zužitkovává, narozdíl od chvíle, kdy předváděl ukázky studentům na ostrově. Mohl by se střetnout s nebezpečným nepřítelem, nepřítelem možná obávanějším, než jakého kdy vůbec znal, a Caleb zaznamenal pocit, který nikdy předtím nepoznal: obavu o bezpečí svého otce.
*
Magnus zavelel: "Ustup."
"Jak moc?" zeptal se Spear, když začal couvat do tunelu.
"Jestli mě vidíš, stále je tu asi nějaké riziko," pravil bělovlasý mág.
"Dobrá. Počkám za rohem," usoudil Spear.
Ustoupil za roh a čekal. Těkal očima, protože se ve tmě pokoušel zachytit jakýkoliv náznak blížícího se nebezpečí, uši měl naladěné na opakované a běžné zvuky kanálu. Jeho výcvik lovce mu dobře posloužil - však také díky jeho ostražitosti bylo naživu jen pár mužů, kteří byli dostatečně nenápadní, aby se k Orosinimu přikradli.
Obrátil myšlenky k tomu, jak jeho nepravděpodobná cesta začala, zpět do svého mládí v horách, jež Orosiniové nazývali svým domovem, a jak Kašparovy šílené ambice dovedly k naprosté zkáze Spearův lid.
Kašpar. Stále ho mohl zabít holýma rukama, kdyby musel, přesto setkání s Kašparem, bývalým vévodou Olaska, ovlivnilo a změnilo jeho život víc než cokoliv jiného. Ano, Pasko, Caleb a ostatní byli jeho učitelé, ti však využili jeho touhu po odplatě vůči Kašparovi, aby ho donutili změnit se v něco, co předčilo jeho sny z dětství.
Přesto během času, kdy byl s Kašparem - když pronikl do vévodovy domácnosti, potom později, když Kašpar donesl varování o talnoyovi a Dasatech do konkláve - objevil několik věcí, které mu připadaly znepokojující. Na prvním místě mezi nimi bylo, že se mu ten muž opravdu začal líbit. Zjistil, že je Kašpar okouzlující, vzdělaný a vtipný společník. Byl také dokonalý lovec, pouze Spear a Caleb ho svými dovednostmi předčili. A jako šermíř byl v konkláve hned druhý za Spearem. Když už nebyl pod vlivem Leso Varena, vypadal jako kající se člověk, který se snaží odčinit své konání službou právě těm lidem, kteří ho přivedli ke zkáze.
Ano, dalo se namítat, že to Kašpar vzal na sebe a že konkláve se víc zajímalo o odstranění Leso Varena, než o malinkou ctižádost Kašpara z Olaska, byl to však Spear, jehož podporovalo konkláve, Velká Kesh a Ostrovní království, kdo rozbil Kašparův národ jedním naslepo provedeným útokem, a byl to on, kdo na rok vyhnal bývalého vládce do bídy na druhém konci světa.
Spear se usmál. Pokud historky, které Kašpar poslední dva roky vyprávěl, byly přesné, během té doby narazil na několik pěkně ponižujících úkolů. Jedna z historek, při které byl Spear donucen se vždy chechtat, představovala Kašpara vlekoucího talnoye na zádech do poloviny cesty k Příbytku bohů, aniž by věděl, že si jen stačí navléknout prsten co má v kapse a poručit bytosti, aby ho nesla!
Zachechtal se, pokoušeje se příliš nehlučet.
Pak tunel explodoval.
*
Pug ucítil v magii, jíž čelil, křeč, než k němu dorazil zvuk a náraz. Automaticky vztyčil hráz napříč tunelem několik palců před energetickou stěnou, kterou zkoumal.
Jak očekával, byla to vražedná past na každého, kdo procházel chodbou bez patřičného klíče. Věděl, že tvůrci na

Čarodějově ostrově dovedou kopírovat zaklínadla potřebná k projití bez zranění, na to však neměl čas, a pokoušel se té magii čelit svou vlastní, když kanály zahřměly vzdáleným duněním.
Sotva stačil zvednout štít, když obranné kouzlo napříč tunelem vybuchlo zářivě bílým světlem. Pug okamžitě věděl, co se stalo. Jeho starší syn ztratil trpělivost a rozhodl se raději hlídací kouzlo zničit, než aby je zneškodnil.
Byl to zvuk, jako by vedle něj udeřil blesk. Pak na několik chvil přehlušil obvyklý smrad stoky nakyslý zápach, následovaný o něco později náhlým stlačením vzduchu v tunelech, které ohlašovalo ohromné zahřmění.
Caleb si zakryl oči a v uších mu zvonilo, když se pak obrátil, aby se podíval, co dělá jeho otec.
Pug naznačil svému mladšímu synovi, aby se k němu připojil, a Caleb se zeptal: "Co to bylo, otče?"
"Tvůj bratr." Pug se ohlédl přes rameno a vysvětlil: "Ty dvě bariéry byly spojeny a když Magnus ztratil trpělivost… no, mám za to, že jsou teď obě pryč."
Na chvíli zavřel oči a pak Caleba vyzval: "Pojď."
Dal znamení zbylým mužům, aby opustili svá místa v úkrytech a následovali oba mágy do předpokládaných doupat Nočních dravců.
Pug vykročil směrem k místu určení, jež bylo chráněno vražednou magií jen chvíli předtím. "Co udělal Magnus?" otázal se Caleb.
"Lord James, bývalý vévoda z Krondoru, byl v mládí zloděj, známý jako Jimmy Ručka," začal Pug.
"Já vím, otče. Vyprávěl jsi mi o něm dost historek."
"No, Jimmy kdysi zjistil, že jsou dva způsoby, jak se dostat přes problematický zámek bez klíče." Jakmile došli k dlouhému tmavému průchodu, podíval se na syna, zvedl ruku a z ní vytrysklo světlo. Jak kráčel, držel zářící ruku před sebou, jako by to byla pochodeň. "Jeden způsob byl vypáčit ho."
"Co byl ten druhý?" zeptal se Caleb.
Pug se smutně usmál a opáčil: "Vzít si opravdu velké kladivo."
"Trpělivost nikdy nebyla Magnusovou silnou stránkou, otče."
"Puntičkářství také ne. Stejně jako u tvé matky, je mi líto, že to musím přiznat."
"Neobviňuj matku," napomenul ho Caleb. "Já osobně dávám vinu Nakorovi, že má na něj tak špatný vliv."
Pug se zachechtal. "Díky rokům, které jsi strávil s elfy, máš při střetu s nebezpečím černý smysl pro humor."
Daleko na konci tunelu uviděli světlo a Pug zhasl to své. Když došli na konec, cítili, jak se podloží zalévá, jako by to byla bažina. Na vzdáleném konci toho dlouhého tunelu poskytovala velká mříž slušné množství světla shora. Před nimi stály velké dřevěné dveře.
Pug prohlásil: "Myslím, že čas pro puntičkářství skončil." Caleb přikývl a Pug rozkázal: "Zakryj si oči."
Caleb se odvrátil. Vzduch se naplnil syčivým zvukem a on ucítil chvilkový závan horka.
"Už se můžeš podívat," oznámil Pug.
Caleb se podíval na dveře, jež teď byly doutnající zuhelnatělou hromádkou, a za sebou zaslechl hlasy. Skupina třiceti mužů, všichni věrni konkláve a pod vedením Chezarula, je dohonila. Pug se podíval skrz kouř, jenž nyní stoupal mříží, a pravil: "Zrovna to jsem čekal."
"Co?"
Pug ukázal synovi, aby prošel dveřmi s ním. Jakmile byli uvnitř, uviděl Caleb, že jsou v ohromném suterénu a ten že je úplně prázdný.
Když dorazili ozbrojenci, Caleb se podivil: "Otče, nikdo tady není."
"Ne, a já mám podezření, že tady slušnou chvíli ani nikdo nebyl."
Chezarul se otázal: "Uprchli?"
Pug zavrtěl hlavou. "Jsou pryč celé dny." Podíval se na Caleba. "Mám za to, že uprchli hned po tvém prvním útoku, synu. Myslím, že ta kouzla nechali na místě, abychom udělali přesně to, co jsme udělali. Ztratili čas."
"Kde je potom Varen? Kde jsou Noční dravci?" zeptal se Caleb a zklamání v jeho hlase bylo dobře patrné.
Pug potřásl hlavou. "Myslím, že jsou spolu, ale spíš než to…?" Rozhlédl se a požádal: "Chezarule, nech své muže, ať to tady dole prohledají, a taky nahoře ve skladištích. Ať označí - ale nepřemisťují - vše, co najdou. Mám podezření, že po sobě Noční dravci nic nezanechali, ale možná, že jim něco schází."
Podíval se na syna. "Rád bych věděl, co tvůj bratr dělá právě teď."
*
Spear se trhavými pohyby vytahoval z bahna a vyplivoval pachuti, na které si nepřál ani pomyslet, natož je zažít. Výbuch ho dokonale překvapil a v uších mu stále zvonilo.
Chvíli stál tiše a snažil se ze sebe setřít špínu, jak nejlépe dovedl. Jak zvonění ustávalo, zaslechl muže, kteří se blížili tunelem, a vytáhl meč.
Když si byl Spear jistý, že muži patří k nim, ukázal jim, aby šli za ním. Pak pospíchal menším tunelem tam, kde měl být Magnus. Spear ho v šeru jen stěží rozpoznával, ale pohyboval se tak rychle, jak jen mohl, brodil se stokou a pomalu mága dohonil.
Magnus se zastavil při začátku stoupání tunelu a když ho Spear konečně dostihl, sdělil mu: "Omlouvám se za ten hluk. Nešlo to jinak."
"Malé varování?"
"Nebyl čas," obrátil se Magnus zády k hrozivé temnotě. "Jdou sem muži?"
"Neslyšíš je?"
"Stěží slyším tebe," přiznal Magnus. "Sotva jsem se zaštítil, když se ta past rozevřela. Neměl jsem čas uvažovat o takových maličkostech, jako co budu schopen slyšet či vidět potom."
"Muži tu budou za minutu či dvě."

"Počkáme na ně. S překvapeními jsem skončil."
Za necelé dvě minuty k nim došla skupina třiceti ozbrojenců a Magnus se otázal: "Všichni připraveni?"
Než mohl kdokoliv odpovědět, vyšplhal do svahu a vytratil se v temnotě před nimi.
Spear pokynul mužům, aby zapálili několik lamp, a hned jak byla zažehnuta první, kolem samotného Magnuse se rozzářilo světlo. Spear pokrčil rameny, naznačil muži držícímu lampu, aby ji i tak nechal svítit, a pak vyrazili za vysokým mágem.
Došli k velkému otvoru na konci tunelu, který blokovala kovová mříž. Druhá strana byla až do výše pasu zahrazena troskami. Nad bránou byl vodorovný průchod s několika výpustěmi, jež se do něj vyprazdňovaly. Rovnoměrný proud špíny pršel na každého, kdo stál před mříží.
"Nemá někdo za úkol tuhle chytací nádrž čistit?" zeptal se Spear.
"Budeš se na to muset zeptat vládních inženýrů keshanského císaře, pokud má být někdo zodpovědný za tenhle binec," odpověděl Magnus.
"Vypadá to jako slepý konec," usoudil Spear. "Podívej se na to smetí: i kdyby byl způsob, jak pohnout tou mříží, nikdo tudy roky neprošel."
"Zdání někdy klame," připomenul Magnus.
Pohnul dřevěnou holí v levé ruce a podržel dlaň druhé ruky proti mříži. Ozval se zvuk praskajícího kovu, jak se železo kroutilo. Vzduch naplnily prach a kamenná drť, jak se kov sám vytrhl ze zdi a spadl dopředu. Uvolnila se tím hromada smetí, kterou mříž držela. Muži stojící za Spearem ustoupili na obě strany tunelu, aby mohla masa odpadků protéct kolem nich.
Když byla z vodopádu jen stružka, Magnus prohlásil: "Teď se podíváme, co tu máme."
Přešli po svahu k ohromné skládce, plné hnusně páchnoucího kalu. Spear nakoukl přes Magnusovo rameno do nádrže a zeptal se: "Co to je?"
"Nějaká zadržovací jímka, myslím," odvětil Magnus. "Jako na farmě, kde ukládají všechen hnůj, aby ho pak mohli znovu použít na hnojení." Trochu se naklonil a podíval se zblízka, zaostřuje zrak v matném světle. "Rád bych věděl, copak je támhle?"
Jeden z mužů za nimi zaslechl otázku a promluvil: "Jestli se nemýlím, jsme právě pod jedním z farmářských tržišť. Každý den tam vykládají vozy z farem."
"Zdá se to v pořádku," pravil Magnus. "Tenhle chlívek smrdí jinak."
Muž za nimi pokračoval: "Většinou sem dolů hází zeleninu a ovoce, aby shnily na kaši. Pár pěkných bouřek s deštěm a je to smyto pryč."
"Shnilé ovoce a zelenina smrdí jinak než zkažené maso," namítl Spear. "Je tu něco jiného?"
Magnus zavrtěl hlavou. "Možná je něco schované pod tím kalem, ale pochybuju. Myslím, že jsme byli zavedeni na…"
Hlas se mu vytratil, jelikož cosi přivábilo jeho zrak.
"Co je?" zeptal se Spear.
"Támhle, vidíš to?" Ukázal Magnus prstem.
Stejně jako Caleb, který s ním chodíval na lov častěji než kdo jiný, měl Spear Sokol nejlepší zrak ze všech žijících lidí. Dokázal spatřit na míli vzdáleného jestřába v letu nebo vypátrat koloucha schovaného v houští, zatímco jiní ho míjeli. Jakmile Magnus ukázal, kam se má dívat, uviděl to.
"Zajdu pro to," prohlásil a vstoupil do bahna. Ponořil se po stehna, než ucítil pevnou půdu pod nohama.
"Statečný muž," pochválil ho Magnus.
"Jsem už úplně zasviněný," konstatoval Spear a brodil se blátem, dokud nedosáhl na předmět.
"Co je to?" zajímal se Magnus.
Spear se sehnul. "Myslím, že je to nějaký druh džbánu vyrobený z kamene."
Jak prsty zavadil o předmět, Magnus vykřikl: "Nedotýkej se toho!"
Spearovi v pravé ruce explodovala bolest a zároveň komoru naplnilo oslepující světlo. Magnus se obrátil k mužům za sebou a zavolal: "Utíkejte!"
Nepotřebovali další pobízení a hned vyběhli. Magnus se otočil, aby uviděl, jak z nádoby, jíž se Spear dotkl, vytryskly jasné plameny, a rychle pronesl štítové zaklínadlo obalující Speara ochranným kouzlem, jež by ho přechodně chránilo před dalším zraněním.
Ale i v oslepující záři Magnus viděl, jak se Spear svíjí v bolestech a přitom se snaží stát zpříma. Klopýtaje dozadu zvedl pravou ruku, kterou měl ošklivě popálenou. Magnus viděl naskakující puchýře, místy zuhelnatělé, a malé plameny, jež stále obkružovaly rukáv jeho tuniky.
Spearova tvář byla jako maska agónie a Magnus věděl, že zbývá jen okamžik, aby dostal Speara ven, než žár exploze přemůže kouzlo a zabije ho. Obrátil se do svého nitra a pokusil se zkontaktovat Puga. Otče!
Pug se okamžitě objevil vedle něj a zvedl ruku, aby odvrátil rychle narůstající žár. Stoka kolem nádoby bublala, praskala a dostatečně rychle se vysoušela, takže začínala hořet.
Spear klopýtal směrem k oběma mágům. "Musíme ho dostat ven!" zakřičel Magnus.
Pug zavřel oči, vyslovil zaklínadlo a náhle byl oheň pryč. On a Magnus se svižně přesunuli, nevšímajíce si žáru stoky, a popadli Speara, který se sunul k zemi. "Vezmi ho na Ostrov!" zavolal Pug.
Magnus si dal svou hůl pod paži a sáhl do šatů. Vytáhl tsuranskou kouli a objal Speara kolem ramen. Pak najednou byli pryč.
Pug se rozhlédl po doutnající jámě se smetím a přešel k místu nad kamennou nádobou ve středu místnosti. Žár vypálil rostlinný odpad kolem ní a předmět spočíval na holém kameni. Pug se natáhl a dotkl se předmětu. Ten se rozechvěl magickou energií a kvalita této energie byla Pugovi odpudivě známá.

Zvedl ho. "Dostal jsem tě!" tiše zajásal.

XX
Varen
Spear zatínal zuby.
Bolest byla strašná a ze zápachu spáleniny na jeho pravé paži mu bylo na zvracení. Nakor však rychle přikládal obvazy napuštěné roztokem připraveným z prášku, který vytáhl ze svého všudypřítomného batohu. Miranda přišla do pokoje přiděleného Spearovi a držela kameninový šálek. "Na, vypij to. Pomůže to zmenšit bolest."
Caleb pomohl Spearovi, aby se posadil a napil. "Co je to?" zeptal se Spear. "Další kouzelný lektvar?"
"Brandy," odpověděla Miranda. "Mohla bych ti dát něco, po čem bys upadl do bezvědomí, kdybys chtěl."
Spear stiskl zuby a oči se mu zalily slzami, když Nakor končil s přikládáním obvazů na zuhelnatělé maso.
"Počkej," ozval se Nakor. "Brandy?"
"Ano," potvrdila Miranda.
Nakor kývl na Puga, ten položil Spearovi ruku na čelo a šermíř upadl do bezvědomí. Nakor pak vzal od Mirandy šálek a hodil ho do sebe. "Díky. Brandy pro něj není dobré. Spánek je lepší. Bude ho to bolet několik dalších dní, ale to svědění ho přivede k šílenství. Dej mu na to něco." Nakor položil šálek a pokračoval: "Bude chvíli spát. Teď se musíme věnovat jiným neodkladným záležitostem."
Pug naznačil souhlas a pravil: "Zpátky do Keshe."
"Jdi napřed," vyzval ho Nakor. "Zakrátko se přidám s Bekem."
Miranda naznačila Calebovi a Pugovi, aby se postavili blíž, a když byli všichni u ní, přenesla je bez námahy zpátky do vily, kterou vlastnilo konkláve a která ležela jen několik mil za městem.
Caleb oznámil: "Musím dnes večer zpátky do města. Mám tři chlapce schované v bezpečném domě -"
"Tři?" podivila se jeho matka. "Ty je sbíráš?"
"Dlouhé povídání. A Pasko a Amafi na mě také čekají."
Pug mu nařídil: "Půjdeš později, musíme probrat pár věcí." Pokynul jim, aby ho následovali do větší místnosti, kdysi používané pro večírky a nyní až na několik židlí a stolů prázdné.
Jakmile byli uvnitř, Pug se rozhlédl. Kromě jeho ženy a jejich dvou synů seděl ve velké komnatě vily také Chezarul společně se dvěma dalšími nejvěrnějšími muži, kteří vyjedou jako rychlí kurýři, bude-li nutné poslat zprávu do města. Jejich koně už byli osedláni. Dva mistři z Čarodějova ostrova hlídkovali kolem statku s tuctem Chezarulových strážců, aby se ujistili, že se nikdo nepozorovaně nepřiblíží.
"Dělá mi starost skutečnost," začal Pug, "že první Calebův útok byl odražen a že Noční dravci zřejmě uprchli z města. Buď máme v naší skupině špeha, nebo nás někdo až moc pronikavě sleduje. Můžu vyloučit to druhé, jelikož jsme s Mirandou použili veškerý um, co máme k dispozici, abychom se ujistili, že to není ten případ. Což znamená, že tu máme špeha."
"Kdo věděl o útoku?" zeptal se Caleb a ukázal prstem na Chezarula. "On, já, několik klíčových poručíků a lidé v této místnosti."
"A Kašpar," dodal Pug.
Rozpačitý Caleb se zhluboka nadechl. "Ale on byl v paláci a neznal čas ani místo. Oni věděli přesně, kam jdeme, otče, a Kašpar o dnešním výpadu nevěděl nic. Nemohli jsme mu poslat zprávu, aniž bychom Amafiho nebo Paska vystavili nezbytné prohlídce. Takže pokud máme mezi sebou špeha, je to někdo v této místnosti."
"Tito muži jsou jako moji synové. Sázím svůj život na jejich věrnost," prohlásil Chezarul.
Pug přikývl. "Nepochybuju." Podíval se na vysokého, hubeného a nebezpečně vyhlížejícího chlapíka jménem Donmati a na jeho svalnatého společníka Dahaba. "Žádný muž by v naší skupině nevystoupal tak vysoko, pokud by nebyl vyzkoušen."
Miranda namítla: "Pokud ovšem náš špeh netuší, že je špeh."
Pug přimhouřil oči, když se na svou ženu zadíval. "Vysvětli to, prosím."
"Calebe, kde jsi poprvé získal informace o hnízdě Nočních dravců?" otázala se Miranda.
"Od muže, který si říká soudce."
Miranda se zeptala: "Věděl, kdo jste?"
"Jen že jsme muži, kteří mají zlato," odvětil Caleb.
"Takže on platil jiným lidem, aby pro vás sbírali informace?"
Pug zpozorněl: "Miláčku, kam tím míříš?"
"Jen k tomu, že ti, kdo sledovali Caleba, Kašpara a Speara, možná netušili, kdo ty informace dostává."
Pug se obrátil na Chezarula a zajímal se: "Jak rychle můžeš dopravit zprávu tomu soudci?"
"Za pár hodin. Ráno bych od něj mohl dostat odpověď."
"Tak pošli zprávu a zařiď setkání. Dej mu jakékoliv záruky a zlato, o které požádá, "ne" pro mě není odpověď."
Chezarul se uklonil. "Jistě." Naznačil poručíkovi a třem mužům, aby odešli.
Pug se obrátil na Caleba. "Když je Spear zraněný, potřebuju, abys šel za Paskem ty a požádal ho, ať doručí zprávu Kašparovi. Dej mu vědět, že Noční dravci zřejmě opustili město, že si tím však nemůžeme být jistí. Mohli se usadit v domě na silnici směrem sem, to je vše, co víme, nebo už možná jsou na cestě do jiné země. Řekni mu, že pořád nevíme, kde je Varen." Pak Pug spíš pro sebe než ke Calebovi pokračoval: "Ale jestli se neskrývá v kanálech, pravděpodobně je poblíž sídla moci. Kašpar tomu bude rozumět, stejně jako ostatní. Kdyby se v paláci náhle něco neočekávaného přihodilo, musíme to vědět." Pug sáhl do záňadří a vytáhl malý stříbrný předmět, jenž se ukázal být něčím víc než jen

kouzlem. "Pověz mu, aby to nosil pořád při sobě, a že jestli bude potřebovat někoho z nás jako posilu, ať to rozbije." Ukázal prstem na Magnuse, Mirandu a na sebe. "Jeden z nás tam v mžiku může být. Pověz mu, že je to také užitečné, pokud bude muset spěšně odejít. Můžeme odtamtud rychle dostat Paska i jeho."
Caleb kývl. "Ano, otče." Objal Puga, bratra, potom matku a pospíchal do stájí, kde na něj měl čekat kůň.
"Jedna věc mě na tom trápí," posteskl si Magnus.
Jeho matka suše podotkla: "Jen jedna?"
"Kromě Varena jsou v Keshi další mágové. Někteří z nich jsou s námi a s Akademií ve Hvězdně zadobře, ze severu však nepřišla ani jedna zpráva, aby nás varovala, že Varen může být v Keshi."
"Kromě těch kouzelných pastí," dodala Miranda.
Nakor poznamenal: "Varen možná nepoužil neobvyklou magii. Neexistuje nic, co by mu zabránilo obývat tělo někoho, kdo má postavení, jež k němu prakticky nepřitahuje žádnou pozornost. Existuje několik mágů a kněžích, kteří palác občas navštěvují."
"Ano," souhlasil Pug. "Povídá se, že Diigai používá magii, aby si prodloužil život, jelikož je mu víc než sto let. Na těchto pověstech by mohlo být víc pravdy, než jsme si původně mysleli."
"Mohl by být Varen tím, kdo císaři poskytuje život prodlužující magii?" zeptal se Magnus.
"Ne," zamítl Pug. "Už jsme tu záležitost prověřovali, a zatímco se šíří řeči o jeho používání magie, celé roky nebyl žádný mág ani kněz s Diigaiem o samotě. To neznamená, že ho některý nenavštěvuje tajně, ale mluvili jsme už se všemi našimi kontakty v keshanských chrámech a víme, že nikdo z mocnějších kněží císaři nepomáhá. Ani Varen by nemohl vlastnit někoho tak vysoce postaveného, aniž by to vyšlo najevo."
"Pak kdo?" zajímala se Miranda. "Čí život ukradl?"
Právě tehdy se objevil Nakor s Bekem po boku a s rukou na jeho rameni. Nakor oznámil: "Chtěl jsem se ujistit, že se vyhýbá potížím."
Pug přikývl. "Ralane, jdi do kuchyně a najdi si něco k jídlu."
Mohutný mladý muž přikývl, lehce se zamračil, že ho propouštějí, nic však neřekl. Když byl pryč, Miranda vysvětlila: "Právě jsme hloubali nad tím, čí život Varen zrovna žije."
Magnus se podíval na otce. "Já bych podezíral někoho v paláci." Navrhl: "Možná dokonce jednoho z princů?"
"Možné, ale nepravděpodobné," vyloučil Pug. "Podle toho, co říkali Kašpar a Spear, se Varen celý čas chová nevypočitatelně. Chvíli by asi mohl zůstat neodhalený, ale princové z Keshe jsou pod příliš podrobným dohledem, než aby Varen mohl přebývat v jednom z nich a přitom k sobě nepřilákat pozornost. Ne, je to někdo vysoce postavený, ale není nápadný. Možná okupuje tělo někoho císaři blízkého, snad dokonce jedné z jeho konkubín."
Miranda přisvědčila: "Žena, která dokáže ovlivnit císaře, to by byla jedna možnost… ačkoliv nevím, jaká je pravděpodobnost, že si vybere ženské tělo." S mírně lítostivým úsměvem pokračovala: "Vy muži zřejmě máte určité dispozice, kterých se pravděpodobně nevzdáte." Odmlčela se a pak dodala: "Myslím, že asi uchvátil někoho, kdo může způsobit spoustu potíží náhle a bez varování."
Pug poznamenal: "Právě jsi jmenovala polovinu šlechty v Keshi, taky vysoce postavené muže mezi vozataji a podkoními, stejně jako půl tuctu vyšších generálů v legii a palácové stráži. V pravém okamžiku, náhlý útok…" Pug zavrtěl hlavou. "Má tolik míst, kde se může schovat."
"Ale my víme určitě, že je tady?" zeptal se Nakor.
"Ano, víme." U zdi ležel pytel, který teď Pug zvedl, otevřel a vytáhl nádobu, kterou Spear našel v kanále.
Nakor natáhl ruku a Pug mu nádobu předal, aby ji prozkoumal, zatímco Miranda se otázala: "Co je to?"
"Ach! To je Varen! On je v ní!" zvolal Nakor.
Miranda se okamžitě pohnula, oči se jí blýskaly, když udělala dva kroky a vyškubla předmět z Nakorovy ruky. Byla to prostá kameninová nádoba se zátkou připevněnou voskovou pečetí. "Není kolem toho žádné ochranné či jiné kouzlo, jsi si jistý?"
"Ochrana je nečinná. Kdybych nejednal, Spear by byl mrtvý."
"Zničíme to?"
"Ne, dokud Varena nenajdeme," rozhodl Pug. "Když to zničíme teď, dozví se to. Jeho duše se vrátí do těla, v němž pobývá nyní, a on se někam schová. Ať dozrává jakékoliv spiknutí, on prostě pláchne do bezpečí, jen aby další roky pracoval a vytvořil nový plán, než zariskuje a postaví se konkláve znovu. Pamatuj, ten muž už žije nejméně tak dlouho jako my, možná déle, a může snadno přelétat z těla do těla tak dlouho, dokud je tento přístroj netknutý."
"Kde jste ho našli?" zeptala se Miranda.
Pug jim vyprávěl, jak ho Spear odhalil, a Nakor ho pochválil: "Skvělé. Vynikající." Zeširoka se usmál. "Mohli jsme rozebrat tohle město na cihly a stejně by asi nikoho nenapadlo prosévat tři stopy zeleninové břečky v kanále. Ale Varen mohl jít na zeleninový trh kdykoliv se mu zachtělo a vyzvednout nádobu mávnutím ruky."
"Proto to musíme opatrovat do posledního možného okamžiku Varenova života. Kdyby neumístil pomocná kouzla kolem stoky, nikdy bychom tohle nenašli." Pug převzal nádobu od své ženy a vrátil ji do pytle. "Mohl jsem stát po kolena ve špíně o stopu dál, a přesto to neobjevit. Byla to pouhá náhoda, že si toho Spear všiml. Kdyby se mu to nepovedlo, všechno naše úsilí by se zaměřilo na polohu skrýše Nočních dravců a my bychom si asi mysleli, že je současná krize v Keshi za námi."
"Takže co uděláme teď?" zajímala se Miranda.
"Počkáme, až se Varen prozradí," odpověděl Pug. "Ať plánoval cokoliv, bude pokračovat. Noční dravci jsou pravděpodobně blízko. Něco se chystá na slavnost Banapis a my musíme zůstat v pohotovosti."
"Oslava začne za necelý týden, otče." Magnus se podíval na rodiče a pokračoval: "Jestli je to něco tak obludného jako hromadný útok na císařskou rodinu nebo pokus o zničení jiného člena královské rodiny, než bude otázka nástupnictví

uzavřena, nemůžeme dělat nic, čím bychom zabránili, aby byla Říše Kesh uvržena do chaosu."
Pug přikývl. "To je riziko. Máme však možnost zničit Varena, a to jednou provždy, a to je důležitější. Pokud budeme bdělí, možná dokážeme odvrátit každé vražedné spiknutí, které on uvedl do pohybu, ale přestože si přeji stabilitu v Říši udržet, nalezení Varena je naší prioritou."
Magnus přikývl. "Dobrá. Vrátím se do města. Bez Speara potřebujeme lidi, kteří dokážou odhalit magii v blízkosti paláce. Co vy dva?"
"Zůstaneme poblíž," odvětila Miranda. "Hra se chýlí ke konci a nebudeme riskovat, že budeme příliš daleko na to, abychom ti pomohli."
Magnus se usmál. "Tím chceš říct, že chceš dohlédnout na své chlapce, matko."
Miranda naklonila hlavu a pak svému staršímu synovi úsměv vrátila. "Miluju své děti - i tehdy, kdy ses učil rozdělávat oheň a zapálil jsi, co se dalo."
Pug se zasmál. "Kolik mu bylo, tři?"
"Necelé," pravila Miranda. "A ty sis tenkrát nemyslel, že je to taková legrace."
"Protože málem spálil mou pracovnu na popel."
Miranda syna objala. "Ano, i když jsme tě chtěli utopit a předstírat, že ses nikdy nenarodil, milovali jsme tě, Magnusi, jako milujeme Caleba. Takže ano, samozřejmě že chci dohlédnout na své chlapce."
Magnus položil ruku matce kolem pasu a stiskl ji. "Tentokrát jsem za pozornost vděčný, vážně." Poodstoupil a vzal si své věci, které měl položené u zdi. "Víte, jak mě najít, když budete potřebovat," rozloučil se a zmizel.
"Teď přichází ta těžší část," pravil Pug.
Miranda přikývla. "Čekáme."
*
Když Pasko skončil se čtením Pugovy zprávy, Kašpar přikývl. Caleb odešel do bezpečného domu a sdělil Amafimu a chlapcům, že je vše pod kontrolou. Potom vzal Paska stranou a předal mu Pugovy instrukce. Starý sluha odešel na ranní trh pro nějaké nákupy. Když začal ranní nával a sloužící se vraceli do paláce, prostě je sledoval se zbožím, pro které si ho jeho pán hned za kuropění poslal.
Pasko předal přístroj, který mu Caleb dal, Kašparovi. Ten se na něj zadíval a zeptal se: "Máš řetízek?" Stáli na otevřeném balkónu, řídíce se tak opatřeními přijímanými lordem Beyem.
Pasko zvedl prst. "V mé torně. Okamžik, pane." Vrátil se o několik minut později s jednoduchým zlatým řetízkem a poznamenal: "Služba šlechticům, jako je mladý Spear, znamená, že člověk sbírá celé roky všechny možné věci. Nikdy nevíš, kdy třeba budou užitečné." Podal řetízek Kašparovi, který ho protáhl malou dírkou v amuletu, jejž mu Pug poslal. Potom si ho s Paskovou pomocí upevnil kolem krku.
"Jaký je dnešní plán?" zeptal se Pasko, poněvadž nebyl uvnitř paláce dva dny.
"Obvyklé recepce a večírky a první velká slavnost."
"Jen dvě noci před Banapisem," počítal Pasko, "máš strach, že se Varen brzy přemístí?"
Kašpar pokrčil rameny. "Když jsme bydleli v mé citadele, Varen ignoroval většinu státních záležitostí, pokud jsem ho zvlášť nepožádal, aby se jich zúčastnil. Zřejmě zapomínal na společenskou stránku věcí. Pravděpodobně se skrývá v nejspodnějších částech paláce, převlečený za krysaře či zametače, a pokládá kouzelné přístroje, které nás v jediném okamžiku zničí."
"Caleb říkal, že jeho otec je přesvědčený, že Varen má vysoké postavení v paláci, takové, v němž je schopný rychle dovést zemi do krize."
"Pug se možná mýlí," namítl Kašpar. "Je to mocný muž a skvělý chlapík, ale jsem si jistý, že bude první, kdo ti řekne, že se taky několikrát zmýlil. Ne, pokud víme, může být Varen třeba kuchař sypající jed do dnešní večeře a my můžeme být zítra všichni mrtví." Kašpar si poklepával na bradu. "Pokud však -"
"Pokud co, pane?"
"Pokud nežádá audienci u -" Obrátil se k Paskovi. "Bylo by to možné?"
"Možné co, pane?" zeptal se starý sluha a vypadal zmateně.
"Mám nápad. Není úplně dokonalý, ale Pug by ho měl slyšet. Že se s ním setkám v -" Podíval se znovu na Paska: "Dej vědět Calebovi, že ho musím vidět. Budu v jeho hostinci v poledne."
Pasko přikývl a vrátil se do komnat. Kašpar na balkoně osaměl. Říkal si, že jeho teorie sice je naprosto nesmyslná, ale zároveň jediná odpovídá všemu, co věděli o Varenových cílech tady v Keshi.
Stál sám asi hodinu a znovu probíral, co ví a čeho se obává, a čím víc problém zvažoval, tím víc věděl, že má pravdu.
*
"Ty jsi šílený," zareagovala Miranda, jakmile Kašpar skončil s vysvětlováním svého podezření. Byla tu i s Pugem a Calebem.
"Varen je šílený," odpověděl. "Já se možná mýlím. V tom je rozdíl."
"Byl by nejméně hlídanou osobou v paláci, pokud zrovna vykonává funkce svého úřadu a nemluví s nikým, kdo je podezíravý… Je to možné," připustil Pug.
Miranda pravila: "Nemůžu tomu uvěřit. Někdo by si toho už všiml."
"Možná si někdo všiml, ale keshanská politika je samý propletenec, takže pokud by byl nezvěstný jen nějaký špeh či menší ministr…" Kašpar vyvalil oči. "Možná jsme špatně odhadli důvod, proč je keshanská šlechta vražděna."
Pug přikývl. "Třeba nejsou vražděni proto, že podporují Seziotiho, ale proto, že si něčeho všimli."
"Musím se dostat zpátky do paláce a zařídit setkání s Turganem Beyem," oznámil Kašpar. "Musím zjistit, kde všichni ti šlechtici byli týden předtím, než je zabili."
"Jestli se to, co předpokládáš, ukáže být pravdivé," uvažovala Miranda, "budeme mít ze života peklo, pokud to budeme

chtít prokázat."
"Nemůžeme to prokázat," namítl Pug. "Ti, kdo by nám uvěřili, jsou už v našich řadách. Ti, kdo stojí proti nám, to možná vědí, ale nedělají si s tím těžkou hlavu, a ti uprostřed si budou myslet, že je Kašpar blázen nebo zločinec." Podíval se na Kašpara.
Caleb, který dosud seděl tiše stranou, promluvil: "Chápu něco z logiky, kterou jsi použil, abys došel k tomuto závěru, Kašpare. Ale jak si můžeš být tak jistý?"
"Vzájemná bratrská láska," odvětil Kašpar. "Možná mají rozdílné matky, jsou si však stále velmi blízcí. Způsob, jakým spolu mluví jeden o druhém… Válečné kliky jsou součástí keshanské tradice, ale strany stojící za princi zřejmě neberou v úvahu, že by ani jeden nezvedl prst na protest, kdyby měl jejich otec jmenovat dědicem toho druhého. Pokud by někdo vztáhl ruku na Seziotiho, Dangai by zvedl svůj meč, aby bratra ochránil, a poručil by vnitřní legii, aby se spojila s císařskou gardou. Sezioti možná není válečník jako jeho bratr, ale pro Dangaie by udělal totéž. Jsem o tom pevně přesvědčený. Někdo se rivalitu mezi nimi snaží vytvořit a zabíjí ty, kdo by mohli mít podezření, že je v paláci něco špatně. Musím mluvit s Turganem Beyem."
Pug přikývl. "Vezmi s sebou Magnuse převlečeného za sluhu. Je vedle s Nakorem a Bekem." Obrátil se na Caleba. "Myslím, že nastal čas, abys poslal chlapce zpátky na ostrov. Jakmile je uvidíš v bezpečí domova, vrať se sem na slavnost. Jestliže, jak Kašpar předpokládá, je to den, kdy Varen provede svůj tah - bude to chtít udělat před tolika členy galerie lordů a pánů, před kolika to bude možné."
Caleb zaváhal a Pug se zeptal: "Co?"
"Otče, chci chlapce nechat tady."
"Proč? Je téměř jisté, že se to rychle změní v krveprolití."
"Buduje držet na okraji dění, ale dříve či později je budeme muset vyzkoušet. Dosud si vedli dobře, dokonce lépe, než jsem doufal, my však budeme potřebovat každý meč, který dokážeme sehnat."
"I Jommyho?" zeptal se Pug. "Ještě jsem toho mládence ani nepotkal."
"Dokáže se o sebe postarat. Možná není vycvičený v boji s mečem, je to však zápasník a má zdravý rozum. Zajistím, aby věděli, že jsou v záloze, ale chci je mít nablízku."
Pug ustoupil. "Bereš na sebe zodpovědnost jako jejich otec, Calebe. Je to tvé rozhodnutí." Usmál se. "Jen buď opatrný."
Pug se podíval na Kašpara, který se připravoval k odchodu. "Doufám, že se tvé podezření potvrdí, protože pak to vše bude během dvou dnů za námi, ale modlím se, aby se nepotvrdilo, neboť všechno bude záviset na tom, že se nám podaří přesvědčit palác plný rozzlobených keshanských šlechticů, že jejich zemi chráníme. Budu nablízku a ty máš amulet. Pokud posuzuju Varena správně, bude čekat, že se objevím, nebude však asi připravený na nás všechny. Když ho dokážeme vyprovokovat, aby se sám před celým dvorem odhalil, možná ještě tento národ zachráníme, a s ním i celý svět."
Kašpar nic neřekl a odešel. Tvářil se zachmuřeně, což odpovídalo pocitům Caleba, Mirandy i Puga.
Caleb se zvedl a prohlásil: "Půjdu a připravím chlapce."
Než odešel, oba rodiče ho objali. "Kéž bys to znovu zvážil a vzal chlapce na ostrov, a udělal bys mi radost, kdybys s nimi zůstal," řekla Miranda.
"Proč?"
"Máš teď ženu -"
"A očividně tři nevlastní syny," dodal otec.
Caleb se usmál. "Jommy se ti bude líbit. Je to dobrý chlapec. Ale ty s sebou potřebuješ muže s meči, otče, a když je Spear zraněný, měl bych být po tvém boku. Co to Nakor říkával o mágovi v bitvě? "Jeden mág pronáší zaklínadlo. Druhý mág zaklínadlu čelí. První mág pronese druhé zaklínadlo, druhý se ho snaží zastavit. Přijde voják a prvního mága rozseká, zatímco ten se pokouší vymyslet, jaké další zaklínadlo použije.""
Pug se zasmál. "Bylo to něco takového, ale ať tě neslyší, jak ho napodobuješ, zraníš jeho city."
"Bude tam Kašpar," objasnil Pug. "A proti Varenovi nebude stát jeden mág, ale my tři."
"A Nakor," dodala Miranda, "a ten divný chlapec, co se kolem něj motá."
Caleb prohlásil: "Pokud mi přikážete, abych zůstal na ostrově, zůstanu, otče, ale raději bych byl tady."
Pug dlouho tiše stál, než odpověděl: "Chci, abys zůstal na ostrově." Znovu Caleba objal. "Ale máš pravdu, potřebuju tě tady." Obrátil se na manželku: "Mirando, dohlédni na vše, než se vrátím, ano?"
"Kam jdeš?"
"Na ostrov, na chvíli. Myslím, že mám asi nápad, který by nám možná pomohl."
Miranda políbila manžela, který pak vylovil kouli a zmizel. Pokynula synovi a společně opustili místnost, aby zašli pro tři chlapce.
Konečně se rozloučili a Kašpar s Magnusem odešli do paláce. Cestou se zastavili, aby Magnusovi koupili převlek.
Nakor popřál chlapcům a Calebovi hodně štěstí, a poté co se všemi ostatními odešli, otázal se Mirandy: "Teď?"
Miranda odsunula židli od stolu, posadila se a rozhodla: "Teď si objednáme něco k jídlu a počkáme."
Ralan Bek se na ni podíval a zeptal se: "Je tu něco, co můžu udělat?"
Nakor obešel mládence a položil mu ruce na ramena: "Brzy, můj mladý příteli. Brzy."

XXI
Předtucha

Kašpar si pozorně prohlížel dav.
Slavnost měla být ústředním bodem velké oslavy slunovratu Banapis, nejstaršího známého svátku na světě. Jeho

počátky byly ztraceny v šeru dávnověku, dávno před nejstaršími psanými záznamy. Byl to den, který nepatřil ani k minulému, ani k nadcházejícímu roku. Podle legendy byl Banapis, známý pod jinými jmény i u ostatních národů, oslavován po celém Midkemii.
Kašpar zjistil, že v tentýž den bude dole v Novindu slaven festival zimního slunovratu a že když je zimní slunovrat tady v Keshi a v dalších severních zemích, bude tam dole letní slunovrat. Maně si říkal, jestli se skutečně počítá den letního slunovratu navíc, který zažil před rokem v Novindu a jestli je díky němu opravdu o rok starší.
Jako doprovod s ním byli Pasko a Amafi, protože Caleb byl někde jinde a Amafi neměl žádné další povinnosti, a tak Kašpar rozhodl, že by v davu mohl využít jeden pár očí navíc. Věděl, že Magnus se uklidil kamsi na schůzi a že Pug s Mirandou byli v momentě na vyžádání schopni dorazit. Přál si, aby se Sokol uzdravil, neboť věděl, že jeho meč je nenahraditelný. A kam se vytratil Nakor, to mohl jen hádat.
"Toto je soukromá oslava, blahorodí?" zeptal se Amafi.
"Ano, pokud jsi císařem Keshe," odvětil Pasko. "Jsou tady pouze jeho nejbližší přátelé a nejmilejší příbuzní."
"Všech deset tisíc najednou," suše podotkl Kašpar.
Náměstí, jež vymezovalo nejnižší okraj horní plošiny na konci samotného paláce, bylo velké jako celé vnitřní nádvoří pevnosti v Opardumu. Mohla by se tu shromáždit celá Kašparova armáda, aniž by do sebe vojáci naráželi lokty.
Samotné náměstí bylo rozděleno na tři úrovně. Císařská rodina bude sedět na nejvyšší z nich, na poměrně malé tribuně, na niž je možné se dostat přímo z paláce. S ní tam bude přibližně pět set osob významného postavení. Kdyby Kašpar ještě držel titul vévody, byl by dnes tam nahoře. Jako pokorný žadatel byl však vykázán na druhou úroveň, kde bude stát většina hostů.
Podél celého okraje druhé úrovně sestupovala řada šesti kamenných schodů na úroveň třetí. I bez stráží a bariér však ti na nejnižší úrovni znali své místo. Nedostatek stráží bylo keshanské gesto, které mělo potvrdit představu, že během svátku Banapis postavení nemá význam. V Ostrovním království a v Roldemu se král směl tento den zamíchat mezi prostý lid v ulicích, ale ve Velké Keshi se jednalo jen zmizení tisícovky bíle oděných stráží císařského domu, jejichž nepřítomnost měla signalizovat pravdivost tohoto mýtu.
Kašpar věděl, že pokud by někdo po těchto schodech na druhou úroveň vyšel bez dovolení, okamžitě by zjistil, kde se ukrývají strážní, a pokus o dosažení horní tribuny, kde seděl císař, by znamenal jistou smrt. A v jisté chvíli, říkal si Kašpar, bude on tím, kdo se pokusí dosáhnout nejvyšší tribuny. Přehlédl zrakem oba konce vyvýšené plochy. Na rozdíl od nižších dvou částí byla císařská tribuna dostatečně vysoko nad druhou úrovní, aby se z ní stal skutečný obří balkon, po jehož stěnách nebylo možné vylézt. Snadný přístup byl možný pouze po schodištích na obou koncích, nebo přes samotný palác - projít na příslušnou úroveň a pak se nějak dostat přes královské komnaty nebo galerii lordů a pánů.
Schodiště střežil tucet bíle oděných stráží císařského domu a nic menšího než četa cvičených vojáků by kolem nich neprošlo. Kašpar se obrátil na Amafiho a Paska se slovy: "Připadá mi, že pokud se chceme dostat tam nahoru, bude nejlepší vyhledat zadní vchod."
Amafi se usmál. "Znám cestu, blahorodí."
"Nech mě hádat," ozval se suše Pasko. "Ty jsi už předtím nějakého keshanského prince zavraždil?"
"Ne zcela," pravil bývalý nájemný vrah svým skromným způsobem, právě když kolem nich začali pospíchat hýřilové. "Jednou jsem byl pověřen, abych odstranil jakéhosi mladého dvořana, který tady v paláci začal být problémem pro jednoho nižšího úředníka. Ten dvořan byl z čisté krve, úředník ne, a jeho žena nebyla diskrétní. Bohužel, dvořan se udusil olivovou peckou během oslav přímo nahoře na náměstí." Amafi se usmál. "Jeden z mých důvtipnějších podniků."
"Dobrá, slunce zapadá a zakrátko začne zmatek, tak toho využijme," vyzval je Kašpar. "Během let jsem si všiml, že lidé člověka nechají na pokoji, pokud vypadá, jako když ví, co dělá. Tak se tak chovejme." Naznačil oběma sluhům, aby šli napřed. Následoval je, zatímco do středu náměstí přicházelo stále více lidí.
Dostat se k paláci jim trvalo déle, než předpokládal. Jak říkal, stráže u hlavního vchodu je nechaly bez námitek projít, stačilo se jen tvářit, že mají pro svůj pohyb nějaký důvod.
"Jak dlouho to má trvat?" zeptal se Kašpar, přestože znal odpověď.
"Tři hodiny, pane," odvětil Pasko. "Téměř tři hodiny - na minutu přesně."
"Jestliže se zpozdíme, nebude asi váhat."
"Pokud ti nevěnuje pět minut navíc," upozornil ho Amafi, "tak se ti nepodařilo ho přesvědčit, jak je ta schůzka důležitá."
"Má povinnosti," pravil Kašpar a přidal do kroku. "Jdeme pozdě."
Dorazili ke vstupu do síně, který hlídali dva členové palácové stráže. Jak pospíchali dál, Kašpar zvolal: "Stáhnu z tebe kůži, jestli jdeme pozdě, Amafi!"
Na krátký okamžik stráž napravo od dveří zaváhala, když se vznešeně vypadající cizí šlechtic se dvěma sluhy řítil průchodem. Než se stačil podívat na svého společníka, byli pryč. Druhý strážce jen zlehka pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že teď je to problém někoho jiného.
Jakmile byli uvnitř komplexu císařských komnat, nikdo proti jejich přítomnosti neprotestoval. Obešli velkou síň a galerii lordů a pánů. Tyto prostory budou zaplněny výkvětem říše a zvláštními hosty, kteří zaujmou horní náměstí, jakmile započne večerní oslava. I nyní žongléři, tanečníci, hudebníci a všichni ostatní umělci předváděli své umění shromážděnému davu. Hlavní třída, oddělující dolní město od samotného paláce, byla uzavřena. Půjde tudy velký průvod složený z vojáků legie, velké setniny vozatajů a kavalerie, za nimi půjdou exotická zvířata a nakonec se tu bude pořádat představení, při němž bude vzdán hold císaři.
Kašpar dorazil do kanceláře Turgana Beye, zrovna když císařský velitel pevnosti vstával ze svého křesla. "Tady jsi,"

pravil, když uviděl Kašpara. "Považoval jsem ty zprávy za šílené, protože jsem si říkal, jak se sem hodláš dostat."
"To vypadá, jako bys věděl, co děláš," odvětil Kašpar a dal znamení Amafimu, aby hlídal u dveří, zatímco Pasko vyšel na otevřenou terasu.
Kašpar se zastavil vedle Beye a zašeptal mu do ucha. "Já vím, kde je Varen, a myslím, že vím, co se má dál stát. Komu věříš?"
"Zrovna teď jen zatraceně málo lidem."
"Komu z vnitřní legie, z královského vozatajstva a císařských podkoních?"
"Tam je jich ještě méně. Proč?"
"Komu věříš, aby zachránil svou Říši?"
"Kašpare, o co ti jde? Je náš císař v nebezpečí?"
"Ještě hůř," sdělil mu Kašpar. "Myslím, že celá císařská rodina je ohrožena."
"Ven s tím, rychle," naléhal Bey.
Kašpar mu nastínil, co předtím vymysleli s Pugem, a jak mluvil, Bey zbledl. Když Kašpar skončil, Turgan Bey prohlásil: "Kašpare, tomu se mi nechce věřit. Ale to, co říkáš, vysvětluje řadu věcí, které dosud nedávaly smysl." Posadil se a chvíli mlčel, než se zeptal: "Pokud se nemýlíš, můžeme s tím něco dělat?"
"Potřebuju, abys dal dohromady co nejvíc lidí, kterým můžeš věřit, a řekl jim, že až nastane bouře, nejlepší, co můžou udělat, je mít meč v pochvě, pokud se v nebezpečí neocitne někdo vedle nich. Když tu budeš mít spoustu opilých šlechticů, kteří se motají kolem s přichystanými meči, lidé budou umírat zbytečně. Je třeba si jen zapamatovat, že potřebujeme pouze pár mužů v blízkosti princů. Musí to být muži, kterým můžeš věřit, a pořádně jim vysvětli… no, víš, co máš říct. Jedno ti ale připomenu. Noční dravci neuprchli z města. Jsou tady v paláci a dnes večer mají v plánu srazit Říši na kolena."
"Kašpare, jestli máš pravdu, udělám z tebe keshanského prince." Pak se mu podíval do očí. "A jestli se mýlíš nebo jestli jsi už úplně ztratil rozum, my oba budeme potravou pro krokodýly."
V Kašparových očích se objevil náznak pochyb. "Je to riziko, ale my nemáme jinou možnost."
"Kde budeš ty?"
"Musím být na pódiu poblíž císařské rodiny."
Bey šel ke svému psacímu stolu a vytáhl zásuvku. Vyjmul z ní malou slonovinovou hůlku s jednoduchým zlatým kroužkem. "Tohle je stejně dobré jako ozbrojený doprovod, Kašpare. Žádná stráž se nebude vyptávat, co právě děláš, když to budeš držet."
"Děkuju."
"A co dál?"
"Počkáme," odvětil Kašpar. "Nemůžeme nic dokázat, dokud Noční dravci neudělají první krok. Potom budeme muset jednat rychle."
Turgan Bey se podíval na Kašpara a pravil: "Ať bohové ochraňují Kesh."
"A nás všechny," doplnil Kašpar, když velitel pevnosti opouštěl svou kancelář.
Amafl se zeptal: "Blahorodí, co teď?"
"Počkáme," odpověděl Kašpar usazený v křesle Turgana Beye.
*
Nakor vedl Beka tlačenicí. "Nakore," ozval se mohutný mládenec. "To je nádhera! Nikdy jsem neviděl tolik lidí!"
Nakor přikývl. "Kesh je největší město na světě, Ralane."
"Všichni se baví, že ano?"
"Ano, a dosud to zvládli bez toho, aby jeden druhému ubližovali," pravil malý hráč, zatímco si razil cestu davem.
"To je dobře?"
"Ano," odvětil Nakor. Snažil se při každé příležitosti vštěpovat Ralanovi představu dobra, a přestože věděl, že nikdy nedokáže změnit jeho povahu, myslel si, že třeba trochu upraví jeho perspektivu.
Dvojice statných městských hlídačů se prodírala davem a křičela na chodce, aby uvolnili cestu. Nakor popadl Beka za ruku a vedl ho ke vzdálenějšímu konci široké ulice. "Před mnoha lety jsem sem přišel se dvěma muži: Ghudou a Borricem. Byli to bezva chlapíci. Tehdy jsme udělali totéž, co teď uděláme my."
"Co to je?" zajímal se Bek.
Nakor se lehce zašklebil. "Zkazíme zábavu. Drž se mě."
Bek pokrčil rameny, ale představa čehosi nečekaného se mu zamlouvala, takže si malého hráče držel v dohledu, když se prodírali zástupem a mířili k jednomu z mnoha vchodů do paláce.
*
Magnus stál tiše v hlubokém stínu, schovaný přede všemi za sloupovím. Na druhé straně široké hlavní třídy měl přímý výhled na horní náměstí a věděl, že se na ně může dostat během pár vteřin. Marně vyhlížel Kašpara či Nakora. Když neviděl ani jednoho z nich, pocítil obavy. Jestli měl Kašpar pravdu ve svém předpokladu, tohle by mohla být chvíle zvratu v krátké historii konkláve stínů, protože stačil jediný špatný krok a jejich čtyři nejmocnější mágové by mohli být vyhlazeni.
*
Pug a Miranda čekali. Bylo už uděláno vše, co se udělat dalo, a oni mohli jen sedět a vyčkávat, až přijde znamení, že mohou jednat. Pug vyhlédl z okna skoro prázdného domu a pomyslel si, jak je divné, že nikdy neměl pocit, že je někde doma.
"Na co myslíš?" zeptala se tiše jeho žena, když k nim nočním vzduchem dolehly vzdálené zvuky veselí.
"Na Crydee, na své dětství," tiše odpověděl. "Čarodějův ostrov je můj domov, ale…"

"Domov je tam, kde jsi prožil dětství."
Podíval se na ni. Cítil se v tolika směrech neúplný, když nebyla poblíž, a věděl, že i kdyby spolu prožili dalších sto let, nebude ještě Mirandě zcela rozumět. "Tak se cítí naši chlapci?" otázal se.
Usmála se. "Až bude po všem, zeptej se jich."
Zapřemýšlel. "Zeptám se. Až bude po všem." Potom znovu vyhlédl z okna a čekal.
*
Kašpar se rychle propletl davem kolem královské rodiny, usilovně se snaže upoutat pozornost jednoho z princů. Zachytil Dangaiův pohled a princ mu vyšel vstříc, aby ho pozdravil. Byl oblečený do formálního roucha velitele vnitřní legie - černé pletené sandály, černý kilt, černá vesta a kyrys s masivní přilbou, která mu zcela zakrývala hlavu a na jejímž vrcholku byl nádherný chochol z koňských žíní, taktéž obarvený černě. "Kašpare, nevěděl jsem, že se k nám připojíš."
"Obávám se, že jsem nebyl na seznamu hlavního ceremoniáře."
Princ si Kašpara chvíli prohlížel a pak se usmál. "No, nejde o formální státní příležitost a všichni už jsou tady napůl opilí, takže pochybuju, že by to někomu vadilo."
Kašpar ztišil hlas. "Kolik jednotek tvé legie je poblíž?" Dangai podezíravě přimhouřil oči, když se zeptal: "Proč?"
"Protože myslím, že dnes večer se někdo pokusí vzít tvému bratrovi či tobě, nebo vám oběma, život."
"Proč mě před tím nevarovali? A proč to musím vyslechnout od cizího šlechtice?"
"Protože všichni tví císařští vyzvědači přešli na druhou stranu," prohlásil Kašpar přímo. Poté, co se ráno poradili se soudcem, Pug a Kašpar poskládali ze střípků dohromady obrázek, který mohl znamenat jen jediné: důvodem, proč jejich první útok na Noční dravce selhal a proč vrazi utekli, když konečně odkryli jejich hnízdo, bylo, že jim pomáhali keshanští špehové.
Kašpar si vzal císařovo varování, že každý má špehy, k srdci. Soudce otevřeně připustil, že dříve, než se dohodl se členy konkláve, prodal informace o všech možných cizincích mužům, o nichž věděl, že jsou císařskými agenty. Bylo to jediné možné vysvětlení. Konkláve bylo sledováno od chvíle, kdy dorazili do města a jediný důvod, proč nebyli všichni mrtví, byl, že Varenovi přišlo vhod mít agenty konkláve v Keshi, kde mohli vyvolávat další potíže.
Bitky v kanálech a skladištní čtvrti odvedly pozornost lorda Beye, stejně jako místních konstáblů a agentů pracujících pro jiné kliky ve vládě, od jednoduché pravdy. Že skutečný boj se odehrává v paláci.
"Něco se má dnes večer stát, a i když to asi bude vypadat jako jednoduchá bitva mezi frakcemi tvých a Seziotiho podpůrců, bude to jen maska. Existují síly, které chtějí vidět Říši uvrženou do chaosu, nebo i do krvavé občanské války, Výsosti, a ty mi musíš věřit, když ti řeknu, že jsem zde, abych to zastavil, pokud to svedu." Kašpar se zadíval princi do očí a dodal: "Dám v sázku všechnu čest, která mi zbyla, a k tomu i život."
"Co bych měl udělat?"
Kašpar se rozhlédl. "Svolej tolik mužů na císařskou tribunu, kolik můžeš, ale tohle je obtížné: nesmějí mít na sobě oděv vnitřní legie. Když se naposledy střetly legie a palácová garda, byla příčinou zrada, a nesmí to vypadat, že se snažíš uchvátit moc - to by nahrálo do ruky těm, kdo stojí za touto šíleností. Musí se postavit tam, kde mohou zakročit a udržet pořádek. Něco se má stát a já si nejsem jistý, co to bude, ale jakmile k tomu dojde, bude to nečekané. Opilí muži nejdřív vytáhnou zbraně, důsledky zvažují pak. Císařská garda se přiřítí, aby chránila tvého otce, když si bude myslet, že je v nebezpečí, a postačí jeden špatný krok, aby začali umírat lidé. Musíš vybrat muže, jimž můžeš věřit, a pokud se něco zvrtne, musí zabránit lidem, aby bojovali. Budeš potřebovat nejméně stovku těch, kteří se postaví mezi ty, kdo budou chtít zabíjet. Můžeš to zařídit?"
Princ Dangai odvětil: "Jsi si jistý, že napadnou mého bratra nebo mě?"
"Možná víc než to," pravil Kašpar. "Vidím tu obě vaše ženy a děti, stejně jako řadu královských bratranců a dalších pokrevních příbuzných. Je možné, že pokud naši nepřátelé získají dnes v noci převahu, celá galerie lordů a pánů by mohla být zničena."
"Líčíš ponurý obrázek." Dangai k sobě přivolal jednoho ze svých pomocníků. Dal mu rychle instrukce a pak se obrátil na Kašpara: "Od časů mé babičky legie nevkročila do síní paláce, kvůli střetnutí, jež zřejmě dosadilo mého otce na trůn. Uvědomuješ si, že pokud se mýlíš a já tohle všechno nedokážu uspokojivě vysvětlit otci, asi se k tobě zítra touto dobou připojím u krokodýlů?"
"S otcem si, myslím, nemusíš dělat starosti," řekl Kašpar. "Víc než kdo jiný zde pochopí, co je v sázce."
"Promluvím s bratrem," prohlásil princ.
"Udělej to, a ať u něj stojí jeho nejspolehlivější spojenci. Bojím se, že každou chvíli vypukne zmatek, a až nastane, musíme hodit písek na oheň dříve, než se rozvine v požár."
Když Dangai opustil Kašpara, přišel Amafi. "Věřil ti, blahorodí?"
"Věřil. Buď ano, nebo nás vzápětí zatknou stráže a odvlečou nás do vězení."
"Modleme se tedy za víru," prohlásil starý vrah. "Mé klouby jsou příliš staré, než aby trpěly v chladu a vlhku."
Kašpar nic neříkal a očima přejížděl místnost, pátraje po první známce potíží.
*
Než slunce zapadlo, oslavy byly v plném proudu s průvodem dole a hudbou a tancem v ulicích.
Vysoko na císařském náměstí si šlechta a vlivní občané užívali císařské velkorysosti. Jak se stmívalo, očekávaly se dvě události: příchod císaře Diigaie a výroční přehlídka ohňostrojů.
Kašpar poslal Amafiho a Paska mezi lidi, aby sbírali informace. Jak princ Dangai slíbil, poslal své muže do oblasti, rozmístil je tak, aby mohli zneškodnit jakýkoliv náhlý pokus o boj, a jak Kašpar žádal, všichni měli na sobě slavnostní oděv.
Půl hodiny před očekávaným příchodem císaře vyhledal Turgan Bey Kašpara. Mohutný muž popadl bývalého vévodu

za loket a nasměroval ho do poměrně klidného kouta horního náměstí. "Mluvil jsem s princem Dangaiem a on tvrdí, že za zmatky v mém seznamu hostí můžeš ty."
Kašpar se otázal: "Jsou zde všichni tví agenti?"
"Ano," odvětil velitel císařské pevnosti, "ale nemám žádnou představu, co hledáme."
"Stane se to pravděpodobně, až se císař posadí," líčil Kašpar. "Muži prince Dangaie se pokusí udržet pořádek, ale dělám si starosti o císařskou gardu. Jestli uvidí, že je císař ohrožen, zabijí každého, kdo se dostane do jeho blízkosti."
Bey přikývl. "Taky se toho bojím. Tento měsíc máme v gardě hodně nových tváří."
"Nových tváří?" podivil se Kašpar. "Myslel jsem, že to trvá roky, než se člověk dostane do gardy."
"To trvá, ale hromada mužů se chystala na odpočinek a ti, kdo je měli nahradit, už sloužili v nižších hodnostech. Císař před dvěma dny provedl ceremonii, odměnil odcházející půdou a zlatem a povýšil ty, kteří sloužili jinde v paláci na své osobní strážce."
"Je to neobvyklé?"
"Ano. Císař obvykle čeká měsíc po slavnosti Banapis, aby uvolnil starší muže."
"Znáš ty nové muže?"
"Ano," odvětil Turgan Bey. "Všichni sloužili v paláci už roky."
Kašpar ztlumil hlas. "Noční dravci jsou trpěliví."
Bey odpověděl: "Kašpare, ti muži byli vybráni samotným císařem poté, co sloužili nejméně pět let, většina i déle. Každého doporučil jeho velitel a všichni jsou veteráni. O jejich věrnosti nelze pochybovat."
"Toho se právě bojím," povzdechl si Kašpar.
"Musím jít," loučil se Turgan. "Mám jen chvilku. Co tím myslíš?"
"Nemám čas to vysvětlovat. Nech své muže stát blízko dvou princů. A ať se děje cokoliv, ať chrání všechny členy císařské rodiny."
"Dobrá," odkývl Bey. "Ale ať se dnes v noci stane cokoliv -" rozhlédl se kolem "- nebo nestane, ty a já si zítra dlouze promluvíme."
"Pokud budeme zítra naživu, uvítám to."
Amafi se vrátil a hlásil: "Císař přichází, blahorodí."
"Nikdy jsem si nemyslel, že to řeknu," zhodnotil Kašpar, "ale kéž by tady byl Spear Sokol."
"Jeho meč by byl velmi vítaný, jestliže dojde k boji," připojil se k nim Pasko.
Kašpar kývl hlavou směrem k blízkému klubku smějících se a pijících lidí. Několik žen s doprovodem stálo a hovořilo se šlechtici, zatímco na zemi si hrály děti. "Jestli vypukne boj tady," pravil Kašpar, "bude prolita spousta nevinné krve. Musíme se ujistit, že žádný nebude." Kašpar se rozhlédl a zeptal se: "Viděl někdo z vás Nakora nebo Caleba?"
Oba muži řekli, že ne. Kašpar rozhodl: "Teď budeme čekat. Průvod začíná za pár minut."
Tři agenti konkláve stínů v plné pohotovosti stáli tak blízko vchodu, jak jim jejich postavení dovolovalo.
*
Caleb se pomalu, cílevědomě pohyboval šeřícími se ulicemi, tři chlapci v řadě za ním. Jelikož se všichni z města shromáždili podél velké císařské hlavní třídy, tato široká ulice podél východní zdi paláce byla prakticky opuštěná. Masivní budova paláce proměnila v pozdním odpoledni ulici v tmavý kaňon, jak se slunce nořilo za západní obzor. Ulice byla užívána především pro káry a vozy, dopravující zboží do paláce, zatímco protější okraj lemovala změť úzkých bytů, zvedající se do čtyř až pěti podlaží. Jedinou známkou lidské aktivity byly zamčené brány každých sto yardů, rozčleňující cestu do nižších úrovní paláce a střežené členy císařské gardy.
Caleb s chlapci se drželi blízko budov u protější zdi. Pohybovali se tak rychle, aby se vyhnuli podrobné prohlídce, ale zase natolik pomalu, aby nevzbudili podezření. Jak míjeli brány, věnovala jim stráž na druhé straně brány rychlý pohled, ale jinak si jich nevšímala. Dokud se nepokoušeli vstoupit do paláce, nebyli na obtíž.
Došli k dlouhé řadě opuštěných domů. Všechny domy byly udržované, ale velmi malé a stály těsně u sebe. Caleb zašeptal: "Celý blok obývají sloužící, kteří nežijí za zdmi velkého paláce. Všechny domy by měly být prázdné, neboť všichni sluhové by dnes v noci měli pracovat v paláci." Rozhlédl se a jeho pozornost upoutal náhlý pohyb v okně nad ním. Pak to bylo pryč. Opřel se zády o zeď a zvedl ruku na znamení ticha.
Caleb věděl, že jen čistokrevným je dovoleno pobývat ve velkém paláci po západu slunce - jedinou výjimkou z tohoto pravidla byli cizí šlechtici, kteří byli ubytováni ve zvláštních komnatách. Tato praxe nebyla už tak přísně dodržována, co Diigai dosedl na trůn, protože několik klíčových úřadů nyní drželi nečistokrevní, kteří bydleli v císařském domě. Caleb věděl, že kromě slavnosti Banapis a několika dalších významných svátků jsou každou jinou noc pokoje za ním plné obyvatel zabraných do svých povinností.
Caleb dlouze vydechl. "Mám špatné tušení."
"Cože?" zeptal se Tad.
"Kdo je nejhbitější?" odpověděl Caleb otázkou.
"Zane," pravil Tad.
"Tad," vyhrkl Zane ve stejný okamžik.
"Já," připojil se k těm dvěma Jommy
Ostatní tři se na něj podívali a Jommy vysvětlil: "Žil někdo z vás několik let na ulici?"
Caleb se usmál. Ulice směřovala na sever, kam až dohlédl, ale jiná ji křížila z východu. Naproti této křižovatce bylo vidět další velkou bránu.
"Můžeš se dostat támhle, těsně u zdi, a prohlédnout si bránu, aniž by tě někdo shora viděl?" zašeptal.
Jommy obhlédl situaci. Tiše pravil: "Nemělo by to být moc obtížné, ale před kým se skrývám? Nikoho nevidím."
"Nahoře, druhé okno. Někdo hlídá."

Jommy se podíval, kam Caleb ukazoval, a čekal. Po chvíli tiše poznamenal: "Vidím ho."
"Myslíš, že nás viděl?" zeptal se Zane.
"Kdyby ano, někdo by už tady dole byl," odvětil Caleb. "Ať je tam kdokoliv, nedívá se sem dolů, ale támhle." Obrátil se na Jommyho: "Potřebuju, aby ses skrýval a zjistil, na co se dívá."
Jommy vše obhlédl a pak řekl: "Dobrá. Vrátím se." Plížil se těsně kolem zdi, dokud se nedostal ke vzdálenějšímu rohu, za kterým zmizel.
Uběhly dlouhé minuty a pak byl najednou chlapec zpátky. "Můžu říct jen to," zašeptal, "že je tam brána a za ní něco jako velké nádvoří - nevím, protože jsem se nikdy v této části města moc nepotloukal. Možná tudy probíhá zásobování paláce. V každém případě je brána zavřená a je tam dvojice stráží."
"Proč by měli hlídat právě tuhle bránu?" zeptal se tiše Caleb.
"Nevím, ale jedna věc je na tom divná."
"Jaká?" otázal se Caleb.
"Víš, jak byly hlídané všechny ty brány, kolem kterých jsme prošli?"
"Ano," přiznal Caleb.
"Dobrá, všechny stráže byly za bránou. Tihle dva stojí před ní."
Caleb zapřemýšlel. "To je proto, že nechtějí držet lidi venku, jsou tam, aby pouštěli lidi dovnitř."
"Co teď uděláme?" zajímal se Zane.
"Někteří z Chezarulových mužů se sejdou v hospodě nedaleko odsud. U Čtyř větrů."
"Znám tu hospodu," ozval se Jommy. "Je to jen pár ulic východním směrem."
"Měli jsme se s nimi setkat tam. Myslím, že by bylo lepší, kdybychom je přivedli sem." Zahleděl se na oblohu. "Brzy bude tma." Obrátil se na Jommyho: "Je tu někde poblíž kout, kde nebudeme na očích?"
"Hospoda, několik vchodů zpátky."
"Pojďme se tam podívat."
Cíleně vykročili ulicí a znovu se pokoušeli jít tak rychle, aby k sobě nepřilákali pozornost. Malá skupinka oslavujících vyšla zpoza rohu. Očividně byli na dobré cestě k úplné opilosti a hlasitě zdravili Caleba s chlapci. Ten cosi nezřetelného odpověděl a obešli roh.
Dorazili k hospodě s neoznačenými dveřmi a znakem krokodýla s otevřenou tlamou nad nimi. "Mám za to, že sem chodí ti, kteří pracují v paláci, protože si tady nedovedu představit obchodníky," zhodnotil Caleb, když otevřel dveře.
Vkročil do místnosti, jež byla téměř plná mužů, kteří okamžitě vytahovali meče. Jelikož jich před ním stál víc než tucet, někteří oblečení v černém oděvu vnitřní legie, zatímco ostatní byli v uniformách palácové stráže, královských vozatajů či císařského podkoního, stačila Calebovi jen vteřina, aby si odvodil, co se tu děje. "Noční dravci!" vykřikl.
Zane a Tad tasili meče o okamžik později.
Jommy udělal krok zpátky ze dveří, otočil se a utekl.
Caleb vycouval a řekl: "Můžou projít jen jeden či dva současně."
Pak na něj zaútočil první šermíř.
*
Magnus zaujal postavení na nejvyšším schodu velké budovy naproti paláci a použil magii, aby si vylepšil zrak, takže zřetelně viděl, co se děje na horním náměstí. Už vystopoval Kašpara a viděl, že je spolu s Amafim a Paskem poblíž vchodu, z něhož by měl vyjít císařův doprovod.
Majestátně vstoupil hlavní ceremoniář, ozdobený pěřovou parukou a leopardím přehozem. Mával svým masivním, slonovinou vykládaným odznakem úřadu lehce jako s vycházkovou holí, zatímco za ním kráčelo tucet trumpetistů a bubeníků. Když došel na okraj náměstí, palácová stráž běžela, aby vytvořila koridor ke schodišti vedoucímu ke trůnu, a ceremoniář promluvil.
*
Naproti, v rozlehlé síni za otevřenými dveřmi, se pomalu pohnulo procesí. Nakor a Bek slyšeli impozantní hlas hlavního ceremoniáře, který překřičel i hluk davu, jeho slova však byla nezřetelná. Na konci procesí nesl tucet nosičů nosítka, v nichž seděl velmi starý muž.
Nakor položil ruku Bekovi na rameno, aby ho zarazil, neboť za křeslem stál tucet ozbrojenců císařské stráže. "Počkáme," pravil tiše Nakor.
"Na co?" zeptal se Bek.
"Stane se něco zajímavého."
*
Kašpar přejížděl z jedné tváře v davu na druhou. Nebyl si zcela jistý, co čeká, že uvidí. Mnohé z těch stojících blízko rozpoznal, i když nebyl schopen k nim přiřadit jméno, protože většina byla ve službě během jeho poslední státní návštěvy. Ostatní byli lidé, které potkal během posledního měsíce zde v Keshi.
Procesí se časově shodovalo s průvodem na hlavní třídě pod palácem. Bylo načasováno tak, že císař zasedne na trůn, právě když před ním budou procházet nejexotičtější a nejbarvitější části, a po tom všem měl následovat obrovský ohňostroj. Pak měla přijít oslava v plné kráse. Opilci by se potáceli ulicemi, bitky by tlumili konstáblové, děti by se budily a zítra ráno by se obyvatelstvo vrátilo ke všednímu životu.
Město ovládla slavnost, ale tady vedle paláce byla největší koncentrace obyvatel, od nejpřednějších po ty nejubožejší. Kašpar se rozhlédl a zjistil, že když se věci vymknou kontrole, způsobí to Říši větší škody na tomto místě, než v jiný čas či na jiném místě.
Císařská nosítka pronášeli dveřmi a Kašpar bezmyšlenkovitě položil ruku na jílec meče. Čekal.
*

Caleb propíchl dalšího vraha - tento byl oblečen jako palácová stráž - když Zane zakřičel: "Calebe! Za námi."
Caleb zariskoval a podíval se rychle doprava. Spatřil dva šermíře oblečené jako palácová stráž, jak se na ně ženou.
"Musí to být ti dva od brány!" zavolal. "Jsem zaneprázdněný!"
Zane a Tad se obrátili čelem ke dvěma nově příchozím, zatímco Caleb blokoval dveře.
Zane rozhodl: "Vezmu si toho vpravo!" Tad kývl a pak učinil výpad na strážce po levici. "Hlupáku!" vykřikl Zane a skočil za svým nevlastním bratrem.
Tadova prudkost byla nakonec ku prospěchu věci, protože když zaútočil na šermíře po levici, ten vpravo se reflexivně otočil, aby svému společníkovi pomohl. Zane měl náhle před sebou muže, který se od něj odvrátil a odkryl si levý bok.
Muž si uvědomil svou chybu o chvíli později, zemřel však, když se pokoušel couvnout a postavit se Tadovi.
Tad pak obrátil svou pozornost k muži stojícímu proti Zanovi a uviděl, že si bratr vede dost dobře. Vzpomněl si, co říkali Caleb a další instruktoři na Čarodějově ostrově o dvou šermířích, kteří nebyli vycvičeni společně a mají tendenci jeden druhému překážet.
Začal oba obcházet směrem doleva, vrhl krátký pohled na Caleba, který držel dveře, a viděl, že je pomalu tlačen dozadu po třech schodech vedoucích z hospody. Zkušenější šermíř by si se Zanem snadno poradil, ale on viděl Tada, jak mu mizí ze zorného pole, a pokusil se obejít kruhem blížícího se druhého protivníka.
Tad zvětšil kruh, pokoušeje se rychle dostat za muže, který stál proti jeho bratrovi, a ten odstoupil od Zana a pokoušel si udržet oba hochy v dohledu.
Zane těžce oddychoval vyčerpáním a obličej měl zalitý potem. Byl vděčný za oddech. Šermíř udělal půlkruh, aby se zády dostal ke zdi budovy a mladík neprošel za něj, jenže Zane se přesunul rychle doprava a Tad dvakrát rychleji doleva.
Zane naznačil hlavou a Tad přikývl. Náhle se oba rozběhli, jako by se pokoušeli dostat za muže. Šermíř se musel obrátit čelem k jednomu z chlapců a zvolil si Zana, čímž na okamžik nastavil záda Tadovi. Ten přiskočil a sekl mečem přes mužův nechráněný krk.
Než muž dopadl na kameny, Tad přispěchal kolem Zana na pomoc Calebovi, jenž byl teď dole na ulici a vzdoroval hejnu vrahů, kteří se teď právě vyrojili ze dveří.
Caleb vykřikl: "Utíkejte!"
Zane se přidal k bratrovi a nevlastnímu otci se zvoláním: "Ne!"
Tad zavolal: "Tudy!" A začal couvat ulicí směrem pryč od paláce.
Trojice vytvořila linii a ustupovala dozadu, když z hospody vyběhla celá dvacítka mužů. Věděli, že budou brzy obklíčeni, ale kdyby se teď obrátili, vystavili by se útoku zezadu. Nejlepší, co mohli udělat, bylo ustupovat pomalu ulicí, dostatečně rychle, aby si udrželi všechny vrahy před sebou.
Když se dostali dva vchody od hospody, vrahové zaváhali, a najednou se na ně vyřítila postava s hustou kšticí rudých vlasů. To se objevil Jommy, mávaje klackem velikosti šunky. Prorazil kryt jednoho šermíře a rozbil mu hlavu. Přitom ječel jako smyslů zbavený.
Pak kolem Caleba a chlapců proběhly tucty mužů a Chezarulův agent Donmati se postavil vedle Caleba. Zeptal se: "Jste všichni v pořádku?"
"Ano," odvětil Caleb a díval se, jak Chezarulovi muži přemáhají vrahy. "Kolik vás tady je?"
"Padesát," pravil Donmati.
"Zkus, jestli se vám podaří zajmout některé z nich živé. Jsou to všechno Noční dravci."
Tad a Zane nabrali dech. "Do toho," řekl Tad a připojil se k Chezarulovým mužům.
Caleb přikývl a udělal totéž se Zanem po boku.
Noční dravci s přesilou bojovali zuřivě a do jednoho muže padli, navzdory pokusům aspoň jednoho zajmout. Najednou bylo ticho.
Caleb si chlapce přivolal. Připojil se k nim i Donmati. "Myslel jsem, že jsi utekl," obrátil se na Jommyho.
"Ne," popřel vlídně zrzek. "Jen jsem šel pro nějakou pomoc."
"To jsi udělal dobře," pochválil Jommyho Tad a položil mu ruku na rameno. "Ještě několik minut a bylo by po nás."
Jommy pokrčil rameny. "Zdálo se, že si vedete dobře, když jsem se vrátil."
"Přežili jsme," pravil Zane.
"Není tu městská hlídka," poznamenal Donmati.
"Nečekal jsem, že tu bude," řekl Caleb. Ukázal prstem na vzdálenou bránu naproti ulici, kde stáli. "Někdo tam stráže zabil a místo nich postavil Noční dravce. Městská hlídka je buď taky mrtvá, nebo udržuje pořádek na přehlídce."
Jakmile popadl dech, zvedl meč. "Potřebuju dva z tvých mužů, aby prohledali tu hospodu. Podíváme se, jestli najdou něco, co by mohlo být užitečné. Pak pošli další, aby předali zprávu Chezarulovi. My jdeme do paláce."
"My?" podivil se Tad.
"Člověk, který tenhle noční zmatek naplánoval, očekává, že tihle," ukázal na mrtvé Noční dravce, "přijdou nahoru a začnou zabíjet." Caleb se pousmál: "Místo toho dostane nás."
Naznačil ostatním, aby ho následovali, a vedl zbylé šermíře konkláve k nyní nestrážené palácové bráně.
*
Obloha explodovala a dav se bavil a smál. Kašpar si ohňostroje nevšímal a stále sledoval tváře kolem císaře.
Zaznamenal, že dva tucty mladých žen, které byly u císaře, když s ním Kašpar hrál šachy, se tiše připojily ke svému pánovi, protáhly se na různá místa a vytvořily kolem pódia kruh. To bylo postavení, které by zůstalo nepovšimnuto, kdyby Kašpar nebyl sledoval císaře namísto ohňostroje.
Amafi se postavil těsně k němu a Kašpar ho upozornil: "Vidíš ty kurtizány, jak stojí vedle palácové stráže?"
"Jsou nádherné, blahorodí."

"Ano, ale jak stojí?"
"Nějako hračky císaře, ale jako by ho strážily."
Mladé ženy, které se chichotaly a předly v Kašparově přítomnosti, nyní všechny stály s nuceným úsměvem na tváři a očima ustavičně přehlížely náměstí.
"Nedívej se žádné z nich do očí," nabádal Kašpar, usmívaje se a přikyvuje, jako by říkal Amafimu něco směšného. "Teď se zasměj a pozoruj ohňostroj."
Amafi to udělal a zeptal se: "Také prohledávají dav. Proč, blahorodí?"
"Třeba hledají nás," zašeptal Kašpar Amafimu přímo do ucha. "Kde je Pasko?"
"Na druhé straně náměstí, jak jsi mu určil."
"Dobrá. Nyní, jestli můžeme -"
Než mohl dokončit větu, císař povstal.
Když hlavní ceremoniář viděl, že císař Diigai stojí, udeřil holí do mramorové podlahy, až se davem rozlehla ozvěna. Léta výcviku u dvora zafungovala a během několika vteřin celé horní náměstí ztichlo.
Ti dole vzhlédli a když spatřili císaře stát před trůnem, také ztichli. Během pár minut byly slyšet jen zvuky z druhé strany hlavní třídy, která byla příliš daleko, aby prostý lid viděl, co se právě děje.
"Teď!" pravil Kašpar. "Začíná to teď!"

XXII
Střetnutí
Kašpar stiskl Amafimu rameno.
"Připravený?"
"Co hledáme?"
"Nevím," odvětil Kašpar, když císař zvedl ruce.
"Můj lide!" zanotoval Diigai a hlas se na muže jeho věku nesl překvapivě dobře. Kašpar nepochyboval, že všichni na obou náměstích pod nimi svého vladaře slyší. "Dnes slavíme den letního slunovratu, slavnost Banapis!"
Dav zajásal a císař se na chvíli odmlčel. Kašpar uchopil talisman, který mu dal Pug, zatáhl za řetízek a snadno si ho strhl z krku. Pevně ho svíral v levé pěsti, zatímco pravou rukou přejížděl hrušku meče. Byl připravený použít oba.
Kašpar pohlédl na místo, kde stáli dva královští bratři se svými rodinami. Oba, Sezioti i Dangai, otce se zájmem pozorovali. Obličej staršího bratra měl výraz mírného překvapení, jelikož se nepředpokládalo, že by měl císař dnes večer proslov.
Dangai přehlédl náměstí a očima se setkal s Kašparem, který lehce přikývl. Pak si všiml, že princ jemně pobídl svého mladšího syna, aby se postavil za něj, zatímco ruku posunul na jílec meče.
"Je mnoho důvodů, abychom se v Říši veselili!" zvolal císař. "Máme mír a naše úroda je nadměrná. Přesto je tu také důvod pro smutek."
Ihned se v davu ozval hluk, neboť to nebylo to, co lidé uprostřed největší slavnosti roku očekávali.
"V srdci Říše, obklopení veškerou naší hojností, jsou ti, kdo by raději viděli všechny naše úspěchy spálené na popel! Jsou mezi námi ti, kteří hledají, jak vrazit dýku zrady do srdce Keshe. A tito zrádci teď dokonce stojí mezi námi! Běda, veliká Keshi, že se otec má dočkat takového zármutku, neboť tato bolestná zrada povstává od těch, které miluje nejvíce - od těch, od nichž očekává, že sklidí tu největší radost!"
Starý muž ukázal náhle před sebe kostnatou paží a namířil prstem na své dva syny. "Zde jsou tvůrci šílenství, zrádci vlastního rodu, ti, kteří přinášejí krveprolití přímo do tohoto domu, jenž jim poskytuje přístřeší. Oni, vnuci mé vlastní krve, jsou zdrojem veškerého hoře, které postihuje Říši."
Oba bratři stáli jako zkamenělí. Sezioti se tvářil, jako by stěží mohl uvěřit svým smyslům, a Dangai, přestože byl připravený, že se dnes večer něco přihodí, byl očividně zmatený. "Šílenství, které visí nad námi, teď skončí!" pokračoval císař. "Chopte se jich!"
Několik strážců z císařské gardy zaváhalo, zatímco dva z nich okamžitě vyrazili. Půl tuctu ozbrojených mužů se pohnulo, aby je zastavilo, a vyzvali je, aby se nehýbali. Byli to členové vnitřní legie, kteří bez ohledu na to, co nařídil císař, nehodlali stát a přihlížet, jak bratry zatýká císařská garda.
Situace byla napjatá a mnoho šlechticů prchalo z místa střetu, zatímco jiní se pokoušeli dostat blíž, aby viděli, co se děje. Vše velmi rychle směřovalo k bodu zvratu a Kašpar pevně uchopil amulet, kterým měl přivolat Puga a ostatní.
Náhle dívky stojící na okraji pódia vytáhly zpod svých kiltů krátké dýky a zezadu podřezaly hrdla vojákům gardy, kteří nesplnili císařův příkaz. Z více než tuctu mužů vytryskla krev a císař na pokraji hysterie zakřičel: "Vražda!"
"Blahorodí, císař se zničehonic zbláznil?" zeptal se Amafi.
"Ne," odvětil Kašpar a vytáhl meč z pochvy. "Šílencem je už dlouho." Prošel kolem svého sluhy, kývl na Paska a postavil se vedle prince Dangaie.
"Chopte se jich! Zabte je!" vřískal císař a dva zbylí strážci z gardy se pokusili udělat krok směrem k princům. Byli však rychle zastaveni legionáři, kteří se jim postavili do cesty.
Členové Dangaiovy legie procházeli rychle davem v horní i dolní části náměstí a naléhali na lidi, aby setrvávali v klidu. Zabránili tak větším zmatkům a ponechali volný průběh dramatu mezi císařem a jeho vnuky. Kašpar slyšel mnoho hlasů, jak naléhají na ty stojící kolem nich, aby zachovali chladnou hlavu, jelikož čím dál více lidí začínalo propadat panice. Řada z nich utíkala z náměstí a směřovala po schodech do nižší oblasti a do ulic pod ní, jen aby zjistila, že jim v cestě stojí ti, kteří se tlačí dopředu, aby viděli, co se děje. Hrozilo, že během minut boj mezi nimi přeroste v povstání.
Kašpar se propracoval vedle Dangaie, když princ zvolal: "Dědečku! Co je to za šílenost? Žádná zrada neexistuje!"

"Říkáš, že zrada není!" křičel císař a Kašpar viděl, jak na stařík ově krku nabíhají žíly. Kašpar věděl, že navzdory kouzlu, které stoletého císaře drželo naživu, musí být jeho staré srdce na pokraji zhroucení. Oči měl široce otevřené a pokožku do červena, tváře ruměné a na čele kapky potu.
"Přestože stojíš vedle cizího provokatéra! A říkáš, že zrada není!" Císař ukázal na Kašpara s princem a zakřičel: "Zabte je!"
Chvíli se nikdo nehýbal, potom se dopředu nahrnulo dvacet mladých žen z císařovy ložnice. Vřískaly a ve zvednutých rukách svíraly dýky. První legionáři, kteří se pokusili jim zastoupit cestu, byli brutálně napadeni a několik jich padlo, zatímco ostatní se odpotáceli s hlubokými krvácejícími ranami.
"Braňte se!" zvolal Kašpar a postavil se mezi císařskou rodinu a nejbližší dívku. Na Dangaie zařval: "Dostaň odsud děti!" Dangai zvedl své nejmladší dítě, desetiletého chlapce, a levou rukou ho podával jeho matce, zatímco pravou vytahoval meč.
Jedna z císařových konkubín se vrhla na prince, který bez váhání sekl, zasáhl ji pod hrudní koš a otočením zápěstí meč vytáhl. "Žádné smilování! Všechny jsou očarované!" zakřičel.
Kašpar věděl, že kdyby předtím nenaverboval Dangaie a jeho muže, bylo by vše skončilo smrtí obou keshanských princů a snad i víc než tuctu členů jejich rodin. Jelikož však byli muži připraveni, pohotově zabíjeli dívky, které byly vyzbrojeny pouze dýkami. Žádná z nich neustoupila, ani se nepokoušela bránit, tak moc se snažily bratry napadnout.
Kašpar slyšel, jak zezadu narůstají vyptávající se hlasy a jak jim jiné odpovídají. Potom se jakoby zničehonic objevil Caleb a pravil: "Držíme všechny vchody k hornímu dvoru." Na císaře Caleb zavolal: "Nájemní vrazi, kteří měli začít krveprolití, nepřijdou. Všichni jsou mrtví."
Císaři se hněvem zkřivila tvář, téměř zfialověl, jak udiveně zíral se široce otevřenýma očima na své umírající kurtizány, a pak se podíval na Kašpara s Calebem.
Kašpar se na něj podíval a zvolal: "Raději se posaď, nebo ti pukne srdce… Leso!"
Císař zavyl šíleným, hlasitým smíchem, a Kašpar upustil kouzelný amulet, který mu dal Pug, a na kameni ho podpatkem rozdrtil.
Nakor jen stěží viděl přes hlavy a ramena davu u dveří. Nejméně stovka šlechticů už z náměstí utekla a ještě víc jich právě v tu chvíli prchalo. Ale řadu z nich ještě stále hypnotizovalo představení šíleného císaře. Tvořili zátku pro ty, kteří se pokoušeli utéci zpět do paláce, a shluk lidí se neustále přesouval všemi možnými směry.
Nakor se zeptal: "Beku, můžeš, prosím, požádat některé z těch lidí, aby ustoupili stranou?"
Mohutný mládenec se zazubil, oči mu ve stínu pod černým kloboukem zasvítily jako dvě zářivá jezírka. "S radostí," prohlásil a popadl dva nejbližší muže, kteří stáli Nakorovi v cestě. "Hned zmizte!" vykřikl, a přestože se oba muži chtěli začít hádat, rychle si to rozmysleli, jakmile spatřili vyšinutý úsměv na mladíkově tváři, a se spěchem vyrazili přes velkou síň.
Bek byl jako přírodní živel, odstrkoval muže stranou, nevšímaje si jejich postavení, a volal: "Utíkejte pryč!" Za několik okamžiků se lidi kolem nich rozhodli přestat sledovat střet mezi otcem a syny a také odešli.
Za malou chvíli mohli Nakor a Bek vstoupit na náměstí. Když se Nakor podíval nahoru na císaře, usoudil: "To není dobré." Právě tehdy záblesk světla oznámil příchod dvou osob - Puga a Mirandy.
Kašpar zvolal: "Varen se zmocnil císařova těla!"
"Ach, to už je příliš," křičel císař. "Právě když jsem měl věci tam, kde jsem je chtěl mít…" Se zvoláním, jež vyjadřovalo naprostý vztek, natočil ruku dlaní vpřed a naznačil, jako by něco házel. Z dlaně mu vyšlehla oslepující bílá rozžhavená koule a letěla přímo tam, kde stáli Pug s Mirandou.
Kolem Kašpara, Caleba a princů se ihned vytvořila zeď z energie - modravá a pulsující - a rychle se rozšiřovala do rozsáhlého oblouku, aby chránila všechny, kteří stáli a sledovali císaře.
Na povrchu ochranného kruhu poskakovalo oslepující světlo a na druhé straně hlavní třídy jásali tisíce lidí, jako by představení bylo další ukázkou, jež následovala po ohňostroji.
Syčící výboj energie zanechal vzduch nasycený pronikavou příchutí, jako by právě udeřil blesk. Pug udělal krok vpřed a zvolal: "Je po všem!"
Leso Varen v těle starého císaře se zasmál. "Nikdy není po všem, Pugu! Copak jsem tě to před lety nenaučil? Zabij tohle tělo a já si najdu jiné. Nemůžeš mě zastavit!"
Pug vytáhl džbán zpod svého hávu a pravil: "Ano, můžu!"
Najednou se čarodějův výraz změnil. Oči se mu rozšířily a on vykřikl: "Ne! To nemůžeš!" Útlé staré paže se pohybovaly, jako když hudební mistr diriguje minstrely, a vzduch se naplnil bubnující energií, která přinutila k útěku další lidi. Ti na dolním náměstí, kteří blokovali východ těm seshora, náhle pocítili, že je ohrožuje cosi strašného, a také se otočili a utekli.
Ať se před nimi rozvíjelo cokoliv, nemělo to nic společného s normálním světem, zato to mělo co do činění se zlým čarodějnictvím. V bitvách zocelení vojáci stáli a drželi meče, aniž by se je pokoušeli použít, a ostatní se tlačili zpátky jako děti, když se střetnou s vrčícím pouličním psem. Dokonce i veteráni keshanské armády ověnčení největšími sbírkami vyznamenání se otočili a utíkali.
Pug přisvědčil: "Můžu a udělám to." Rozbil džbán o mramorovou podlahu a šílený čaroděj zavyl nemohoucím vztekem, když se z roztříštěného džbánu vyvalil špinavě zelený oblak. Oblak kouře se točil jako vodní vír a trychtýř vyrazil od místa, kde Pug rozbil džbán, přímo k místu, kde stál Varen.
Varen se naklonil a zhluboka se nadechl, čímž nasál zelený oblak do plic. Narovnal se a jako by se jeho tělo spojovalo s energií. Vrásky v obličeji se mu začaly vyhlazovat, unavené svaly nabývaly na síle a před očima shromážděných vládců Keshe vypadal každou minutou mladší.
"Nejdřív jsi přerušil oslavu!" zavřískal. "Potom mi bráníš, abych zabil tyhle dva." Ukázal na prince. "A mimochodem,

máš vůbec představu, jak těžké bylo ochočit si ta děvčata a přinutit je zradit své pány? Aniž by mě přistihli, chtěl jsem říct? Byli to všechno vycvičení špehové! Trvalo mi to měsíce!"
Kašparovo tušení bylo správné, protože i když tělo patřilo jinému, zlá duše byla bezpochyby Leso Varena.
"A ty, Kašpare," zvolal čaroděj. "Nestačilo už, že jsi měl tu věc, co mě kdysi zabila?" Rozhlédl se. "Mimochodem, kde je? Opravdu na ni musím vložit ruce. Stále bude velmi užitečná pro některé jiné záležitosti, které jsem naplánoval."
"Daleko odsud," odvětil Kašpar. "Velmi daleko odsud."
"Dobrá, na tom nezáleží. Mám celé věky."
Pug namítl: "Když umřeš teď, Varene, je po všem."
Varen zavyl potěšením. "To si opravdu myslíš, Pugu? Myslíš si, že bych byl tak hloupý a neměl možnosti? Podkopáváš úctu, kterou chovám k tobě a tvé… čarodějnici? Manželce? Co je to?"
Miranda nic neříkala, věděla, že ji provokuje. Tiše zašeptala: "Sbírá sílu."
Pug zavolal: "Není místo, kam bys utekl, Sidi."
"Nu, to je jméno, které jsem už dlouho neslyšel." Císařovo tělo teď vypadalo, jako by bylo na vrcholku sil. Vlasy měl černé jako uhel a pokožku hladkou a lesknoucí se potem. "Hrome, je dobré cítit se zase mladý!" Varen se podíval na padlé dívky ze své ložnice a zalitoval: "Škoda. Máš vůbec představu, jak náročné bylo spočívat v tom starém těle… dobrá, nevadí. Můžu si najít víc děvčat. Kde jsem to byl? Ach ano, nastal čas, abych všechny zabil!"
"Teď!" zvolal Pug.
*
Magnus jednal. Zatímco sledoval otce a matku, kteří se postavili šílenému čaroději, pomalu pronášel zaklínadlo a v dohodnutém okamžiku se připojil ke svým rodičům.
Varen zvedl ruce nad hlavu a vlny černé energie z nich šlehaly směrem dolů, převalovaly se a vířily jako voda přeskakující kameny, ale přesto na povrchu blikaly jako plameny. Zlá magie povstala. Připomínala olej hořící na hladině vodní vlny. Přesto ty plameny byly beze světla a žáru, skládaly se jen z blikající temnoty.
Pug, Miranda a Magnus se snažili chránit lidi kolem sebe, zatímco Kašpar a dva princové v tichém úžasu přihlíželi. Královským bratrům to připadalo, jako by otec, kterého si vážili, omládl v mocného muže, jehož si pamatovali z dětství, přesto však byl pokřiven, překroucený a připadal jim cizí vzhledem k šílenství a zlu, které z něj tryskaly. Oba stáli vedle Kašpara, Dangai s připraveným mečem však nebyl schopen se pohnout, jako by nejistotou zapustil kořeny.
Pug zakřičel: "Ať vás nezasáhne žádný z jeho zlých dotyků! Sežehne vás to jako plameny!"
Kašpar v hrůze s nedůvěrou přihlížel, jak ti, kteří nebyli chráněni kouzelným štítem, byli sežehnuti. Na jejich kůži tančily černé plameny a ti, kteří byli ještě živí, ječeli v agónii, když jim naskakovaly puchýře a maso na nich černalo a měnilo se v uhel. Zničující plameny neochabovaly a během několika minut byly spáleny i kosti.
Nejvíce však znervózňovalo, že černé plameny vytvářely mrazivou zimu, jež vysávala život z těch za štítem. Ten černý plamen představoval zoufalství a vztek, a čím víc se Varen posmíval ze svého místa na vrcholku pódia, tím neodbytnější plameny byly.
Černý tekutý oheň, pomyslel si Kašpar. Tři mágové zřejmě používali vše, co mohli, aby ho udrželi v mezích. Kašpar viděl, že zatímco tři mágové jsou nuceni jednat v souladu a být obezřetní k těm, jež chránili, Varen taková omezení nemá. Mohl slepě šlehat všemi směry a neohlížet se na jiné lidské bytosti.
Konečně Kašpar spatřil tvář zla, nepřikrášlenou, neutichající a bez slitování, což v něm vzbudilo pocit beznaděje. Jak vůbec můžeme proti tomuto stát? říkal si a chvíli byl připravený přiznat porážku.
Potom za trůnem zpozoroval pohyb. Skrz zuřivý černý plamen postupující proti Pugově obraně byl stěží patrný.
*
Nakor naznačil Bekovi, aby šel za ním. "Drž se blízko," pokynul mu a zvedl ruku.
Ralan Bek se zeptal: "Co tady děláme?"
"Něco dobrého."
"Dobro mě nezajímá, Nakore."
"Tak něco legračního."
"Jasně," usmál se mladý muž.
Všichni kolem nich už utekli a Bek teď mohl vidět něco ze střetnutí, které probíhalo mezi mužem na pódiu a třemi postavami na okraji hrazení, jež se táhlo kolem horního náměstí. Potom kolem nich zřejmě vybuchlo cosi ledově studeného, černého a tekutého, a Nakor zvedl ruce, jako by před nimi něco zadržoval.
Jakási neviditelná bublina síly bránila černým plamenům, aby je zasáhly. "Musíme jednat rychle," řekl Nakor, když stoupal po schodech za trůnem. "Nemůžu to dělat moc dlouho. Je to obtížný trik."
Když dospěli ke královskému křeslu, muž stojící před ním vřískal jako hádavá žena, jeho slova byla nezřetelná, když na ty schovávající se dole posílal život vysávající energii ve vlnách. Jen tři osoby, Magnus, Miranda a Pug, stály proti němu a používaly veškeré své umění, aby chránily ty kolem sebe a na náměstích pod nimi.
Nakor držel jednu ruku vysoko nad hlavou, a pak se druhou dotkl Bekových zad. "Zabij ho, prosím."
S úšklebkem vytáhl Bek meč, udělal krok vpřed a zanořil ho přímo do zad posedlého císaře.
*
Najednou černé, olejovité plameny zmizely a bylo ticho. Kašpar viděl, jak Varen stojí bez hnutí s ústy otevřenými a očima rozšířenýma úžasem.
Čaroděj se podíval dolů na čepel, jež mu trčela z břicha, a pravil: "Zase?" Když pak Bek uvolnil meč, zapotácel se o krok vpřed a zhroutil se na pódium.
Císařovo tělo se náhle zachvělo a Pug s ostatními mágy přestali bojovat. Nakor stál nad padlým čarodějem. Položil ruku Bekovi na rameno a zvolal: "Zpátky!"

Z těla vyšlo příšerné zakvílení, připomínající deset tisíc roků vzteku, a všichni si zakrývali uši a šklebili se bolestí. Z císařovy mrtvoly vyšlehl jiskřivý zelený plamen, v němž chvíli pulsovala slabá nit zelené energie. Pak si to namířila k noční obloze a dále na severovýchod.
Okamžitě nastal zmatek, jak většina z těch, kteří zůstali, prchala z horní plošiny. Až dosud utíkali ve značné míře také ti z dolního náměstí, takže než se Pug přemístil ke Kašparovi a princům, zbývala jen hrstka věrných vojáků.
"Co to bylo?" zeptala se Miranda manžela, jelikož Nakor pospíchal dolů po schodech.
Pug se podíval na Nakora a pravil: "Varenova vražedná trhlina?"
"Myslím, že ano," potvrdil Nakor.
"Co to znamená?" zajímal se Magnus.
Pug se podíval na svou ženu a syna a odvětil: "Později. Zrovna teď je Říše v bezpečí a Varen je navždy pryč."
Miranda se na to netvářila radostně, ale přikývla. Obrátila se, když Turgan Bey dorazil k princům. "Výsosti, jste zraněni?"
Sezioti se postavil vedle bratra a odpověděl: "Jsme v pořádku, Beyi." Podíval se na bratra: "Otec?"
Kašpar promluvil: "Váš otec zemřel už před rokem, Výsosti. To zázračné uzdravení, když si všichni mysleli, že je na smrtelné posteli, bylo znamením, že čaroděj Leso Varen přebírá jeho tělo. To on se pokoušel zatáhnout Kesh do krvavého střetnutí."
"Proč?" zajímal se starší princ.
Pug odpověděl: "Výsosti, pojďme do galerie lordů a pánů. Vysvětlíme situaci pokud možno všem, které seženeme. Musí se toho tolik udělat."
Kašpar se podíval na oba prince a dodal: "A abychom začali, vy dva se musíte rozhodnout, jak to bude s vládou ve vaší říši."
Pug se ohlédl a viděl, že se blíží Magnus, který kolem pasu objímá matku.
"Pojďte," vyzval velitel pevnosti prince, "prosím, následujte mě dovnitř, Výsosti. Musíme rychle obnovit pořádek."
Pug následoval císařskou dvojici tam, kde čekalo přes sto netrpělivých šlechticů, a věděl, že stovky dalších se sejdou v galerii lordů a pánů, vzdálené pouhých několik minut chůze.
Dangai se postavil před skupinu a zakřičel: "Slyšte slova vašeho císaře!" Obrátil se na bratra. "Slyšte slova Seziotiho, Toho, kdo je Kesh!"
Miranda se naklonila, aby Pugovi pošeptala: "Dobrá, aspoň s tímto jediným problémem si nebudeme muset dělat starosti."
Pug přikývl. "Jsou však další."
"Copak nejsou stále?" odpověděla.
*
Stovky keshanských vůdců seděly v tichém údivu a naslouchaly příběhu, který před nimi rozvinul Pug. Seděly v galerii lordů a pánů, Sezioti zabíral trůn, na němž kdysi sedával jeho otec i babička. Po jeho pravé ruce stál Dangai, zatímco Miranda, Caleb, Nakor, Magnus a Bek stáli s uctivým odstupem vlevo.
Pug stál uprostřed rozlehlé kruhovité arény a vzhlížel na galerie, které se na všech stranách zvedaly. Mluvil klidně, pomalu a pokoušel se vysvětlit, jak nejlépe mohl, staletí trvající zápas mezi jeho a Varenovými silami. Vynechával však detaily o konkláve a jeho úloze. Lordům a pánům Keshe to znělo, jako by malá skupina důvěryhodných mágů honila odpadlíka ze svých řad a zastavila hrozbu. Většina by stěží uvěřila příběhu, jenž jim byl líčen, byli však svědky jeho závěru a nyní byli nakloněni uvěřit jakémukoliv vysvětlení, jež by je vyvedlo z chaosu, kterému právě byli svědky.
Bez zjevného protestu bylo uvítáno nástupnictví, neboť bratři souhlasili, že Sezioti bude vládnout za Dangaiovy podpory.
Jakmile Pug skončil, Sezioti pravil: "Moji lordi a pánové, zítra začíná oficiální smutek za našeho otce, neboť ať už se dnes večer odehrálo cokoliv, více než šedesát let vládl se soucitem, slitováním a silným smyslem pro spravedlnost."
Dlouze si vydechl, jako by to v sobě zadržoval, a Pug si uvědomil, že nový císař je muž, který cítí tíhu každého dne svých jedenašedesáti let.
"Budeme usilovat, abychom dále udrželi jeho odkaz a vládli stejně moudře." Rozhlédl se po galerii. "Prosím, vraťte se do svých domovů a sdělte tato slova: ve Velké Keshi je vše v pořádku."
Mocní vládcové Říše pomalu opouštěli galerii, zatímco Turgan Bey naznačil těm v přízemí, aby odešli dveřmi za trůnem. Poslední odcházel Sezioti a se zřejmým výrazem lítosti se ohlédl přes rameno.
Jak procházeli chodbou vyhrazenou pro císařův snadný průchod mezi galerií a jeho soukromými komnatami, Nakor se zastavil, a když k němu Sezioti došel, oslovil ho: "Je mi líto tvého otce, Veličenstvo. Byl to dobrý muž."
Sezioti zeširoka otevřel oči. "Poznávám tě! Ale… byl jsem jen chlapec -"
"Jsem starší, než vypadám," zazubil se Nakor. "Dal jsem tvé babičce toho malého dravce, aby mohla být obnovena linie královských sokolů."
Císař se zahleděl na Turgana Beye, který přikývl a se slabým úsměvem pokrčil rameny.
"Kdo je to?" zeptal se Sezioti, když dorazili k císařským komnatám. Místo mrtvých strážců z císařské gardy stáli u dveří dva členové Dangaiovy vnitřní legie.
"To je Bek," vysvětlil Nakor. "Je tady se mnou."
"Kam jdeme?" zajímal se Bek.
"Na noc domů, pak někam jinam."
Bek přikývl, jako by Nakorova slova vše vysvětlila.
Pug se obrátil na Magnuse. "Běž s Nakorem a prozkoumej vražednou trhlinu, kterou jsme našli západně od Maladonu. Pokud Varen opět utekl, musíme vědět, kam šel."

Magnus odvětil: "Ano, otče."
Když se otočil, aby odešel s Nakorem, Pug ho zarazil lehkým dotekem na rameni. "Vedl sis dobře, synu. Jsem na tebe hrdý."
Magnus se ohlédl přes rameno na otce, a pak se usmál. "Děkuju." Potom se přesunul k Nakorovi s Bekem a řekl: "Je ještě brzy a máme práci." Náhle tam ti tři nebyli.
Caleb se ozval: "Otče, chlapci jsou s Chezarulem a já bych měl jít za nimi." Naznačil malou úklonou, že si přeje být pryč.
Pug si uvědomil, že čím méně agentů konkláve bude kolem, aby se jich vyptávali, tím méně lží budou muset vymýšlet.
"Také sis vedl dobře," pochválil ho Pug a díval se, jak jeho nejmladší dítě odchází sálem mezi řadou služebnictva a stráží.
Turgan Bey zařídil recepci v císařských komnatách s množstvím jídla, vína a piva, jež by uspokojilo dvě stovky lidí. Sluhů bylo málo, jelikož jich mnoho uteklo, ale pár těch nejvěrnějších zůstalo, aby obsloužilo ty, kdo vstoupí.
Velitel pevnosti ohlásil: "Veličenstvo, budu mít připraveno císařské apartmá pro tebe a tvou rodinu během několika dní."
"Není kam spěchat," uklidnil ho Sezioti. "Jsem spokojený tam, kde jsem, a i když je asi tento pokoj vhodný pro jednoho stařík a hromadu mladých dívek, myslím, že moje manželky budou mít zřejmě jiný názor na to, co by se mělo změnit."
Císař seděl v křesle, které zaujímal jeho otec, když hrál šachy s Kašparem. "Poslouchal jsem každé tvé slovo, Pugu, a sám jsem byl na náměstí právě svědkem duševní choroby… kolik, před dvěma hodinami? Stále však vůbec nemůžu uvěřit tomu, co se přihodilo."
"To není špatné, Veličenstvo," řekl Pug. "Ten druh zla, jemuž jsme se postavili, je… zastrašující a většina lidí není vůbec připravena se s ním setkat. Ať se do oficiálních zápisů událostí Keshe zaznamená, že dnes zemřel tvůj otec a že ostatní zemřeli v důsledku… nešťastné náhody. Něco z ohňostroje se pokazilo a naneštěstí někteří lidé - starý císař mezi nimi - kvůli tomu zemřeli. Nezatěžuj svůj národ záhadami, které je lepší ponechat jen pro některé."
Dangai se otázal: "Co s těmi, kteří nás napadli?"
Kašpar se podíval na Puga, který na něj kývl. "Císařská garda musí být rozpuštěna do posledního muže," doporučil Kašpar, "a dovoluji si navrhnout, že je třeba bedlivě střežit ty, kteří sloužili tvému otci nejblíže, Veličenstvo. Varen měl roky na to, aby připravil toto krveprolití, a řada z těch, kteří mu sloužili, byli členové cechu smrti."
"Ostatní," doplnil Pug, "byli očarováni, jako ta děvčata, která zemřela dnes večer. Některé z nich lze osvobodit pomocí magie, jiní jsou asi ztraceni navždy, musíme je však odhalit. Můžu sem dostat mágy z Hvězdna, aby dohlédli, že budou všichni prověřeni."
"Jak můžeme zabránit, aby se něco podobného znovu nepřihodilo?" zeptal se Turgan Bey.
Miranda odpověděla: "Můj pane, můj manžel byl léta vládnoucím lordem Ostrovního království a král na něj dal, stejně tak jako bývalý princ Krondoru, lord Arutha. Mágové byli samozřejmou součástí toho dvora a jedním z jejich úkolů bylo, že byli bdělí kvůli tomuto druhu zla."
Sezioti se podíval na bratra, který přikývl. Císař se otázal: "Máte někoho, koho byste doporučili, aby plnil obdobnou funkci zde?"
Pug se uklonil. "Můžu k vašemu dvoru poslat spolehlivého mága jako poradce ve věcech magických, Vaše Veličenstvo. Keshana," Pug vzhlédl a usmál se, "a snad i z čisté krve?"
Sezioti přikývl a pokusil se usmát, i když to nebylo od srdce. "Naše díky, mágu, za vše, co jste ty a tví přátelé udělali, abyste zachránili nás, naše rodiny a náš národ. Čím bychom se vám mohli odvděčit?"
Pug byl chvíli zticha a potom pravil: "Nežádáme žádnou odměnu za to, co jsem udělat museli, ale požádali bychom tě, abys zvážil dvě věci. Za prvé: formální uznání toho, co je skutečností celé století - že je Hvězdno nezávislé a nepatří ani k Ostrovnímu království, ani k Říši Velká Kesh."
Císař odvětil: "Bude asi složité přesvědčit naše lordy a pány, vzhledem k tomu, že Hvězdno je kotvou v Dolině snů, ale budeme se snažit, abychom dohlédli, že se tak stane. Co dalšího?"
"Že v budoucnu, pokud by další hrozba jako Leso Varen visela nad Midkemií, budeš myslet i za vaše hranice a poskytneš pomoc, i kdyby to neodpovídalo současným zájmům Keshe. Zvážíš to?"
"Předtím bych měl velké potíže porozumět moudru tvé žádosti, mistře Pugu, ale nyní si umím představit, jak by se králové Roldemu a Ostrovů cítili, kdyby na trůně mého otce seděl netvor, který by velel vojsku, jemuž se ve světě nic nevyrovná… ano, pokud někdy budeš potřebovat pomoc Keshe, dej vědět a my tě vyslyšíme."
"To je vše, co žádám."
Sezioti uzavřel: "Potom si myslím, že jsme skončili. Odpočiňme si, jak nejlépe dovedeme, připomeňme si dobré skutky našeho otce a pokusme se vymazat z paměti hrůzy dnešního večera."
"Tak praví Ten, kdo je Kesh," zanotoval Turgan Bey.
Ostatní přikývli a pak princ Dangai řekl: "Pošli pro naše rodiny. Rád bych měl své ženy a děti po ruce."
"A vnoučata," doplnil císař. "Zaposlouchejme se chvíli do zvuků radosti."
"Staniž se," uklonil se Bey a naznačil sluhovi, aby příkaz vyplnil.
Miranda se obrátila na manžela a zeptala se: "Co teď?"
Pug se usmál a odvětil: "Trochu se najíme. Jsem vyhladovělý."
Vrátila mu úsměv a hravě ho šťouchla loktem do žeber. "Měla jsem na mysli jiné věci."
Pug se zachmuřil. "Počkáme, dokud se neozve Nakor, a pak odhadneme škody. Během posledního týdne jsme tu ztratili muže a někteří z našich -" rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nikdo neslyší "- agentů byli odhaleni. Budeme muset přesunout některé lidi."
"Nikdy to neskončí, že?"
Přitáhl si ji blíž a řekl: "Ne. Ale občas vyhráváme a pak se na chvíli dostaneme k odpočinku."

"Můžeme odpočívat teď?"
Objal ji a stiskl. "Dnes v noci, miláčku. Dnes v noci."
*
První ranní paprsek se sotva prodral otálejícím chladem. Rosa v trávě odrážela slunce jako drahokamy třpytící se ve světle. Nakor, Pug a Magnus pospíchali k místu, kde předtím Nakor s Bekem našli úzkou trhlinu.
Nakor proplétající se mezi stromy řekl: "Tam. Bylo to tam!" Pug se postavil, kam Nakor ukazoval, a poznamenal: "Dobrá, teď je to pryč."
"Otče," ozval se Magnus. "Myslíš, že Varen ještě žije?"
"Myslím, že všechna ta krvavá lázeň v Kašparově citadele trvající celá léta mu měla zajistit jinou únikovou cestu, pokud by byla zničena jeho nádoba na duši." Pug se podíval na místo, které označil Nakor, a pokračoval: "Nedokážu předstírat, že uvažuji jako on, ale rozumím mu natolik, abych věděl, že pro něj žádná cena není dost vysoká, aby unikl konečnému zničení. Kéž bych se vrátil dřív a věnoval víc času zkoumání této věci."
"Ani ty nemůžeš být na více místech současně, otče." Nakor se zazubil a zasmál. "Nebuď si příliš jistý, Magnusi. Je to jen trik, který se zatím nenaučil."
"Podíváme se, jestli tu stále ještě něco setrvává," rozhodl Pug a zavřel oči.
Magnus a Nakor zůstali zticha, zatímco Pug soustředil veškerou svou sílu a myslí zkoušel obsáhnout a vystopovat energii, jež na tohle místo přicházela z Opardumu, pak dále…
Pug otevřel oči dokořán a zbledl. "Varen!"
"Co, otče?"
Pug vypadal očividně otřesen. "Poznal jsem součást této trhliny, Magnusi, Nakore. Vím, kam utekl Varen."
"Kam?" zeptal se Nakor. Jeho obvyklé radostné chování zmizelo pod vlivem Pugových zřejmých obav.
"Vytvořil tuto trhlinu, aby zvítězil nad svou smrtí. Uprchl na Kelewan." Pug se podíval na Nakora. "Leso Varen je teď někde v tsuranské říši."
Tři muži už nic víc neřekli, neboť duše posedlá největším zlem, kterou kdy potkali, byla nyní ztracena na jiném světě, a to v zemi třikrát větší než Velká Kesh, a pátrání po ní bude muset začít znovu.
*
Jommy stál a udiveně mrkal. Marie měla naspěch, aby se pozdravila s Calebem a syny. V jednu chvíli byli Caleb a chlapci v Chezarulově bezpečném domě v Keshi a v následujícím okamžiku stáli před vilou na Čarodějově ostrově.
Na rozdíl od svého otce a bratra setrval Caleb jeden den v Keshi, radil se s Kašparem a Beyem, co dalšího bude třeba udělat, aby se znovu přeorganizovala přítomnost konkláve v císařském městě. Magnus doručil Marii zprávu, že Caleb a chlapci jsou v pořádku a budou doma v poledne.
Marie skončila s líbáním synů a podívala se na Jommyho. "Kdopak je toto?"
Caleb se s lehce provinilým výrazem usmál. "Myslím, že se dá s jistotou říct, že jsme si dokázali vybrat třetího schovance."
Rudovlasý chlapec se zazubil a řekl: "Žádné obavy. Nebudu ti říkat "mami", pokud ti to vadí."
Marie zavrtěla hlavou, usmála se a odvětila: "Mám za to, že si zvyknu. Pojď dál. Předpokládám, že jste všichni vyhladovělí."
Caleb položil své ženě ruku kolem pasu. Jommy se chystal následovat dospělé, když ho Zane chytil za ruku. "Jedli jsme, než jsme odjeli," pravil.
Jommy se otočil, zamračil se a namítl: "Ale já mám hlad!"
"Za chvilku vás doženeme," zavolal Tad a popadl Jommyho za druhou ruku. "Provedeme Jommyho po ostrově."
Když ho napůl vlekli pryč od rozlehlé vily, Jommy řekl: "Dejte si na mě pozor, vy dva."
"Tak pojď," vyzval ho Tad a začal utíkat.
"Kam jdeme?" zajímal se Jommy.
"K jezeru!" zakřičel Zane, když si začal rozepínat tuniku.
"K jezeru?" podivil se Jommy. "A proč?"
"Zaplavat si," odvětil Tad.
Jommy se zastavil. "Plavat! Já nechci plavat. Já chci jíst."
Zane se otočil, pár kroků se vrátil a popadl Jommyho za paži. Zatáhl za ni a naléhal: "Věř mi: ty si chceš zaplavat."
Právě tehdy zaslechli v dálce dívčí smích, jak dívky hlasitě vítaly Tada.
Jako by se Jommyho tvář rozzářila potěšením a on se otázal: "Děvčata?"
"Jsou tam lidé, se kterými by ses měl určitě setkat," opáčil Zane.
Najednou byl Jommy v plném trysku. Minul Zana, který stál vteřinu sám, pak se obrátil a běžel za chlapcem z Novindu. Zvuky šplouchání a smíchu nabíraly na síle.

Epilog
Přeměna
Dva černě odění muži kráčeli přes pole.
Oba měli na sobě černé hávy Ctihodných, mágů ze Shromáždění. Za rozbřesku je ostatní členové požádali, aby prozkoumali další ohlášenou trhlinu, pravděpodobně ze světa Dasatů.
"Tam," ukázal ten v popředí kousek před nimi.
Zrychlil krok, jeho vyšší přítel mu byl v patách, a když došli k předmětu svého zájmu, oba se zastavili. Muž vpředu zvedl ruce na znamení obrany.

Vytvořila se trhlina, ne větší než rozevřená ruka, ale zcela určitě to byla trhlina, z které se vynořilo stvoření. Oba muži hleděli na bytost a žasli.
Nebyla očividně větší než nemluvně, přesto však stála vzpřímeně a zírala na ně. Měla přibližně lidské tvary, dvě nohy, dvě ruce a hlavu. Obličej téměř postrádal rysy, oči tvořily dvě tmavé čárky a na místě, kde měla být ústa, byla obyčejná díra. Bytost měla úplně kulatou hlavu, byla to koule bez dalších znaků. Na každé ruce měla tři prsty s palcem postaveným proti a oděna byla v jakési černé kalhoty a tuniku. V jedné ruce držela malinkou kovovou hůl, kterou zabořila do půdy před trhlinou. Ozval se vzdorovitý sršivý zvuk.
"Co je to?" zeptal se první mág.
"Nevím," odpověděl druhý. Jeho přítel se na něj na okamžik zahleděl, protože měl divný hlas.
"Je ti dobře?" otázal se, neboť přítel přestál nečekanou horečku a skoro tři dny ležel v posteli, než z ní včera vstal.
"Jsem v pořádku," odvětil druhý muž. Bytost hleděla směrem do ranního slunce a chvěla se, přestože byl už horký den. Tvář vystavovala slunci a dvou mágů si nevšímala.
"Co to dělá?" zeptal se menší ze dvou uživatelů magie.
"Zdá se…" odmlčel se druhý mág, jako by hledal slova, "že ji fascinuje slunce."
"Pokud je pravda, co jsme slyšeli, a tahle bytost je ze světa Dasatů, jejich slunce nevyzařuje světlo."
"Ach, opravdu?"
Znovu se první mág zahleděl na přítele. Potom se podíval na hůl a řekl: "Podívej se na tohle!"
Malinká hůl vydávala fialové jiskry, které mířily přímo do trhliny. Brzy z hole vytryskly malinké proudy energie jako fialově-bílé blesky a zasáhly trhlinu.
"Myslím, že to přitahuje energii," pravil druhý mág a opět jeho hlas zněl divně.
"Pug věřil, že dasatské trhliny sem byly zavlečeny talnoyi. Ale říkal, že si myslí, že potřebují místní zdroj energie, aby se tu udržely." Pak jako na poplach zvýšil hlas. "Musíme to hned zničit!"
Jakmile začal se zaříkáváním, aby zničil trhlinu a bytost, jež stála před ní, ustoupil druhý mág zpátky o půl tuctu kroků. Pak zvedl ruce, z nichž vyšlehly dvě stužky zeleno-bílé energie a na místě sežehly prvního mága.
Malinké stvoření obrátilo svou pozornost k ději a varovně zasyčelo jako had, aby zahnalo narušitele na ústup.
Druhý mág řekl: "Nemůžeme to mít hned, že ne?"
Přistoupil a klekl si vedle stvoření, které znovu začalo věnovat slunečním paprskům.
Jak ranní slunce šplhalo výš na oblohu a vedro dne stoupalo společně s ním, malinká cizí bytost stála a chvěla se.
Druhý mág se naklonil a zeptal se: "Ach, ty nejsi schopný se s tím vším ještě srovnat, že ne?"
Malinké stvoření se třáslo a pak se chvělo stále víc, dokud náhle nevyšlehl plamen. Záblesk mága na okamžik oslepil a on zamrkal, aby znovu zaostřil.
"Dobrá, to bylo zajímavé," řekl si. Pak se podíval na hůl, která trhlině poskytovala energii. "Takže někdo chce přijít na návštěvu, že ano?"
Sehnul se a vytáhl hůl ze země. Jakmile to udělal, proud energie ustal a za necelých pět minut trhlina zmizela.
Mág si strčil malinkou hůl do hávu, otočil se a pravil: "Na tom jazyku je třeba pracovat. Je velmi odlišný a můj přízvuk není zrovna ten pravý."
Leso Varen, bruče si neznámý nápěv, se podíval na doutnající zuhelnatělé zbytky, jež bývaly Ctihodným ze Shromáždění mágů. "Příliš zlé, že jsi to vše obětoval pro dobro Říše." Klekl si, bez námahy muže zvedl a přehodil si ho přes rameno. "Ale aspoň se ti dostane královského pohřbu nebo pohřební modlitby či co to na tomhle světě dělají."
Vytáhl z oděvu kouli, zmáčkl přepínač a najednou byl pryč.
Ranní slunce se opíralo do trávy a jen malinký kousek spáleniny prozrazoval, co se právě přihodilo na širokých pláních tsuranské říše.

RAYMOND E. FEIST
LET NOČNÍCH DRAVCŮ
/Flight of the Nighthawks/

překlad © 2006 Simona Holubcová
obálka © 2006 Michal Ivan
1. české vydání © 2006 Václav Soukup - Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales
jako svou 132. publikaci
ISBN 80-86939-26-X
Doporučená maloobchodní cena: 249,-
Cena Klubu čtenářů SF: 212,-

Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz